

Giới thiệu Sinh Thời

Truyện Sinh Thời của tác giả Twentine là một câu truyện thuộc thể loại truyện ngôn tình hiện đại. Truyện kể về một cô gái là một giáo viên, một cô giáo cực kì yêu nghề và gương mẫu.

Còn nam chính lại là một học sinh hư, không có gia cảnh hoành tráng, một phát đốitôi...Cô giáo bằng sự kiên cường, nhiệt tâm của mình đã kéo nam chính từ vực sâu trở về.

Nhưng liệu sự nhiệt thành của cô giáo này có đủ mạnh để cậu học sinh quay đầu, tình yêu này nở, liệu họ có vượt qua định kiến của xã hội.

Bạn đang đọc truyện *Sinh Thời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1

Tám giờ rưỡi tối.

Hà Lệ Chân nhìn đồng hồ đeo tay khi bước xuống từ xe buýt, không sớm không trễ.

Giờ đã là tháng tám, trời nóng hâm hấp. Hà Lệ Chân tay xách túi đứng chờ ở ngã tư đường Tây Kinh.

Cô đứng một lúc thì thần người ra. Ánh mắt vô định mà bình tĩnh nhìn con đường xe cộ nườm nượp, thỉnh thoảng ánh đèn xanh đỏ thay phiên nhau chớp tắt, người qua kẻ lại vội vàng.

Đang đứng ngây người thì cô bỗng nghe thấy tiếng kèn xe, sau đó có tiếng hô to...

“Lệ Chân!”

Hà Lệ Chân hoàn hồn, bấy giờ mới quay đầu, cô nhìn thấy một chiếc xe con màu hồng đang đậu cách cô một khoảng trên đường. Cửa sổ xe hạ một nửa, Thương Khiết nở nụ cười ngồi bên trong xe.

“Đến đây nào!” Cô ấy nói, “Chỗ này không cho dừng xe.”

Hà Lệ Chân nghe vậy vội vàng rào bước, đi qua hông xe ngồi vào ghế phụ lái. Thương Khiết đập chân ga, ngay vài giây trước khi đèn xanh đếm ngược về không đã cho xe lao vút đi trên đường.

“Cậu chờ lâu rồi phải không, xin lỗi nha, bên mình có chút chuyện.”

“Không sao.” Hà Lệ Chân nói, “Cũng không lâu, mình cũng mới vừa tới.”

Thương Khiết vừa nhìn xe vừa nghiêng đầu, nghiêng ngẫm quan sát Hà Lệ Chân, Hà Lệ Chân cảm thấy không được tự nhiên nói: “Lo lái xe đi, nhìn mình làm gì.”

“Nhìn coi cậu thế nào.” Thương Khiết nói rồi gạt đầu, “Trông cũng được, có vẻ cũng không chịu kích thích quá lớn.”

Hà Lệ Chân cười nói: “Có chuyện gì được chứ.”

Thương Khiết một tay cầm lái, tay còn lại móc một gói thuốc trong túi bên cạnh, cắn một điếu, lấy chiếc hộp quẹt bằng một tay, châm lửa đốt, sau đó rít một hơi, lúc nhả khói còn hạ cửa sổ xe xuống một chút.

Hà Lệ Chân quay qua nhìn cô, cô biết khuyên bạn không được nhưng vẫn cứ nói: “Cậu hút ít thôi.”

Thương Khiết cười cười: “Không được, mình nghiện rồi.”

Hà Lệ Chân cũng biết mình không thể lay chuyển bèn quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ.

“Không biết là cậu sợ cái gì nữa.” Thương Khiết nhìn thoáng qua kính chiếu hậu, nhìn dáng người Hà Lệ Chân gầy gầy nhỏ nhỏ. Cô nói rồi lại quay đầu ra cửa sổ xe thở ra một ngụm khói: “Làm việc lên lúc sau lưng bị người ta nhìn thấy, chắc chắn ông ta còn lo lắng hơn cả cậu, cơ hội tốt như vậy mà cậu không biết tận dụng.”

Hà Lệ Chân vẫn không nói chuyện, cô nhìn ánh đèn điện lướt qua ngoài cửa sổ.

Thương Khiết nói mãi nói mãi, giọng điệu cũng dần lạnh tanh, việc làm ăn của cô cũng thường phải giải quyết những sự việc loại này.

“Ông ta mới hù cậu một chút, cậu coi phản ứng của cậu kìa, mới có cửa thứ nhất mà đã không đỡ được rồi. Không, không phải cậu không đỡ nổi, mà vốn dĩ cậu không thêm đỡ, mình phục cậu rồi đây.” Thương Khiết nhũn mày, chính giữa trán hấn lên một nếp nhăn thật sâu.

“Nếu là mình, chỉ cần ba ngày là mình sẽ cho tên sếp như sh*t kia của cậu phải quỳ gối, hoặc ít ra cũng phải làm cho hấn ta kiếm đường lo được cho cậu vào trường điểm, giờ thì hay ho rồi, cậu bị đẩy tới một chỗ khi ho cò gáy, Dương Thành là một thị xã phải không, cậu...”

“Được rồi.” Hà Lệ Chân ngăn cô lại, “Bỏ đi.”

“Bỏ?” Thương Khiết gất lên, “Cậu thích đi tới nơi tồi tàn đó là cô giáo thì đi! Mình bắt bỉnh thay cho cậu mà cậu còn nói mình bỏ đi!”

Hà Lệ Chân thấy bạn sắp nổi cáu, bèn vội dỗ cô nàng, “Được rồi được rồi, cậu đừng nóng. Cậu cũng biết mình rất nhất gan, đầu giống cậu.”

Chân mày Thương Khiết vẫn còn siết chặt vào nhau, bàn tay kẹp điều thuốc chi rô, hậm hực nói: “Người như cậu, sau này sẽ bị người ta ức hiếp tới chết mất!”

Hà Lệ Chân kiên nhẫn khuyên một lúc, nhiều năm nay cô cũng đã quen với tính khí của Thương Khiết. Họ cùng học chung năm cấp ba, nhưng chưa tốt nghiệp thì Thương Khiết đã bỏ học đi làm, hơn mười năm nay một mình xông pha tự mở được một cửa hàng quần áo, cũng coi như một người thành công.

Hà Lệ Chân và Thương Khiết là bạn bè hồi cấp ba, cũng là những người bạn duy nhất thời học sinh.

Nguyên nhân của chuyện ngày hôm nay thật ra rất đơn giản.

Không lâu trước đó Hà Lệ Chân tình cờ bắt gặp giám đốc trường học và một cô giáo nơi khác đến trao đổi giảng dạy đang vượt quá giới hạn, vốn dĩ cô định vờ như không thấy nhưng lão giám đốc đáng chết nhưng không chết này cũng đã nhìn thấy cô, sau lần đó họ cũng không nói gì với nhau, vốn dĩ Hà Lệ Chân muốn đề mọi chuyện qua đi nhưng hôm qua cô lại nhận được thông báo, cô đã bị giới thiệu tới làm cô giáo cho một trường cấp ba hạng ba ở một thị xã.

“Cậu đừng đi.” Thương Khiết nói, “Cậu tự tìm chỗ khác đi.”

“Mình không có gia thế gì hết, muốn tìm một vị trí giảng dạy tốt khó lắm.” Hà Lệ Chân nói: “Nói sao thì đó cũng là một trường chính quy. Mình cũng đang cần tìm việc...”

Hà Lệ Chân nói ngày càng nhỏ, Thương Khiết liếc xéo cô. Hà Lệ Chân không muốn bàn chuyện này nữa nên nói lảng chuyện khác: “Thời nào, cậu hẹn mình ra là tính đi đâu vậy?”

Nghe cô hỏi, Thương Khiết bỗng vui vẻ, lờm bẻm: “Đương nhiên là đi tìm niềm vui rồi, giải sầu cho cậu.”

Hà Lệ Chân nói: “Mình sầu gì đâu.”

Thương Khiết nói: “Vậy thì giải sầu cho mình.”

“Cậu thì có gì đâu chứ?”

Thương Khiết thờ dãi, ai oán: “Nhan sắc tàn tạ không ai thèm đây.”

Hà Lệ Chân bật cười: “Cậu lớn hơn mình một tuổi, năm nay cũng mới hai mươi bảy thôi.”

“Không phải ‘mới’ mà là ‘đã’!” Thương Khiết nhấn mạnh, “Nếu không vui vẻ thì sẽ không kịp.”

Vừa nói cô vừa rút hết điều thuốc, Thương Khiết dụi đầu lọc, hai tay chuyển bánh lái.

“Tới rồi.” Cô ta nói.

Hà Lệ Chân quay ra nhìn cửa sổ, Thương Khiết quẹo vào một bãi đậu xe nhỏ, trong bãi chỉ có một ngọn đèn, nhìn hơi tối, tận bên trong bãi đậu xe mới có vài cái hộp đèn, chúng phát ra ánh sáng xanh xanh đỏ đỏ.

Thương Khiết dừng xe xong xuôi, vớ lấy túi xách nói: “Đi, xuống xe.”

Hà Lệ Chân bước theo cô, gió thổi qua người se lạnh. “Đây là đâu?” Hà Lệ Chân hỏi.

“Theo mình là được.” Thương Khiết xách túi, đôi giày cao gót bước vào bên trong.

Hà Lệ Chân theo chân bạn vào bên trong, đến cửa vào, cô ngẩng đầu ngược nhìn, bảng hiệu cửa hàng nhìn rất tối, không biết là do cố tình thiết kế như vậy hay sao, trên bảng hiệu vẽ rất nhiều hoa văn sơn màu loang lổ, Hà Lệ Chân cố gắng lắm mới nhìn ra, hai chữ trên biển hiệu là “Tú Quy”.

Lúc họ tới cửa đúng lúc bên trong cũng có một người bước ra, vừa đẩy cửa mở ra là Hà Lệ Chân đã nghe thấy hơi men sộc vào mũi, cô bất giác lùi về phía sau một bước, kéo Thương Khiết lại nói: “Đây là chỗ gì vậy, chúng ta đi thôi.”

Thương Khiết ăn được uống được, sức khỏe tốt nhanh chóng ép Hà Lệ Chân, kéo cô lại: “Mấy tháng mình mới về một lần mà cậu không chịu đi chơi với mình sao?”

“Nhưng mà...”

“Đi nào!”

Thương Khiết không chờ Hà Lệ Chân nói, kéo cô vào trong quán.

Bước vào rồi Hà Lệ Chân bắt đầu cảm thấy chóng mặt, những âm thanh âm ỉ tràn vào trong lỗ tai, gõ nhịp xập xình xập xình lên trái tim, nếu như không có Thương Khiết kéo tay cô, chắc Hà Lệ Chân đứng còn không vững.

Không khí trong quán nồng nặc mùi rượu, mùi mồ hôi và lẫn lộn trong đó cả mùi nước hoa ngai ngái, Hà Lệ Chân giờ cái tay còn lại lên che miệng, hét lên với Thương Khiết: “Thương Khiết...! Chỗ này ồn quá...”

Thương Khiết nghe thấy cô, quay đầu hét trả: “Không sao đâu...! Mình đưa cậu vào bên trong là được...”

Hà Lệ Chân bị cô nàng kéo thẳng vào bên trong, đi qua một nhóm người đang múa may quay cuồng, khó khăn lắm mới cảm thấy thoải mái hơn một chút, bên trong có hai cái cửa lớn, Thương Khiết buông tay Hà Lệ Chân ra, móc trong túi ra một chiếc thẻ đưa cho người phục vụ.

Hai người phục vụ tuổi tác không lớn lắm, mặc trang phục lố lẹt, tóc nhuộm vàng.

Sau khi coi thẻ, người phục vụ mở cửa, dẫn Thương Khiết và Hà Lệ Chân vào bên trong.

Khi đóng cửa lại, tiếng ồn đã nhỏ đi nhiều. Hà Lệ Chân vẫn còn cảm giác hốt hoảng.

“Lệ Chân, Hà Lệ Chân?”

Thương Khiết gọi cô hai tiếng, thấy lạ hỏi: “Gi vậy, vẫn còn choáng váng sao?”

Đội Hà Lệ Chân bình tĩnh lại thì cô đã an tọa trong một căn phòng, phòng này không lớn nhưng hai người ngồi thì vẫn thấy trống trải. Ghế sofa mềm mại, đèn trên trần chuyển màu tạo ra nhiều ánh sáng sắc sỡ, trước sofa là một chiếc bàn kính lớn dài, trên bàn bày đĩa trái cây và rượu.

Trên tường là một chiếc ti vi tinh thể lỏng loại lớn, hai bên là dàn loa, lúc này trên màn hình ti vi là cảnh gợn sóng lăn tăn, tiếng nhạc nhẹ nhàng chậm chậm phát ra từ dàn loa lan đến bên đôi tai.

Thương Khiết thả lỏng cơ thể nằm trên sofa, tiện tay xiên một miếng dưa lưới đưa cho Hà Lệ Chân.

“Ăn trái cây không?”

Hà Lệ Chân vẫn chưa thật sự tỉnh táo: “Có thể ăn được không? Dĩa trái cây này bao nhiêu tiền đây.”

“Dừng lại.” Thương Khiết bị cô chọc cười, “Cậu cù lần quá đi, có phải ngoài đi ăn trong căn tin trường ra cậu không đi chỗ nào khác phải không.”

Hà Lệ Chân chỉ mở to mắt nhìn, cô bèn nói: “Không sao không sao, cậu muốn ăn cái gì thì ăn cái đấy, hôm nay mình mời, thoải mái đi.”

Cô vừa nói xong thì cửa mở, một người phục vụ đi vào, chấp tay sau lưng cung kính hỏi Thương Khiết.

“Xin hỏi quý khách...”

Anh ta vừa mới nói thì Thương Khiết đã hươ tay ngăn lại, cô vừa nhai miếng dưa lưới vừa nói: “Gọi mọi người đến đây đi.”

Người phục vụ khom người chào: “Vâng, xin quý khách chờ một chút.”

Hà Lệ Chân không hiểu gì hết, hỏi khê Thương Khiết: “Làm gì thế? Gọi ai?”

Thương Khiết quay lại, cười bí hiểm, nháy mắt nói: “Chọn theo ý cậu nhé, đừng khách sáo.”

Hà Lệ Chân vẫn không hiểu gì hết, cô chưa kịp hỏi lại thì cửa lại mở ra.

Sáu bảy người đàn ông nối đuôi nhau bước vào, sau khi bước vào rồi thì không làm gì hết mà chỉ đứng chấp tay sau lưng xếp thành một hàng trước bàn kính, sau khi đứng vào hàng xong mới cùng cất tiếng chào Thương Khiết và Hà Lệ Chân: “Chúc quý khách một buổi tối vui vẻ...”

Mấy người đàn ông ăn mặc không giống nhau, có người mặc quần áo rất thoải mái, có người lại mặc vest. Tóc tai đều được chải chuốt, vuốt keo và nhuộm màu.

Hà Lệ Chân sợ tới im bật, còn Thương Khiết lại cười rất hài lòng, cô bắt chéo chân, đôi mắt ngăm ngía mấy người đàn ông. Những người đàn ông này không không nói gì hết, trên gương mặt đều thể hiện nụ cười chuyên nghiệp mặc cho cô nàng ngăm.

Lúc Thương Khiết cúi đầu tìm thuốc mới thấy này giờ Hà Lệ Chân vẫn cúi gằm mặt, gương mặt đỏ bừng, cô đẩy đẩy vào chân của bạn, dường như Hà Lệ Chân giật mình, cả người run lên.

Thương Khiết nói: “Cậu sao vậy, cúi đầu làm gì.”

Hà Lệ Chân nhìn cô, vội vàng nói nhỏ với bạn: “Cậu làm cái gì vậy, nhanh đi về thôi!”

“Đi cái gì.” Thương Khiết ngồi lại bên cạnh Hà Lệ Chân, nắm hai vai của cô kéo dậy, vừa hút thuốc vừa cười với mấy người đàn ông: “Bạn của em lần đầu tới đây, rất hồi hộp, trong các anh, ai là người dụ dỗ thì trò chuyện cùng với cô ấy đi.”

Mấy người đàn ông cũng vui vẻ, có người nói: “Thật đúng lúc, trong bọn anh cũng có một người đi làm ngày đầu đây.”

Anh ta vừa nói xong thì những người bên cạnh cũng nói hòa theo.

Thương Khiết cười: “Ai vậy?”

“Tôi.”

Cùng lúc với một tiếng trả lời đơn giản thì có một người bước ra từ trong hàng.

Bạn đang đọc truyện *Sinh Thời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 2

Giọng nói này rất nhẹ nhàng trong trẻo lại có nét ương bướng, Hà lệ Chân nghe thấy thì đầu càng cúi sâu hơn.

Anh ta đứng ở cuối hàng, gần phía cửa nên nhìn không rõ lắm, bây giờ bước ra mới làm cho ánh mắt Thương Khiết sáng ngời.

“Nào, nào, cậu lại đây gần một chút đi.” Cô gọi vậy, người đó bèn đứng vào giữa.

Người này vẫn còn trẻ, tóc đen như mực, không nhuộm cũng không vuốt keo, có vẻ hơi dài, chạm tới cả lông mi, hai bên tóc mai hơi rối. Có thể do là ngày đầu tiên đi làm, nên chưa kịp nhận đồng phục, cậu ta chỉ bận một chiếc quần đen đơn giản, phía trên là áo sơ mi ngắn tay màu xám.

Bộ quần áo trông có vẻ là hàng rẻ tiền, nhưng một người đàn ông đẹp mã mà mặc vào thì cũng rất bắt mắt.

Thương Khiết đánh giá cậu ta, cậu ta cũng không nói gì, thoải mái để cô ngăm ngía.

Thương Khiết cười và nói: “Anh lại đây!” Rồi nhìn qua người vừa giới thiệu cậu ta: “Anh cũng ở lại đây.”

Người được gọi kia đứng lại, còn những người khác lập tức cúi người chín mươi độ, đồng thanh: “Chúc quý khách vui vẻ.” Sau đó đi ra ngoài.

Sau khi đóng cửa, người đàn ông được gọi sau đi đến bật nhạc chọn vài bài hát, tiếng nhạc du dương ngừng lại, ngay sau đó là những tiết tấu rộn rã vang lên, tiếng trống thùng xèng theo nhịp, anh ta cười, đứng phía trước cầm micro bắt đầu cất giọng hát...

Anh ta hát một bài hát cũ của Trương Học Hữu “Truyền thuyết con sói đói”

Ca khúc này đã lâu lắm rồi, là một ca khúc từ những năm chín mươi, có điều anh ta hát khá hay, chất giọng khàn khàn giàu tình cảm, Thương Khiết hát nhảm theo rồi không kiềm nổi gạt mọi thứ sang một bên, cầm micro đi tới hát cùng anh ta.

Lúc hai người phía trước đang gào thét, bỗng nhiên Hà Lệ Chân cảm giác chỗ sofa bên cạnh lún xuống, người kia đã ngồi vào bên cạnh cô rồi.

Phản ứng đầu tiên của Hà Lệ Chân là dịch sang bên cạnh, người nọ thấy hành động của cô, lại nhích tới gần, anh ta cúi đầu nói với cô: “Em muốn hát không?”

Hà Lệ Chân lắc đầu nguầy nguậy, người nọ nói: “Vậy em muốn nghe bài gì.” Anh ta nói xong, đánh mắt về hai người phía trước, cười rồi nói thêm một câu: “Anh hát còn hay hơn anh ta.”

Hà Lệ Chân không nói nổi một lời, chỉ biết lắc đầu, đến bây giờ cuối cùng thì cô cũng biết “giải sầu” và “thả lỏng” trong lời Thương Khiết nói là có ý gì,

người quê mùa như cô, đừng nói là gọi đàn ông đến tiếp rượu, ngay cả quán bar cô cũng chưa từng tới, bây giờ ngồi ở đây cô chỉ biết hồi hộp và hồi hộp mà thôi.

Thương Khiết hát xong một bài bèn quay lại chỗ ngồi, bởi vì hát quá phấn khích nên trên trán đã tươm ra một lớp mồ hôi. Cô nàng bèn mở một bịch khăn giấy, lau mặt, sau đó nói với Hà Lệ Chân: “Cậu đói chưa, có muốn ăn chút gì trước không?”

Hà Lệ Chân cảm thấy căn phòng này thật bí bách, làm cả người cô thật khó chịu, cô lắc đầu vội vàng nói với bạn: “Minh đi trước đây.” Rồi không ngần đầu lên mà bước ra ngoài.

“Ờ...!” Thương Khiết đứng lên, nói với hai người đàn ông: “Các anh chờ nhé, em đi coi sao.” Sau đó đuổi theo Hà Lệ Chân.

Người đàn ông ngồi trên sofa nhìn cửa phòng đóng lại, tự mình xiên một miếng trái cây cắn vào miệng, sau đó lùi vào trong nằm xuống.

Người kia còn cầm micro, vừa nhìn màn hình vừa nói: “Sao vậy? Không dễ được sao?”

Người trên sofa nằm nhìn trần phòng: “Là bị ép tới đây, có vẻ không muốn chơi, chuyện thế này có bị trừ lương không?”

“Không có gì đâu.” Người đàn ông đứng phía trước nói: “Người chi tiền cũng không phải cô ta, chăm sóc tốt cho người còn lại là được.”

Người đàn ông trên sofa không trả lời chỉ ngáp một cái.

“Không phải mệt rồi chứ.” Người kia được điểm khá cao, bước đến ngồi chờ: “Bây giờ mới mấy giờ, còn trẻ mà trình độ thức đêm kém vậy? Ngày đầu tiên cậu đi làm nên xóc lại tinh thần đi, đừng để quản lý thấy.”

Người nọ thở dài một hơi, đứng lên duỗi thẳng lưng, nói: “Có thuốc không?”

“Không, chắc khách có đấy, nhưng nên chờ họ trở về, đừng chạm vào đồ của họ.”

“Thôi vậy.” Anh ta nói: “Tôi ra ngoài mua gói thuốc lá, tiện hóng gió luôn, mẹ kiếp, buồn ngủ quá.”

“Về nhanh nhanh đấy.”

Sau khi đi ra Hà Lệ Chân bật lỗ tai chạy ra bên ngoài, Thương Khiết nhanh chóng đuổi theo phía sau, cuối cùng cũng bắt được cô ở ngay cửa quán.

“Cậu chạy cái gì vậy hả?” Thương Khiết hơi mập, lại đang mang giày cao gót, chạy mấy bước đã thở hổn hển.

Hà Lệ Chân mở lớn mắt nhìn Thương Khiết: “Sao cậu có thể tới chỗ như thế này chứ!”

Thương Khiết: “Chỗ này thì sao?”

Hà Lệ Chân há miệng, nhưng vì bị bắt lại bắt ngờ nên nói chuyện lộn xộn: “Cậu tìm, cậu tìm một chỗ... tóm lại là chúng mình đi trước đi.”

Thương Khiết khoanh tay đứng trước mặt Hà Lệ Chân: “Tìm một chỗ thế nào?” Cô cao hơn, vóc người lại to, đứng như vậy thì cái bóng có vẻ như bao trùm cả người Hà Lệ Chân.

“Cậu sợ cái gì? Minh gọi họ đến để ca hát uống rượu, chứ có gọi họ đến lên giường đâu, sợ cái gì.” Thương Khiết nhìn Hà Lệ Chân: “Minh tự kiếm được tiền, tìm niềm vui cho bản thân thì có gì đâu, cậu mấy tuổi đầu rồi mà sao lá gan còn nhỏ tí như vậy.”

Từ trước tới nay, Thương Khiết mà tức giận lên là Hà Lệ Chân sẽ không dám nói gì. Chỉ biết cúi đầu mặc cho cô nàng nói.

“Đi với mình quay lại, cậu không thích thì mình bảo họ đi là được rồi.” Thương Khiết kéo tay Hà Lệ Chân, Hà Lệ Chân giãy ra: “Minh không đi, mình nghe cái mùi bên trong đó là thấy nhức đầu.”

“Cậu...”

“Cậu đi chơi đi, mình ở ngoài chờ cậu.” Hà Lệ Chân quay đầu nhìn ra ngoài, chỉ vào một cửa hiệu nhỏ: “Minh qua kia chờ.”

Thương Khiết nhìn cô, tức phòng mang trọn mắt, cuối cùng chỉ giậm chân nói: “Thôi được, thôi được, không chơi! Thua cậu luôn, cậu đi trước chờ mình, mình vào thanh toán đã.”

Thương Khiết quay lại vừa đi vừa trách móc: “Đúng là đáng đời cậu cả đời này bị ăn hiếp luôn, lá gan nhỏ như cái lỗ kim.”

Hà Lệ Chân cười với bạn, sửa lại áo, đeo túi xách rồi đi qua cửa hiệu nhỏ kia mua chai nước.

Cửa hàng không lớn lắm, cô lấy trong tủ một lon đồ uống ướp lạnh, sau đó ra quầy tính tiền, người thu ngân là một cô gái, còn trẻ, vừa quét mã vạch vừa nhìn điện thoại đi động để trên bàn, bên trong đang phát một bộ phim truyền hình.

Cửa vào vang lên tiếng chào quý khách, một người bước vào, Hà Lệ Chân đang cúi đầu lấy tiền, nghe giọng nói cô bất giác ngẩng đầu lên nhìn lướt qua.

Người bước vào là một chàng trai, còn rất trẻ, cậu ta nhìn thấy Hà Lệ Chân, cũng dừng lại một chút, sau đó đi đến trước quầy, ném mười đồng.

“Nhuyễn Hồng Thập.” (thuốc lá – chú thích của người biên tập)

Hà Lệ Chân vừa nghe thấy giọng nói này, bàn tay đang lấy tiền khựng lại.

Vừa rồi ở trong phòng, cô luôn cúi đầu nên không nhìn thấy ai nhưng cô có nghe giọng nói của người đó.

Lần này Hà Lệ Chân còn cúi đầu thấp hơn nữa, nhanh chóng lấy mấy đồng tiền xu đặt lên quầy, muốn đi khỏi đây cho nhanh.

“Không quay lại hả?”

Hà Lệ Chân nghe cậu ta hỏi.

Giọng điệu của cậu ta rất thoải mái, so với cô, cậu ta ung dung hơn rất nhiều.

Hà Lệ Chân lịch sự cúi đầu ừ một tiếng, sau đó rầu rĩ cầm lon nước đẩy cửa tiệm, gần như là chạy ra ngoài.

Vạn Côn nhìn bóng dáng của cô, quay lại nhận lấy gói thuốc mà người nhân viên đưa cho, xé tại chỗ, rút ra một điếu.

“Cho tôi mượn hộp quẹt.”

Cô gái bán hàng cuối cùng cũng ngẩng đầu khỏi bộ phim định thần lại, ngẩng đầu nhìn anh ta, sau đó lấy một chiếc bật lửa đưa ra, Vạn Côn châm lửa, rít một hơi thật sâu, sau đó chậm chậm thở ra một hơi.

Anh ta trả chiếc hộp quẹt lại cho người nhân viên, cô gái nói: “Cho anh đây.”

Vạn Côn cười cười: “Cám ơn.”

Hà Lệ Chân chạy ra ngoài, đứng bên cạnh xe chờ Thương Khiết, được một lúc thì thấy cô nàng đi ra, nhìn thấy cô thì lại trách, “Xa quá nhìn không thấy, cậu trốn chỗ tối thui này là để dọa người đấy hả.”

Hà Lệ Chân biết Thương Khiết vẫn còn còn tức, cô nói: “Giả ma giả quỷ cũng không làm cậu sợ.”

Thương Khiết hừ một tiếng, mở cửa xe, “Lên xe, tới chỗ khác ăn, chết đói rồi đây.”

Hà Lệ Chân bước qua bên kia xe, lúc vòng qua cô vô ý nhìn về phía cửa hàng bán lẻ, dưới bóng đèn ngoài cửa, một bóng người đang ngồi xỏm hút thuốc. Tỏi nay không có gió, làn khói vương vất xung quanh, như có như không bay lên trên không, cuối cùng hòa cùng ánh đèn xanh trắng, biến mất trong màn đêm. Bóng dáng của cậu ta dưới ngọn đèn màu trắng, mơ mơ hồ hồ, dường như giây tiếp theo sẽ tan biến mất.

Hà Lệ Chân chỉ nhìn một cái rồi quay người ngồi lên xe.

Trên xe, Hà Lệ Chân hỏi Thương Khiết: “Trước đây cậu tới chỗ này rồi sao?”

Thương Khiết ừ: “Không nhiều.”

Hà Lệ Chân gật đầu.

Thương Khiết lái xe, bỗng nở nụ cười: “Tiếc quá.”

Hà Lệ Chân: “Tiếc cái gì?”

“Thì vừa nãy ấy.”

Thương Khiết cười, quay đầu lại nhìn Hà Lệ Chân nói: “Cậu chưa nhìn kĩ cậu ta, người mình mới vừa chọn ấy, còn nhỏ tuổi mà đã rất năng nổ.” Cô nàng vừa nói, vừa chắc lưỡi, hầy còn hỏi tương lại lúc đó.

“Đặc biệt là cặp đùi, còn trẻ thế mà sao lại săn chắc như thế chứ.”

Hà Lệ Chân nghe như chết điếng: “Thương Khiết!”

“Thôi được rồi, được rồi, không nói nữa.” Thương Khiết lắc đầu nhìn bên đường: “Cậu muốn ăn gì?”

Hà Lệ Chân hơi bực mình, ngồi dựa vào lưng ghế nói lấy: “Gì cũng được.”

Thương Khiết quay lại nhìn bạn, huych vai cô: “Có nói không, nào, mai mình đi rồi, tức giận cái gì.”

Hà Lệ Chân ngồi thẳng dậy: “Mai đã đi rồi sao?”

“Ừ.” Thương Khiết nói: “Về giải quyết vài chuyện với ông bà bên kia, cậu thì sao, khi nào thì đi.”

“Chuẩn bị giấy tờ tài liệu xong sẽ đi, chắc một tuần, mình nghĩ là nhanh thôi.” Cô nói: “Kịp ngày khai giảng là tốt rồi.”

Thương Khiết nói: “Nói với người nhà chưa?”

“Nói rồi.”

“Đi qua đó ở đâu, chỗ họ lo cho à?”

“Không.” Hà Lệ Chân nói: “Mình định ngày mai qua đó coi trước, mình muốn thuê một chỗ gần trường học.”

“Tìm bạn trai đi.”

“Ừ...hà...?”

Hà Lệ Chân quay đầu nhìn Thương Khiết, Thương Khiết cười bạn: “Tìm một anh chàng trị căn bệnh cù lần của cậu đi, coi cái mặt gái quê của cậu kia.”

Đây không phải lần đầu bị xiên xỏ, nên cô chỉ bĩu môi, coi như không nghe thấy gì hết.

“Cần tiền không?” Đột nhiên Thương Khiết hỏi.

“Sao?” Hà Lệ Chân nhìn Thương Khiết đang chuyên tâm lái xe, cô hiểu ý bạn, nên lắc đầu nói: “Không sao, mình chưa cần.”

Thương Khiết dừng xe ở một tiệm lẩu: “Có khó khăn thì nói, đừng khách sáo với mình.”

“Ừ, thừa phú bà.” Hà Lệ Chân đùa.

Dừng xe xong, hai người đi vào tiệm, vừa ăn vừa nói chuyện mãi cho đến tận khuya.

Bạn đang đọc truyện *Sinh Thời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 3

Hà Lệ Chân đi chuyển xe buổi trưa ngày hôm sau, cô thức dậy sớm dọn dẹp đồ đạc trong kí túc xá, sau đó lấy ổ bánh mì kẹp xúc xích mua hôm qua để vào ba lô, định đi đường ăn.

Dương Thành là một thị trấn của thành phố P, diện tích nhỏ, có khoảng hơn bảy mươi ngàn dân. Lần đầu tiên Hà Lệ Chân tới nơi này, trước đó cô có lên mạng tìm hiểu, nhưng những điều viết trên giấy và những điều tận mắt chứng kiến hoàn toàn khác nhau. Đầu tiên cô ngồi xe buýt, sau đó bắt một chiếc taxi, dọc đường đi cô thường nhìn ra ngoài cửa sổ.

Mấy năm nay Dương Thành phát triển rất nhanh chóng, kéo theo đó là một lượng lớn bất động sản và các nhà xưởng được xây dựng, lúc xe chạy qua có thể thấy được công trường đang thi công rất nhiều, do đó môi trường cũng bị ảnh hưởng theo. Trong xe taxi không bật máy điều hòa nhưng Hà Lệ Chân cũng không dám hé cửa sổ mắc công lại hít bụi.

Cho dù trên đường đi đã chuẩn bị tâm lí nhưng lúc Hà Lệ Chân đặt chân tới trường trung học Dương Thành thì cũng bị bất ngờ hết một lúc.

Trong ấn tượng của mình, cô chưa từng nhìn thấy ngôi trường nào tiêu điều hoang vu như thế này cả.

Cách năm sáu mươi mét mà Hà Lệ Chân còn cảm nhận được cái không khí tan hoang cũ kĩ ở đó, cảm giác giống như một căn nhà đã mấy chục năm không có ai ở. Hà Lệ Chân đi tới cổng trường, không có một ai cả, chốt bảo vệ cũng chỉ là để trang trí cho có.

Cổng trường mở toang hoác không được đóng lại, dường như nó đang muốn chào đón khách thập phương. Cổng trường có treo một tấm biển, trên đó là bốn chữ son “Trung học Dương Thành”, có lẽ trước đây những chữ này có màu đen, nhưng lâu ngày bị bám một lớp bụi dày nên bây giờ toàn bộ đều bị phủ màu xám.

Hà Lệ Chân đứng trước cổng trường, ngần ngại không biết có nên đi vào trong hay không.

Đúng lúc này, có vài người từ trong trường đi ra, Hà Lệ Chân nhìn họ, có vẻ là học sinh, nhưng họ không mặc đồng phục trường, trong đó còn có hai cô bé mặc váy ngắn và trang điểm đậm.

Khi họ sóng vai nhau đi lướt qua Hà Lệ Chân, cô nhìn theo bóng dáng họ một lúc lâu mới đi vào sân trường.

Kết cấu trường học rất đơn giản, phía trong cùng là dãy lầu phòng học, bên trái là nhà ăn, bên phải là sân thể thao, sân thể thao chia làm hai sân riêng, một bên là dành cho bóng rổ, một bên dành cho bóng chuyền, bây giờ sân bóng rổ đang được sử dụng, có mấy học sinh đang chơi bóng ở đó.

Hà Lệ Chân nhìn qua bên đó thấy có mấy cậu học sinh chắc vì cảm thấy nóng quá nên đều để mình trần chơi bóng.

“...” Cô chỉ nhìn một cái rồi quay người máy móc bước về phía dãy phòng học.

Bước vào rồi, cuối cùng cô cũng có thể ngửi thấy một ít mùi vị của sách vở. Bây giờ đang là thời gian nghỉ hè, trong trường không có mấy người, Hà Lệ Chân lên lầu ba, tìm được phòng giáo viên của khối mười hai, cô gõ cửa, người bên trong mời cô vào phòng.

Văn phòng rất nhỏ, chen chúc đến sáu bảy bàn làm việc, trên bàn tập vở và bài thi chất đống lộn xộn. Lúc này trong phòng làm việc chỉ có hai người, một nam và một nữ, cô gái ngồi máy tính đang lên mạng, người đàn ông ngẩng đầu nhìn cô.

“Cô là...”

“Vâng, xin chào, tôi là Hà Lệ Chân.” Cô vội vàng gật đầu chào anh ta, tự giới thiệu: “Tôi là giáo viên mới, trước đó tôi đã có nói với hiệu trưởng Tường, hôm nay tôi đến tham quan trường.”

“Giáo viên mới?” Người đàn ông lật cuốn vở trong tay, nhìn vào lịch để bàn, Hà Lệ Chân để ý thấy không có bất cứ ghi chú nào dù là ở trong vở hay lịch để bàn cả, cô cũng không biết là anh ta định coi cái gì.

Người thầy giáo còn mãi lật giờ thì cô gái kia đã nói.

“Thầy Tường có nhắc tới một lần.”

Hà Lệ Chân và người thầy giáo nhìn qua, người nọ buông con chuột, quay sang nói: “Là thuộc tổ ngữ văn.”

Hà Lệ Chân gật đầu: “Đúng vậy.”

Người thầy giáo cũng đã nghĩ ra: “À, tôi nhớ ra rồi.” Anh ta vỗ tay một cái, nói với Hà Lệ Chân: “Vậy thì đúng rồi, hẳn cô là người được phân vào lớp chúng tôi.”

“Thật à? Thầy là...”

Người thầy giáo đứng lên, sửa lại bộ quần áo nhăn nhúm, nói: “Tôi họ Hồ, Hồ Phi, là chủ nhiệm lớp 12-6, là giáo viên dạy toán. Chắc cô tới là để thay thầy Triệu, dạy ngữ văn 12 cho lớp 4,5,6.”

Anh ta vừa nói vừa đưa tay ra, cô vội vàng bắt tay với anh ta.

“Hôm nay hiệu trưởng Tường không có ở đây.” Hồ Phi nói.

“Vâng, không sao đâu ạ, tôi chỉ đến thăm quan thôi.” Hà Lệ Chân nói: “Một tuần sau mới chính thức đi dạy ạ.”

“À, vậy cô có thể đi xung quanh trường, làm quen một chút.”

Hà Lệ Chân gật đầu.

Sau đó họ khách sáo mấy câu rồi Hà Lệ Chân chào tạm biệt.

Lúc đi tâm trạng của Hà Lệ Chân cũng khá tốt, tuy văn phòng hơi nhỏ nhưng cô cảm giác hai thầy cô giáo này đều rất dễ ở chung. Từ phòng làm việc đi ra, cô nhìn một dãy phòng học trong hành lang, đều là lớp mười hai.

Lớp mười hai... dù là ngày nghỉ chắc cũng phải lên trường tự học. Hà Lệ Chân nghĩ như vậy bèn rảo bước đi qua.

Nhưng từ đầu cho tới đuôi, ngoại trừ mấy học sinh nằm ngủ trong vài phòng học thì đến một người đọc sách cũng không có.

Hà Lệ Chân đi một vòng, yên lặng rời khỏi toàn nhà.

Sau khi ra khỏi trường học, cô gọi điện cho người môi giới đã liên lạc trước đó, không lâu sau, người nọ chạy một chiếc xe máy nhỏ tới, chở cô đi xem ba bốn cái nhà trọ.

Vị trí của Dương Thành khá gần với trung tâm thành phố, nhà trọ tìm dễ, hơn nữa giá cũng rẻ, điện nước cũng chỉ chừng trên dưới một ngàn một tháng. Hà Lệ Chân chấm một căn khá gần trường học, một phòng ngủ một phòng khách một nhà vệ sinh, chừng bốn mươi mét vuông, đồ dùng cũng mới, khá sạch sẽ, chỉ có điều là ở lầu một lại không phải riêng rẽ mà là dùng chung một cái sân, một khu tập thể năm sáu hộ chung một tầng.

“Lầu một có thể có côn trùng không?” Hà Lệ Chân hơi lo lắng.

“Đâu lại không có nào.” Người môi giới nói: “Quét dọn nhà cửa sạch một chút, đừng để đồ thừa là được. Môi trường ở đây tốt lại còn rất an toàn, mấy nhà trong đây toàn là người già, ở cả mấy chục năm rồi.”

Hà Lệ Chân gật đầu nói: “Tôi về nghĩ đã, tối mai sẽ trả lời anh.”

“Cô phải nhanh nhanh đó.” Người môi giới nói: “Mấy nhà trọ thể này người ta rất thích, hơn nữa đồ đạc trong nhà cũng toàn đồ mới, tôi không giữ cho cô lâu được đâu.”

“Vâng, làm phiền anh rồi.”

Hà Lệ Chân lại đi xem thêm mấy căn nữa, cuối cùng vẫn thấy căn đó là tốt hơn cả, bèn giao tiền cọc, ba ngày sau kí hợp đồng.

Hành lí của cô rất ít, khi dọn nhà cũng rất tiện, tất cả đồ đạc đều được xếp vào một cái va li to, lúc cô xách hành lí đến thì một người phụ nữ đứng tuổi trông thấy, nên đi lại bắt chuyện với cô.

“Con mới dọn tới hả?”

Hà Lệ Chân gật đầu: “Vâng, chào cô.”

“Ồ.” Bà bác bận một bộ đồ bộ, tay cầm quạt phe phẩy: “Nhà mới sơn sửa lại nên con nhớ mở cửa sổ cho bay bớt mùi.”

“Dạ, cảm ơn cô.”

Hà Lệ Chân quét dọn căn phòng mới từ sáng tới tối, đến khi lưng eo nhức mỏi hết cô mới nằm xuống chiếc giường cứng ngắt, còn chưa kịp trải chăn nệm đã lăn ra ngủ. Hôm sau lúc tỉnh lại cả người như muốn gãy rời.

Qua thêm hai ngày nữa, Hà Lệ Chân nhận được điện thoại của trường học, tất cả các thủ tục giấy tờ đều được giải quyết xong, ngày mai cô phải tới trường nhận việc.

Hà Lệ Chân gác điện thoại, cô ngồi trên cái ghế đặt trong phòng, nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ, trong lòng cảm thấy vô cùng thoải mái.

Mọi chuyện đều thuận buồm xuôi gió, Hà Lệ Chân nghĩ, cái gọi là một cuộc sống mới có lẽ là như thế này đây, nó khiến cô vô cùng mong đợi.

Ngày cô đến trường nhận việc cách ngày khai giảng ba ngày, học sinh đã lục tục kéo nhau quay lại trường học.

Dương Thành là một trường cấp ba hạng ba, không quên chứng tỏ mình là một “trường học có tiếng” ở địa phương. Tài nguyên trong trường rất khan hiếm, toàn bộ khối mười hai gồm có sáu lớp, giáo viên dạy ba môn chính toán văn anh không tới mười người, tổ ngữ văn gồm có hai người, cô giáo dạy lớp 12-1, 12-2, 12-3 là một cô giáo hơn bốn mươi tuổi, tên Lưu Đình.

“Cô soạn giáo án chưa.” Bàn làm việc của Lưu Đình ngay bên cạnh Hà Lệ Chân, bà đưa thời khóa biểu cho Hà Lệ Chân.

Hà Lệ Chân nói: “Dạ, em có chuẩn bị cho mấy hôm rồi luôn cô ạ.”

Lưu Đình ngẩng đầu nhìn cô, trên gương mặt người phụ nữ hơn bốn mươi tuổi đượm nét phong sương, bà đeo một chiếc mắt kính gọng to nhưng vẫn không giấu được nếp nhăn trên gương mặt.

“Ừ, tiết một cô dạy lớp 12-6.” Lưu Đình nói: “Cố gắng quen đi nhé.”

“Dạ.”

Ngày khai giảng, Hà Lệ Chân dậy rất sớm, phấn khởi đến trường.

Không biết có phải do cảnh trường học hoang vắng cô thấy lúc đầu cho cô một ấn tượng quá sâu hay không, hôm nay trong trường rất đông học sinh, còn mặc đồng phục, Hà Lệ Chân có cảm giác muốn rơi nước mắt.

Cô theo học sinh bước vào cổng trường.

Lễ khai giảng được tổ chức ngay trên sân thể dục, dù đã là tháng chín nhưng thời tiết hôm nay vẫn vô cùng nóng bức, học sinh đứng dưới ánh nắng chói chang, được một lúc đã ỉu xiu, đứng nghiêng trái ngã phải. Sau đó, hơn một nửa số học sinh đều ngồi hết xuống, có cả những nữ sinh sợ ăn nắng, cời đồng phục ra trùm lên trên đầu, vài giáo viên và quản sinh chỉ nhắc nhở tượng trưng, rốt cuộc cũng để mặc học sinh tùy ý.

Thầy hiệu trưởng hơn năm mươi tuổi, lúc họp các giáo viên thì Hà Lệ Chân có nhìn thấy một lần, bài phát biểu của thầy trong cuộc họp rất chán, bây giờ vẫn một phong cách đó trong buổi lễ khai giảng, đừng nói là học sinh, ngay cả Hà Lệ Chân nghe còn thấy buồn ngủ.

Cuối cùng cũng kết thúc, Hà Lệ Chân nhanh chóng đi đến nhà vệ sinh rửa mặt cho tỉnh táo, ngay sau đó lên lớp tiết một.

Làm cô giáo là mơ ước hồi nhỏ của Hà Lệ Chân, cô rất thích trẻ con. Hà Lệ Chân nhìn vào trong gương uốn nắn cái miệng, sau đó tự nói một câu cổ lên rồi ôm sách vở đi đến lớp 12-6.

Đi trên hành lang, tâm trạng Hà Lệ Chân lơ lửng, trước đó cô có gặp cô Bành Thiển, là cô giáo ngồi trước máy tính lần đó, cô ấy nói với Hà Lệ Chân, trong trường chia lớp theo thành tích, càng kém thì càng xếp vào lớp ở cuối.

“Nhưng trình độ lớp 12-5, 12-6 cũng ngang ngang nhau.” Bành Thiển nói: “Dù sao thì điểm số thì cũng chỉ là một con số mà thôi, không chứng tỏ gì cả.”

Suốt trên đường tới lớp Hà Lệ Chân đều cảm thấy kì lạ, vừa định gõ cửa thì nghĩ lại mình đã là cô giáo rồi nên cô ưỡn thẳng lưng, bước vào lớp học.

Đứng trên bục giảng, Hà Lệ Chân nhìn bao quát cả lớp.

Là ngày đầu tiên khai giảng, nên các học sinh còn rất nghiêm túc, không nói gì, sau khi Hà Lệ Chân bước vào thì đồng loạt nhìn cô.

Cô hơi hồi hộp nên cúi đầu, mở sổ điểm danh, sau đó nhớ ra mình còn chưa tự giới thiệu, lại giả vờ bình tĩnh khép sổ lại.

Cô hắng giọng một chút, nói với các học sinh: “Chào các em, cô là Hà Lệ Chân.” Cô nói rồi quay người viết tên mình lên bảng đen.

“Là ba chữ này, cô là giáo viên ngữ văn mới của các em, trước đây...” Vốn dĩ Hà Lệ Chân định nói về việc thầy Triệu tạm thời nghỉ dạy, sau khi mở miệng thì lại thấy các học sinh đều đang nhìn mình, cô nghĩ chuyện này cũng không cần phải nói.

“Ừm, năm nay, cô là người dạy văn cho các em.”

Bạn đang đọc truyện *Sinh Thời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4

Vẫn không có học sinh nào trả lời nên Hà Lệ Chân nói: “Vậy các em sẽ tự giới thiệu bản thân, nói ngắn gọn để chúng ta tìm hiểu nhau nhé.”

“Ồ...” Cuối cùng mọi người cũng đồng thanh hô lên một tiếng cụt hứng, có mấy cậu học sinh ngồi bên dưới nói lớn: “Thôi đừng cô ời, giới thiệu bao nhiêu lần rồi, điểm danh để biết tên được rồi cô.”

Cậu ta nói xong thì cả lớp cũng nhao nhao lên, Hà Lệ Chân cảm thấy mọi chuyện không còn được cô khống chế nên vội vỗ tay vài cái, lớp học yên lặng lại.

“Mọi người không muốn giới thiệu mình sao?” Cô hỏi.

“Không...muốn...” Học sinh đồng loạt trả lời.

“Vậy thì mình điểm danh.” Hà Lệ Chân thấy học sinh phản đối bèn mở sổ điểm danh ra: “Cô gọi tên trò nào thì trò ấy đứng lên để cô biết mặt nhé.”

“Khương Hân.”

“Có...”

“Tống Gia Lập.”

“Có...”

“...”

Hà Lệ Chân gọi tên từng người một, sau đó ngẩng đầu lên nhìn.

“Ngô Nhạc Minh.”

“Không đi cô ời!” Một cậu học sinh la lên, những người khác nghe thấy cũng cười ồ.

Hà Lệ Chân ngừng lại, ngẩng đầu lên: “Không đi học sao?”

Một nữ sinh ngồi bàn phía trước uể oải nói: “Anh Côn không đi thì cậu ta sẽ không đi đâu.”

Anh Côn?

Hà Lệ Chân cúi đầu, trên sổ điểm danh chỉ còn lại tên một người cuối cùng, xếp phía sau Ngô Nhạc Minh.

“Vạn Côn.”

“Cũng không đi cô ới.” Cậu học sinh kia nói.

Hà Lệ Chân ngẩng đầu nhìn cậu ta: “Tại sao em ấy không đi học?”

“Không biết ạ.” Một học sinh khác nói: “Ngày khai giảng thôi mà, cũng có sao đâu.”

Hà Lệ Chân nhũn mày, không hỏi thêm nữa: “Chúng ta học thôi.”

Bắt đầu giảng bài, Hà Lệ Chân tập trung tinh thần càng giảng càng tron tru. Các học sinh phía dưới cũng dần dần, càng nghe càng buồn ngủ.

Hơn nửa tiết học, có người thì ngủ, có người thì ăn gì đó.

Nhưng Hà Lệ Chân không nhắc nhở em nào. Thứ nhất, đây là lần đầu tiên cô đứng lớp, trong lòng cũng có áp lực, cô không muốn tạo cho mọi người bầu không khí khó chịu. Thứ hai, cô không muốn dạy lố giờ, cho nên khi soạn giáo án cô đã canh thời gian rất kĩ, vốn dĩ là không có thời gian để phê bình nhắc nhở học sinh.

Lúc chuông reo hết tiết, chuông điện thoại của mấy học sinh ngồi bên dưới lớp cũng reo theo, vài học sinh đặt chuông báo hết giờ học. Trong tiếng cười vang của các em học sinh, Hà Lệ Chân ôm sách đi ra ngoài.

Tiết học đầu tiên, Hà Lệ Chân không biết phải nói gì nữa.

Quay lại văn phòng làm việc, tình cờ gặp Hồ Phi chuẩn bị đi dạy, cô vội nói với anh ta: “Thầy Hồ, có hai em không đi học.”

Thầy Hồ chưa ngẩng đầu đã nói: “Là Ngô Nhạc Minh và Vạn Côn?”

“Thầy biết rồi hả?”

“Ừ,” Hồ Phi lại nói: “Cô không cần quan tâm, hai học sinh này không đi học đâu.”

“Sao lại không đi vậy thầy?”

Hồ Phi tốt bụng giải thích cho cô: “Hai đứa này đều ở lại một lớp, dù sao thì cũng không có ý muốn học đẳng hoàng, phụ huynh cũng không thấy đâu, trước cho tới giờ trốn học hoài à.”

Hà Lệ Chân nói: “Làm sao tìm được các em đây đây?”

Hồ Phi liếc nhìn cô: “Tìm chúng làm gì?”

Hà Lệ Chân nhờ ra chủ nhiệm lớp 12-6 là Hồ Phi, cô đoán mình đặt câu hỏi vượt cấp như thế này sẽ làm cho Hồ Phi thấy chướng mắt. Nhưng cô còn chưa kịp nói xin lỗi thì Hồ Phi đã lấy trong ngăn kéo ra một cuốn vở nhỏ, để lên bàn làm việc của cô: “Trên đó có viết số điện thoại liên lạc của học sinh, nhưng trong đây không có ghi số nhà của các cậu đó, đều là số di động, cô cần lấy tìm đi, tôi đi dạy trước đây.”

Sau khi Hồ Phi đi, Hà Lệ Chân cầm cuốn sổ nhỏ trên tay, mở ra xem.

“Tôi khuyên cô cứ mặc kệ đi.”

Phía sau có giọng nói vang lên, Hà Lệ Chân quay lại, Bành Thiển ở bên cạnh đang soi mình trong chiếc gương trên bàn. Bành Thiển là cô giáo dạy sinh, mỗi lần Hà Lệ Chân nhìn thấy cô ấy, không phải cô ấy đang lên mạng thì cũng là soi gương.

Bởi vì Bành Thiển và Hà Lệ Chân cùng tuổi, nên Hà Lệ Chân nói chuyện với cô ấy khá thoải mái, bây giờ là giờ học, trong phòng làm việc chỉ còn lại hai người, Hà Lệ Chân đi qua hỏi Bành Thiển: “Là sao, tại sao lại mặc kệ?”

Bành Thiển nhìn gương dụi mắt: “Cô còn mới, còn nhiệt tình thì cũng dễ hiểu, nhưng có những học sinh cô thật sự không cần phải quan tâm.” Cô ta xoa nhẹ con mắt, nhìn Hà Lệ Chân nói: “Cô mới tới nên không biết đó thôi. Hai đứa đó không tới là chuyện tốt, đi học mới là phiền phức, nhất là thằng nhóc Vạn Côn kia.”

Hà Lệ Chân nói: “Học sinh thôi mà, sao lại phiền phức.”

“Thôi mà gì?” Bành Thiển tròn mắt, cô ta cảm thấy cô giáo mới này còn non quá, cô ta phải phổ cập lại cho Hà Lệ Chân một chút mới được.

“Trong kì thi cuối kì năm ngoái, cậu ta và thầy Diêm giáo vụ gây gổ với nhau, bị lôi đi dạy dỗ hết nửa ngày trời, lúc quay lại thì đập tay lên bàn một cái, cô nghĩ coi sau đó thì sao.”

Hà Lệ Chân lắc đầu: “Thế nào.”

Bành Thiến xòe tay: “Cả lớp đều bỏ thi.”

“Gi?” Lần đầu tiên Hà Lệ Chân nghe chuyện giống như thế này, kinh ngạc thốt: “Bỏ thi sao?”

“Ừ, cô cũng đâu thể phạt cậu ta, cậu ta có nói gì đâu nào, chỉ đập tay lên bàn cũng không được chặc.”

Hà Lệ Chân nhớ tới mấy cuốn tiểu thuyết và phim ảnh cô coi trước đây: “Cậu ta là đại ca trong trường à? Những người khác đều phải nghe theo hả?”

“Không hẳn, trường học chúng ta chắc chắn là có chuyện học sinh chia bè chia phái nhưng Vạn Côn không giống như vậy.”

“Tại sao?”

“Bởi vì cậu ta đi học có được mấy ngày đâu.” Bành Thiến nói: “Ngô Nhạc Minh luôn đi theo sau đuôi cậu ta, không ai biết chúng làm gì bên ngoài nữa. Trong các em học sinh cũng có nhiều lời đồn về Vạn Côn lắm.”

“Đồn gì?”

“Nghe nói nhà cậu ta rất giàu, nhà làm ăn lớn gì đó...”

Hà Lệ Chân tỏ vẻ nhún vai một cái: “Ồ.”

“Dù sao thì đừng gây sự ở trong trường là được, nhà trường cũng mắt nhắm mắt mở bỏ qua cho nó.” Bành Thiến lại quay về với cái gương: “Cho nên, tốt nhất là cô đừng lo đến làm chi.”

Hà Lệ Chân vẫn còn chưa yên tâm một chuyện: “Nhưng em ấy không đi học, chuyên cần và thành tích của giáo viên cũng bị ảnh hưởng mà.”

“Cũng đâu còn cách nào.” Bành Thiến nói: “Trách mình không may thôi, bị phân cho lớp này, cậu coi thầy Hồ cũng quen rồi kia.”

Hà Lệ Chân quay lại chỗ ngồi, cô mở sổ, tên của Vạn Côn xếp cuối cùng, trên đó còn ghi lại một dãy số di động. Cô suy nghĩ một lúc lâu đến khi thuộc lòng chúng, cuối cùng vẫn đóng vở lại, cất đi.

Thời gian làm việc của giáo viên tương đối ổn định, hơn nữa Dương Thành là trường có số em lớp mười hai tự nguyện học buổi tối đến trên đầu ngón tay. Ở trường này, “tự nguyện” tự học gần như là không.

Năm giờ rưỡi hết tiết, toàn bộ học sinh đều chạy về hết, sáu giờ, thầy cô giáo cũng về luôn.

Hà Lệ Chân đeo túi đi về nhà, trên đường đi trong đầu cô đều là dãy số kia.

Thật ra Hà Lệ Chân biết mình chỉ hay để tâm tới mấy chuyện nhỏ nhặt mà thôi.

Nhưng cũng hết cách, cô là giáo viên mới, nên rất sợ lớp mình dạy có thành tích không tốt, hai học sinh này không lên lớp không đi thi, thành tích trung bình nhất định bị ảnh hưởng.

Lúc về tới nhà, Hà Lệ Chân đang ăn cơm được nửa sạp thì quyết định thử một lần.

Cô lấy di động ra, gọi vào số điện thoại của Vạn Côn.

Điện thoại nhanh chóng được nối máy.

“Ai đó?”

Bên kia điện thoại hơi ồn, đủ thứ âm thanh, giọng nói trong điện thoại cũng hơi bực bội. Hà Lệ Chân nói: “Xin chào, là Vạn Côn phải không?”

“Ừ.” Người trong điện thoại nói: “Cô là ai?”

Hà Lệ Chân nói: “Tôi là giáo viên ngữ văn của em.”

“...”

Bên kia điện thoại im lặng một hồi lâu, Hà Lệ Chân còn tưởng cậu ta nghe chưa rõ: “Alo? Alo? Em nghe được không?” Tiếng âm ỉ trong điện thoại nhỏ đi rất nhiều, hình như người bên kia đã đi tới một chỗ yên tĩnh hơn.

“Giáo viên ngữ văn?” Giọng Vạn Côn nghe như muốn cười: “Giáo viên ngữ văn nào thế?”

Hà Lệ Chân nói: “Cô là giáo viên ngữ văn của lớp 12-6, em không phải là học sinh lớp 12-6 sao hay?”

Vạn Côn ngồi chồm hồm trên bậc thang trước cửa Tú Quý hút thuốc, chậm chậm nói: “Giáo viên ngữ văn của tôi là một thầy giáo đó.”

“À...” Hà Lệ Chân vội nói: “Là vậy, thầy Triệu có việc nên không thể dạy tiếp cho các em, tôi là cô giáo dạy ngữ văn mới đến, tôi họ Hà.”

Vạn Côn không nói gì, Hà Lệ Chân nói thêm: “Ừm, hôm nay khai giảng, sao em không tới trường vậy?”

Vạn Côn vui vẻ nói: “Hôm nay khai giảng hả? Tôi quên mất.”

Hà Lệ Chân nhíu mày, cô có thể cảm giác được không phải là Vạn Côn đã quên mất mà có lẽ chỉ đang đối phó với cô mà thôi. Giọng cô cũng nghiêm túc hơn: “Ngày mai em có thể đi học không, cả Ngô Nhạc Minh nữa.”

Vạn Côn nói: “Không biết nữa.”

Hà Lệ Chân cắn răng: “Cô không biết trước đây thầy giáo của các em thế nào nhưng tiết ngữ văn của cô em phải tới, nếu không...”

Vạn Côn ngẩng đầu nhìn bầu trời đêm u ám, nói như không: “Nếu không thì sao.”

Hà Lệ Chân nghĩ một lúc, cuối cùng vì kinh nghiệm còn ít nên chỉ dọa giống như dọa học sinh tiểu học: “Nếu không cô báo cho người nhà của em biết.”

Bên đầu kia điện thoại im lặng thật lâu, Hà Lệ Chân chỉ còn nghe được tiếng hít thở. Cuối cùng, khi cô đã sẵn sàng tiếp đón quân địch thì Vạn Côn cười giễu, dậm lên tàn thuốc, ngắt điện thoại.

“...” Hà Lệ Chân cúp máy, mất hết sức lực ngồi trên ghế.

“Sao mình cảm giác mình không có uy gì hết vậy kia...” Hà Lệ Chân tự nói với mình: “Không phải nói chuyện nhẹ nhàng quá đấy chứ.”

Ba ngày sau đó Vạn Côn và Ngô Nhạc Minh vẫn không thấy tới trường, lúc này Hà Lệ Chân mới cảm giác sâu sắc bản thân năng lực có hạn, cô cũng không gọi điện lần nào nữa.

Cuối tuần, Hà Lệ Chân đi mua đồ dùng trong nhà, nhà trọ mới thuê nên còn thiếu nhiều thứ, Hà Lệ Chân mua một cái kệ sách, một cái bàn vi tính, một cái ghế và thêm một ít đồ dùng linh tinh khác.

Nhân viên cửa hàng giao hàng tận nhà giúp cô, hên là lâu một, vận chuyển đồ đạc cũng rất thuận tiện.

Hiển khi có được ngày cuối tuần rảnh rỗi, Hà Lệ Chân còn định đánh một giấc, ai ngờ mới bảy giờ sáng bên ngoài đã có tiếng người ồn ào.

Nhà trọ của Hà Lệ Chân dùng chung sân, bên trái là nhà của cô Trương, bên phải là nhà của cô Lí, mới sáng sớm hai người phụ nữ này một người giặt đồ một người lật ra trước cửa nhà mình, còn vói qua nói chuyện với nhau trước cửa nhà cô.

Hà Lệ Chân ở chính giữa vô cùng khổ sở.

Cô quay tới quay lui trên giường một hồi, đến khi không thể nào chịu nổi cái giọng địa phương đặc sệt í ới dội vào trong tai, cô bèn dứt khoát thức dậy soạn bài.

Đầu tuần, Hà Lệ Chân đã quen với việc đi tới văn phòng sắp xếp lại đồ đạc của mình một chút sau đó mới xuống lầu dự lễ chào cờ.

Đã lâu Hà Lệ Chân không tham dự lễ chào cờ, Hà Lệ Chân đứng ở vị trí của các thầy cô giáo, nhìn lên hai học sinh đang ngáp phía xa xa.

Nghi thức này là nghi thức được kế thừa theo phong cách ngũ hành-thủy. Cả giáo viên và học sinh cũng chỉ đều có mặt cho có, lá quốc kì giống như nửa năm mới giặt một lần, khi ánh mặt trời rọi vào nó ánh lên màu nâu xỉn. Lá cờ được kéo lên từng chút từng chút một, sau đó mọi người bắt đầu hát quốc ca bằng chất giọng ro re như muỗi kêu, OVER.

Hà Lệ Chân thấy mất hết cả hăng hái, cũng ngáp theo một cái.

Ở phía sau, bỗng có một nam sinh hô lên: “Anh Côn!”

Hà Lệ Chân giật cả mình, quay phắt lại, cô nhìn thấy từ đằng xa có hai người đang bước vào cổng, đi về phía dãy phòng học.

Vì đứng xa quá nên cô không nhìn rõ hình dáng lắm, Hà Lệ Chân chỉ thấy được hai dáng người cao to, và không mặc đồng phục. Cô còn chưa kịp nhìn kĩ hơn thì hai người này đã bước vào toà nhà.

Bạn đang đọc truyện *Sinh Thời* được tài miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5

Vạn Côn và Ngô Nhạc Minh?

Trong đầu Hà Lệ Chân ngay lập tức hiện lên tên của hai người này. Cô đang muốn nhìn kĩ hơn hai bóng dáng kia thì sau lưng có người vỗ vai: “Làm gì vậy? Mọi người đều giải tán rồi.”

“Hả...vâng.” Hà Lệ Chân cười với người giáo viên kia sau đó theo mọi người đi về dãy phòng học.

Hà Lệ Chân quay lại phòng làm việc, giờ thời khóa biểu của mình ra coi, chiều nay có tiết ngữ văn của lớp 12-6.

Cô ngồi tại chỗ soạn bài, đến khi chuông hết tiết một vang lên, giáo viên chủ nhiệm lớp 12-6 Hồ Phi nhăn mặt nhăn mày bước vào văn phòng. Bành Thiên ngẩng đầu khỏi chiếc gương, đùa: “Sao vậy thầy Hồ, mặt mày như đưa đám thế.”

Hồ Phi phẩy tay: “Thôi đi, đừng nói nữa, thật sự tôi không hiểu nổi những học sinh này tới trường còn có nghĩa lý gì nữa.”

Hà Lệ Chân chen vào hỏi: “Thầy Hồ, chuyện gì vậy?”

Hồ Phi ngồi xuống chỗ của mình uống nước, Bành Thiên hỏi cô: “Cô biết Vạn Côn và Ngô Nhạc Minh đi học rồi không?”

Hà Lệ Chân nghĩ thầm, đúng là hai em đó.

Bành Thiên nhìn thấy biểu hiện của cô: “Đừng gấp, cô sẽ gặp chúng sớm thôi.”

Hồ Phi đứng bên cạnh dẫn ly nước xuống bàn làm hai cô giáo trong phòng giặt náy mình.

“Gì vậy thầy Hồ.” Bành Thiên nói: “Tức đến thế sao.”

Hồ Phi quay lại, chỉ tay ra ngoài cửa: “Chút nữa cô đi thì thấy.”

“Thấy cái gì?”

Hồ Phi giờ tay chỉ ngoài cửa: “Cô nhìn cổng xem!”

Văn phòng của các giáo viên lớp mười hai quay mặt về hướng nam, đối diện cửa sổ là sân thể dục, đứng trên hành lang có thể nhìn thẳng ra cổng trường.

Hà Lệ Chân không hiểu hỏi: “Cổng làm sao?” Cô thấy hơi tò mò, bèn tự đứng lên đi lại phía cửa. Cô vừa đi thì Hồ Phi đứng phía sau tức tối nói: “Nếu không thích thì đừng tới! Tôi rồi còn đem theo một đồng chuyện, trường học là nơi cho chúng nó kiếm chuyện chắc!?”

Hà Lệ Chân đã bước ra hành lang trong tiếng chửi mắng tức giận của Hồ Phi, từ cửa sổ gần nhất nhìn ra ngoài.

Ngoài cổng trường có khoảng năm, sáu người, vì khoảng cách quá xa, nên Hà Lệ Chân nhìn không rõ hình dáng của những người đó, nhưng nhìn họ có vẻ còn trẻ, quần áo như những tên lưu manh, tóc tai nhuộm đủ màu sắc, vài người dựa vào cổng trường, vài người thì ngồi chồm hổm, giống như đang đợi ai đó. Trường Dương Thành không có bảo vệ gác cổng, thỉnh thoảng có một hai người tạp vụ đi trong sân cũng làm như không nhìn thấy.

Hà Lệ Chân quay vào văn phòng, hỏi Hồ Phi: “Thầy Hồ, họ là ai thế?”

Hồ Phi còn đang bực mình nên Bành Thiên giải thích thay: “Chắc là tới để kiếm chuyện đấy. Toàn là một lũ du côn, trước đây chúng từng đánh nhau với Vạn Côn.”

Hồ Phi ngồi bên cạnh cười khẩy: “Một đám bỏ đi, không chịu học hành, sớm muộn gì cũng xảy ra chuyện, bắt chúng nó đi tù hết đi!”

Hà Lệ Chân im lặng.

Nghề gõ đầu trẻ này càng ngày càng khó làm, hai chữ “trách nhiệm” quá nặng nề, dù trường học tốt hay không tốt thì đều e ngại xảy ra vấn đề trong việc quản lí học sinh. Cho nên cũng không thể trách Hồ Phi tức giận như vậy, nói sao đi nữa thì anh ta cũng là thầy chủ nhiệm lớp Vạn Côn, nếu có chuyện xảy ra thật thì người chịu trách nhiệm đầu tiên chính là anh ta.

“Chắc sẽ không có chuyện gì đâu.” Bành Thiên an ủi Hồ Phi: “Cũng tới kiếm chuyện nhiều lần rồi nhưng đâu đã xảy ra chuyện gì.”

Hồ Phi hừ một tiếng, đứng lúc chuông vào học vang lên, anh ta bèn cầm sách giáo khoa lên lớp.

Đợi anh ta đi rồi Bành Thiên mới thè lưỡi nói: “Tính khí của thầy Hồ càng ngày càng cáu kỉnh.”

Hà Lệ Chân nói: “Không trách anh ấy được.”

Bành Thiên nhìn Hà Lệ Chân nói: “Vừa rồi không phải tôi nói để an ủi anh ta, mà là thật sự sẽ không có chuyện gì cả.” Cô ấy xoay ghế qua nói khế với

Hà Lệ Chân: “Nói cho cô biết nhé, tôi đã từng chứng kiến chúng đánh nhau, trình độ không tệ tí nào.”

Bành Thiên nói xong thì chờ Hà Lệ Chân hỏi chi tiết cuộc ẩu đả, nhưng điều Hà Lệ Chân quan tâm lại không phải điều này, cô trợn mắt: “Cô nhìn từng nhìn thấy? Sao cô không can chúng lại.”

“Gi cơ.” Bành Thiên khinh thường: “Tôi đâu đi lo chuyện bao đồng.”

Hà Lệ Chân nhìn cô ta không nói, tay cô vô thức giờ tập tư liệu của các học sinh. Bành Thiên nhún vai, nói thêm: “Đều là một lũ trẻ trâu, chắc coi phim nhiều quá, sinh ra nhiều hoocmon, nên phải đi kiếm người đánh nhau.”

“...”

Hà Lệ Chân nhìn lướt qua tài liệu trên tay, vừa mới nhìn thấy cô đã kinh ngạc, sau đó hỏi Bành Thiên: “Vạn Côn đã hai mươi tuổi rồi sao?”

“Ừ, cậu ta nghỉ học 1 năm, lại ở lại một lớp, nhập học cũng trễ.” Bành Thiên than một tiếng: “Học sinh lớp 12-6 chắc có đứa đều trưởng thành hết rồi, dù sao cũng toàn lưu ban cả mà.”

“...”

Hà Lệ Chân không nói chuyện nữa, cô đặt tập hồ sơ học sinh sang bên cạnh rồi ngồi đọc sách.

Còn hai tiết nữa, trong vô thức Hà Lệ Chân nghĩ cô cũng sẽ đi xem thử cậu học sinh khiến Hồ Phi đau đầu kia ra sao.

Thật lòng, lúc đó Hà Lệ Chân cũng không có để ý tới Vạn Côn, dù sao cũng đã là một học sinh học cấp ba rồi nên tính tình háo thắng, thêm một chút ấu trĩ trẻ con, những điều này đều có thể hiểu được.

Tiết đầu tiên buổi chiều, Hà Lệ Chân đi đến lớp 12-6 khi chuông vào học reo lên.

Lớp 12-6 nằm ở cuối dãy. Nửa vách tường trên hàng lang được quét sơn xanh lục, bên dưới đầy các vết chân đạp lên, phần tường trắng phía trên cũng không thua kém, toàn là những vết tròn tròn.

Lúc tới trước cửa lớp 12-5, Hà Lệ Chân chợt nghe thấy có tiếng ồn ào vang lên trong lớp 12-6.

Có vẻ như hôm nay lớp học náo nhiệt hơn bình thường, cho nên đến khi Hà Lệ Chân đã bước vào lớp rồi mà tiếng huyền náo trong phòng học vẫn chưa chịu dừng lại.

Vài cậu học sinh đều vây xung quanh chỗ ngồi phía cuối lớp tán gẫu, giọng nói rất lớn, các cô bé cũng ngồi túm tụm, sôi nổi bàn về các loại mỹ phẩm của các ngôi sao.

Ngay khi bước vào phòng học, ánh mắt cô đã bắt gặp nhìn về chỗ ngồi phía cuối lớp.

Qua khe hở giữa hai cậu học sinh, Hà Lệ Chân nhìn thấy một khoảng áo sơ mi trắng. Có lẽ vì tuổi tác nên vóc người của cậu ta trông có vẻ to hơn các em học sinh khác. Lúc này Vạn Côn nghiêng đầu qua không biết đang nói gì với một bạn học khác.

Dường như cảm thấy gì đó, cậu ta đột nhiên quay đầu lại.

Hai cậu bạn trước mặt Vạn Côn vẫn còn đang đùa giỡn, khi thân người họ di chuyển, tầm mắt Hà Lệ Chân và Vạn Côn khi thì bị ngăn trở khi thì đối diện nhau.

Có lẽ chỉ trong khoảng thời gian rất ngắn hoặc có thể đã qua rất lâu, Hà Lệ Chân cảm giác dường như không gian bị đông lại.

Vạn Côn ngồi trên ghế, hai tay đút vào túi, cửa sổ ngay cạnh cậu ta đang mở, ánh mặt trời bên ngoài hắt ánh sáng lên chiếc áo sơ mi trắng của học sinh, sáng lóa như phản quang. Gió lùa qua màn cửa sổ cũ nát, góc màn phất lên cảm Vạn Côn, mà cậu ta cũng không nhúc nhích.

Trong đầu Hà Lệ Chân không thể ngăn nổi một hình ảnh dần hiện lên.

Lần đó khi cô quay đầu nhìn lại.

Người đó ngồi chồm hổm trước cửa tiệm tạp hóa, trên đầu là ngọn đèn trắng sáng, ngày hôm đó không có gió, cậu ta hút thuốc, khói thuốc bồng bềnh trôi lên cao.

Vạn Côn và cô nhìn nhau mấy giây, sau đó cậu ta cụp mắt xuống. Hà Lệ Chân cũng quay đầu đi, nhưng bàn tay đang ôm sách giáo khoa của cô dần dần xiết chặt lại, cô máy móc bước về phía bục giảng, mỗi khi bước thêm một bước bên tai cô cũng càng thêm nóng lên. Đến khi cô đứng trên bục giảng, cô không dám ngược đầu lên nữa.

Học sinh dưới lớp vẫn còn làm ầm ĩ. Ngô Nhạc Minh nói chuyện với người ngồi bên cạnh, sau đó nghiêng qua cười với Vạn Côn: “Chút nữa đi nhé? Đừng để bọn nó chờ lâu?”

Vạn Côn không trả lời, ngón tay dài kẹp chiếc bút bi quay quay, không biết đang nghĩ gì.

“Này?” Ngô Nhạc Minh huych cậu ta: “Nghĩ gì vậy?”

Đầu bút gỗ lên bàn, Vạn Côn liếc sang: “Cậu nói cái gì?”

“Em nói hay là mình ra sớm chút đi, đám Trình Nguyên đã đứng trước cổng trường từ sáng rồi.”

Vạn Côn cười cười: “Sớm cái gì, hôm nay trời nóng quá, tối rồi tính.”

“Được thôi, vậy cứ cho chúng nó chờ.”

Hà Lệ Chân đứng trên bục giảng vỗ vỗ tay: “Mọi người im lặng, bắt đầu học nào.”

Cuối cùng các học sinh cũng ý thức được sự tồn tại của Hà Lệ Chân, tiếng nói chuyện dần nhỏ lại.

Cho đến khi phòng học yên tĩnh, các học sinh đều ngồi yên nhìn cô. Hà Lệ Chân mới nhìn khắp lớp, cố tình tránh chỗ ngồi trong góc kia, sau đó cúi đầu mở sổ điểm danh.

Các lớp khác đều không cần điểm danh mỗi ngày nhưng lớp 12-5 và 12-6 không giống vậy. Bởi vì số học sinh mỗi ngày cúp tiết của hai lớp này quá nhiều nên cần phải điểm danh thường xuyên.

Hà Lệ Chân gọi tên theo thứ tự, khi gọi tới Ngô Nhạc minh, cô nghe thấy một tiếng hô to: “Có...!”

Hà Lệ Chân tò mò ngẩng đầu lên, là một học sinh cô chưa từng gặp trước đây, trông cao ráo, nhưng vẫn gầy hơn người ngồi bên cạnh một chút. Cậu ta mặc quần đồng phục nhưng áo lại không phải áo đồng phục, cậu ta hồ có xong còn hươ tay lên với cô: “Cô ơi lần đầu tiên em gặp cô đấy!”

Vài học sinh cười ầm lên, Hà Lệ Chân giữ vẻ mặt nghiêm túc nói: “Yên lặng nào.”

Cô lại cúi đầu. Thật ra cô không biết tại sao mình làm vậy, còn lại một cái tên nữa.

“Vạn Côn.”

“Có.”

So với hình thức bên ngoài thì giọng nói của cậu ta càng không giống với của một học sinh cấp ba. Giọng trầm, nhạt và không nghe ra cảm xúc gì.

Hà Lệ Chân nhớ lại buổi tối hôm đó, cậu ta bước ra khỏi hàng người, ngồi xuống bên cạnh cô hỏi cô bằng giọng điệu này, cô có muốn hát không.

Hà Lệ Chân nhớ lại điều này, lỗ tai càng nóng hơn, cảm giác lúng túng khó có thể diễn tả bằng lời đang hành hạ cô. Cô không nhìn Vạn Côn mà giấu điểm quay người đi, đối diện với tấm bảng đen nói: “Chúng ta bắt đầu học, mọi người mở sách...”

Khi cô viết chữ lên bảng cũng nghe thấy tiếng lật sách loạt xoạt phía sau.

Vạn Côn nhìn hình dáng gầy gò phía trên bục giảng, quần áo hôm nay Hà Lệ Chân mặc hoàn toàn giống như hôm cô đến Tú Quý, một chiếc áo sơ mi tay lờ mờ màu ngà ngà, và một chiếc quần vải lanh.

Vạn Côn nhìn một cái lại cúi đầu, khẽ vút cây bút bi trong tay lên bàn, sau đó duỗi đôi chân dài đạp vào bàn tách xa ra khỏi chiếc ghế.

Ngô Nhạc Minh nhìn thấy bên hỏi nhỏ: “Anh sao vậy?”

Vạn Côn không trả lời mà nhìn ra sân tập đầy bụi ngoài cửa sổ. Ánh nắng chói chang làm cậu ta hơi nhú mảy, làm bầm mắt: “...Chết tiệt.”

Ngô Nhạc Minh thấy lạ nhân lúc Hà Lệ Chân cúi đầu nói bên kéo lấy Vạn Côn: “Này, anh sao vậy?”

Vạn Côn quay lại nói với cậu ta: “Tối hết giờ học anh còn có chuyện.”

“Chuyện gì vậy?”

Vạn Côn không nói, Ngô Nhạc Minh nói: “Tìm đám Trình Nguyên hả?”

Vạn Côn nhú mảy, mắt kiên nhẫn. Ngô Nhạc Minh nói: “Chúng nó nghe nói anh về thì chạy qua đây, anh thấy phiền thì chúng ta tránh đi nhé? Nhưng hơi mất mặt, nếu nói ra...”

“Minh.”

Ngô Nhạc Minh dừng lại nhìn sắc mặt Vạn Côn nói: “Có chuyện gì vậy?”

Vạn Côn ngoắc ngón tay, Ngô Nhạc Minh nghiêng người qua, Vạn Côn nói nhỏ vào tai cậu ta mấy câu.

“Cái gì...?” Ngô Nhạc Minh la khẽ, mở to mắt nhìn Vạn Côn: “Thật chứ?”

Vạn Côn dựa vào ghế, Ngô Nhạc Minh nhìn Hà Lệ Chân đang giảng bài phía trước, vẻ mặt ngạc nhiên hết sức.

Bạn đang đọc truyện *Sinh Thời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6

Tiếng chuông tan học vang lên, Hà Lệ Chân mang tâm trạng đầy phức tạp, không nán lại một giây đã kết thúc tiết học. Cô không nhìn học sinh mà thông báo hết giờ học rồi ôm sách đi mất.

Quay lại phòng làm việc, trong phòng không có ai. Hà Lệ Chân bỏ sách vở lên bàn, còn chưa kịp ngồi xuống đã đăng nhập trang web trường tìm hồ sơ học sinh.

“Mật khẩu...” Hà Lệ Chân nói thầm: “Mật khẩu là cái gì ấy nhỉ...”

Lúc Bành Thiên đi vào thì thấy Hà Lệ Chân đang chống cằm quay mặt vào máy tính, nhìn chăm chăm. Cô cười nói: “Đứng ra đó làm gì, ghế ngay bên cạnh kia mà, cô muốn giảm béo hả?”

Hà Lệ Chân giật mình quay lại, cô thấy Bành Thiên đã về bên hỏi: “Bành Thiên, cô có biết mật khẩu đăng nhập của phòng giáo vụ trường mình là gì không?”

“Phòng giáo vụ?” Bành Thiên nhìn Hà Lệ Chân thắc mắc: “Hình như là sáu số cuối chứng minh thì phải. Nhưng cái này lâu lắm rồi không ai dùng, hỏi đó làm là để đối phó khi sắp kiểm tra thôi, cô đăng nhập để làm gì?”

Hà Lệ Chân nhập vào sáu số cuối chứng minh của mình, đúng là vào được, cô nói qua loa: “Không có gì, tôi muốn thử thôi.”

Hà Lệ Chân tra theo số hiệu, nhanh chóng tìm thấy Vạn Côn.

Trên hồ sơ có kèm một tấm ảnh chụp khi cậu ta vừa nhập học, một chàng trai trẻ ngồi trước phòng nền bằng vải đỏ, khuôn mặt non nớt và nghiêm chỉnh, không có biểu cảm, tóc húi cua, khi chụp ảnh đầu còn hơi nghiêng. Vạn Côn đi học hai năm, sau đó bảo lưu một năm, lại ở lại một năm, tính ra thì tấm hình này đã chụp bốn năm trước rồi. Tính theo năm Vạn Côn nhập học thì hai năm trước cậu ta nên tốt nghiệp mới phải.

Hà Lệ Chân lại coi tiếp, kết quả kiểm tra của Vạn Côn rất tệ, ngoài môn thể dục, các môn khác ít có môn nào đạt.

Sau khi Hà Lệ Chân xem nhanh hết lượt thì tắt trang web đi.

Từ sau khi trông thấy Vạn Côn, suốt cả buổi chiều hôm đó Hà Lệ Chân đều đứng ngồi không yên, tâm trạng luôn bất an, buổi chiều sau khi tan học, Hà Lệ Chân ở lại một lúc lâu, khi cô sắp xếp xong xuôi tài liệu cho buổi dạy ngày mai thì trời đã tối. Lúc cô đi ra khỏi dãy phòng học còn để ý thấy mấy người đứng ở cổng đã đi mất.

Hà Lệ Chân không biết có phải bọn họ đã hẹn đánh nhau ở đâu đó, cô bước trên đường, trong tay cầm điện thoại, cô đang nghĩ có nên gọi báo cho Hồ Phi một tiếng không.

Ngay lúc cô đang do dự, bỗng phía sau có người gọi giật lại.

“Này.”

Hà Lệ Chân không để ý thấy, cô quẹo vào một con hẻm nhỏ, tiếng bước chân phía sau càng ngày càng gần, cô còn đang nghĩ ngợi cánh tay đã bị kéo lại.

Cô hoảng sợ, định mở miệng hét lên.

“Gọi cô đấy, cô không nghe à?”

Hà Lệ Chân cảm thấy giọng nói này nghe quen quen, cô ngược đầu lên..., nhưng trời tối quá, chỉ có ngọn đèn lờ mờ bên ngoài hắt vào ngõ nhỏ. Vạn Côn đứng trước mặt Hà Lệ Chân chặn hết ánh sáng.

Có vài chiếc xe chạy qua, ánh đèn vẽ một vòng cung phía sau lưng Vạn Côn, từ trái sang phải sau đó tối dần.

Hà Lệ Chân giãy tay ra đứng thẳng trước mặt cậu ta, hỏi: “Cậu làm gì vậy?”

Vạn Côn đứng ngược sáng nên khuôn mặt rất tối, tóc rũ xuống mi, nên cũng không nhìn rõ đôi mắt. Trời tối khiến hình ảnh Vạn Côn cũng không rõ ràng, chỉ còn lại một bàn tay to kẹp chặt tay cô, không cho cô được giãy dựa.

Không biết vì sao, Hà Lệ Chân bỗng cảm thấy rất căng thẳng.

“Buông ra.” Cô nói.

Vạn Côn buông tay ra không làm khó cô, cậu đứng thẳng người, tay đút vào túi nhìn cô.

“Cô còn nhớ tôi chứ.” Vạn Côn mở miệng.

Tuy cậu ta đang hỏi, nhưng giọng điệu lại vô cùng khẳng định.

“Tôi không ngờ cô lại là cô giáo của tôi đây.”

Hà Lệ Chân tay nắm ba lô, càng ngày càng chặt. Cô nhìn Vạn Côn: “Em muốn làm gì?”

Vạn Côn hai tay còn đút trong túi, cúi thấp người nói với cô: “Ở trong trường đừng có nhiều chuyện, nghe thấy chưa?” Lời cậu ta nói ra nhẹ nhàng, nhưng hơi thở dừng trên chóp mũi Hà Lệ Chân lại âm ứt như giọt sương đầu thu.

Hà Lệ Chân nói: “Cậu dùng thái độ này nói chuyện với giáo viên của mình hả?”

Vạn Côn không nói gì mà nhìn cô.

Hà Lệ Chân nghiêm khắc nói: “Trước đây cô không biết, nhưng bây giờ cô hiểu rồi, cô không để xảy ra chuyện như vậy nữa.”

Vạn Côn nghiêng đầu nhìn cô.

Hà Lệ Chân nói: “Chỗ đó, sau này em đừng tới nữa.” Nói xong không thấy Vạn Côn trả lời, cô bèn nói: “Trong nhà em có biết em làm thêm... ở chỗ như vậy không?”

Vạn Côn bỗng cười gằn một tiếng, nhưng vẫn không trả lời.

Trong bóng tối, Hà Lệ Chân cảm thấy phía sau lưng mình tuom một lớp mồ hôi mỏng. Không biết là do người đối diện không nói hay là do cơ thể của cậu ta. Cậu ta cao bao nhiêu? Hà Lệ Chân thầm ước lượng, 182? 185? Ở tuổi này mà đã có một vóc dáng như vậy không thể không nói điều này khá đặc biệt. Vạn Côn đứng rất gần trước mặt cô, gần như cô phải ngẩng đầu lên mới có thể nhìn thấy khuôn mặt cậu ta.

Hà Lệ Chân không để những suy nghĩ của mình bày hết lên trên mặt, cô lạnh lùng nói: “Tóm lại những chỗ như vậy không phải nơi một học sinh nên tới, nếu để cô biết em còn tới nữa, cô sẽ nói cho thầy Hồ...”

Hà Lệ Chân vừa nói đến đó vai bỗng nhiên bị đè xuống, một tay của Vạn Côn nắm lấy vai của cô. Hà Lệ Chân như bị giật mình vội vùng ra khỏi cậu ta.

“Làm gì vậy?”

Đối mặt với Vạn Côn tỏ ra đặc biệt kia Hà Lệ Chân trông không có một chút khí thế nào, Vạn Côn đi lên trước hai bước, Hà Lệ Chân bắt giác cũng lui về sau.

Cậu ta quay sang, khẽ nói với Hà Lệ Chân: “Sao đột nhiên cô nói nhiều vậy, không phải ngày đó cô thẹn thùng lắm sao?”

Đầu Hà Lệ Chân nổ bùm một tiếng, không biết bóng đêm có che giấu gương mặt đỏ như gấc chín của cô hay không.

“Em...”

Vạn Côn đứng thẳng dậy nói: “Khỏi phải nói lại, tôi nghe thấy rồi. Nhớ, ở trong trường đừng có nhiều chuyện.”

Hà Lệ Chân há hốc, Vạn Côn đã bước qua người cô đi ra ngoài, cô muốn nói thêm nhưng chỉ còn nhìn thấy phía sau lưng cậu ta, giọng nói giống như bị chặn lại không có cách nào thoát ra khỏi miệng được.

Vạn Côn vừa đi vừa giơ một tay lên trên vẫy vẫy, uể oải nói: “Cô giáo hẹn gặp lại.”

Người đã biến mất ở đầu ngõ, Hà Lệ Chân mới từ tỉnh táo trở lại, cô không thể tưởng tượng được bản thân mình lần đầu ở đây làm một giáo viên, đúng là kì lạ.

Lần đầu nói chuyện, không, là lần đầu tiên nói chuyện đúng nghĩa.

Cậu ta điều luyện, còn cô thì thua tan tác.

Còn Vạn Côn đi từ trong con ngõ ra ngoài, vòng vo quẹo vào một tiệm net ở góc đường. Tiệm net tên “Tiểu Đức”, biển quảng cáo trên cửa đã bị hỏng, đèn bên trong hộp lúc lóe lúc tắt.

Ngô Nhạc Minh và mấy người bạn đang chơi trò Ngọa đắc chính hải. Vạn Côn đi ra phía sau Ngô Nhạc Minh, vỗ vai cậu ta, sau đó đi ra ngoài. Ngô Nhạc Minh thấy Vạn Côn tới bên đưa lại súng cho người ngồi bên cạnh rồi theo Vạn Côn ra ngoài. Vạn Côn đứng ngay trước tấm biển quảng cáo hỏng, rút điều thuốc ra, Ngô Nhạc Minh nhìn cậu ta: “Sao rồi?”

“Hửm?” Vạn Côn ngậm điều thuốc trong miệng, vừa châm lửa vừa lúng búng nói: “Cái gì sao rồi?”

Ngô Nhạc Minh nói: “Anh tới gặp chưa, cô ta nói sao?”

Vạn Côn đốt thuốc, rít một hơi, nhả ra khói mới hỏi cậu ta: “Không biết.”

“Không biết?”

“Ừ.”

“Vậy cô ta có nói với người khác không?”

“Không biết.” Vạn Côn gãy tàn thuốc.

“Sao cái gì cũng không biết thế, anh không hỏi được gì sao?”

“Chẳng muốn hỏi.”

“...”

Vạn Côn lắc lắc tay, cảm thấy hơi nóng nên cởi hai nút áo ra: “Bữa khác lại nói tiếp.”

Ngô Nhạc Minh âm ừ, cũng móc ra một điều thuốc, vừa hút vừa nói: “Không biết chừng nào mới có thể đi làm trở lại.”

Vạn Côn nghiêng người dựa vào biển quảng cáo, nhìn điều thuốc trong tay nói: “Trước đây không phải cậu còn la lối không muốn làm, phải về trường cho thoải mái sao.”

“Nhưng em về một ngày rồi, chán chết đi được, đi làm dù mệt nhưng có thể kiếm ra tiền.”

Vạn Côn lại gãy tàn thuốc, nhàn nhạt nói: “Quản lý nói hiện giờ kiểm tra rất nghiêm ngặt, trong quán không thể có nhiều người như vậy, qua đợt này sẽ thông báo.”

Ngày hôm sau đi làm, Hà Lệ Chân bước vào văn phòng đã bị Luru Đình giao cho một xấp giấy ghi chép.

Hà Lệ Chân hỏi: “Cái này để làm gì vậy ạ?”

Luru Đình vuốt mồ hôi trên đầu: “Hôm qua chị đi họp, đây là kết quả cuộc họp.”

Nhưng bản ghi chép này trống không, Hà Lệ Chân lật tới lật lui. Luru Đình nói: “Họp hơn hai tiếng, lại không nói được chuyện gì có ích. Trước đây không lâu chẳng phải là có tin thành phố A có hai học sinh cấp ba chịu không nổi áp lực học tập mà nhảy lầu sao, chủ yếu chính là nói về chuyện này. Xem coi có cách nào tốt để có thể trao đổi cảm tình với học sinh hay không, giải tỏa bớt áp lực.”

Hà Lệ Chân vẫn chưa rõ, cô nhìn tập ghi chép trong tay: “Vậy cái này làm gì ạ?”

Luru Đình nói: “Tôi nghĩ thà là tổ chức viết nhật ký hàng tuần có khi còn đơn giản hơn là họp lớp hay tổ chức các hoạt động vô bổ nào khác.” Cô vòng qua ghế vỗ vai Hà Lệ Chân: “Thầy Hồ các cô làm chủ nhiệm, công chuyện nhiều lắm, nên cô làm việc này nhé. Cô phải vất vả một chút rồi.”

“Không sao đâu, em làm được mà.” Hà Lệ Chân nói.

“Cô chú ý một chút là được.” Luru Đình nói: “Lãnh đạo mới nhậm chức nên thích gây ồn ào đó mà.”

Khi cô nói tin tức này cho cả lớp, quả nhiên các học sinh đều kêu la ầm ầm.

“Mấy tuổi rồi mà còn viết nhật ký chứ...”

“Vậy học kỳ sau vẫn phải viết sao cô?”

Thật ra Hà Lệ Chân cũng hiểu chuyện này hơi không cần thiết nhưng cấp trên bắt phải viết cô cũng không còn cách nào khác.

“Cái này...” Hà Lệ Chân nói: “Cô không quy định số lượng từ, cũng không quy định nội dung, các em muốn viết cái gì cũng được.”

“Có phải viết một câu cũng được không cơ...” Phía dưới có người hô lên, mọi người đều cười theo.

Hà Lệ Chân cũng vui vẻ nói: “Một câu thì hơi ít đấy, dù sao thì cũng cố viết bốn năm câu hẩn nộp nhé.”

Cô nhò một em học sinh xuống phát giấy cho cả lớp, các học sinh, mình một câu cậu một câu bàn tán sôi nổi, Hà Lệ Chân cười nhìn học sinh bên dưới.

Cô cười cười, tầm mắt lại đối diện Vạn Côn. Cậu ta yên lặng ngồi ở đó, hai tay đặt dưới bàn, cũng không lảng tránh ánh mắt của cô.

Ánh mắt Hà Lệ Chân và cậu ta giao nhau, sau đó cô quay lại bảng đen, bắt đầu giờ học.

Một tuần tiếp theo, mỗi ngày Vạn Côn đều đi học đầy đủ.

Buổi chiều thứ sáu, Hồ Phi đứng trong văn phòng pha một ly trà vừa cầm trong tay vừa nói chuyện cùng mấy cô giáo.

“Ngoan ngoãn mấy ngày rồi, đây không phải dấu hiệu tốt.” Hồ Phi nói.

Bành Thiên tiếp lời: “Gây chuyện không được, không gây chuyện cũng không được, thầy Hồ khó chiều quá nha.”

“Tôi thật lòng không mong cậu ta đi học.” Thầy Hồ chân thành nhìn Bành Thiên: “Nó giống như bom hẹn giờ, không biết lúc nào thì phát nổ.”

Hà Lệ Chân tay cầm viết, đang cúi đầu phê ý kiến vào xấp nhật kí nộp lần đầu tiên.

Tổng cộng nộp ba mươi sáu bản, viết hơn năm mươi chữ có sáu em, hơn một trăm chữ chỉ có một em, Hà Lệ Chân lấy bài của em này ra. Học sinh này tên là Ngô Uy, Hà Lệ Chân nhớ lại, đó là một cậu nhóc mập mạp, học rất chăm, giờ ngữ văn của cô cũng là học sinh hiếm có chịu ghi bài.

Học ở lớp 12-6 này vậy mà em ấy còn có thái độ tích cực như thế, trong nhật kí còn viết về kế hoạch học tập trong một tuần của mình, Hà Lệ Chân rất cảm động, viết thêm mấy trăm chữ trả lời em ấy, cổ vũ em ấy tiếp tục cố gắng học tốt.

Khi xem tiếp, Hà Lệ Chân kinh ngạc khi nhìn thấy tờ nhật ký của Vạn Côn và Ngô Nhạc Minh, nhật kí của Ngô Nhạc Minh đặt bên trên, Hà Lệ Chân giờ ra, cô thấy cậu ta vẽ một mặt cười thật lớn trên trang đầu tiên.

“...” Hà Lệ Chân cầm bút, chần chừ mất hồi lâu cuối cùng mới viết xuống mấy chữ...tranh vẽ rất khá, lần sau em nhớ viết chữ vào rồi nộp nhé.

Đến lượt nhật ký của Vạn Côn, Hà Lệ Chân nhìn cái tên trên nhật ký, đây là lần đầu tiên cô nhìn thấy chữ viết của Vạn Côn, chữ viết to và cầu thả, trông rỗng bay phượng múa như chữ kí. Đã có kinh nghiệm từ Ngô Nhạc Minh, Hà Lệ Chân đã chuẩn bị tốt tâm lí, khi cô mở ra thì càng bất ngờ hơn vì thấy Vạn Côn không có viết gì cả.

Hà Lệ Chân lật tới lật lui mấy lần, nhưng cũng không phát hiện thấy có chữ nào.

Trống tron?

Phía sau cô Hồ Phi còn đang sôi nổi bàn luận với Bành thiên làm thế nào cho Vạn Côn suông sẽ tốt nghiệp. Đương nhiên, Hà Lệ Chân biết thật ra họ nói “suông sẽ tốt nghiệp” đây là có ý gì, ý họ là muốn Vạn Côn nhanh chóng biến khỏi trường học.

Cô cảm thấy bản thân rất hiểu tâm trạng của họ.

Hà Lệ Chân cúi đầu, vừa nghe các thầy cô giáo khác nói chuyện, vừa ngăn người ra. Tờ giấy trắng trước mắt cô dần dần biến thành một bức ảnh.

Vạn Côn ngồi chồm hỏm dưới ánh đèn neon trước cửa hàng tạp hóa, quay đầu về phía bóng đêm hút thuốc.

Bạn đang đọc truyện *Sinh Thời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7

Nghĩ một lúc, hình ảnh tĩnh lặng đó trong đầu cô lại bị thay thế bởi cảnh tượng cậu ta kiêu căng ngạo mạn chặn đường cô trong con ngõ nhỏ mấy ngày trước.

Hà Lệ Chân thở dài thườn thượt, đoán đo một hồi cô mới đặt bút viết hai chữ “cố lên” lên

trên giấy.

Hà Lệ Chân hi vọng, cậu ta có thể học thật tốt.

Trường Dương Thành có một quy định bất thành văn, đó là ngày thứ sáu phải tan học sớm hơn bình thường một chút, đối với trường học chưa từng có chuyện học bỏ túc thì vào cuối tuần, dù là giáo viên hay học sinh cũng đều mong muốn có thể về sớm hơn. Trùng hợp là Hà Lệ Chân có một tiết dạy cuối cùng của ngày thứ sáu, cho nên khi giờ học qua được một nửa thì các học sinh bên dưới bắt đầu lục đục không yên.

Hà Lệ Chân nhìn xuống cuối lớp, Vạn Côn đã trốn tiết cuối nhưng Ngô Nhạc Minh vẫn còn ở đây, cậu ta đang dựa vào bàn ngủ.

Hà Lệ Chân sắp xếp xấp bài tập rồi phát cho cả lớp, sau đó kết thúc giờ học.

Cô quay lại văn phòng thì thấy Bành Thiến đang đứng trước cửa sổ nhìn ra ngoài.

“Cô nhìn gì vậy?” Hà Lệ Chân hỏi.

“Đánh bóng ấy mà.” Bành Thiến hất cằm nói.

Hà Lệ Chân bước qua nhìn theo ánh mắt cô ta, đúng lúc thấy một người đang nhảy lên ném bóng vào rổ. Đường như chỉ trong nháy mắt cô đã nhận ra đó là Vạn Côn.

Năm giờ rưỡi, trời mờ tối.

Trời hôm nay không đẹp lắm, gió thổi mạnh, cuốn tung cát bụi trên sân tập, ngay cả không khí cũng trở nên nặng nề. Vạn Côn đứng trong sân thể dục vắng vẻ, một mình ném bóng.

Bành Thiến bỗng bật cười nói: “Cô nói thử xem cậu học sinh này lớn gan đến mức nào mà lại có thể cúp tiết ngang nhiên như vậy.”

Hà Lệ Chân lấy lại tinh thần, Bành Thiến đã dọn dẹp đồ đạc chuẩn bị ra về.

“Cô có về không?”

“Ồ...” Hà Lệ Chân nói: “Tôi, tôi ở lại lát nữa.”

“Vậy tôi về trước đây.”

Bành Thiến đi rồi, trong phòng làm việc chỉ còn mỗi mình Hà Lệ Chân. Cô cũng quay lại dọn đồ của mình, lúc đi ngang qua cửa sổ, cô lại nhìn ra phía ngoài.

Đường như cậu ta có vẻ hơi mệt, nên cần bóng trong tay đứng nghỉ trên sân.

Gió thổi qua mái tóc rối bù của cậu ta.

Bất chợt Vạn Côn quay đầu lại.

Hà Lệ Chân né ra sau một bước. Sau đó mới phát hiện thì ra không phải cậu ta nhìn về phía dãy phòng học mà là nhìn về phía cửa vào sân thể dục. Một lát sau, có bóng người khác đi lại, Hà Lệ Chân nhìn thấy đó là Ngô Nhạc Minh.

Còn chừng năm sáu mét thì Vạn Côn ném trái banh qua, Ngô Nhạc Minh bắt được, hai người lại bước về phía khán đài của sân tập thể dục.

Hà Lệ Chân không nhìn nữa, cô quay người xách túi ra về.

Ngô Nhạc Minh và Vạn Côn ngồi trên khán đài của sân thể dục, lấy chân phui phui cát rồi ngồi bệt trên bậc thang. Ngô Nhạc Minh nhét thứ trong tay vào trong ngực Vạn Côn. Vạn Côn cảm thấy hơi: “Cái gì đây?”

“Nhật ký.” Ngô Nhạc Minh nói: “Em lấy về cho anh.”

Vạn Côn chau mày mở ra, trang thứ nhất vẫn trống trơn, cậu ta lại lật mặt sau, trên trang này cậu ta nhìn thấy hai chữ mà Hà Lệ Chân viết.

“Cố lên.”

Nét chữ thanh và mảnh, giống như con người của cô vậy.

Vạn Côn nhìn thấy hai chữ này thì ngạc nhiên trong một chốc, sau đó cười phì, cười đến thiếu chút nữa là sặc cả hồng.

Ngô Nhạc Minh cũng không nhịn được, bật cười nghiêng ngả.

“Cô...cô giáo gì mà kì cục?” Ngô Nhạc Minh ôm bụng cười: “Không được, cho em một điều đi, em muốn bình tĩnh lại.”

Vạn Côn móc trong túi quần ra một gói thuốc, ném cho Ngô Nhạc Minh, cậu ta chụp lấy rút một điếu.

“Anh có chắc cô ta không nói gì không?” Ngô Nhạc Minh cười rồi hỏi Vạn Côn.

“Không biết.”

“Nói thật, em thì nghĩ.” Ngô Nhạc Minh kẹp điều thuốc trong tay, nhích lại gần Vạn Côn, cánh tay chống xuống bên cạnh, nói nhỏ: “Bất kể bao nhiêu tuổi, muốn một người phụ nữ nghe lời, chỉ có một cách.”

Vạn Côn thờ ơ liếc nhìn cậu ta, Ngô Nhạc Minh giơ một ngón tay, thần bí chỉ chỉ lên trời, Vạn Côn nhếch miệng cười cười, ngắn gọn nói nốt giùm cậu ta.

“Lên.” (abcxyz)

Ngô Nhạc Minh lại cười ha ha.

Mọi việc dần đi vào nề nếp, Hà Lệ Chân hiếm khi rảnh rỗi hai ngày cuối tuần bèn dọn dẹp nhà cửa một lượt, lúc cô ra ngoài đi dạo thì phát hiện không xa nhà có một chợ bán thú kiểng, cô đi xem hết một buổi mới mua được một con cá vàng.

Một con cá đốm trắng đỏ, mập ú quá thể, cái bụng bự giống như bị thổi căng phồng lên. Hà Lệ Chân mua cho nó một cái hồ, lại mua vài ba cọng rong, cô đem về đặt trên bàn của mình.

Cá rất lười, lúc nào cũng làm ra vẻ “đừng để ý đến tôi”, cứ lơ lững trong nước đến bơi cũng lười.

Sang tuần mới, Vạn Côn không đi học, Ngô Nhạc Minh lại có mặt. Hà Lệ Chân cảm thấy hơi lạ nhưng cũng không để trong lòng. Buổi tối ra về, Hà Lệ Chân tình cờ gặp Ngô Nhạc Minh ở cửa văn phòng.

“Sao em lại đứng đây? Tìm thầy Hồ hả?”

“Không ạ.” Ngô Nhạc Minh lắc đầu: “Thưa cô, em tìm cô.”

Hà Lệ Chân ngạc nhiên: “Tìm cô? Em tìm cô có chuyện gì?”

Ngô Nhạc Minh ra vẻ buồn rầu nói: “Cô Hà, em muốn xin cô giúp một chuyện.”

“Chuyện gì?”

Ngô Nhạc Minh móc trong túi ra một chiếc di động, nói với Hà Lệ Chân: “Lúc này em nhận được điện thoại của Vạn Côn, là một người phục vụ trong quán ăn gọi, anh ta nói Vạn Côn uống nhiều quá, đang nằm trong quán, gọi bao nhiêu cũng không tỉnh.”

“Cái gì?”

“Nhà cậu ấy ở xa, bình thường cũng chỉ ở một mình, lúc em nhận được điện thoại của cậu ấy mọi người đều về cả rồi. Em sợ một mình em không xuể.”

Hà Lệ Chân vội tìm điện thoại: “Vậy để cô tìm thầy Hồ giùm em, thầy ấy cũng mới đi không...”

“Đừng.” Ngô Nhạc Minh kéo túi xách của cô nói: “Nếu cô tìm thầy ấy thì để tự em đi cho rồi.”

Hà Lệ Chân ngẩng đầu lên: “Tại sao không thể tìm thầy Hồ? Thầy ấy là chủ nhiệm lớp các em.”

“Vạn Côn sẽ làm thịt em” Ngô Nhạc Minh nhún vai chán nản nói: “Vậy thôi, để em đi ạ.”

Lúc cậu ta quay người còn lầm bầm: “Vậy cô còn viết cổ lên cho cậu ấy là gì.”

Hà Lệ Chân không biết làm sao cậu ta đọc được tập nhật kí của Vạn Côn, cô cũng không biết có phải cậu ta cố ý nói như vậy hay không, nhưng khi cô nghe được lại cảm thấy rất khó chịu, giống như sự quan tâm của cô dành cho học sinh của mình trong mắt người khác hoàn toàn là thứ giả tạo.

Cô gọi Ngô Nhạc Minh lại.

“Ồ đâu vậy?”

Chỗ Vạn Côn uống rượu không xa trường học lắm, nằm trên con đường Hà Lệ Chân về nhà phải đi qua. Đó là một hàng bán súp cay và xiên que, thời tiết mùa này khá nóng nhưng buôn bán cũng đắt ngoài cửa còn dọn thêm mấy bàn.

Vạn Côn ngồi bên ngoài, Hà Lệ Chân vừa nhìn đã thấy cậu ta.

Khi cô vừa nhìn thấy cậu ta, trong lòng Hà Lệ Chân bỗng nảy sinh một cảm giác kì quái. Ngay sau đó cô phát hiện thì ra là do bộ quần áo hôm nay Vạn Côn mặc.

Cậu ta đang mặc bộ quần áo của ngày hôm đó, bộ dạng say khướt thế này lại giống như đêm ấy.

“Vạn Côn!” Ngô Nhạc Minh đi qua lay cậu ta, trên bàn là một đồng vỏ chai rượu. Ngô Nhạc Minh gọi hai tiếng thì thấy Vạn Côn đã say thật rồi. Cậu ta nhân lúc Hà Lệ Chân chưa tới gần bèn cúi đầu kê vào lỗ tai bạn nói: “Này! Vạn Côn? Tỉnh dậy đi, em đã kêu người tới rồi!”

“Hai người tới đón cậu ta?” Một người phục vụ vừa dọn thức ăn cho bàn bên xong chạy qua hỏi.

Ngô Nhạc Minh lên tiếng: “Vâng.”

Người phục vụ nói: “Vậy tính tiền giùm, tất cả hết tám mươi sáu đồng.”

Ngô Nhạc Minh nhú mồm, Hà Lệ Chân đi tới, lấy bóp ra, đưa tờ một trăm cho người phục vụ, người đó chà chà tờ tiền rồi đi lấy tiền thối.

Hà Lệ Chân nhìn Vạn Côn nằm trên bàn, hỏi Ngô Nhạc Minh: “Em biết nhà bạn ở đâu không?”

Ngô Nhạc Minh nói: “Em không biết.”

Hà Lệ Chân cúi người, lấy tay đẩy Vạn Côn.

“Vạn Côn, Vạn Côn?”

Người nằm đó cũng không nhúc nhích, Hà Lệ Chân nhú mồm: “Phải làm sao đây, đưa em ấy đi đâu bây giờ?”

Ngô Nhạc Minh nói: “Em không biết. Cậu ta ngược mắt quan sát Hà Lệ Chân. Hà Lệ Chân vẫn đang lo lắng nhìn Vạn Côn, nên không chú ý. Ngô Nhạc Minh gợi ý: “Cô, nhà em xa lắm, không tiện đưa cậu ấy về. Hay là tìm nhà nghỉ nào cho cậu ấy ở một đêm đi.”

“Nhà nghỉ?” Hà Lệ Chân lắc đầu: “Say như thế này, sao bỏ lại đó được.”

Ngô Nhạc Minh thẳm nhướn mồm, giọng điệu tỏ ra khó xử: “Vậy phải làm sao đây, gần đây em có quen ai đâu.”

Hà Lệ Chân nhìn bộ dạng Vạn Côn, bất chợt nói: “Các em nói xem từ sáng đến tối các em làm những gì? Học không chịu học, lên lớp không nghe giảng, đến tối còn đi uống rượu, đây là chuyện học sinh nên làm sao?”

Ngô Nhạc Minh khinh bỉ trong lòng, ngoài miệng lại nói: “Dạ dạ, em cũng biết hành động của cậu ấy rất xấu, nhưng bây giờ phải làm sao?”

Hà Lệ Chân nói: “Em đỡ bạn đi, cô đi gọi xe.”

Ngô Nhạc Minh gọi với theo: “Đi đâu ạ...?”

Hà Lệ Chân không trả lời, Ngô Nhạc Minh trề môi, quay lại đỡ Vạn Côn.

“Em nói này, anh say thật đấy à?” Ngô Nhạc Minh đẩy bạn, cuối cùng Vạn Côn cũng nhúc nhích, mồm mồm mở mắt.

“Tỉnh chưa?” Ngô Nhạc Minh vỗ vỗ lên mặt để cậu ta tỉnh táo hơn, sau đó nói nhỏ vào tai bạn: “Cô giáo Hà tới rồi, em thấy có lẽ cô sẽ đưa anh về nhà đấy.” Nói xong, cậu ta lại nhìn trái nhìn phải rồi lúi lúi trong người ra một cái hộp nhỏ, nhét vào túi quần Vạn Côn, cười bí ối: “Anh tỉnh táo lại đi, đừng để em lãng phí công sức nhé.”

Đầu óc Vạn Côn quay mòng mòng, một lúc sau mới vịn bàn, chống người ngồi dậy, đầu khum khum, tóc tai rối bù. Cậu ta mở mắt, tròng mắt đỏ quạch, khăn khăn hỏi: “

“...Người đâu rồi.”

“Đi kêu xe rồi.”

Lúc Hà Lệ Chân quay lại thì Ngô Nhạc Minh đã kéo Vạn Côn đứng lên.

“Cô giúp em.” Hà Lệ Chân thấy cậu ta trầy trật đỡ Vạn Côn nên đi qua đỡ phụ. Vạn Côn uống rất nhiều, người ra đầy mồ hôi, đến gần rồi cô có thể cảm giác được hơi nóng tỏa ra trên người cậu ta. Trên cánh tay bởi vì phủ một lớp mồ hôi mỏng nên khi chạm vào cảm thấy dính dính.

Hà Lệ Chân và Ngô Nhạc Minh dìu Vạn Côn lên xe, Ngô Nhạc Minh hỏi Hà Lệ Chân: “Cô ơi, cô muốn đưa bạn ấy đi đâu?”

Hà Lệ Chân nói: “Em ấy không ở ngoài được, nguy hiểm lắm, nhà trọ của cô cũng gần trường, đưa em ấy về chỗ cô vậy. Thôi được rồi, em biết cách liên lạc với cha mẹ Vạn Côn không?”

Ngô Nhạc Minh lắc nguầy nguậy: “Không ạ.”

Hà Lệ Chân nói: “Thôi được, vậy ngày mai cô đi tìm thầy Hồ.”

Ngô Nhạc Minh không nói thêm gì nữa, Hà Lệ Chân nhìn cậu ta, căn dặn: “Em cũng về nhà sớm đi.”

“Vâng, em về ngay đây.” Ngô Nhạc Minh vẫy tay với Hà Lệ Chân: “Cảm ơn cô ạ.”

Hà Lệ Chân nhìn bóng dáng cậu ta biến mất trên phố, tài xế taxi chờ lâu bèn nhắc nhở: “Có định đi hay không đây?”

“Đi chứ ạ.” Hà Lệ Chân đóng cửa sau: “Đến cổng sau Nhị Trưng.”

Xe bắt đầu chạy, Hà Lệ Chân và Vạn Côn ngồi phía sau. Vạn Côn dựa vào lưng ghế, đầu ngửa ra, hai chân dang rộng, yên lặng nằm nhắm mắt. Chỉ thỉnh thoảng yết hầu cậu ta có động đậy lên xuống do nuốt nước bọt.

Mùi rượu trong xe quá nồng, nên Hà Lệ Chân hạ cửa kính xe xuống, khi gió lùa vào, Hà Lệ Chân bèn nhích lại gần. Con gió lướt qua người cô, thổi vào người Vạn Côn, tóc mai hai bên cậu ta khẽ bay lên.

Hà Lệ Chân lặng lẽ quay lại, nhìn ánh đèn như dây cầu vồng lấp lóa chói mắt, nhờ con gió hong khô lớp mồ hôi trên mặt.

Bạn đang đọc truyện *Sinh Thời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 8

Nhà cũng gần nên sau khi xe rẽ mấy lượt chỉ bảy tám phút là đã tới nơi. Khu nhà Hà Lệ Chân đang ở xe không vào được, cho nên chỉ có thể dừng lại trước cổng. Cô trả tiền rồi lôi Vạn Côn xuống xe.

“Em bước xuống đi...” Hà Lệ Chân nhỏ giọng, Vạn Côn lại say khướt, tốn hết sức mới đỡ được cậu ta đứng vững. “Vạn Côn, em đừng ngủ!” Hà Lệ Chân vừa nói vừa kéo vừa lôi cậu ta vào trong.

Vạn Côn uống khá nhiều rượu, cơ thể chỉ chực đổ xuống, Hà Lệ Chân cảm thấy giống như cô đang kéo một con gấu to xác, vô cùng vất vả.

Con gấu này còn rất thô lỗ, ban đầu vì cậu ta quá nặng nên Hà Lệ Chân đỡ không chắc làm cậu ta đụng vào xe, ngay lập tức cậu ta đã chộp vào bả vai cô. Tay Vạn Côn to, nên vai Hà Lệ Chân đều bị cậu ta giữ chặt. Sau đó còn mở miệng cáu kỉnh nói: “Đi cho vững một chút!”

Hà Lệ Chân bị cậu ta hét vào mặt, phun ra toàn là mùi rượu. Cô muốn nói lại mấy câu nhưng lại nghĩ so đo với con ma men này mà làm gì nên không để tâm mà chỉ lo kéo cậu ta về nhà.

Cô Trương đang đứng ở cửa rửa rau, bà thấy Hà Lệ Chân đưa một người đàn ông trở về cũng không nói gì nhưng ánh mắt vẫn lén lút dõi theo. Hà Lệ Chân nhìn thấy cũng hơi xấu hổ nên mở miệng giải thích: “Đây là học sinh trường cháu, em ấy uống nhiều quá mà không liên hệ được cho người nhà, cháu sợ gặp chuyện không may nên phải đưa về đây.”

Cô Trương vội cười: “Há, là vậy hả.”

Hà Lệ Chân bỗng cảm thấy hơi hồi hận, nhìn biểu hiện của cô Trương, đáng ra cô không nên giải thích.

Cô nhanh chóng đưa Vạn Côn vào nhà, đóng chặt cửa. Hà Lệ Chân để cậu ta ngồi trong chiếc sofa đơn, còn mình thì mở tủ lạnh lấy hũ sữa chua đem qua.

“Vạn Côn, Vạn Côn?” Hà Lệ Chân cầm ống hút vào hũ đưa lại: “Em uống sữa chua giải rượu đi, này!”

Vạn Côn nằm ồm trong sofa, say mèm như một đồng bần nhão, Hà Lệ Chân gọi một hồi lâu mà cậu ta cũng không nhúc nhích, giọng cô ngày càng lớn hơn.

“Tỉnh dậy đi, đừng ngủ.” Cô đẩy cậu ta làm Vạn Côn nhíu mày, vung cánh tay, Hà Lệ Chân vội tránh. Cậu ta lại quay người sang phía khác.

“Em...”

Hà Lệ Chân hết cách đành đặt hũ sữa chua qua một bên. Buổi tối cô chưa ăn gì, bây giờ mới cảm thấy bụng bắt đầu réo ầm ỉ. Hà Lệ Chân đi vào bếp nấu một tô mì.

Đây là một căn trọ nhỏ nên phòng khách và bếp chung một gian, ghế sofa đặt bên cạnh kệ bếp. Hà Lệ Chân nhìn nước mì nấu trong nồi, nước đang sôi, cô hơi ngây người. Đến khi cô lấy lại tinh thần nhìn quanh thì hết hồn khi phát hiện không biết Vạn Côn đã tỉnh dậy từ lúc nào, hai khuỷu tay đặt trên đùi, khom lưng, đầu cúi nhìn xuống sàn nhà. Hộp sữa chua được cậu ta cầm bằng ba ngón tay, đang đưa trước mặt.

Hà Lệ Chân nhìn cậu ta: “Em tỉnh rồi hả?”

Vạn Côn không trả lời, Hà Lệ Chân lại nói: “Em ăn sữa chua chưa?”

Vạn Côn chậm rãi ngẩng đầu lên, trên mặt vẫn còn vẻ ngà ngà chưa tỉnh hẳn, cặp mắt đầy tơ máu. Ngón tay thô to dốc ngược hộp sữa chua, lắc lắc. Hũ sữa chua ở trong tay cậu ta giống hệt như một món đồ chơi.

Hà Lệ Chân nhìn cậu ta như vậy bèn nói: “Trể vậy rồi mà em còn ở ngoài uống rượu gì nữa? Người nhà em đâu?”

Vạn Côn không nói gì, lại đặt lại hũ sữa chua sang bên cạnh, ánh mắt không biết rơi ở chỗ nào, yên lặng ngồi đó.

Hà Lệ Chân quay người, lấy ba lô lại nói: “Cô sẽ gọi điện cho thầy Hồ.”

Cô đi tới bên bàn, cầm lấy điện thoại di động, khi đang lục tìm trong danh bạ thì cổ tay bị kéo lại.

Vạn Côn rất cao, nhất là bây giờ khi họ đang đứng trong một căn phòng nhỏ, lúc này chỉ có hai người, Hà Lệ Chân lại càng trông có vẻ nhỏ bé hơn.

“Cô đừng tìm thầy...”

Cuối cùng Vạn Côn cũng chịu nói, giọng hơi trầm. Hà Lệ Chân gần như có thể cảm nhận được lồng ngực cậu ta rung lên theo nhịp nói. Hơi nóng mang theo hương rượu phả trên đầu cô, khiến cho cô bất giác nổi cả da gà. Cô bước lên trước vạn cổ tay nhưng không thoát ra được.

“Em buông tay ra.” Hà Lệ Chân nói.

Vạn Côn không những không buông tay ra mà còn kéo cả người Hà Lệ Chân lại đứng đối mặt với mình.

Hà Lệ Chân cảm thấy tức giận.

“Cô nói em buông tay ra!”

Đôi mắt Vạn Côn kuất sau mái tóc lộn xộn, lim dim nhìn Hà Lệ Chân. Đột nhiên cậu ta nhướn khóe môi, cười tà, tay lại xiết chặt làm Hà Lệ Chân cảm giác cổ tay mình đau nhói như kim châm, cô rút vai lại, đau đến nổi khom cả lưng. Vạn Côn kéo cô lại đẩy lên chiếc bàn bếp bên cạnh, cúi đầu hôn.

Cuối cùng Hà Lệ Chân cũng ý thức được cậu ta muốn làm gì, chỉ trong một thoáng không biết cô lấy sức lực ở đâu đẩy mạnh Vạn Côn ra, Vạn Côn không đề phòng nên bị cô đẩy lùi. Ngay sau đó, Hà Lệ Chân đưa tay hất nôi mì còn đang nấu trên bếp lên người Vạn Côn...

Vạn Côn quay lưng tránh theo bản năng nhưng không kịp. Cả một nồi nước mì đang nấu đều hất hết lên lưng Vạn Côn.

Thế mà cậu ta vẫn chịu đựng, chỉ cau chặt mày, cắn chặt hàm răng không bật ra tiếng.

“Cút.”

Tay Hà Lệ Chân vẫn chưa buông cái nôi, tay kia cô chỉ ra cửa, giọng cô không lớn nhưng kiên quyết vô cùng: “Cậu cút đi cho tôi.”

Vạn Côn đứng yên một chỗ, từ từ quay đầu nhìn Hà Lệ Chân.

Đầu cậu hơi cúi, tóc rũ xuống, mày vẫn nhíu chặt, không hé môi, cũng không nhìn ra biểu cảm.

Nhưng, Hà Lệ Chân lại có thể thấy, lúc này đây cậu ta thật sự đã tỉnh rượu.

“Thầy Hồ nói đúng.” Hà Lệ Chân nói: “Cậu là một thằng súc sinh.”

Vạn Côn nghe thấy lời cô nói nhưng không trả lời, chỉ đứng yên tại chỗ bật cười. Ban đầu chỉ khe khẽ, dần dần há miệng cười ngày càng lớn hơn.

Hà Lệ Chân đứng bên cạnh cẩn thận nhìn cậu ta.

Vạn Côn cười hết một hơi rồi đứng thờ hồn hèn, cậu ta giơ tay lên hất tóc mái trước trán ra phía sau, sau đó đứng đối diện với Hà Lệ Chân.

Đây là lần đầu tiên Hà Lệ Chân đứng gần đến nỗi có thể nhìn rõ khuôn mặt cậu ta như thế.

Vì đang say, cả người một lừ, lại còn thêm cả một cái nồi nước mì nóng hổi xối lên người đau nhức, viền mắt Vạn Côn rất đen, nó giống như bị hừng sâu vào hốc mắt. Đôi mắt cậu ta đỏ ngầu toát ra vẻ nguy hiểm. Nhưng một bên miệng lại hơi héch lên, cậu ta nhìn Hà Lệ Chân dường như đang cười.

đáng về bất cần này của cậu ta lại giống buổi tối ngày hôm đó như đúc.

Vạn Côn nhìn Hà Lệ Chân, như kẻ vô lại cười nói: “...Sao.” Giọng điệu bình thản, không biết là đang thừa nhận hay phủ nhận lời của Hồ Phi.

Ngực Hà Lệ Chân đập thình thịch thình thịch.

Rõ ràng là cô rất tức giận, rõ ràng là Vạn Côn sai. Nhưng sao bây giờ, Hà Lệ Chân lại cảm thấy tình thế có vẻ đảo ngược. Vạn Côn đang đứng trước

mặt cô, không chút e dè quan sát cô.

Ngoài cửa sổ, gió bắt đầu nổi lên, quạt vào cánh lá nghe sần sật, không biết là ai hô lên: “Trời mưa rồi!” Ngay sau đó là tiếng mưa bắt đầu rơi lộp bộp liên hồi, Hà Lệ Chân ở ngay tầng một, tiếng mưa nện lên mép cửa nghe vô cùng rõ ràng.

“Cô giáo...” Vạn Côn bỗng nhiên mở miệng.

Chiếc nôi trong tay Hà Lệ Chân vẫn còn một ít nước nóng giờ đang theo mép nôi nhỏ xuống mặt sàn. Hà Lệ Chân cố hết sức để giữ vẻ lạnh lùng, cất giọng bình tĩnh: “Cậu vẫn còn nhớ tôi là cô giáo của cậu.”

Vạn Côn cúi đầu rồi bất ngờ ngẩng lên, nở nụ cười: “Cám ơn sữa chua của cô.”

Hà Lệ Chân nheo mắt.

“Tôi đi đây.”

Hà Lệ Chân thấy sừng sốt thì Vạn Côn đã quay người đi. Lúc cậu ta quay lưng lại, Hà Lệ Chân thấy lưng áo cậu ta ướt sũng nước, còn dính cả vài cọng mì. Cô nhìn lên trên còn phát hiện ra thêm vùng da sau gáy cậu ta đã đỏ lựng lên.

Đó là nôi nước đang sôi.

Vạn Côn mở cửa, nước mưa theo gió thổi phàn phật tấp vào mặt. Vạn Côn chớp mắt bước ra ngoài.

“Em chờ đã!” Hà Lệ Chân gọi cậu ta.

Vạn Côn đứng trước cửa quay đầu lại nhìn cô. Hà Lệ Chân đổi mắt nhìn cậu ta, lặng lẽ quay đầu đi vào phòng, không bao lâu sau, cô bước ra, trong tay còn cầm một cây dù.

Cô ném nó cho Vạn Côn, cậu ta chụp lấy, đó là một cây gù gấp màu hồng nhạt.

Vạn Côn nhìn cây dù, uể oải nói với Hà Lệ Chân: “Tạm biệt cô giáo.”

Cậu ta mở dù che rồi đi vào trong màn mưa. Hà Lệ Chân đóng chặt cửa, từ khe hở trên màn cửa sổ, cô nhìn thấy bóng cậu ta thấp thoáng lướt qua. Trời vừa mưa, cơn mưa to và nặng hạt, gió rất lớn, tán dù bị gió thổi lắc lư, mấy lần Vạn Côn phải kéo lại, sau đó cậu ta bèn gấp lại cầm trong tay, để đầu trần bước đi trong cơn mưa xối xả.

Sau khi bóng cậu ta biến mất một lúc lâu, Hà Lệ Chân mới quay đi, im lặng dọn dẹp đồng hồ rơi vãi trên mặt sàn, sau lại lau thêm một lần. Lúc cô dọn dẹp có dừng lại mấy lần, nhưng tầm mắt không biết đặt ở đâu, thỉnh thoảng cô nhìn về phía con cá vàng đặt trên bàn, đang thông thả vẫy đuôi, từ tốn nhà bong bóng.

Lúc Vạn Côn đi trời cũng chưa quá khuya, nhưng vì đổ mưa nên bầu trời tối sầm. Vạn Côn đi trong mưa, đứng đợi ở lề đường rất lâu mới bắt được một chiếc taxi.

Chỗ cậu ta ở cách trường học một đoạn mất những hai mươi mấy phút đi xe, lúc lên xe, tài xế còn căn vặn cậu ta đừng dựa lưng vào ghế ngồi nhưng Vạn Côn đâu thèm quan tâm, cậu ta cứ thế dựa hẳn vào ghế ngồi sau xe. Tài xế trông có vẻ không vui, hai người liếc nhìn nhau trong gương chiếu hậu, rồi người tài xế quay đầu không thèm nói gì nữa.

Lưng Vạn Côn rất đau nhưng cậu ta chẳng để ý. Mưa bám bên ngoài lớp cửa kính rửa sạch đi lớp hơi nước trên đó.

Cậu ta ở trong một dãy phòng cho thuê trong khu dân cư, hai mươi một lầu, ở trên tầng cao nhất. Trên đó lại chia ra hai tầng nữa, tất cả hết sáu phòng, mười người ở. Vạn Côn ở một mình một phòng, bên cạnh là của Ngô Nhạc Minh.

Loại phòng cho thuê kiểu này đều sử dụng nhà vệ sinh chung, lúc Vạn Côn về đúng lúc Ngô Nhạc Minh cũng vừa tắm rửa xong, chân xỏ dép đang đứng lau tóc, nhìn thấy Vạn Côn về thiếu chút nữa trông mắt cậu ta cũng rớt ra.

“Vạn...” Ngô Nhạc Minh phát ra một tiếng rồi không nói thêm nữa.

Cậu ta và Vạn Côn quen nhau đã lâu, hai người cũng khá ăn ý, chỉ cần liếc mắt một cái là cậu ta đã biết tâm trạng Vạn Côn đang rất kém. Ngô Nhạc Minh không nói thêm gì nữa, nhìn Vạn Côn lên lầu, đi ngang qua cậu ta bước vào nhà vệ sinh.

Ngô Nhạc Minh đứng phía sau trề môi, quay về phòng mình.

Vạn Côn đứng trước bệ rửa tay, ngược nhìn mình trong gương. Cả người cậu ta đều ướt đẫm, quần áo dính bết vào người. Vạn Côn lùi về sau, đưa tay nắm lấy đồ, chỉ một chút đã cời ra hết.

Nhìn ngoài ra chỗ đau buốt sau lưng, cậu ta vo quần áo thành một cục. Máy giặt quay bên cạnh, không biết đang giặt đồ của ai, Vạn Côn giờ nấp ra, vút bộp quần áo trong tay mình vào đó, rồi quay đầu đi.

Lúc Hà Lệ Chân lên lớp, trong văn phòng đang sôi nổi bàn bạc cái gì đó. Khi cô đi qua, Bành Thiển mới nói: “Cô giáo Hà, nào lại đây, văn bản thông báo mới gửi xuống này.”

“Thông báo gì?”

“Là hội giảng đó.” Bành Thiển nói: “Tuần sau à, để tôi xem cho cô, tổ ngữ văn...” Bành Thiển lật lật nói: “Đây, xem đi, chúng ta phải đi một trường.”

Hà Lệ Chân bỏ túi xách xuống, đi tới xem.

“Trường nào?”

“Dục Anh.”

“Trung học Dục Anh?” Hà Lệ Chân nói: “Không phải ở rất gần sao.”

Thật ra trường trung học Dục Anh chỉ cách trường Dương Thành hai con phố, nhưng trường này lại rất đặc biệt, vừa thay đổi hiệu trưởng vài năm trước, thành tích đã đột nhiên tăng vượt bậc, vào kì thi đại học cao đẳng năm ngoái thế mà lại có một thủ khoa của tỉnh.

“Ngày nào vậy?”

“Thứ tư thứ năm.”

Hà Lệ Chân gật đầu, nói: “Đi nghe xem người ta giảng dạy thế nào.”

Bành Thiển cười nói: “Nghe rồi cũng chẳng được gì, không có đất dụng võ.”

Hà Lệ Chân cầm tờ giấy trong tay, do dự nói: “Thật ra...” Hà Lệ Chân vừa định nói thì Luru Đình đã bước vào.

“Cô Hà, nghe thông báo chưa?”

“Vâng, em thấy rồi ạ, thứ tư thứ năm sẽ đến trường Dục Anh dự giờ ngữ văn.”

“Ừ.”

Bành Thiển không hỏi lại nên Hà Lệ Chân cũng không tiếp tục chuyện định nói.

Thật ra cô muốn nói, không phải học sinh nào học không giỏi thì tương lai cũng không ra gì hết cả.

Trước giờ lên lớp, Hà Lệ Chân đứng trước cửa phòng học một lúc. Cô ép mình quên đi chuyện đêm đó.

Vạn Côn và Ngô Nhạc Minh đều đã đi học lại, có điều từ khi Hà Lệ Chân vào lớp, Vạn Côn đều gục người trên bàn. Hà Lệ Chân nhìn cậu ta một cái rồi mở sổ, bắt đầu điểm danh.

Khi gọi tới Vạn Côn, cậu ta không trả lời.

Giống như đang so găng với ai đó, Hà Lệ Chân ngừng đầu, nhìn cái người đang gục trên bàn, lại gọi tên cậu ta một lần nữa.

Vạn Côn vẫn không trả lời, Ngô Nhạc Minh ngồi bên cạnh giơ tay lên, dịu giọng nói với cô:

“Cô ơi, cậu ấy bị bệnh.”

Bạn đang đọc truyện *Sinh Thời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9

Bệnh ư?

Thứ đầu tiên Hà Lệ Chân nghĩ đến là cơn mưa hôm đó, sau đó cô mới nhớ tới vết bỏng nước sôi sau lưng Vạn Côn.

Ngô Nhạc Minh lại nói: “Bạn ấy bị mắc mưa, hôm nay hơi sốt cô ạ.”

Lúc Ngô Nhạc Minh nói cậu ta vẫn luôn nhìn vào cô, Hà Lệ Chân có thể đoán được cậu ta đang nghĩ cái gì. Giận và trách cô, cảm thấy cô là người vô

trách nhiệm, đã nói cho ở lại thế mà vẫn đuổi bạn mình đi.

Em thì biết cái gì. Hà Lệ Chân nghĩ.

Cô không nói gì, đặt sổ điểm danh xuống bàn rồi quay người bắt đầu giảng bài.

Ngô Nhạc Minh sau lưng cô hừ một tiếng, âm thanh không lớn không nhỏ, có thể mọi người trong lớp không để ý nhưng Hà Lệ Chân lại nghe thấy rõ ràng. Cô nắm chặt viên phấn trong tay, hít một hơi thật sâu làm như không biết gì cả.

Sau khi hết tiết, Hà Lệ Chân quay lại văn phòng, không biết làm sao lại vẫn tức nghẹn trong lòng. Cô nhìn chăm chăm quyển sách đặt trên bàn, rồi tự vỗ vào mặt mình làm cho Bành Thiển ngồi kế bên hoảng hồn.

“Làm gì vậy?” Bành Thiển nói: “Cô phát điên hả?”

Hà Lệ Chân lắc đầu, tỏ ra bức dọc: “Đâu có.”

Hà Lệ Chân che mặt ngồi tại chỗ, cũng không có tâm trạng nhìn tới cuốn sách trên tay.

“Này, cô Hà, cô xem chọn giúp tôi mấy bộ đồ đi, cô thấy hai bộ này bộ nào đẹp?” Bành Thiển hỏi nên cô bèn nghiêng người qua nhìn, cô ấy đang xem vậy, cả hai đều là váy dài, một cái màu xanh, cái còn lại màu vàng.

“Tôi thấy cả hai đều đẹp.” Hà Lệ Chân nói.

“Ài, nhờ cô cho ý kiến mà.”

Hà Lệ Chân lại nhìn kĩ hơn một chút: “Vậy chọn cái màu xanh đi.”

“Cái này hả, cô thấy có đẹp à?”

Hà Lệ Chân nói: “Cái màu vàng hở lưng nhiều quá.”

“...” Bành Thiển ngạc nhiên nhìn Hà Lệ Chân: “Thế này mà cũng gọi là hở lưng nhiều sao? Cô đừng có trêu tôi được không vậy. Không lẽ đi chơi với bạn trai mà cô cũng quần mình lại như xác ướp hả?”

Hà Lệ Chân a lên: “Tôi không có bạn trai...”

Bành Thiển nhìn cô, nhũ mày nghĩ ngợi, sau đó kéo cô lại gần hỏi: “Cô có muốn tôi giới thiệu cho một anh không? Trong tay tôi cũng không ít mối đâu đấy, cô thích kiểu gì?”

Hà Lệ Chân đứng bật dậy, hơi đẩy cô ta ra: “Cô đừng trêu tôi.”

“Nói thật đi, cô thích kiểu thế nào?”

Kiểu thế nào ư?

“Cô muốn chính chắn chừng trạc, hay là trẻ tuổi?” Bành Thiển vừa kể lể vừa giải thích cho Hà Lệ Chân nghe: “Tôi nói với cô nhé, bạn trai tôi mới vừa tốt nghiệp đại học, xung quanh là một đồng những anh chàng độc thân tuổi trẻ tài cao, cô nói thử một cái xem để tôi chọn giúp cô.”

“Bạn trai cô trẻ thế?”

“Ừ, người ta giới thiệu bọn tôi quen nhau. Thanh niên thật là tốt, ai lại đi thích ông già.”

Nội tâm Hà Lệ Chân thoáng lao xao, cô ngẩng lên, Bành Thiển còn đang hăng hái nhìn cô, Hà Lệ Chân nói: “Cô chọn đồ nhanh đi kìa, không phải đang giảm giá sao.”

“Á!” Bành Thiển kêu lên: “Mém chút nữa là quên mất!”

Cô vội vàng chọn đặt hàng, còn Hà Lệ Chân quay lại chỗ ngồi của mình. Bành Thiển đang hồ hởi diễn thông tin thì bỗng nghe thấy Hà Lệ Chân hỏi nhỏ một câu: “Cô Bành, cô có thuốc cảm không?”

“Có đấy.” Bành Thiển nhìn chăm chăm vào máy vi tính: “Trong ngăn kéo thứ hai bên cạnh, sao vậy, cô thấy khó chịu à?”

“Không có gì.” Hà Lệ Chân đi qua, sau đó cô phát hiện trong ngăn kéo sắp đủ các loại thuốc, nào là thuốc cảm, ho, các loại thuốc sơ cứu khi chấn thương, cái nào cũng có.

“Ồi...” Hà Lệ Chân ngạc nhiên: “Sao cô có nhiều thuốc thế.”

“À, của các thầy cô để phòng khi cần thiết đấy, người này một thứ người kia một thứ, tích góp dần dần nhiều lên.”

“Có thể dùng được không?”

“Được chứ.” Bành Thiên cười nói: “Cô tới chưa lâu còn chưa biết chứ. Tôi nói nhé, nhìn chúng ta thế thôi chứ phúc lợi cũng có đấy nhé.”

Hà Lệ Chân bị trêu, tâm trạng vui vẻ, cô chọn lấy một hộp thuốc cảm.

Đến trưa, Hà Lệ Chân đi lại quây thuốc gần đó mua kem trị bỏng, nhân tiện mua một ít thuốc trả lại trong ngăn kéo.

Mua đồ xong, cô nhìn hai lọ thuốc trên bàn mất hết một hồi lâu mới đứng lên. Tư thế giống như ra trận, vung hai tay lên cầm lấy hai lọ thuốc.

Ba giờ chiều là tiết thể dục của lớp 12-6, tiết thể dục ở trường Dương Thành cơ bản là giờ sinh hoạt tự do, hầu hết các học sinh nam đều ra sân thể dục chơi bóng. Hà Lệ Chân đứng ở cửa sổ nhìn một lúc, phát hiện trong nhóm nam sinh không có bóng dáng Vạn Côn, nên cô lại tới lớp tìm. Phòng học còn lại vài người, có bốn năm nữ sinh đang ngồi tán gẫu, có một em ngồi ở hàng đầu, là Ngô Uy, là cậu học trò hiếm có viết được hơn một trăm chữ trên nhật ký tuần, giờ cậu đang ngồi đọc sách, người còn lại là Vạn Côn, đang nằm úp mặt trên bàn học.

Mấy cô bé phát hiện thấy Hà Lệ Chân.

“Cô Hà?” Một nữ sinh nói: “Sao cô lại đứng đây?”

Hà Lệ Chân cười nói: “Không có gì, các em cứ nói chuyện đi.”

Cô đi vào phòng, bước về phía chỗ ngồi cuối cùng.

“Vạn Côn.”

Cô gọi một tiếng, Vạn Côn không nhúc nhích.

Hà Lệ Chân nhìn một lúc sau đó cúi xuống nói nhỏ vào tai cậu ta: “Em đừng có giả đò, lúc Đàm Hiểu Lan gọi tôi, không phải là em nghe thấy rồi đó sao.” Đàm Hiểu Lan là cô bé vừa gọi cô lúc nãy, cô thấy lúc cô bé gọi cô, người Vạn Côn có động đậy.

Hà Lệ Chân nói: “Em ra đây.”

Nói xong, cô bước ra cửa. Lúc đi ngang qua Ngô Uy, Hà Lệ Chân cười nói: “Em đọc sách hả?”

Ngô Uy vội chào cô giáo, Hà Lệ Chân gật đầu: “Nếu có gì không hiểu thì em lên văn phòng hỏi, đừng im lặng nhé.”

“Vâng!”

Ngô Uy là một cậu bé mập mạp, đeo một cặp kính dày, nhìn không thông minh sáng láng lắm nhưng rất chăm chỉ. Hà Lệ Chân rất thích cậu.

“Ha.”

Phía sau vang lên tiếng cười khẩy, Hà Lệ Chân quay lại thì thấy một cái bóng cao lớn từ đằng sau đi lướt qua cô, cô vừa chớp mắt thì Vạn Côn đã ra khỏi lớp học.

Hà Lệ Chân lại dặn dò Ngô Uy mấy câu rồi cũng ra ngoài.

Vạn Côn đứng ở cuối dãy hành lang, Hà Lệ Chân đi đến bên cạnh cậu ta nói: “Qua bên này.” Sau đó cô quẹo vào một phòng thí nghiệm nhỏ chứa mấy đồ vật linh tinh.

Mùi mốc meo bốc lên khắp phòng, sau khi Vạn Côn vào cô đóng chặt cửa, sau đó lấy trong túi ra hai lọ thuốc.

“Cho em.”

Vạn Côn nhìn hai lọ thuốc trong tay Hà Lệ Chân nhưng không nhận lấy.

Hà Lệ Chân nói: “Cầm đi, em dầm mưa nên mới bị cảm còn gì. Vả lại, sau lưng em còn...”

Hà Lệ Chân nhìn vào hai mắt Vạn Côn rồi không nói thêm nữa, chỉ đưa tay ra phía trước.

Vạn Côn mở miệng nói.

“...Sau lưng tôi thế nào?”

Giọng cậu ta khàn khàn, có lẽ vì đang bệnh nên không có chút sức nào.

Hà Lệ Chân thở dài: “Sau lưng em bị phỏng, em thoa thuốc chưa?”

Cậu ta nhìn Hà Lệ Chân. Cô lại nói: “Cầm cái này đi, bảo Ngô Nhạc Minh hay ai đó bôi cho em sớm nhé.

Vạn Côn vẫn không chịu nói gì, trong phòng vô cùng yên tĩnh.

Hà Lệ Chân không nhìn vào mắt Vạn Côn, nhưng cô lại cảm thấy sự yên lặng thế này thật khó xử. Lúc này, tiếng chuông hết tiết đã cứu cô. Hà Lệ Chân đặt thuốc lên một chiếc bàn đầy bụi bên cạnh, sau đó quay người đi.

“Cô sợ người khác biết cô làm học sinh bị thương phải không?”

Tay nắm tay nắm cửa của Hà Lệ Chân khựng lại, người phía sau bước tới gần hơn, giọng Vạn Côn vang lên phía trên đầu cô khe khẽ, không biết cảm xúc.

“Cô đừng lo, không ai biết hết.”

Tay cô bị nắm lấy mở cửa ra, Vạn Côn bước qua Hà Lệ Chân ra khỏi phòng, hai hộp thuốc trên bàn vẫn còn đặt nguyên ở đó.

Cô nhét hai hộp thuốc vào túi rồi quay lại văn phòng.

Thứ tư tới rất nhanh.

Trước một ngày, trường Dương Thành tổ chức một cuộc họp các giáo viên, hiệu trưởng Trương giải thích sơ lược nội dung hai ngày hoạt động hội giảng. Nói trắng ra, đó là đi tham quan kiến tập, nhìn người ta lên lớp dạy học, còn mình thì ghi chép, không khác với học sinh cho lắm. Thầy Trương năm nay đã bốn mươi tám, trước đây cũng là thầy giáo môn ngữ văn, tác phong bảo thủ, rất sĩ diện.

“Hoạt động lần này ngoài trường chúng ta còn có tổng cộng giáo viên của bảy tám trường khác cũng tham gia, cho nên mọi người nhất định phải chú ý vấn đề tác phong, ngày mai các thầy cô giáo phải mặc đồng phục đấy.”

Bành Thiển ngồi trẻ mồ hôi bị Hà Lệ Chân nhìn thấy bèn làm mặt xấu với cô.

“Ngày mai chúng ta tập họp ở cổng trường đi.” Họp xong Bành Thiển nói với Hà Lệ Chân: “Nhà cô Lưu khá xa nên cô ấy sẽ đi thẳng tới đó.”

“Ừ.”

Hẹn thời gian xong, tám giờ rưỡi ngày hôm sau Hà Lệ Chân và Bành Thiển gặp nhau ở cổng trường, hai người cùng đi tới trường Dục Anh. Các cô tìm gặp các giáo viên khác trong trường học, Hà Lệ Chân rất muốn nghe tiết ngữ văn của trường nên vào lớp sớm nhất.

Thầy giáo dạy hôm nay là Lý Thường Gia. Còn khá trẻ, chừng trên dưới ba mươi, người hơi gầy, đeo kính, mang phong thái của người trí thức.

Tiết học của ngày hôm nay là phân tích một bài thơ cổ thường xuất hiện trong các kì thi đại học. Thật ra, tới học kì cuối lớp mười hai thì cơ bản chương trình học đã kết thúc, chỉ còn việc ôn tập và làm bài luyện thi. Hiếm có người như Lý Thường Gia, vẫn giảng bài như bình thường, còn rất sinh động và thú vị, ngay cả Hà Lệ Chân cũng cảm thấy hứng thú.

Sau khi hết tiết, Lý Thường Gia là người chủ trì cùng sáu bảy thầy cô dạy ngữ văn khác mở một cuộc họp nhỏ. Trong cuộc họp, Hà Lệ Chân có hỏi Lý Thường Gia mấy vấn đề, Lý Thường Gia đều kiên nhẫn giải thích. Cho đến trưa, hoạt động của các giáo viên tổ ngữ văn cũng kết thúc tốt đẹp, Hà Lệ Chân cùng Bành Thiển trò chuyện, rồi khỏi trường Dục Anh.

Trên đường về, cô nhận được điện thoại của Thương Khiết.

“Alo? Lệ Chân, cậu ở đâu?!” Thương Khiết vẫn như trước, nói chuyện như bão táp.

Hà Lệ Chân nói: “Minh vừa tham gia hội giảng xong, bây giờ đang về nhà, hội giảng mất hai ngày, đều vào buổi sáng, buổi chiều được nghỉ.”

“Tốt quá!” Thương Khiết nói: “Đúng lúc mình về thành phố, hôm nay rảnh rồi không có chuyện gì, đến thăm cậu đây.”

Hà Lệ Chân: “Ừ, chừng nào cậu tới.”

“Hơn hai tiếng nữa.”

“Ừ, vậy cậu biết trường mình không, mình ở trong trường chờ cậu.”

“Biết mà, chờ nhé!”

Hà Lệ Chân cúp điện thoại, quay lại đi về trường học.

Bởi vì tham gia hội giảng nên các lớp mười hai được điều chỉnh lịch học một chút, các giờ học thứ tư thứ năm đổi thành thứ hai thứ ba. Tức là cuối tuần Hà Lệ Chân sẽ dạy liên tục hai ngày bốn tiết. Cô quay lại văn phòng ngồi chờ Thương Khiết, trong phòng vắng vẻ, chỉ có một mình cô.

Hà Lệ Chân nghe thấy âm thanh náo nhiệt trên sân thể dục vọng lại ngoài cửa sổ. Cô đi qua đứng bên cạnh cửa sổ nhìn ra bên ngoài, có hai lớp học sinh đang học thể dục trên sân, nam sinh thì chơi bóng, nữ sinh thì vẫn túm tụm lại nói chuyện.

Bỗng trong sân vang lên tiếng hoan hô, Hà Lệ Chân nhìn thấy một người nhảy lên rất cao tranh bóng.

Là Ngô Nhạc Minh.

Cậu ta ở đây, vậy còn Vạn Côn đâu?

Hà Lệ Chân bất giác di chuyển tầm mắt tìm kiếm một vòng trên sân bóng, cuối cùng mới nhìn thấy một người ngồi trên khán đài của sân.

Vạn Côn yên lặng ngồi đó hút thuốc, xung quanh không có ai.

Hành động này giống như đang châm biếm quy định cấm hút thuốc trong trường.

Hà Lệ Chân nhìn đáng về cậu ta, trong đầu tự động liên tưởng tới việc cậu ta không ra chơi bóng có phải là vì vết phồng sau lưng rất nặng hay không. Nghĩ đến điều này, bên tai cô dường như lại vang vọng lời của Vạn Côn...

“Cô sợ người khác biết cô làm học sinh bị thương phải không? Cô đừng lo, không ai biết đâu.”

Hà Lệ Chân hít mạnh một hơi, trong lòng nóng nảy bức rức không có nguyên nhân, lại cũng không có chỗ trút giận.

Bạn đang đọc truyện *Sinh Thời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 10

Rất lâu mới đợi được điện thoại của Thương Khiết, Hà Lệ Chân khoác túi đi ra cổng trường. Thương Khiết ngồi trong xe ngoắc tay: “Lệ Chân! Ở đây...”

“Trường quái gì thế này.” Sau khi lên xe, Thương Khiết nói: “Vách tường đều bẽ từng mảng loang lổ hết rồi.”

Hà Lệ Chân nói: “Đâu đến nỗi như vậy chứ.”

“Hừm.” Thương Khiết nói: “Có biết quán nào ngon không, mình chưa ăn nữa, chết đói đến nơi rồi.”

Hà Lệ Chân lắc đầu, thật thà nói: “Không biết...”

“Ồi được rồi, mình biết một chỗ.” Thương Khiết có vẻ không bất ngờ: “Trước giờ cậu có đi tiệm ăn đâu mà.”

Hà Lệ Chân nói: “Gần đây mình nhiều việc quá.”

Thương Khiết dừng xe bên đường, tra bản đồ một lúc lâu, cuối cùng mới tìm được một khu thương mại. Hai người chọn một quán nướng, Thương Khiết vừa vào đã gọi bốn phần thịt nướng.

Lúc ăn hai người có kể cho nhau mấy chuyện gần đây, Hà Lệ Chân có chuyện vẫn vướng mắc trong lòng nên ăn cũng ít.

“Cậu không ăn sao, không thấy đói à?” Thương Khiết hỏi.

“Ừ, chưa đói lắm.” Hà Lệ Chân uống miếng nước rồi mới nói.

“Thương Khiết.”

“Gi?”

“Cậu... Hà Lệ Chân nhìn bạn: “Cậu còn tới đó nữa không?”

“Chỗ nào?” Thương Khiết nhả ra một miếng xương.

Hà Lệ Chân nói: “Là chỗ lần trước cậu dẫn mình tới đó.”

“Ở đâu cơ?” Thương Khiết nhíu mày, nuốt thêm một miếng thịt nữa chợt nói: “Ah, cậu nói quán bar đó đó hả?”

“Ừ.”

“Tú Quý.” Cuối cùng Thương Khiết cũng nhớ ra: “Không có, không phải mình mới vừa về tới đây sao, sau đó là qua chỗ cậu luôn, sao vậy?”

Hà Lệ Chân lắc đầu: “Không.”

Thương Khiết nhìn vào mắt Hà Lệ Chân, nhai nuốt hết thức ăn trong miệng rồi đặt đũa xuống.

“Có vấn đề.” Cô ta kết luận đơn giản: “Nói đi.”

Hà Lệ Chân cũng không có ý định giãi bày, cô nói với Thương Khiết: “Mình muốn biết, Vạn... là cái người lần trước cậu gọi ấy, bây giờ cậu ta có còn làm ở đó không.”

Thương Khiết tròn mắt há hốc miệng nhìn Hà Lệ Chân: “Ôi trời cực cung ơi, tới bây giờ cậu mới nhớ tới người ta sao? Cung phản xạ của cậu cũng lớn quá đây.”

Hà Lệ Chân biết là cô bạn đã hiểu lầm nhưng nhất thời cả hai tai cũng đỏ ửng lên.

“Không phải, không phải như cậu nghĩ đâu.”

Thương Khiết mỉm cười ra vẻ biết tông: “Có sao đâu, nếu cậu muốn gặp thì mình bớt chút thời gian dẫn cậu tới đó.”

Hà Lệ Chân lắc đầu nói: “Chuyện mình nói không phải chuyện cậu đang nghĩ đâu, Thương Khiết...” Cô ngược nhìn bạn, chậm rãi nói: “Cậu ta, là học trò của mình.”

Thương Khiết còn chưa phản ứng kịp.

“Ai? Ai là học trò của cậu?”

Hà Lệ Chân nói: “Chính là người mà cậu chọn đó, cậu nói... nói cậu ta rất năng nổ đó...”

Thương Khiết cười khúc khích: “Cậu cũng nhớ kỹ quá nhỉ?”

Hà Lệ Chân nhăn mặt nhăn mày: “Thương Khiết!”

“Ôi được được, nói chuyện chính đi.” Thương Khiết rút giấy ăn bên cạnh, lau miệng nói: “Là học trò thế nào?”

Hà Lệ Chân nói: “Đương nhiên là học sinh ở trường.”

Thương Khiết thấy khó tin: “Cậu ta mới học cấp ba? Trời ạ, nhìn không ra luôn.”

Hà Lệ Chân nói: “Năm nay đã hai mươi rồi nhưng vì nghỉ học một năm, ở lại một năm.”

“Hèn chi.” Thương Khiết nói: “Mình đã nói là trông không giống mới mười tám mà, được rồi, cậu ta tên gì?”

“Vạn Côn.”

Thương Khiết lại ăn một miếng: “Vậy là cậu ta để lại tên giả ở Tú Quý rồi.”

Hà Lệ Chân ngồi thẳng người lên nói: “Cái gì?”

“Lúc mình quay lại tính tiền có nhìn bảng tên, mình nhớ, Thương Khiết nhủ mày ‘Hình như để tên là ‘Lý Phong’”

“Lý Phong.”

Thương Khiết nói: “Cũng đúng, rất nhiều người đều dùng tên giả để làm ở đó mà.”

Club, bồi bàn, rồi tên giả... Hà Lệ Chân thấy đầu mình đau đau.

“Các cậu đúng là có duyên.” Thương Khiết nói

Hà Lệ Chân cảm thấy việc trùng hợp này không biết nên vui hay buồn, cô bèn nói: “Mình nói với em ấy, bảo rằng sau này không được tới những chỗ như vậy làm việc nữa.”

Thương Khiết bật cười: “Cậu ta nghe không?”

Hà Lệ Chân nói: “Không biết...” Nói xong, cô nhìn Thương Khiết, Thương Khiết hiểu ý cô: “Muốn mình giúp cậu đi kiểm tra đúng không?”

“Ừm.”

“Không cần đâu.” Thương Khiết nói: “Mình cá với cậu mười ngàn, chắc chắn nó không nghe đâu.”

“Tại sao?”

Thương Khiết cầm đũa trong tay, khẽ gõ gõ lên mâm thức ăn, nghiêng đầu nhìn Hà Lệ Chân, Hà Lệ Chân cảm thấy cô ấy lại biến trở về thành một thương nhân khôn khéo.

“Cụ thể thì mình không thể nói, nhưng cậu phải tin mắt nhìn người của mình.” Thương Khiết hơi nhướn mày: “Trên người cậu ta có gì đó một loại hoang dại, không bảo được đâu.”

Hà Lệ Chân nghiêm túc nhìn Thương Khiết nói: “Vậy thì mình sẽ nói với chủ nhiệm lớp của em ấy.”

“Đó là chuyện của cậu.” Thương Khiết nói: “Nhưng mình khuyên cậu đừng làm lớn chuyện. Chủ nhiệm lớp không thể không biết chút gì chuyện của nó, cậu chỉ dạy ngữ văn, lo lung tung làm gì.”

Hà Lệ Chân bất ngờ.

Phải rồi.

Cô cũng có phải chủ nhiệm lớp đâu, vì sao lại phải đi lo chuyện này.

Hà Lệ Chân cúi đầu, nhìn chén nước chấm của mình.

Sau đó, cô cũng không nói với Thương Khiết chuyện của Vạn Côn nữa, lại chuyển chủ đề tới nói mấy chuyện khác, hai người vẫn trò chuyện rất vui vẻ. Trời chập choạng tối, cô tiễn Thương Khiết, một mình về nhà.

Hà Lệ Chân tự nói với mình, đừng lo chuyện bao đồng, mặc kệ đi.

Thật ra, không cần cô phải tự nhắc nhở mình, bởi vì từ tuần tiếp theo, Vạn Côn lại không quay trở lại trường.

Hà Lệ Chân nhìn cái tên đã đánh văng ba ngày trên sổ điểm danh, cuối cùng chỉ thờ dài khép sổ lại.

Công việc của cô cũng từ từ nhiều lên, bài kiểm tra trắc nghiệm đầu tiên tới rồi.

Bài kiểm tra lần này chẳng qua chỉ là một trong vô số những bài trắc nghiệm của năm cấp ba, nhưng đây lại là bài thi lần đầu tiên cô ra đề. Cô và cô Lưu Đình cùng ra đề, lập kế hoạch cho bài kiểm tra, Hà Lệ Chân còn tự đem đề thi đi photo thành mấy trăm bản.

Hôm kiểm tra, Vạn Côn và Ngô Nhạc Minh cũng không đi học. Lúc Hà Lệ Chân canh thi cô liên tục phát hiện mấy học sinh gian lận, nhưng cô không bắt mà chỉ đi đến gõ gõ bàn cảnh cáo.

Tâm trạng của người làm giáo viên cũng rất phức tạp, sau khi thu lại các bài kiểm tra, cô quay trở về phòng làm việc. Minh cựa khở ra đề nhưng lại không có mấy học sinh nghiêm túc làm bài. Thậm chí, cô còn thấy trên bài làm vẫn có mấy bức vẽ phong cảnh.

“Cô Hà.” Tiếng cửa mở vang lên, Ngô Uy đi vào, trong tay có cầm một xấp giấy: “Đây là nhật kí.”

Do Hà Lệ Chân rất thích cậu học trò chăm chỉ hiếm có này, nhờ nên có nhờ cậu ấy làm lớp trưởng giờ của cô.

“Em để xuống đó đi, vất vả cho em rồi. Làm bài kiểm tra thế nào?”

Hà Lệ Chân cũng chỉ định hỏi tượng trưng, vì cô vừa đọc bài của Ngô Uy, bài viết rất chăm chút nhưng lại lạc đề, lời văn dào dạt, nhưng không nêu được điểm quan trọng.

“Em nghĩ bài làm không tốt ạ...” Ngô Uy có vẻ thất vọng.

“Không sao cả.” Hà Lệ Chân an ủi: “Em đừng nghĩ nhiều, không cần làm hết, bài nào chắc bài đó sẽ được đánh giá cao thôi.”

“Cám ơn cô.”

Hà Lệ Chân nhận lấy xấp giấy ghi nhật kí, cúi đầu nhìn sơ qua. Khi cô nhìn thấy dòng chữ rồng bay phượng múa kia trên tờ giấy đầu tiên sau lớp phong bì thì đã kinh ngạc không nói nên lời.

Vạn Côn?

Ngô Uy nhìn thấy cô giáo mở tờ giấy đầu tiên ra xem rồi giống như thấy ma, lập tức khép lại. Cậu ta thấy lạ nên hỏi: “Cô Hà, nếu không có chuyện gì em đi trước đây.”

Hà Lệ Chân cúi đầu, khẽ ừ.

Ngô Uy đi khỏi phòng.

Ngón tay cô run run, lại mở ra lần nữa, trên trang đầu tiên, vốn dĩ trên đó là khoảng trống, bây giờ lại có thêm mấy chữ.

“Cô Hà.” Thầy Hồ đi vào, cũng ôm một chồng bài thi: “Cô chia bài kiểm tra chưa?”

“Ah, hả?...” Hà Lệ Chân sợ đến nỗi run hết tay chân, xé trang giấy kia đi, vo thành một cục nhét vào túi áo.

“Chia, chia rồi, để tôi đưa anh xem nhé.”

Hồ Phi ngạc nhiên nói: “Cô đưa tôi làm gì? Chia rồi thì để trên bàn cô Lưu chứ.”

“Vâng.” Hà Lệ Chân cúi đầu, sắp xếp lại bài làm rồi chia cho Lưu Đình một phần. Sau đó cô đi một nước ra khỏi phòng làm việc.

Thầy Hồ ngoảnh lại, nhìn bóng dáng cô bước đi mà nhúm mày.

Bước chân Hà Lệ Chân càng lúc càng nhanh, cuối cùng thành chạy thẳng tới nhà vệ sinh, cô đóng chặt cửa, sau đó rút tờ giấy trong túi ra.

Trên mặt giấy nhún nhúm có một hàng chữ nằm im đó.

[Cô, em thích cô.]

Xung quanh thật yên tĩnh. Trong gian phòng vệ sinh được ngăn bởi bốn bức vách, Hà Lệ Chân đứng cầm mảnh giấy, ngón tay cũng run lấy bầy.

Bên ngoài có mấy cô bé học sinh bước vào, vừa cười vừa nói chuyện. Sau khi vệ sinh xong, tiếng xả nước bồn rào rào vang lên, tiếng í ới cậu chờ mình, mình chờ cậu lao xao, sau đó dứt hẳn, họ lại cùng nhau đi mất.

Hà Lệ Chân đứng trong nhà vệ sinh đầu óc rối tung.

Tiếng chuông vào học vang lên cuối cùng cũng làm cô bừng tỉnh trở lại. Cô cầm mảnh giấy xé tan thành từng mảnh vút vào bồn cầu giục nước xả đi. Sau khi nhìn thấy những mảnh giấy nát vụn bị nước cuốn trôi sạch sẽ rồi mới rời khỏi.

Cô đi nhanh về văn phòng, rõ ràng là mang giày bệt nhưng tiếng giày giẫm lên sàn vẫn vang vang rõ ràng.

Khi quay về phòng, cô đi thẳng tới bàn ngồi xuống, sau khi mở tập nhật kí của Vạn Côn ra, do cô vội vội vàng vàng nên vẫn còn hơn nửa trang giấy còn sót lại, Hà Lệ Chân khẽ cắn môi, xé nốt nửa trang giấy đó đi, sau đó cô lấy điện thoại.

Hà Lệ Chân còn nhớ rõ số điện thoại của Vạn Côn, tay cô run run nhấn mười một con số, cuối cùng cô dừng lại nhìn nút gọi màu xanh, nhìn một hồi rồi lại nhấn nút đỏ. Cô đặt điện thoại lại lên bàn, mở soạn tin nhắn... .

[Chùng nào em có thời gian. Cô có chuyện muốn nói với em.]

Sau khi gửi tin nhắn, cô bỏ điện thoại vào túi áo, bắt đầu chấm bài. Lúc đầu cô có vẻ không được tập trung nhưng chuông điện thoại trong túi vẫn không vang lên. Sau đó, cô bắt đầu tập trung chú ý vào việc chấm bài, Hà Lệ Chân dần quên mất chuyện tin nhắn.

Cho đến giờ tan học, điện thoại của cô mới đổ chuông, tin nhắn rất ngắn gọn.

[Thứ bảy mười giờ, quảng trường Võ Minh.]

Hà Lệ Chân chau mày nhấn lại.

[Không cần xa quá, tôi chỉ muốn nói mấy câu thôi.]

Nhưng Vạn Côn không trả lời.

Hà Lệ Chân về nhà nấu cơm, di động đặt trên bàn. Đến khi cô vội vàng làm xong hết việc trong ngày, tắt đèn đi ngủ mà Vạn Côn cũng không có nhắn lại.

Hà Lệ Chân nằm trong phòng tối, cảm thấy đối với vấn đề này Vạn Côn dường như đã chiếm thế chủ động.

Dù rằng cô là giáo viên.

Còn cậu ta là học sinh.

Bạn đang đọc truyện *Sinh Thời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 11

Quảng trường Võ Minh nằm ở trung tâm thành phố, là khu thương mại lớn nhất Dương Thành, lần trước Thương Khiết tới tìm Hà Lệ Chân, hai cô đã đi ăn ở đây. Hà Lệ Chân ngồi xe bus, chừng chín giờ bốn mươi thì tới quảng trường.

Kiến trúc tiêu biểu của quảng trường Võ Minh là một bức điêu khắc được dựng lên vào đầu những năm 2002, bức tượng có một cái tên rất văn nghệ... "Năm tháng đóng băng". Tạo hình mang hơi hướm của phong cách hiện đại, được tạo thành từ những phiến lớn hình rẽ quạt màu xanh lam xếp chồng lên nhau, khi đứng gần thì không nhìn ra được gì, nhưng khi nhìn từ đằng xa, bức tượng tựa như từng con sóng biển đập dồn, hết lớp này tới lớp khác. Lúc cô và Thương Khiết đi ăn ở đây, ngồi trong tiệm từ xa xa nhìn về bức tượng, cô cảm thấy bản thân dường như có thể hiểu được cảm xúc của người nghệ nhân.

Sóng biển, từ khi hiện hữu thì đã được định sẵn. Chỉ cần còn chuyển động, chỉ cần còn tồn tại, thì lớp sau không thể nào gặp được lớp trước. Hà Lệ Chân ngẩng đầu suy nghĩ miên man. Vào cuối tuần nên quảng trường có rất nhiều người đi tản bộ, xung quanh rất nhộn nhịp. Nhìn một hồi lâu cô cũng mỏi nhừ, Hà Lệ Chân lắc một vòng, thì trông thấy Vạn Côn.

Cô có cảm giác Vạn Côn cũng đã nhìn thấy cô, mặc dù lúc bước đi cậu ta vẫn luôn cúi đầu nhưng vẫn có thể tìm đúng vị trí bước đến đứng ngay trước mặt cô.

Bệnh của cậu ta hình như đã đỡ hơn, hiện giờ cậu ta mặc một bộ đồ thể thao màu đen, sạch sẽ gọn gàng, càng làm nổi bật dáng người lưng rộng chân dài, căn trần sức sống giống như một cây tùng xanh biếc. Có điều cái cây này có vẻ hơi xiêu vẹo hơn những cái khác. Hà Lệ Chân nhìn Vạn Côn đứng đĩnh đạc về phía cô, trông giống như một tên anh chị, tướng đi lúc nào cũng khòm khòm, thật uổng cho một vóc dáng đẹp như thế.

Hà Lệ Chân lập tức nghiêm mặt lại khi cậu ta sắp bước tới gần, khi cậu ta đã đứng trước mặt, cô mới hít sâu một hơi, vừa định mở miệng.

"Em..."

"Đi theo tôi, đứng đây làm gì." Vạn Côn nắm luôn lấy tay Hà Lệ Chân, kéo theo bên cạnh.

Hà Lệ Chân vung tay thụt lùi lại mấy bước, nghiêm khắc nói: "Vạn Côn, cậu đứng lại đó!"

Vạn Côn cười cười, hai tay đút vào túi, lại bước đến đứng trước mặt cô.

"Gi?"

Hà Lệ Chân sầm mặt: "Cậu viết lên nhật kí cái gì vậy!"

Vạn Côn nói: "À, cái đó à, không phải cô nhìn thấy rồi sao."

Hà Lệ Chân nói: "Cậu không được đùa giỡn như vậy, tôi cảnh cáo cậu, nếu còn như vậy nữa thì tôi..."

"Cô sẽ làm gì?" Vạn Côn cúi người, dừng lại trước mặt Hà Lệ Chân nói: "Nói với Hồ Phi? Hay là nói với người ta công việc của tôi?"

Khi cậu ta vừa nói tới đây thì cô lại đổi lại hỏi: "Em vẫn còn làm ở đó đúng không?"

Vạn Côn đứng thẳng dậy, làm như không có việc gì nhìn về phía bãi cỏ bên cạnh. Bãi cỏ không sạch sẽ lắm vì có không ít rác mà người đi đường xả xuống.

Trong lòng của Hà Lệ Chân đã hiểu những lời Thương Khiết nói: "Cậu vẫn còn làm ở đó. Vậy đừng trách tôi thông báo với nhà trường."

"Được thôi." Vạn Côn hoàn toàn không quan tâm nói.

Hà Lệ Chân sừng sốt, Vạn Côn dường như đã chắc chắn rằng Hà Lệ Chân sẽ không nói chuyện này ra ngoài. Cậu ta lại giữ lấy tay cô: "Không phải cô bảo tôi không được đùa giỡn nữa sao, vậy cô đi với tôi vào xem phim đi."

"Sao cơ?" Hà Lệ Chân không hiểu.

Vạn Côn cười cười: "Đi xem phim thì tôi sẽ không viết bậy trong nhật kí nữa."

Hà Lệ Chân thấy hơi bối rối: "Vạn Côn cậu đừng quậy nữa!" Cô xô cậu ta ra, bỗng nhiên Vạn Côn thở mạnh, tay chống vào cột đá, cúi gập người xuống.

"..." Hà Lệ Chân nhìn cậu ta: "Cậu sao vậy?"

Hàng lông mày của Vạn Côn nhíu lại, trên trán toát mồ hôi, cậu ta quay qua nhìn cô chửi: “Đ** mẹ, sau lưng tôi còn chưa hết đau, cô muốn giết ông đây phải không!”

Hà Lệ Chân tay nắm chặt balo đứng yên tại chỗ, vì có thật giật mình nên cô đã không để ý đến câu đáp lời vô lễ của Vạn Côn. Cậu ta đang mặc đồ thể thao, cổ áo dựng thẳng nên Hà Lệ Chân không thể nhìn thấy vết thương, cô khẽ nói một câu: “Xin lỗi.”

Vạn Côn đứng cho qua cơn đau một lúc, sau đó lại thẳng người lên nói với Hà Lệ Chân: “Vào xem phim thôi, nâng cao hiểu biết giữa cô trò, có gì ghê gớm đâu mà.”

Trong khi Hà Lệ Chân còn mãi nghĩ tới vết thương của Vạn Côn, thì đã bị cậu ta kéo vào trong.

“Cô chờ ở đây, tôi đi mua vé.” Vạn Côn để Hà Lệ Chân đứng yên một chỗ, Hà Lệ Chân gọi cậu ta hai lần nhưng cậu ta không trả lời. Lúc Vạn Côn quay lại thì trong tay đã cầm một cái cốc giấy đựng bắp rang bơ, cậu ta đặt lên bàn.

“Vạn Côn...” Hà Lệ Chân đẩy cốc giấy của cậu ta sang một bên: “Tôi nghĩ chúng ta thật sự cần phải nói chuyện.”

Vạn Côn ngồi trên ghế, cậu ta không thể dựa ra sau nên phải nghiêng người về phía trước, khuỷu tay chống lên đùi, ngẩng đầu nhìn cô uể oải nói: “Cô muốn nói gì?”

Hà Lệ Chân nói: “Chuyện ngày hôm đó, tôi xin lỗi. Tôi không nên ném nôi nước còn đang nóng vào người cậu.”

Vạn Côn bật cười: “Không sao, nếu tôi là phụ nữ, tôi cũng sẽ làm vậy.”

“...” Hà Lệ Chân nói: “Nhưng là do cậu sai trước, còn thêm chuyện nhét kí nữa.” Hà Lệ Chân nhớ tới mảnh giấy bị cô xé vụn: “Tôi là cô giáo của em, tôi không quan tâm em đùa giỡn hay có tâm tư gì khác thì cũng phải bỏ đi ngay, em là học sinh, học sinh thì phải lo học cho tốt.”

Vạn Côn cúi đầu, dường như tất cả mọi sự chú ý đều bị bàn tay của cậu ta hấp dẫn. Tay cậu ta rất to, khi xòe bàn tay ra, lòng bàn tay khô và ở giữa hơi trắng.

“Tôi nói chuyện với em em có nghe không?” Hà Lệ Chân gõ gõ lên mặt bàn kính ở trước mặt Vạn Côn.

“Nghe rồi.” Vạn Côn ngẩng đầu lên.

Hà Lệ Chân lập tức ngồi thẳng người dậy.

Vạn Côn nhìn cô hơi nhếch miệng cười.

Khi cô nhìn thấy điệu cười này của cậu ta, cô bỗng nhiên lại nhớ tới những điều Thương Khiết đã nói.

[Thằng nhỏ này có một chút hoang dã trong người, không nghe lời đâu.]

Hà Lệ Chân chịu thua ngồi ở ghế đối diện cậu ta, lấy ít bắp rang bơ bỏ vào miệng.

Vạn Côn đi mua vé, chỉ chọn đại một bộ phim mới nhất, là bộ phim đề tài chiến tranh.

Hà Lệ Chân ngồi trong rạp, tâm tư vốn dĩ đã không đặt trên bộ phim, khi nghe thấy âm thanh súng máy đạn pháo ầm ĩ trong cảnh phim trên màn ảnh thì cô lại bắt đầu hoa mắt chóng mặt.

Vạn Côn ngồi bên cạnh cô, mắt nhìn lên màn hình, trên mặt không có biểu hiện gì, cũng không biết là có chú tâm vào bộ phim không.

Hà Lệ Chân nghĩ thầm không biết bộ phim này tới bao giờ mới hết đây, lúc đó phải rời khỏi đây thật nhanh, cô không chú ý tới Vạn Côn cũng đang quay đầu nhìn mình.

Lúc cô phát hiện thì tay Vạn Côn đã giữ chặt lấy tay cô.

Trong bóng tối, cảm giác càng thêm mãnh liệt hơn. Cô như bị điện giật, lập tức muốn giãy tay ra nhưng tay Vạn Côn quá mạnh, Hà Lệ Chân ra sức vùng vẫy nhưng không chú ý suy nghĩ. Cô thấy lo lắng, lại không dám hét to giữa rạp chiếu phim, chỉ khẽ quát lên: “Buông tay ra!”

Vạn Côn không những không buông ra mà cả người còn nghiêng sang cô, một tay khác vươn giữ lấy đầu của cô không cho nhúc nhích.

Hà Lệ Chân cảm thấy một bàn tay to đang giữ lấy sau ót của cô, cô vừa sốt ruột vừa tức giận, bèn vùng chân đá vào đầu gối của Vạn Côn.

Vạn Côn bị đau nên tay hơi buông ra một chút, thấy vậy Hà Lệ Chân vội túm lấy balo chạy ra ngoài.

Cô không quay đầu lại xem Vạn Côn có đuổi theo mình hay không, ngay cả thang máy cô cũng không vào mà chạy thẳng một mạch xuống bằng thang bộ, cô lao ra khỏi cửa, khi trông thấy bên ngoài tấp nập, người qua nhộn nhịp, lúc này cô mới định thần trở lại.

Tìm đập thành thạch, giống như khi kiểm tra thể chất hồi đại học.

“Cô Hà?”

Tay chân Hà Lệ Chân run lẩy bẩy, xuýt chút nữa đã làm rớt baloxuống đất. Cô quay lại thì thấy một người từ trong rạp đi ra, đôi mắt kiếng gọng bạc nhả nhận, là thầy giáo Lý Thường Gia trường trung học Dục Anh.

“Thầy Lý.” Hà Lệ Chân đeo lại balo, chào Lý Thường Gia.

“Trùng hợp quá.” Lý Thường Gia nói: “Lại tình cờ gặp nhau ở đây, cô đi dạo à?”

“Vâng.” Hà Lệ Chân gật đầu: “Anh cũng vậy hả?”

“Tôi đi mua hai bộ quần áo.” Lý Thường Gia cười, nhìn quanh quất: “Cô đi một mình sao?”

Hà Lệ Chân chần chờ một chút sau đó mới trả lời: “...Vâng.” Lúc cô vừa nói thì bỗng nhiên nhìn thấy Vạn Côn từ phía sau Lý Thường Gia.

Vạn Côn vẫn một tư thế đó, hai tay đút túi giống như dân anh chị đứng sau cửa của trung tâm thương mại, vẻ mặt suy ngẫm nhìn họ.

Hà Lệ Chân chuyển ánh mắt, bình tĩnh nói: “Đúng ạ, tôi đi một mình.”

“Tôi cũng đi một mình, bây giờ đúng giờ cơm trưa, chúng ta cùng nhau đi ăn một bữa đi.” Lý Thường Gia nói: “Tôi mời, thế nào?”

Hà Lệ chân cười nói: “Thầy khách sáo quá, chúng ta đi thôi.”

Hai người đi sóng vai nhau, Lý Thường Gia hỏi: “Cô muốn ăn gì?”

“Gì cũng được ạ.”

Lý Thường Gia vừa đi bên cạnh vừa giới thiệu với cô vài quán ăn, Hà Lệ Chân nghe câu được câu chăng, đi thẳng một nước tới khúc cua chỗ đường giao nhau, bỏ lại khu thương mại đó ở tít phía sau, lúc này cô mới nghe rõ tên những quán ăn này.

Cuối cùng Lý Thường Gia chọn một quán bán món Thái, cửa hàng này nằm ở trên tầng cao của một khu thương mại khác, không gian không lớn lắm, khách cũng không quá đông. Lý Thường Gia gọi món xong, hai người ngồi tại chỗ nói chuyện.

Hà Lệ Chân nói: “Lần trước đi nghe thầy giảng, thầy rất thu hút.”

“Vậy sao?”

“Vâng, tháng chín năm nay tôi mới chính thức làm giáo viên, vẫn còn là một người mới.”

“Nhìn không giống chút nào.” Lý Thường Gia cười nói.

Hà Lệ Chân hỏi: “Sao lại không giống.”

Lý Thường Gia: “Tôi thấy cô Hà rất chín chắn trầm tĩnh, tính cách này rất thích hợp làm giáo viên, nhìn có vẻ rất có uy.”

Có uy gì chứ...Hà Lệ Chân nhớ lại chuyện Vạn Côn, ruột gan cũng quặn hết cả lên.

“Thầy đừng trêu tôi.” Hà Lệ Chân nói.

“Đừng gọi tôi như thế, năm nay tôi mới hai mươi chín, hai chúng ta cùng thế hệ nên cô cứ gọi tên của tôi đi.” Lý Thường Gia nói.

“Vâng, được thôi.”

Lý Thường Gia đang muốn nói gì đó, bỗng nhiên nhướn mày, quay mặt đi ho khụ khụ. Anh ta che miệng lại, tiếng ho rất đục. Hà Lệ Chân đưa ly nước cho anh ta nói: “Thầy Lý không sao chứ.”

Lý Thường Gia ho đến nổi mặt mày đỏ bừng lên, anh ta nhận lấy ly nước trong tay của Hà Lệ Chân: “Không, không sao cả, khụ khụ.” Anh ta uống hai hớp nước, cuối cùng mới có thể kiểm lại tiếng ho: “Ngại quá, chỉ là bệnh nghề nghiệp thôi.”

Hà Lệ Chân chớp chớp mắt, Lý Thường Gia cười nói: “Đừng sợ, vốn dĩ khí quản của tôi không được tốt lắm, sau đó vì hít quá nhiều bụi phấn nên càng nghiêm trọng hơn.”

Hà Lệ Chân lo lắng nói: “Có cần uống thuốc không?”

“Không sao không sao.” Lý Thường Gia nói sang chuyện khác: “Cô Hà có ý kiến gì với công việc hiện tại không?”

Hà Lệ Chân ngạc nhiên: “Sao cơ? Anh muốn hỏi cái gì?”

“Không giấu cô, bây giờ tôi đang cùng với mấy thầy cô giáo khác chuẩn bị mở một lớp học bổ túc, có lẽ một hai tháng nữa sẽ mở lớp, đã tìm được chỗ rồi, bây giờ còn thiếu mấy thầy cô nữa.” Lý Thường Gia nhìn Hà Lệ Chân: “Không biết cô Hà có hứng thú không?”

“Lớp bổ túc sao?”

“Đúng vậy.” Lý Thường Gia nói: “Coi như là làm thêm việc.”

“Nhưng trường chúng tôi hình như không cho giáo viên dạy thêm bên ngoài...”

“À.” Lý Thường Gia cười coi nó là chuyện không vấn đề gì: “Vậy cô không biết rồi, nào có thầy cô nào không dạy thêm chứ, trường cô có phải có một thầy giáo dạy toán lớp mười hai tên Hồ Phi đúng không?”

“Vâng, là chủ nhiệm lớp mười hai.”

“Anh ta cũng có dạy đấy.”

Hà Lệ Chân mở to hai mắt.

Lý Thường Gia nói: “Chúng tôi đã liên lạc xong rồi, cô Hà nghĩ sao?”

“Chuyện này...” Hà Lệ Chân nói: “Đột ngột quá, có thể để tôi cân nhắc một chút không?”

“Đương nhiên rồi.”

“Vậy, tôi sẽ trả lời anh sớm.” Hà Lệ Chân nói rồi cảm ơn Lý Thường Gia: “Cũng cảm ơn anh đã hỏi tôi nhé. Tôi chưa đi dạy được mấy ngày, nếu có làm thì không biết có làm tốt hay không?”

“Không sao cả.” Lý Thường Gia nhìn Hà Lệ Chân rất tự tin: “Lúc hội giảng, tôi cảm thấy cô Hà làm rất tốt, cô yên tâm, nhất định sẽ được mà.”

Sau khi ăn xong, ấn tượng về Lý Thường Gia của Hà Lệ Chân khá tốt. Lúc quay về, cô cũng thật lòng suy nghĩ lời đề nghị của anh ta.

Thật ra, anh ta nói cũng không sai, giáo viên đi dạy thêm để kiếm thêm một chút thu nhập, chuyện này rất bình thường, trường học cũng không thể kiểm soát hết được.

Đầu tuần mới, Vạn Côn và Ngô Nhạc Minh cũng vẫn không đi học. Hà Lệ Chân phát bài thi đã chấm xong ra, sau đó giải thích lại lần nữa.

Mấy ngày rồi?

Bốn ngày, hay là năm ngày nhỉ?

Đã tròn một tuần, Hà Lệ Chân chưa nhìn thấy Vạn Côn. Khi thu nhật kí của tuần mới cũng không có tên cậu ta.

Hà Lệ Chân cảm thấy, những chuyện trước kia đều như đã trôi qua hết. Cho tới buổi tối một ngày nọ, Hà Lệ Chân lần nữa bị Ngô Nhạc Minh cản lại.

Dĩ nhiên, lần này cô đã có kinh nghiệm, bên cạnh bức tường cao cao, cô đứng ở ngã rẽ chỗ hành lang, trong hành lang bên đó là chỗ học sinh tan học.

“Có chuyện gì?” Hà Lệ Chân khoanh tay nói.

“Cô...” Giọng của Ngô Nhạc Minh nghe có vẻ hơi do dự. Hà Lệ Chân nheo mắt nói: “Có phải là chuyện của Vạn Côn không?”

Ngô Nhạc Minh ngẩng đầu lên: “Cô biết rồi?”

“Tôi biết cái gì?”

Ngô Nhạc Minh há miệng, nói: “Cô, cô có thể cho em mượn một ít tiền không?”

Hà Lệ Chân tưởng mình nghe lầm.

“Em nói lại lần nữa xem?”

Ngô Nhạc Minh nói: “Em có thể mượn cô chút tiền không?”

Hà Lệ Chân nói: “Mượn làm gì?”

Ngô Nhạc Minh không trả lời.

“Sao không nói, em mượn làm gì?” Hà Lệ Chân nói: “Các em lại gây ra chuyện gì nữa?”

Ngô Nhạc Minh nhăn mày nói: “Không phải em.”

Yên lặng một lúc, học sinh trong hành lang đều đã về hết, Hà Lệ Chân mở miệng nói: “Vạn Côn có chuyện gì vậy?”

Ngô Nhạc Minh nói: “Cô có thể cho em mượn tiền không, em sẽ trả lại nhanh thôi.”

Hà Lệ Chân đứng khoanh tay, bước lên một bước, nói từng chữ: “Em không nghe hiểu tôi nói gì sao, tôi hỏi em, Vạn Côn có chuyện gì vậy, sao các em lại muốn mượn tiền.”

Ngô Nhạc Minh lùi về sau, khẽ nói thôi bỏ đi, sau đó quay người đi xuống lầu. Hà Lệ Chân không biết lấy sức ở đâu ra, bước theo mấy bước nắm lấy balo của cậu ta, kéo trở lại.

“Em nói cho rõ xem!” Hà Lệ Chân bắt đầu tức giận: “Nếu không bây giờ tôi sẽ lên văn phòng, sẽ tìm thầy Hồ nói chuyện!”

Ngô Nhạc Minh hất tay nói: “Không có gì cả.”

“Ngô Nhạc Minh!”

Rốt cuộc thì Hà Lệ Chân cũng là giáo viên, Ngô Nhạc Minh chưa từng nghe thấy cô quát lớn như vậy, nhất thời đứng chôn tại chỗ không bỏ chạy nữa.

“Em với Vạn Côn một tuần rồi không đi học, đi đâu?”

“Em đi làm.”

“Còn Vạn Côn? Em ấy cũng đi làm sao?” Hà Lệ Chân lại nghĩ tới câu lạc bộ Tứ Quý kia.

“Không.” Ngô Nhạc Minh nói khẽ: “Cậu ấy về nhà.”

Hà Lệ Chân ngắt ra: “Về nhà?”

“Vâng.”

“Vậy em mượn tiền làm gì?” Hà Lệ Chân nói: “Vạn Côn có chuyện cần tiền phải không?”

“Ừ cha, cô đừng hỏi có được không.” Ngô Nhạc Minh giãi bày: “Cô cho thì mượn, không thì thôi.”

Hà Lệ Chân không nói hai lời, kéo cánh tay cậu ta đi về phía văn phòng: “Đi, tôi không hỏi sẽ có người hỏi em!”

Ngô Nhạc Minh biết cô muốn làm gì, cậu ta dường như không muốn phải tốn công tốn sức đối phó với Hồ Phi, nên giãy ra nhưng có nói gì Hà Lệ Chân cũng không buông tay, dường như đang so bì với cậu ta. Ngô Nhạc Minh không chịu nổi, cuối cùng thét lên: “...trong nhà cậu ấy cần tiền!”

Hà Lệ Chân quay lại: “Nhà cậu ta?”

Gần đó có hai học sinh đi tới, thấy có học sinh bị giáo viên bắt lại nên đứng sang bên cạnh ngóng chuyện. Ngô Nhạc Minh đi ra phía sau: “Qua bên đây nói.”

Hà Lệ Chân đi theo cậu ta, hai người lại đi đến chỗ rẽ lúc nãy.

Bạn đang đọc truyện *Sinh Thờ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12

“Gia đình cậu ta có chuyện gì vậy?”

Ngô Nhạc Minh không muốn nói, nhưng cậu ta đã lỡ nói ra, Hà Lệ Chân lại bày ra bộ dạng này, cậu ta cảm thấy rất hối hận, không nên nông nổi đi tìm cô ta làm gì.

“Cuối tuần trước anh Côn đã về nhà rồi.”

Cuối tuần trước.

Đó chính là lúc cùng đi với cô, sau đó hai người tách ra, Hà Lệ Chân nhớ lại.

“Mỗi tháng cậu ấy thường về nhà một lần, nhưng hai ba ngày là sẽ quay lại, ít khi ở nhà cả tuần giống như lần này.” Ngô Nhạc Minh nói: “Hôm qua...”

“Hôm qua làm sao?”

“Hôm qua cậu ấy gọi cho em...” Giọng Ngô Nhạc Minh nhỏ đi.

Hà Lệ Chân hỏi: “Cậu ta nói cái gì?”

“Cậu ấy mượn em bốn ngàn.”

Hà Lệ Chân hơi nhú mày, bốn ngàn, nói nhiều không nhiều, nói ít không ít, chủ yếu ở đây là cậu ta muốn làm gì.

“Em ấy không nói mượn tiền để làm gì sao?”

Ngô Nhạc Minh nhìn sang chỗ khác, cậu ta nhìn chòng chọc vào cây chổi trong góc tường: “Em chỉ có thể nói với cô là cậu ấy muốn dùng cho việc nhà, những cái khác em không nói được.”

“Em không cần giả vờ ngây thơ như vậy.” Hà Lệ Chân chau mày, lạnh lùng nói: “Tuổi các em thích nhất là những trò này, cái này không thể nói, cái kia không thể nói, làm giống như mọi thứ đều là bí mật.”

Ngô Nhạc Minh chợt quay lại, trợn mắt lên nhìn cô.

“Cô thì biết cái gì?” Giọng cậu ta không cao nhưng rất mạnh mẽ: “Cô thì biết cái gì, đừng nghĩ cái gì mình cũng đúng.”

“Vậy em nói đi.” Cuối cùng Hà Lệ Chân cũng vặn lại cậu ta: “Em không nói thì làm sao tôi biết?”

Ngô Nhạc Minh khoác túi xách lên vai, quay đi: “Không cần.”

“Tôi có thể cho mượn tiền.” Hà Lệ Chân nói.

Ngô Nhạc Minh ngừng bước.

“Nói rõ mọi chuyện. Nếu có chuyện em nghĩ thật sự không thể nói thì có thể bỏ qua.” Hà Lệ Chân nói với cái lưng của cậu ta: “Nhưng tôi có một điều kiện.”

Ngô Nhạc Minh chậm chạp quay người lại: “Điều kiện gì.”

Hà Lệ Chân nói: “Tiền, tôi sẽ đích thân đưa cho em ấy.”

Ngô Nhạc Minh hơi do dự, cau mày, nói nhỏ: “Cậu ấy không cho em nói địa chỉ nhà cậu ấy với người khác.”

Từ biểu hiện của Ngô Nhạc Minh, trong một thời gian ngắn, Hà Lệ Chân đã đoán ra, cậu ta thực sự đã cùng đường. Cậu ta cần dùng tiền gấp nhưng nhất thời không kiếm được ai có thể cho mượn bốn ngàn.

Đương nhiên, Hà Lệ Chân cũng có nghi ngờ chuyện tại sao cậu ta lại hỏi mượn cô. Nhưng nghi ngờ này không phải là điều nên lo lắng vào lúc này.

Hà Lệ Chân nhìn Ngô Nhạc Minh không nói gì, hiện tại cô hoàn toàn ở trong tư thế của một người bề trên đang bàn điều kiện với một tên nhóc con.

Ngô Nhạc Minh nhanh chóng đầu hàng cô.

“Em nói cho cô biết, cô nhất định phải đưa tiền cho cậu ấy. Cậu...cậu ấy thực sự cần rất gấp, hơn nữa cô tuyệt đối không được để lộ địa chỉ nhà cậu ấy cho người khác biết!” Ngô Nhạc Minh lải nhải một thôi một hồi: “Cậu ấy sẽ giết em!”

Sáu giờ tối, Hà Lệ Chân bước ra khỏi ngân hàng, trong balo cất một chồng tiền.

Bốn ngàn, gần hai tháng tiền lương của Hà Lệ Chân.

Cô nắm chặt balo trong tay, sau đó vẫy một chiếc taxi, sau khi lên xe nói địa chỉ, về mặt tài xế nhăn nhó.

“Xa quá.”

“Đi chứ ạ?”

“Ai cha, đi chứ.”

Xe chuyển bánh, Hà Lệ Chân ngồi ở ghế sau, lấy trong túi ra một tờ giấy. Chữ của Ngô Nhạc Minh rất ầu, xiêu xiêu vẹo vẹo. Trên giấy chính là địa chỉ nhà Vạn Côn.

Xe chạy đều đều, lúc đầu còn chạy trên quốc lộ của trung tâm thành phố, sau đó ra đường vành đai, mất hơn ba tiếng đồng hồ, trời cũng dần tối lại.

Từ từ không còn nhìn thấy các tòa nhà cao tầng bên ngoài cửa xe nữa, thay vào đó cây cối càng nhiều lên.

Chạy thêm một quãng nữa, theo bảng chỉ dẫn, quẹo vào một con đường nhỏ. Mặt đường gồ ghề, Hà Lệ Chân ngồi đằng sau xe bị xóc đến buồn nôn.

“Tôi không thể đi xa hơn được.” Tài xế dừng ở một ngã rẽ nói: “Lúc trở về sẽ quá muộn.”

“Thế cũng được.” Hà Lệ Chân không nói gì thêm, lấy tiền ra trả, tiền đi taxi nửa năm của cô cũng không nhiều như lần này.

Lúc xuống xe, không khí bên ngoài rất mát mẻ, gió lạnh thổi qua làm cho đầu óc của cô tỉnh táo hơn so với lúc ngồi trên xe nhiều.

Theo cột chỉ đường, đây là thôn Ô Vọng. Trên bản đồ, nơi này cách Dương Thành hơn bốn mươi cây số, là một thị trấn ở ngoại thành.

Hà Lệ Chân nhớ lại điều trước đây Bành Thiên nói với cô, những tin đồn về gia thế của Vạn Côn, cô cảm thấy hơi buồn cười. Có lẽ không ai biết gia đình Vạn Côn lại ở một chỗ như thế này. Cậu ta ra sức giấu diếm nó chắc cũng xuất phát từ lòng chuồng hư danh của thanh thiếu niên mà thôi.

Đường xá ở đây toàn bộ đều chưa được trải nhựa, toàn là đường đất. Hà Lệ Chân đứng ven đường quan sát, có một chiếc xe máy đang dừng lại kiểm khách. Hà Lệ Chân bước tới, đưa địa chỉ trong tay cho người đó xem.

“Này anh, anh biết chỗ này không, nó có xa đây không?”

Người đi xe máy khoảng chừng hai mươi mấy, cũng là một thanh niên. Trên người và trên xe đều phủ bụi bặm, vì nóng nên quần áo đều cuốn lên, lộ ra phần bụng.

“Ồ, biết chỗ này.” Người nọ nói giọng địa phương đặc sệt, không nói thêm nhiều lời, báo giá luôn: “Năm chục, có đi không?”

Hà Lệ Chân đã đi tới đây, cũng không muốn mất thời gian thêm: “Đi, vậy anh chở tôi tới ngay chỗ đó mới được.”

“Được, lên đi.”

Hà Lệ Chân ngồi lên xe máy, người lái xe quay đầu xe rồi máy chạy.

Lần này Hà Lệ Chân thật sự được trải nghiệm cái gì gọi là “mặt mù cát bụi”. Cô che miệng, cảm giác toàn thân mình toàn cát là cát.

Sau khi đi được một đoạn thì có khá hơn một chút, đường nhỏ lại không có đèn, Hà Lệ Chân nắm nhẹ lấy góc áo của người phía trước, thỉnh thoảng ngước đầu lên nhìn ánh trăng xa vời vợi.

Lúc đó cô mới chợt bừng tỉnh, cô đã thật sự đến đây rồi sao.

Một cô gái nhỏ nhắn hai mươi sáu tuổi, lại đi một quãng đường xa như thế, ôm một bọc tiền tới cái nơi heo hút này.

Vì một em học sinh.

“Chỗ cô muốn tới là nhà phía trước đó.” Sau hai mươi mấy phút xóc nảy, xe cũng ngừng lại.

“Chời, chuyện gì vậy?”

Hà Lệ Chân đang lấy tiền trả cho tài xế, nghe câu nói của anh ta cô cũng quay đầu nhìn về đằng trước.

Vì không có đèn đường nên trời rất tối, bên phải con đường nhỏ là ruộng bắp, bên trái phía trước có thể thấp thoáng nhìn thấy một căn nhà nhỏ, trước cửa nhà có sân, ngoài ra thì không nhìn rõ được nữa.

Tuy không nhìn thấy, nhưng Hà Lệ Chân có thể nghe thấy.

Chỗ đó đang có tiếng cãi nhau.

Hà Lệ Chân nhét năm mươi đồng vào tay người lái xe, rồi xách túi chạy về phía đó. Đường là đường đất, Hà Lệ Chân lại ngồi lâu trên xe nên chân tê rần, cô cố chạy vài bước, cuối cùng cũng thấy bóng người.

Trước sân có dựng mấy chiếc mô tô, bên trong có bốn người đang chặn trước cổng.

Trong sân có ánh sáng, từ nóc nhà chia ra một cọc gỗ, trên cọc quấn mấy vòng dây điện, ở đầu cọc móc một bóng đèn, nó đang phát ra thứ ánh sáng nhợt nhạt mờ ảo, vài con thiêu thân bu xung quanh ánh đèn.

Phía dưới bóng đèn, có một người đang đứng.

Là Vạn Côn.

Ngon đèn mờ mờ tỏa ánh sáng xuống đầu Vạn Côn, làm cho khuôn mặt cậu ta càng có vẻ tối tăm hơn. Hà Lệ Chân đang bước đi bỗng dừng lại, cô chỉ còn cách cậu ta một khoảng, nhưng cô lại cảm thấy lúc này dường như cô có thể nhìn thấy cậu ta thật rõ ràng.

Nhất định cậu ta vẫn trong bộ dạng đó, mái tóc lòa xòa che đôi mắt, vành mắt thâm quầng, đầu hơi cúi, vẻ mặt không biểu lộ chút tình cảm, cũng không nói chuyện.

“Đã mấy ngày rồi...!?” Bỗng nhiên có người rống lên, Hà Lệ Chân lấy lại tinh thần.

“Không phải tại tao làm khó dễ mày! Thiếu nợ thì phải trả tiền...! Bây giờ là ai không nói lí lẽ đây...!?”

Vạn Côn dường như có nói lại gì đó, nhưng vì khoảng cách quá xa, Hà Lệ Chân nghe không rõ lắm. Cô mang theo túi chạy dọc theo con đường tới bên cạnh sân. Khoảng cách càng ngày càng gần, nhưng những người đó đều quá chú tâm, không ai nhìn thấy cô.

“Nếu mày không trả tiền, sau này cũng đừng hòng ra khỏi cửa!” Tên cầm đầu có một cái đầu bóng lờng, gã chỉ vào Vạn Côn: “Đã cho mày thêm mấy ngày rồi hả!? M* kiếp, toàn là thứ cặn bã! Một lũ cặn bã...! Hèn chi mà con kh*n đó không bệnh chết, nợ...”

Gã ta vừa nói, vừa giơ chân đạp một cái, đồng đồ vật đổ ập xuống, lăn lông lốc đầy đất.

Vạn Côn sầm mặt, nghe tên đầu trọc chửi bậy, dường như cậu ta phải nghiêng chặt răng mới có thể kiềm chế không xông lên.

“Cũng đâu phải không trả tiền cho anh, anh không thể thù thà thêm vài ngày sao?”

Giọng một người đàn ông từ trong phòng truyền ra, sau đó cửa phòng mở ra, một người đàn ông già ốm yếu từ trong phòng bước ra. Ông ta khúm núm đứng sau lưng Vạn Côn, đôi mắt đục ngầu ừ ừ. “Cả ngày dọa nạt, ức hiếp người ta.”

“Úc hiếp hả?” Tên đầu trọc cười gằn: “Lúc mày mượn tiền sao không nói chúng tao bắt nạt mày đi? Hả? Cái ông nhà mày, thiếu chút nữa là quỳ xuống đất dập đầu cầu xin ông đây! Bây giờ biết nói ức hiếp hả? M* nó, thù thà cho chúng mày mấy ngày hả...!? Tao *** ấy...” Gã đang mắng hăng say, lại nhặt lấy một cục gạch trên mặt đất ở bên cạnh ném vào ông già.

Vạn Côn thỉnh thoảng la ra.

Lúc tên đầu trọc đang khom lưng nhặt gạch, Vạn Côn đã phóng tới, tên đầu trọc đứng dậy, hòn gạch còn chưa rời khỏi tay thì cổ tay đã bị Vạn Côn nắm lấy, cậu ta ném cục gạch đi sau đó đẩy đầu trọc ra.

Tên đầu trọc thụt lùi về phía sau mấy bước, được người của gã đứng sau đỡ được.

Vạn Côn đứng giữa sân, hạ giọng nói: “Bây giờ chúng tôi không có tiền, anh cho tôi thêm một tuần nữa, năm ngày thôi cũng được.”

“Một tuần? Mày mơ đi...!” Tên đầu trọc vùng tay lên, mấy gã đàn ông phía sau nhào ra.

Vạn Côn cắn răng, nhanh chóng nhặt lấy một khúc cây nằm bên cạnh, quát lên một tiếng với người đằng sau: “Vào trong...!” Ông già phía sau sợ đến mức run lên cầm cập, nhanh chóng trốn vào nhà, khóa chặt cửa.

Vũ khí của tên đầu trọc rõ ràng cao cấp hơn hẳn, mấy gã đàn ông rút gậy gộc từ thắt lưng quần ra nhào về phía Vạn Côn.

Ngay khi hai bên đang căng thẳng... chuẩn bị đánh nhau, bỗng nhiên có một tiếng quát lớn vang lên.

“Ngừng tay...!!!”

Âm thanh bất thình lình này khiến cả hai bên đều ngẩn ra. Tất cả mọi người đều nhìn về phía cửa.

Hà Lệ Chân đứng đó, cố gắng bình tĩnh nhìn tên đầu trọc, hỏi: “Anh cần tiền thì lấy tiền, đánh người làm gì.”

Ngay khi nhìn thấy Hà Lệ Chân, người Vạn Côn cứng đờ tại chỗ. Cho đến khi tên đầu trọc tức giận bước lại gần Hà Lệ Chân, cậu ta mới bừng tỉnh chạy lên chắn ở trước mặt cô.

Hà Lệ Chân nhìn qua bên cạnh, tên đầu trọc tròn mắt nhìn Vạn Côn, hần quay sang Hà Lệ Chân: “Cô là ai?”

Hà Lệ Chân lạnh lùng nói: “Còn thiếu bao nhiêu?”

Tên đầu trọc vui vẻ: “Sao, muốn trả tiền hả?” Hần hất cằm về phía Vạn Côn: “Cô hỏi nó, coi còn thiếu bao nhiêu.”

Hà Lệ Chân liếc nhìn Vạn Côn, nhìn không rõ mặt cậu ta, chỉ cảm giác về mặt rất âm u.

“Không nói hả? Không thì để tao nói giùm mày, một trăm tám, trả đi.”

Hà Lệ Chân vừa nghe thấy xuýt chút nữa đã đứng không vững. Cô nắm chặt balo, cố gắng bình tĩnh nói: “Anh nói cái gì?”

“Một trăm tám! Nghe không rõ hả? Một... trăm... tám!”

Tên đầu trọc ngóng cổ lên quát, Hà Lệ Chân phát hiện Vạn Côn bên cạnh khẽ nhúc nhích, trong nháy mắt cô biết Vạn Côn lại muốn đánh người ta, nên vội vàng đưa tay kéo lại.

Hà Lệ Chân kéo tay cậu ta, cô cảm thấy giống như đang kéo một thanh sắt.

“Vạn Côn, dừng!”

Sức của cô nào giữ được Vạn Côn, Hà Lệ Chân dùng sức níu lấy cũng không cản được, không còn cách nào cô đành giơ tay lên cho Vạn Côn một cái tát.

Hà Lệ Chân cảm thấy chắc mình điên rồi, cô hét lên: “Đồ khốn, tôi nói cậu dừng lại cậu có nghe không!?”

Từ hồi nào tới giờ Hà Lệ Chân chưa từng tát ai, có lẽ đời này Vạn Côn cũng chưa từng bị ai cho ăn tát. Cho nên lần này, cả hai người đều im lặng. Hà Lệ Chân thở hồng hộc, quay đầu lại hung dữ nhìn tên đầu trọc.

“Tôi nói chuyện nghiêm túc với anh, bây giờ cậu ta cần trả anh bao nhiêu?!”

Tên đầu trọc thấy cô như vậy chắc thật sự đến trả tiền, nên nói: “Một tháng trả ba ngàn, sao, cô trả phải không?”

Hà Lệ Chân thở phào trong lòng, lấy tiền trong túi ra đến ba ngàn đưa cho gã.

“Cầm tiền thì đi nhanh đi, nếu không tôi báo cảnh sát!”

Tên đầu trọc cầm tiền trong tay, đếm đi đếm lại mấy lần mới gọi mấy người phía sau lần lượt kiểm lại một lần.

Tiền không phải ít, gã làm như vậy, cũng chỉ khiến Hà Lệ Chân và Vạn Côn căm ghét.

Hà Lệ Chân thì không sao, nhưng cô vẫn quan sát Vạn Côn, sợ cậu ta nhìn không được, nhất thời kích động sẽ rước phiền phức.

Nhưng Vạn Côn cũng không có nhúc nhích.

Từ lúc cậu ta bị đánh, thì vẫn im lặng đứng một bên này giờ.

Cuối cùng, mè nheo một hồi, kể lể một hồi, tên đầu trọc cũng bỏ đi. Tiếng xe máy gào rú càng ngày càng xa, cánh cửa phòng trong sân lại mở ra một lần nữa, ông già bước ra.

“À, cô đây là...” Ông già nhìn Hà Lệ Chân, vẻ hiếu kì.

Ở khoảng cách gần, nhìn mặt mũi, có lẽ đây là cha của Vạn Côn. Cô hít vào một hơi: “Chào bác, cháu là giáo viên ngữ văn của Vạn Côn, Hà Lệ Chân.”

“À à, cô giáo à.” Ông ta hiểu ra: “Tôi là cha của Vạn Côn, Vạn Lâm. Sao cô Hà lại tìm tới đây?” Vạn Lâm nghi ngờ, nhưng điều ông ta muốn hỏi hơn cả là tại sao cô lại trả tiền giúp chúng tôi?”

Hoặc là, tiền đó của cô, chúng tôi khỏi cần trả lại có được không?”

Ông ta vừa nói vừa vồn vã muốn bắt tay Hà Lệ Chân, Hà Lệ Chân còn chưa đưa tay ra thì Vạn Côn đã gạt bàn tay của Vạn Lâm ra.

“Vạn Côn sao em...” Hà Lệ Chân hoảng hồn. Vạn Côn trừng mắt nhìn cô: “Cô im đi!”

Bỗng chốc Hà Lệ Chân không biết nói gì. Dáng vẻ nguy hiểm này của Vạn Côn giống như một con thú đang nổi điên, đến hơi thở cũng rất nặng nề.

Cánh tay bị chặn lại, cô bị Vạn Côn kéo ra ngoài.

“Em... em làm gì vậy?” Vạn Côn đi thẳng một nước, giữa đường Hà Lệ Chân thiếu chút nữa vấp ngã nhưng cậu ta cũng không chịu dừng lại.

Vạn Lâm vẫn đứng ở cửa, nhìn ra phía bên ngoài.

Vạn Côn lôi Hà Lệ Chân đi rất xa mới chịu ngừng lại.

Hà Lệ Chân vùng tay: “Buông tay ra!” Cô vùng vẫy gỡ tay Vạn Côn, một giây sau hai vai bị cậu ta bóp lại.

Giọng Vạn Côn rất khế, hơi dữ tợn.

“Sao cô lại tới đây?”

“..Sao?”

“Tôi hỏi cô sao cô lại ở đây!?” Vạn Côn hét lên, Hà Lệ Chân lại càng hoảng sợ hơn, Vạn Côn nổi giận đùng đùng, thái độ thù địch rõ ràng. Đôi bàn tay trên vai cô như cái gong kim, mỗi lỗ chân lông trên người cậu ta dường như cũng đang kêu gào.

“Ai nói cho cô biết nhà của tôi ở đâu, có phải Ngô Nhạc Minh không, có phải nó không!?”

“Tôi hỏi cô cô có nghe thấy không hả...!?”

Cậu ta liên tục hỏi, làm Hà Lệ Chân bị lắc lư đến chóng mặt. Trong đầu đặc sệt như hồ dán, mặc kệ trên vai đau đớn, trong đầu cứ quanh quẩn lặp đi lặp lại câu nói kia của Thương Khiết.

[Thằng nhỏ này có một chút hoang dã trong người]

Lời này giống như có ma lực, lặp lại trong đầu mấy lần, Hà Lệ Chân cảm thấy trái tim mình chậm rãi bình tĩnh trở lại.

Cuối cùng cô cũng có cam đảm nhìn Vạn Côn, cô nói với cậu ta: “Vạn Côn, em bình tĩnh đi.”

Vạn Côn nhìn cô, trong bóng đêm, đôi mắt cậu ta tựa như phủ một tầng băng, rất lạnh, cũng rất sáng, trong suốt, không buông tha cho một lời nói dối. Nhưng từ từ, sự nóng nảy của cậu ta cũng bị gió thổi làm cho tan bớt, cậu ta đứng thẳng dậy, quay đi, lạnh nhạt nói: “Tiền tôi sẽ trả cô, cô cho tôi một tháng.”

Nói dứt lời, cậu ta đã đi qua phía bên kia con đường nhỏ.

“Em lấy cái gì để trả?” Hà Lệ Chân nói với tấm lưng của cậu: “Vẫn đến chỗ đó làm? Tôi có nói với em là nếu như em lại tới...”

Sau khi Vạn Côn đứng một lát lại quay trở lại đứng trước mặt Hà Lệ Chân.

“Trước giờ tôi chưa nói rõ với cô, bây giờ tôi nói cho cô hay.” Từng chữ từng câu của cậu ta đều trầm thấp rõ ràng. “Cô đừng có nói với tôi những đạo lý đao to búa lớn, ông đây không quan tâm, ở đâu kiếm ra tiền thì tôi sẽ tới chỗ đó. Tiền thiếu cô, tôi sẽ trả không thiếu đồng nào.” Cậu ta nói, trong ánh mắt dường như xuất hiện điều gì đó, sau đó cậu ta tiếp tục nói: “Hôm nay cảm ơn cô, sau này, cô coi như không có đứa học sinh như tôi đi.”

Cậu ta dứt khoát quay người đi, làm cho Hà Lệ Chân run lên.

Cậu ta bỏ đi nhưng cũng không đi xa lắm. Vạn Côn đi tới bên cây ngô đồng, ngồi trên một tảng đá lớn, bắt đầu hút thuốc.

Cậu ta biết Hà Lệ Chân vẫn chưa đi, nhưng không thèm liếc nhìn cô lấy một cái.

Đêm nay không giống đêm hôm đó, đêm nay có gió.

Khói thuốc lãng đãng bay lên theo gió, còn cả mái tóc cậu ta, góc áo của cậu ta.

Hà Lệ Chân nhìn đường nét kia khắc họa trong bóng đêm, nhìn rất lâu. Nhìn đến mắt cũng xót, chân cũng tê mỏi. Cô tựa vào một thân cây, chịu đựng những con muỗi vo ve xung quanh cũng không dờn tâm mắt.

Không hiểu vì sao, dưới ánh trăng trong đêm, bóng dáng cậu thiếu niên trầm lặng, cô độc nhưng kiên định phóng khoáng, lạng lẽ không tiếng động đã làm rung động trái tim cô.

Bạn đang đọc truyện *Sinh Thời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 13

Vạn Côn ngồi trên tảng đá suốt một đêm, Hà Lệ Chân cũng nhìn cậu ta suốt một đêm.

Đến nửa đêm, Hà Lệ Chân vô cùng mệt mỏi, ngủ gà ngủ gật, ý thức cũng mơ hồ, cô đã không còn nhìn thấy bóng dáng Vạn Côn nữa, chỉ còn thoáng thấy một chút ánh lửa lập lòe màu cam lóe lên từ đầu mẩu thuốc lá.

Vạn Côn bình thân ngồi hút thuốc, khi trời đã khuya, cậu ta cũng vừa hút hết một gói.

Đồng thời khi đếm lửa trên điều thuốc tắt ngủm, đầu Hà Lệ Chân cũng nghiêng sang một bên chìm vào giấc ngủ.

Hà Lệ Chân cảm thấy giấc ngủ này vô cùng bất an, cô tỉnh giấc rất sớm. Lúc tỉnh dậy cô phát hiện mình đang ngủ trên một chiếc giường cứng. Đầu hơi đau nên cô chập chập ngồi dậy.

Bên cạnh giường đặt một chiếc sofa cũ, lúc cô ngồi dậy thì thấy Vạn Côn đang ngủ trên đó.

Hà Lệ Chân nhìn ra xung quanh, gian phòng rất nhỏ, từ cửa sổ nhìn ra ngoài là khoảng sân ngày hôm qua, đây chắc là nhà của Vạn Côn.

Cô bước xuống giường tìm balo của mình rồi xem đồng hồ. Sau đó cô lấy điện thoại, nhẹ nhàng mở cửa ra ngoài gọi điện.

Hơn sáu giờ, thầy hiệu trưởng còn chưa thức giấc, điện thoại reo một hồi mới có người nghe máy, giọng nói đầu bên kia mơ hồ không rõ.

“...Alo? Cô Hà hả?”

Hà Lệ Chân hạ giọng: “Xin lỗi thầy hiệu trưởng, còn sớm vậy mà đã gọi cho thầy, em là Hà Lệ Chân.”

“Ừ, không sao, có chuyện gì không?”

Hà Lệ Chân nói: “Hôm nay em, em thấy khó chịu trong người, có thể xin nghỉ nửa ngày được không ạ.”

“Khó chịu? Cô bệnh sao?”

Hà Lệ Chân tiếp tục nói dối: “Chắc là...”

“Không sao đâu, đến lúc đó đổi giờ dạy là được. Cô nghỉ ngơi cho tốt nhé. Sức khỏe là trên hết.”

“Dạ, đã làm phiền thầy rồi.”

Cúp máy, Hà Lệ Chân quay về phòng, cô vẫn còn nhìn di động, bỗng nhiên trong tầm mắt xuất hiện một đôi giày, Vạn Côn đứng trước mặt cô.

Hà Lệ Chân mở to hai mắt: “Sao em không lên tiếng gì thế.”

Vạn Côn cúi đầu nhìn cô không nói.

Hà Lệ Chân nhìn cái giường: “Tôi qua là em đưa tôi về?”

Vạn Côn không cười, chỉ lạnh lùng nhìn cô: “Phải, cuối cùng tôi cũng không thể giống người nào đó, dẫn người ta về nhà rồi lại đuổi người ta đi.”

Hà Lệ Chân cứng họng, cô ngẩng mặt lên.

“Chuyện đó và chuyện này làm sao có thể giống nhau! Bản thân em đã sai mà còn không biết sao?” Thấy Vạn Côn lại muốn nói, cô lập tức chặn câu châm biếm của cậu ta lại: “Không nói chuyện này nữa, em cũng quên nó đi.”

Đôi mắt Vạn Côn vẫn dán chặt vào cô, bỗng nhiên Hà Lệ Chân không dám ngẩng đầu lên. Cô đi lướt qua cậu ta, cầm lấy balo, nói: “Tôi đi đây, em nhớ đi học đấy.”

Hà Lệ Chân muốn mở cửa ra nhưng còn chưa kịp thì một bàn tay đã đè lên cánh cửa giữ nó đóng lại.

Cô không ngoảnh lại: “Vạn Côn, thả tay ra, tôi phải về.”

Tiếng nói của Vạn Côn ở ngay trên đầu cô, trầm và không nghe ra cảm xúc gì.

“Nhà ông nghèo nên cô coi thường lắm phải không?”

Khi nghe câu này, trái tim Hà Lệ Chân thất lại, nhớ tới những suy đoán và đủ mọi chuyện xảy ra trước đó, cảm thấy thật xót xa. Cô im lặng lâu sau đó mới nói: “Đúng là rất nhiều lúc tôi cảm thấy rất coi thường cậu, nhưng không phải vì điều này.”

Vạn Côn không nói gì, hai người đứng như thế một lúc, Vạn Côn mới từ từ buông tay ra. Hà Lệ Chân mở cửa đi ra ngoài nhưng cậu ta lại nắm lấy cổ tay cô, kéo cô quay về phòng.

“Vạn Côn...!”

“Cô chờ ở đây, tôi đi bắt xe.” Vạn Côn để lại một câu như vậy rồi đi luôn.

Cô thấy từ trong căn phòng bên cạnh, có một người bước ra.

Là cha của Vạn Côn, Vạn Lâm.

Vạn Lâm bước ra ngoài, sau đó dọn dẹp vài thứ trong sân. Lâu lâu lại liếc mắt nhìn về phía căn phòng có Hà Lệ Chân. Có lẽ không ngờ tới Hà Lệ Chân đã thức dậy và cũng đang nhìn ông ta, lập tức ông ta bèn quay đầu đi chỗ khác.

Hà Lệ Chân vừa định gật đầu chào thì ông ta đã đi ra khỏi sân. Cô nhìn cái sân vắng vẻ, bỗng nhiên có cảm giác hình như Vạn Côn đã dặn cha cậu ta không cho ông ấy tiếp xúc với cô. Mẹ của cậu ta đâu? Hà Lệ Chân nhớ lại lời mắng chửi của tên đầu trọc tối hôm qua, bất giác suy nghĩ lung tung.

Trong lúc cô đang nghĩ ngợi miên man, thì Vạn Côn đã trở về. Cậu ta bước vào nhà nói với Hà Lệ Chân: “Có rồi, cô chờ tôi một chút.”

Cậu ta lôi trong ngăn kéo tủ một chiếc túi quay chéo: “Đi thôi.”

Hà Lệ Chân nhìn cậu ta: “Cậu đi cùng tôi?”

Vạn Côn nói: “Ừ.”

Ra khỏi nhà: “Hà Lệ Chân hỏi Vạn Côn: “Có cần nói với cha cậu một tiếng không.”

Vạn Côn trả lời: “Không cần.”

Trên con đường nhỏ mà Hà Lệ Chân đã đi qua lúc tới đây, lúc này trời đã sáng, nhìn xung quanh đây cũng giống như mới tới lần đầu tiên. Hai bên đường trồng rất nhiều bắp, cách hơn mười mét thì có một hộ gia đình.

Vạn Côn đeo túi trên vai, không biết có phải vì tối hôm qua cậu ta ngủ không ngon hay không mà bước đi có vẻ uể oải. Nhưng vì dáng người cậu ta cao ráo nên bước chân rất dài, nên dù như thế thì cũng đi nhanh hơn Hà Lệ Chân rất nhiều.

Hà Lệ Chân phải cố bước nhanh hơn nữa mới có thể đuổi kịp cậu ta.

Vạn Côn bắt được một chiếc xe cũ, một chiếc mini van màu đen, ngoài lơ xe, phía sau còn sáu chỗ ngồi. Lúc mở cửa sau thì trong đó đã có bốn người ngồi, chỉ còn lại hai chỗ sâu bên trong.

Hà Lệ Chân bước vào ngồi trong cùng, Vạn Côn ngồi bên cạnh cô.

Hà Lệ Chân có tầm vóc nhỏ nhắn, nên còn có thể ngồi được. Vạn Côn ngồi vào thì có cảm giác hơi chật chội, cậu ta bực bội co chân lại, đầu gối chống vào ghế trước, bấp đầu trông rất vạm vỡ. Hà Lệ Chân quay mặt đi nhìn ra ngoài cửa sổ.

Xe đã đầy người nên mau chóng xuất phát.

Sau khi lên xe, Vạn Côn liền nhắm mắt lại. Hà Lệ Chân nhận thấy tay trái của cậu ta vẫn luôn vịn vào lưng ghế phía trước, cô cảm thấy là lạ, quay sang nhìn một hồi lâu nhưng vẫn không cảm thấy có gì khác thường.

“Cô nhìn cái gì.”

Hà Lệ Chân hoảng hồn, Vạn Côn đâu có nhúc nhích, mắt cũng không có mở ra, cứ như vậy mà lên tiếng hỏi.

Hà Lệ Chân không muốn biết tại sao cậu ta lại biết cô đang nhìn mình bèn không trả lời, lại cúi đầu xem điện thoại.

Ngay lúc chiếc xe xóc nảy lên xuống xuống, cô bỗng nhiên chú ý tới một chuyện, lúc cô quay đầu lại xác nhận lần thứ hai thì cô phát hiện, đúng như cô nghĩ, tay Vạn Côn vịn lên lưng ghế là vì để cho lưng không chạm vào miếng tựa phía sau.

Trái tim cô cũng lắc lư dao động giống như chiếc xe bây giờ, lên rồi lại xuống, xuống rồi lại lên.

“Cuối cùng là cô đang nhìn gì vậy...” Vạn Côn đã mở mắt, có vẻ cậu ta không nhận được nữa.

Hà Lệ Chân nói: “Cậu...”

“Gì?”

Đột nhiên cô cảm thấy thật khó mở miệng: “Lưng của cậu, khỏi chưa?”

Vạn Côn cuối cùng cũng biết là cô đang nhìn cái gì. Cậu ta buông tay ra, khoanh lại trước ngực, nhẹ nhàng dựa vào lưng ghế, làm như những gì cô đang lo lắng là hoàn toàn không cần thiết...cậu ta nói: “Không sao.” Sau đó ngoảnh mặt sang một bên.

Hà Lệ Chân nhìn cậu ta: “Nếu như cậu cảm thấy đau thì đừng dựa nữa.”

Vạn Côn không nói gì.

Hà Lệ Chân bỗng nhiên cảm thấy tính ngang bướng của cậu ta làm người khác thật bực mình, cô kéo tay cậu ta, lúc này tay cậu ta lạnh như đá. Cô dừng lại một chút, không nghĩ gì nữa mà túm lấy cậu ta khỏi lưng ghế.

Lúc cậu ta ngồi dậy, Hà Lệ Chân thấy lưng áo sơ mi của cậu ta loang lổ những vết màu hồng hồng. Mới chỉ có những vết hồng như vậy mà đã giống như những dấu mực đỏ trên bức tranh, không biết vết thương bên dưới lớp áo sơ mi đó đã be bết thế nào rồi.

Hà Lệ Chân cuống cuống.

“Cậu...” Cô nói chuyện không rõ ràng: “Sao lại để vết thương trở nặng như thế này? Cậu không xử lý băng bó nó sao?”

Vạn Côn không quan tâm: “Không sao hết.”

“Sao lại không sao? Đó là nước sôi, cậu...”

Vạn Côn bật cười, chiếc xe chao đảo, cả người cậu ta nghiêng đi, lúc này cậu ta nhìn cô, gương mặt mang vẻ thờ ơ: “Nước sôi là cô tạt, lúc đó cô rất tức giận, nếu như hắt trúng vào mặt tôi, có phải là tôi bị hồng cả gương mặt rồi không hả.”

Hà Lệ Chân nghĩ mà thấy sợ, nhưng ngoài miệng không nói.

“Cậu đừng có gọi lại chuyện ngày đó, lần sau nếu còn dám làm ầu, tôi vẫn sẽ hắt nước vào người cậu.”

Vạn Côn không nói, Hà Lệ Chân lại tiếp: “Chút nữa về tôi đưa cậu đi bệnh viện.”

“Không cần, không sao cả.”

“Nếu bác sĩ nói không sao, tôi sẽ không hỏi nữa.”

Chiếc xe lắc lư hơn hai tiếng mới về tới Dương Thành. Hà Lệ Chân ngồi trên xe đến muộn ói, lúc đứng lên thắt lưng cũng thấy rã rời. Cô nghĩ tới Vạn Côn, cậu ta còn mệt hơn cô, phải ngồi co ro, sau lưng còn bị thương.

Nhưng khi Hà Lệ Chân nhìn về phía Vạn Côn, cô lại không thấy bất cứ sự khó chịu nào trên mặt cậu ta.

Xe dừng lại trước cổng vào một khu hội chợ phụ tùng ô tô, đây cũng là một trung tâm tập trung và phân phối xe vận tải, còn cách Dương Thành một đoạn. Hà Lệ Chân nói: “Tôi đưa cậu đi bệnh viện.”

Cô đón một chiếc xe, lại không biết bệnh viện gần đây nhất ở đâu bèn hỏi Vạn Côn, Vạn Côn nhìn cô rồi nói với tài xế một chỗ.

Hà Lệ Chân ngủ gật trên xe, tới khi xe chạy tới nơi mới mơ màng tỉnh giấc, lúc xuống xe cô vô cùng kinh ngạc khi phát hiện đây không phải là nơi cô ở hay sao.

“Vạn Côn?”

Vạn Côn đứng đối diện về mặt thản nhiên nhìn cô: “Thuốc mỡ thoa ngoài da lúc đó cô vẫn còn giữ chứ?”

Hà Lệ Chân nhớ lại lần đưa thuốc bị Vạn Côn từ chối.

“Còn.” Hà Lệ Chân nói: “Trong nhà.”

Vạn Côn gật đầu, bước về phía căn nhà của Hà Lệ Chân.

“Cậu làm gì vậy?” Hà Lệ Chân bị hành động của cậu ta làm cho ngây ngốc: “Cậu muốn đi đâu?”

Vạn Côn quay đầu lại, biểu cảm đã biết còn hỏi: “Thoa thuốc đó.”

“Tôi bảo cậu đi bệnh viện, cậu...”

Dường như ghét cái vẻ ngờ ngác của người phụ nữ này, không chờ Hà Lệ Chân nói xong Vạn Côn đã quay đầu đi luôn.

Hà Lệ Chân đứng im một lúc, cô vừa mệt vừa đói, Vạn Côn đằng trước đã đi xa, cô lẻ bước chân, chập chập đuổi theo.

Đến khi bước vào trong sân của khu nhà, cô thấy Vạn Côn đã đứng ở trước cửa, đang ngược nhìn giàn mướp cô Trương nhà bên cạnh trông.

Hôm nay trời rất đẹp, ánh nắng lọt qua kẽ lá chiếu vào cuống hoa của những trái mướp non, Vạn Côn yên lặng đứng đó, đôi mắt lấp lánh.

Hà Lệ Chân trông cậu như vậy rất thú vị, cô bước chậm tới gần, sau đó cô để ý thấy ở cửa sổ bên cạnh thoáng có ánh mắt của cô Trương. Cô Trương đang rửa rau ở hồ nước kế bên, đúng lúc nhìn thấy Hà Lệ Chân và Vạn Côn.

Hà Lệ Chân gật đầu chào, cô Trương cũng cười với cô: “Cô giáo Hà về đấy hả.”

Hà Lệ Chân cảm thấy chột dạ chết đi được. Nhất là khi nghe cô Trương kêu tiếng cô giáo Hà, nghe thế nào cô cũng cảm thấy có ý gì khác thường. Hà

Lệ Chân quay đầu đi.

Vạn Côn trông thấy Hà Lệ Chân đi lại nên tránh chỗ cho cô mở cửa. Hà Lệ Chân giữ cửa để Vạn Côn đi vào nhà.

Căn phòng đầy ánh sáng, Hà Lệ Chân đặt balo xuống, nói: “Cậu ở đây chờ một chút, tôi đi tìm thuốc.”

“Ừm.”

Hà Lệ Chân đi vào phòng còn Vạn Côn đứng trong phòng khách.

Đây không phải lần đầu tiên cậu ta đến đây. Không gian rất nhỏ, nhưng bày biện rất ngăn nắp, trên bàn có trải một chiếc khăn vuông, trên đó đặt một hồ cá.

Ánh nắng từ cửa sổ rọi vào phòng, lọt vào hồ nước tách thành từng dãy sáng, con cá vàng mập ú quẫy đuôi lừ đừ bơi lội, ánh sáng cũng phản tán theo.

Hà Lệ Chân bước từ trong phòng ra, trong tay cầm hũ thuốc, nói với Vạn Côn: “Cậu ngồi xuống đi.”

Bạn đang đọc truyện *Sinh Thời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14

Vạn Côn ngồi trên chiếc sofa nhỏ kê trong phòng, Hà Lệ Chân cầm thuốc đi ra, cô rửa tay sạch sẽ. Lúc quay lại, Vạn Côn đã ném ba lô sang một bên. Hai tay cậu ta nắm lấy mép áo, nhấc tay lên để cởi áo làm cơ lưng kéo giãn ra.

Bất giác Hà Lệ Chân lại quay đầu rửa tay thêm lần nữa.

Vạn Côn ở trần ngồi đó, không có chút gì gọi là mất tự nhiên. Không biết do suốt ngày đang nắng hay sao mà da Vạn Côn có màu ngăm đen, màu da trên cơ thể càng làm cho cậu ta có vẻ ngông nghênh hơn. Đường như Vạn Côn còn rất tự mãn với cơ thể của mình, không biết vô tình hay cố ý mà cậu ta ngồi dang cả hai tay ra, dưới ánh nắng từng thớ từng thớ cơ bụng đều đặn hiện rõ sự rắn chắc, chiếc quần jean cạp trễ để lộ những sợi lông bụng xếp thành một đường mọc ngay dưới rốn, kéo dài xuống phía dưới.

Hà Lệ Chân tắt vòi nước, mắt nhìn thẳng, bước ra phía sau lưng cậu ta.

“Cúi xuống.”

Vạn Côn dịch người, cong lưng lại như con tôm, Hà Lệ Chân nhìn cái lưng của cậu ta, cảm giác mất tự nhiên cũng ném văng khỏi đầu.

“Sao lại để đến nông nỗi này?”

Hà Lệ Chân trợn mắt. Bây giờ sau lưng Vạn Côn vẫn còn đỏ ửng, có mấy chỗ còn rất nghiêm trọng, những mụn nước không được chăm sóc tốt đã vỡ ra, phần da xung quanh đều đỏ rộp lên, cứ để như thế này còn không nhiễm trùng thì mới là lạ.

Vạn Côn quay đầu sang một bên, cúi đầu thổi vài sợi tóc rụng trên tay mình: “Có gì đâu.”

Hà Lệ Chân nghiêng răng, đi hứng một chậu nước sạch, pha nước muối loãng, rồi nhẹ nhàng xoa lên mấy chỗ phỏng nặng.

“Có đau không?”

Vạn Côn lắc đầu.

Hà Lệ Chân đứng phía sau chỉ có thể nhìn thấy một bên mặt của cậu ta nên hỏi lại: “Thật sự không đau chứ?”

“Không có.”

Hà Lệ Chân biết không thể không có một chút cảm giác nào được, cô nhớ tới những chuyện trước đây, khẽ nói nhỏ: “...Đúng là có thể chịu được.”

Vạn Côn bật cười khế, thích thú như một cậu bé, lại có chút hơi sắc bén, đầy ngạo mạn. Hà Lệ Chân nhìn cậu ta nhưng cậu ta không quay đầu lại.

Cô nhẹ nhàng bôi thuốc lên vết thương, cô rất chăm chú, suốt một lúc không nói gì.

“Cô giáo này...” Vạn Côn bỗng nói.

Bởi vì một tiếng cô (giáo) này mà tay Hà Lệ Chân dừng lại mất mấy giây. Cô rất muốn hỏi cậu ta, câu nói ngày hôm qua, sau này coi như không có một học sinh như cậu ta.

Bây giờ gọi cô như thế, có phải là không tính hay không.

Nhưng cuối cùng cô cũng không hỏi, trái tim của những người trẻ tuổi luôn luôn biến ảo vô thường, cô không cần để tâm đến những chuyện còn con con này.

Vạn Côn nhìn tay mình nói: “Tay cô rất lạnh.”

Hả?

Hà Lệ Chân bất giác giơ bàn tay đang thoa thuốc lên, cô nhìn ngón tay dính đầy thuốc mỡ, nói: “Lạnh lắm sao?”

Vạn Côn ừ, Hà Lệ Chân nhìn một chút mới nói: “Vậy để tôi đi rửa tay bằng nước ấm rồi lại sứt thuốc tiếp nhé.”

Vạn Côn quay lại nói: “Không cần đâu, cứ bôi tiếp cũng được.”

Hà Lệ Chân: “Không phải cậu nói tay tôi lạnh sao?”

Vạn Côn chớp mắt, cúi đầu chơi với ngón tay mình: “Lạnh một chút rất dễ chịu.”

Hà Lệ Chân nhìn cậu ta một lát, sau đó im lặng tiếp tục bôi thuốc.

Cậu ta vừa nói... Hà Lệ Chân cau mày nhớ lại, cậu ta nói tay cô lạnh, cho nên lúc này cô mới phát hiện ra lưng cậu ta rất nóng.

Sứt thuốc xong, Hà Lệ Chân bảo Vạn Côn ngồi hong một lúc rồi mới được mặc áo lại. Vạn Côn gật đầu, ngồi trên sofa.

Hà Lệ Chân nói: “Em ngồi ở đây một chút, tôi đi gọi điện thoại.”

Vạn Côn nhìn theo cô vào phòng gọi điện thoại. Sofa chỉ cách phòng khách một cánh cửa, trong phòng lại yên tĩnh như thế, nên khi Hà Lệ Chân nói chuyện, Vạn Côn nghe rất rõ ràng.”

“Alo, Bành Thiển, là tôi.”

“Hôm nay tôi không có đi dạy, ở trường có chuyện gì không?”

“Ừm, vậy sao...”

“Ừ được, à, không có gì, tôi không sao đâu.”

“Ừm, vậy nhé, ngày mai tôi sẽ đi làm. Ừm, tạm biệt.”

Cuộc điện thoại rất ngắn, chỉ nói mấy câu. Hà Lệ Chân đi ra khỏi phòng, nghiêng người đóng cửa lại, Vạn Côn ngồi trên sofa cách cô chưa tới nửa mét đang ngẩng đầu nhìn.

Hà Lệ Chân khựng lại một chút, sau đó đóng chặt cửa.

Một người lớn như vậy ngồi ở đây, có cảm giác hơi kì lạ.

Hà Lệ Chân bước tới trước bàn làm việc: “Chờng nào cậu đi?”

Vạn Côn thản nhiên nhìn cô, giọng đều đều: “Nếu cô không muốn cho tôi ở lại đây thì bây giờ tôi đi.”

“Thuốc vẫn chưa thấm đâu, cậu có thể đi không?”

Vạn Côn im lặng không nói, sau đó ngoảnh mặt đi, cầm áo đứng lên. Hà Lệ Chân thấy cậu ta muốn đi, không thêm nghĩ trước nghĩ sau đã bật ra một câu...

“Ăn trưa xong rồi hẳn đi.”

Vạn Côn dừng lại, áo sơ mi còn cầm trên tay, đứng ở giữa phòng khách nhìn cô.

Thân trên cậu ta vẫn để trần như cũ, lúc ngồi còn đỡ, giờ đứng lên rồi, khoảng cách có vẻ rất gần, hình ảnh này đập vào ngay trước mắt. Hà Lệ Chân quay mặt đi nói: “Cậu ngồi nghỉ đi, tôi phải làm việc.”

Cô nói xong thì ngồi luôn xuống bàn, một lúc sau cô nghe thấy có tiếng động phía sau, hình như Vạn Côn đã ngồi lại lên sofa.

Mấy giờ thì nấu cơm nhỉ?

Hà Lệ Chân nhìn đồng hồ, sáu giờ hơn họ đã ra khỏi nhà Vạn Côn, giờ mới mười giờ. Hà Lệ Chân thở dài, cô cảm thấy giống như đã hết một ngày rồi vậy.

Trước mặt cô đặt sách giáo khoa ngữ văn, còn có sổ tay, cô nhìn cây bút máy trong tay, ngòi bút dừng trên giấy, từ từ vạch ra một nét.

Hà Lệ Chân lấy lại tinh thần, bắt đầu ghi ghi chép chép.

Cô bắt đầu tập trung, và nhanh chóng quên Vạn Côn ra khỏi đầu. Cô viết một mạch đến hết, Hà Lệ Chân thở phào nhẹ nhõm, đẩy nắp bút lại. Cô thả lỏng cổ, ngồi trên ghế xoay một vòng.

Chưa được nửa vòng thì cô lại nhìn thấy Vạn Côn.

...

Hà Lệ Chân vội vàng ghim chân để ghế ngừng xoay. Sau đó cô mới thấy thì ra hoàn toàn không cần cô phải giữ thể diện của một cô giáo, vì Vạn Côn đã ngủ mất rồi.

Không biết từ bao giờ, cậu ta đã mặc lại áo, giày thì cởi ra, co người lại nằm trên ghế sofa của Hà Lệ Chân. Sofa nhà cô là loại sofa đơn, không lớn lắm, cậu ta ngửa đầu vừa vặn gối lên tay vịn ghế, hai chân vắt vẻo bên rìa sofa, trên chân còn mang đôi vớ màu đen.

Vạn Côn đang ngủ nhìn cũng không hiền hòa hơn, nhưng so với ngày thường thì bớt đi một chút vẻ kiêu căng, quay hàm cân đối, nhìn rất cường tráng, cân cổ cao nổi rõ đường gân.

Hà Lệ Chân nhìn một lúc, sau đó đứng lên đi tới tủ lạnh.

Người cũng còn dài như vậy, cô thầm nghĩ.

Mở cửa tủ lạnh, Hà Lệ Chân theo bản năng đưa tay lấy túi mì tươi. Kết quả, do tâm lý xấu hổ, ngay trước một giây khi chạm vào túi mì, tay cô lại dời đi chuyển sang cầm lấy vài quả trứng gà ở bên cạnh.

Sau đó cô múc vài chén bột mì, nhẹ nhàng mở vòi lấy nước.

Đập trứng, đánh trứng, trộn với bột mì, sau đó nhào bột... Mỗi khi làm một động tác, cô đều vô thức nhìn về phía Vạn Côn. Nhưng cậu ta lại ngủ rất say, không có dấu hiệu bị giật mình.

Hà Lệ Chân dần dần yên tâm hơn, không để ý cậu ta nữa mà chuyên tâm làm thức ăn.

Cô lấy một chiếc chảo đáy bằng đặt lên bếp, bật lửa, cho thêm dầu, sau khi chảo nóng lại cho hỗn hợp ban nãy vào rán.

Bỗng ở phía sau vang lên giọng nói.

“...Cô làm gì vậy?”

Hà Lệ Chân hít một hơi, tay cũng buông lỏng, cái tô rơi xuống, tiếng loảng xoảng chói tai vang vang bên cạnh cái chảo, Hà Lệ Chân không quan tâm người phía sau, lật đặt chụp lấy cái tô, nhưng một phần bột đã đổ ra ngoài.

Cô tắt bếp, quay người lại, cổ bình tĩnh nhìn Vạn Côn.

“Lần sau cậu có thể báo trước một tiếng không, cứ đột nhiên lên tiếng như thế này rất dễ xảy ra tai nạn này nọ có biết không?”

Vạn Côn vừa thức dậy, giày cũng không mang từ tể, gót giày bị cậu ta giẫm bẹp trông như mang dép lê, dây giày không cột nằm chìa ra. Cậu ta ngủ đè lên tóc làm phần tóc một bên đầu vểnh lên, gương mặt còn lơ đãng, bị Hà Lệ Chân mắng, một hồi sau mới gật đầu, mắt mơ màng nói: “Được thôi.”

Hà Lệ Chân nhìn cậu ta như vậy, cô cảm thấy con tức của mình như trút lên bịch bông, cô nhún vai quay người lại tiếp tục nấu ăn. Vạn Côn đứng đằng sau ngáp một cái: “Nhà vệ sinh ở đâu?”

Hà Lệ Chân cảm xạng nói: “Bên trong.”

Vạn Côn chậm chạp bước vào, Hà Lệ Chân thở dài một hơi.

Căn nhà của cô được bố trí theo kiểu bố cục thẳng từ trước ra sau, phòng khách kiêm phòng bếp nằm ngoài cùng, toilet lại nằm cuối cùng bên trong, phòng ngủ của cô bị kẹp ở giữa.

Lần đầu tiên Vạn Côn bước vào phòng ngủ của cô, phòng không lớn lắm, trong phòng thoáng thoảng hương thơm. Căn phòng sắp xếp rất ngăn nắp, drap giường màu vàng nhạt cùng một bộ với mền, phía trên còn in hình mấy chú gấu nhỏ, Vạn Côn nhìn thấy thì cười khế.

Bước vào nhà vệ sinh, Vạn Côn đứng ở bồn rửa tay một hồi, gương mặt vô cảm nhìn bản thân mình trong gương, sau đó cúi đầu vốc nước rửa mặt và

cổ.

Bên cạnh có một chiếc khăn mặt màu hồng nhạt, nhưng Vạn Côn không dùng, cậu ta cúi đầu kéo áo sơ mi qua loa chùi mặt, lúc bước ra ngoài, ánh mắt cậu ta bỗng nhìn về phía cái giá móc áo đặt trong góc.

Trên đó chắc là móc quần áo đã giặt sạch, trên cùng là hai chiếc quần lót.

Cả hai đều là quần lót trắng đơn giản, không có hoa văn, cũng không có những đường viền hoa bằng ren hiện nay đang thịnh hành. Hai chiếc quần lót đều là size nhỏ, được giặt rất sạch, móc song song ở đó.

Vạn Côn nhìn một lúc mới cup mắt xuống, gãi gãi bụng, sau đó đi ra ngoài.

Ra phòng khách đã nghe thấy mùi thơm của thức ăn. Vạn Côn đứng sau lưng Hà Lệ Chân, vô tình lại nhìn chăm chăm vào mông của cô, cậu ta đoán không biết bây giờ có phải cô cũng đang mặc một chiếc quần lót nhỏ màu trắng giống như vậy hay không.

Vạn Côn nghĩ tới nghĩ lui, bàn tay lại táy máy muốn đuổi ra xem thử. Hà Lệ Chân cảm xạng lật bánh, Vạn Côn đột nhiên giật mình tỉnh lại. Cậu ta rút tay về, hỏi: “Cô làm cái gì vậy?”

Lần này Hà Lệ Chân cũng không bị dọa nữa, cô không quay lại chỉ nói: “Bánh trứng, xong ngay bây giờ đây, cậu dọn bàn đi.”

Vạn Côn gật đầu đi tới bên bàn, sau đó lại nhìn thấy con cá vàng béo núc ních kia.

Hà Lệ Chân cho một ít jam bông và khoai tây thái sợi rắc lên bánh trứng, sau đó cuộn lại rồi đặt vào đĩa, bắt chợt quay đầu lại xem thử Vạn Côn có dọn bàn sạch sẽ hay không, kết quả lại nhìn thấy cậu ta đang cúi người trên chộc con cá.

“...” Hà Lệ Chân đặt xạng xuống đi lại: “Cậu làm gì vậy?”

Vạn Côn nói: “Giúp cô cho cá ăn.”

Hà Lệ Chân cúi đầu nhìn, bên dưới đáy hồ đúng là đã chất một đồng thức ăn cho cá.

Hai bên màng tang Hà Lệ Chân phình to ra, cô cầm lấy hồ cá đem tới bồn nước, cẩn thận đặt chú cá vàng vào một chậu nước khác, sau đó đổ nước trong hồ cá đi, rồi thay lại nước mới.

Vạn Côn đứng phía sau nhàn nhả nói: “Phí phạm.”

Hà Lệ Chân quay lại nói: “Không thể để cá ăn như vậy.”

“Vậy phải thế nào?”

Cô thả chú cá vàng vào lại hồ nước, nó giống như một đóa sen lớn, lúc ẩn lúc hiện trong làn nước.

“Cậu từng nghe câu cá do no mà chết, hoa do úng mà chết chưa.” (Cổ quá thành quá cổ

“Chưa từng nghe.”

Hà Lệ Chân quay phác lại.

Vạn Côn vô tội nhìn cô: “Thật sự chưa nghe bao giờ.”

Hà Lệ Chân đặt hồ cá lại lên bàn: “Dọn bàn nhanh lên.”

Vạn Côn dọn bàn xong, Hà Lệ Chân cũng bung bánh trứng đã rán lên, hai người mỗi người một đĩa.

Trong phòng khách không có ghế dư, Hà Lệ Chân đang suy nghĩ không biết phải làm sao bây giờ thì Vạn Côn đã kéo từ trong phòng ngủ ra một cái ghế. Hà Lệ Chân nhìn cậu ta một cái rồi cúi đầu ăn.

Vạn Côn diệt nhanh gọn lẹ, chưa tới hai phút đã ăn xong bánh trứng phần của mình. Lúc Hà lệ Chân ngẩng đầu nhìn thì cậu ta đang ngồi trước một cái đĩa không, đang giương cặp mắt mong chờ nhìn cô.

Cô và cậu ta nhìn nhau một lúc lâu, sau đó cô nói: “Không được.”

Bạn đang đọc truyện *Sinh Thời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 15

“Không được?”

“Không được.”

“Tôi chưa ăn no.”

“Tôi cũng chưa ăn no.”

“...”

Hà Lệ Chân quan sát Vạn Côn, cô cảm thấy Vạn Côn cực kì thích thú với mấy câu đối thoại thiếu muối kiểu này, nếu được chắc cậu ta có thể nói tới nửa đêm. Hà Lệ Chân vội dừng lại, đặt đôi đũa xuống: “Vây đợi một chút về nhà lại ăn tiếp đi.”

Vạn Côn gật đầu: “Được.” Thế là sau đó cậu ta đặt chén đũa xuống, ngồi nhìn cô ăn.

Hà Lệ Chân bị nhìn chăm chăm nên cảm thấy không được thoải mái: “Cậu về đi.”

Nháy mắt Vạn Côn sập mặt xuống, sau đó cậu ta nhàn nhạt gật đầu: “Được thôi.”

Cậu ta đứng lên, cầm lấy balo trên sofa bên cạnh, Hà Lệ Chân nói: “Đem phần thuốc còn lại theo đi.”

Vạn Côn không đáp, cũng không cầm lấy hũ thuốc, chỉ khoác ba lô lên vai rồi ra khỏi cửa, ngay cả một câu tạm biệt cũng không thềm nói. Cửa bị cậu ta giật ra, bật mở.

“...”

Không biết có phải do hiệu ứng tâm lý hay không mà bỗng dưng Hà Lệ Chân cảm thấy cánh cửa cũng hơi rung lên.

Hà Lệ Chân quay tới quay lui mấy lần cuối cùng đặt đôi đũa xuống bàn kêu cách một tiếng.

Làm cái gì đó.

“Sập cửa? Muốn dẫn dắt ai hả?

Cô vất vả chạy tới chạy lui, cho cậu ta mượn tiền trả nợ, cứu cậu ta trong lúc dầu sôi lửa bỏng, còn có lòng tốt nấu cho cậu ta ăn. Làm đúng trách nhiệm của một cô giáo, thế mà còn dám cấu kính với cô?

Hà Lệ Chân cười không được mà khóc cũng không xong, chỉ đành thở hắt ra một hơi, con tức nghẹn làm cô thấy no.

Ngày hôm sau đi dạy, Hà Lệ Chân kinh ngạc khi thấy Vạn Côn và Ngô Nhạc Minh đều đi học. Nhưng khi bọn họ lưng đeo ba lô đồng thời cùng cô bước vào lớp, cảm giác này giống như là cô đang túm cổ lỗi chúng đi vậy.

Ở cửa lớp Vạn Côn có liếc nhìn Hà Lệ Chân, sau đó làm như không thấy cô mà bước thẳng vào trong phòng học.

Hà Lệ Chân cảm thấy buồn cười, sau khi vào phòng cô liền đem sách vở đặt lên bàn, bắt đầu điểm danh, điểm danh xong, cô nói: “Hôm qua cô không khỏe nên không có lên lớp, hôm nay chúng ta học liên hai tiết, bù cho nội dung ngày hôm qua nhé.”

“Cô ơi cô không khỏe ở đâu vậy.” Cuối lớp, Ngô Nhạc Minh không đứng lên, cậu ta chỉ ngồi một chỗ kéo dài giọng hỏi. Vạn Côn khoanh tay ngồi bên cạnh đang chăm chú quan sát Hà Lệ Chân.

Ngay trong lúc đó, Hà Lệ Chân cảm thấy Ngô Nhạc Minh gây rối trong giờ học là chính theo ý của Vạn Côn.

Cô nhìn Ngô Nhạc Minh: “Em quan tâm cô, cô rất cảm ơn, nhưng bây giờ là trong giờ học, em hãy giữ trật tự một chút.”

“Dạ...” Ngô Nhạc Minh lại kéo dài giọng hô lên.

Những học sinh khác trong lớp đang cố nhịn cười, nhất thời bầu không khí trong lớp học trở nên kì lạ.

Hà Lệ Chân không buồn quan tâm nữa, cô cầm lấy bài kiểm tra: “Đây là bài kiểm tra hôm trước, trên đây đều là những bài thơ cổ mà mấy năm gần đây thường hay ra thi, cô đều có cho lời phê trên bài làm của mọi người, nhưng vẫn còn một số điểm cần phải nói thêm, cho nên hôm nay cô sẽ giải thích một chút. Mọi người lấy bài của mình về lật ra trang đầu tiên, nhìn câu hỏi thứ nhất, ai...”

“Rầm...”

Hà Lệ Chân mới nói được một nửa thì nghe thấy một tiếng động lớn vang lên, toàn bộ các học sinh đều nhìn qua, hình như một cậu học sinh ngồi phía sau

bật ngửa ghế ra ngồi, nhưng do không giữ thăng bằng nên mới té xuống đất.

Hà Lệ Chân đi lại đỡ cậu ta dậy: “Em có sao không?”

Cậu học sinh tên Chu Hiểu Đan ôm hông đứng dậy, liếc nhìn Ngô Nhạc Minh ngồi ở bên cạnh, ngập ngừng muốn nói. Ngô Nhạc Minh tóp tép nhai kẹo cao su, lạnh lùng nhìn trả lại. Chu Hiểu Đan cúi đầu đáp: “Không sao ạ.”

Hà Lệ Chân đâu có ngốc, cô quay sang nhìn Ngô Nhạc Minh, Ngô Nhạc Minh lập tức ngoan ngoãn hỏi: “Cô ơi? Cô sao vậy?”

Hà Lệ Chân lườm Vạn Côn phía sau, cậu ta đang ngồi trên ghế, chân duỗi ra, bình thản nhìn cô, ánh mắt ngập tràn khiêu khích.

Hà Lệ Chân hít một hơi, nói với Ngô Nhạc Minh: “Nhả kẹo ra! Em có biết là đang trong giờ học không?”

Ngô Nhạc Minh trề môi, nuốt luôn cả kẹo, sau đó há miệng ra cho cô xem, còn đảo đảo cái lưỡi: “Cô nhìn lầm rồi, em có ăn kẹo đâu.”

Hà Lệ Chân rất muốn đi tới kéo lưỡi cậu ta ra, cô cố kiềm chế cơn tức giận, trợn mắt trừng Ngô Nhạc Minh, sau đó quay trở lại bực giảng tiếp tục giảng bài.

“Em nào có thể đọc một đoạn thơ nào.”

Ngô Uy ngồi phía trước giơ tay lên.

Hà Lệ Chân cười với cậu ta: “Ngô Uy, em đọc đi.”

“Thưa cô, em cũng muốn đọc bài.”

Hà Lệ Chân nghe thấy giọng nói, từ từ ngẩng đầu lên.

Cô nhìn hướng Vạn Côn, tất cả mọi người trong lớp cũng nhìn cậu ta. Mặt trời mọc đằng tây rồi, Vạn Côn trên lớp xung phong phát biểu, chuyện này giống như chuyện anh nhận được điện thoại lừa đảo thông báo anh trúng năm triệu vậy đó, nhất định không được tin. Trái lại Vạn Côn bây giờ, cánh tay đang giơ lên hươ qua hươ lại, cậu ta còn sợ Hà Lệ Chân chưa nghe rõ, thế nên nhắc lại: “Thưa cô, em cũng muốn đọc bài.”

Ngô Uy cũng đã đứng dậy, kinh ngạc trước tình huống này, nên ngờ ngàng quay đầu lại.

Hà Lệ Chân biết chắc chắn Vạn Côn có ý muốn gây rắc rối, nên không cho cậu ta cơ hội mà lạnh lùng nói: “Em sẽ đọc câu tiếp theo.”

Vạn Côn buông tay xuống, liếc nhìn Ngô Uy, cả người Ngô Uy run lên, cúi gục đầu, dán mắt lên bài kiểm tra.

“Ngô Uy, em đọc bài đi.”

Bài đầu tiên là điền từ vào một bài thơ cổ, “Tương Kiến Hoan” của Lý Dục.

“Vô, vô ngôn độc thượng thanh lâu, nguyệt, nguyệt như câu.”

(Vô ngôn độc thượng tây lâu,

Nguyệt như câu.) – Hán viết câu gốc, Ngô Uy đã nhầm từ “tây lâu” thành “thanh lâu”

Hà Lệ Chân: “...”

Cả lớp im bật trong hai giây, sau đó mạnh ai nấy cười phá lên. Vạn Côn và Ngô Nhạc Minh đầu tiên, cười đến chảy cả nước mắt.

Ngô Uy vẫn còn chưa hiểu vì sao, tự nghĩ thầm một hồi mới biết được là có vấn đề ở đâu, nhất thời mặt đỏ quạch như trái cà chua chín rực, xấu hổ muốn đào lỗ trốn ngay tại chỗ. Cuối cùng Hà Lệ Chân không kiềm được nữa, cô quay người vỗ mạnh hai cái lên bảng đen.

“Không cười nữa...!”

Các học sinh nín nhịn một hồi, cuối cùng cũng dần được tiếng cười xuống.

Hà Lệ Chân đưa tay chỉ ra cửa, nhìn Vạn Côn không chớp mắt.

“Ra ngoài.”

Vạn Côn lạnh lùng nhìn lại.

Những người khác cũng nhận thấy cô giáo đang thực sự rất giận dữ, đều im phất lại để hóng chuyện.

Hà Lệ Chân lên tiếng, giọng vừa đủ nghe như rất kiên quyết.

“Đi ra ngoài!”

Một tiếng ầm ịch lớn, Vạn Côn đập mạnh lên cái bàn phía trước, cậu học sinh ngồi trước vô tội bị oan, xuyt chút nữa là dính một cước. Vạn Côn đứng phắt dậy, xách theo ba lô, không thèm nói câu nào bước ra khỏi cửa phòng học.

Hà Lệ Chân nhìn Ngô Nhạc Minh.

“Cả em nữa.”

Ngô Nhạc Minh nhún vai, bước ra theo sau Vạn Côn.

Lớp học lặng ngắt như tờ.

Hai người này vừa đi thì phía sau có hai cậu học sinh nữa đứng lên, cũng đi theo ra ngoài.

Mặt mày Hà Lệ Chân tái mét, nhìn khắp lớp học.

“Còn ai nữa không?” Cô nói: “Có muốn đi theo họ không? Bây giờ các em có thể đi!”

Mấy giây sau lại có hai nam sinh và hai nữ sinh nữa cũng lục tục đứng dậy đi ra khỏi lớp, Hà Lệ Chân nhìn xuống báy, tám chỗ trống phía dưới lớp, mặt nghiêm nghị cầm bài kiểm tra, nói với Ngô Uy: “Em đọc tiếp đi.”

Sau khi hết tiết, Hà Lệ Chân bước nhanh về văn phòng, vừa vào đã đi đến trước bàn của Hồ Phi. Hồ Phi đang chấm bài, thấy cô xông thẳng tới trước bàn mình, bèn ngẩng đầu nói: “Sao vậy cô Hà, làm gì mà lại tức giận như vậy?”

“Thầy Hồ, tôi muốn nói chuyện với thầy.”

Về mặt Hà Lệ Chân thật sự quá nghiêm túc, nghiêm túc đến mức làm thầy Hồ hoảng hồn.

“Ui cha, có chuyện gì mà nghiêm trọng vậy?”

Lưu Đình và Bành Thiển ngồi bên cạnh cũng ngẩng đầu lên, Lưu Đình nhìn cô quan tâm hỏi: “Sao vậy cô Hà?”

Hà Lệ Chân lấy hơi, nói lại chuyện hôm nay xảy ra trên lớp học với Hồ Phi.

Hồ Phi nghe xong, ném cây bút, đứng lên nói: “Đúng là càng ngày càng không ra thể thống gì!” Anh ta chống nạnh, nhìn trái nhìn phải không biết tìm cái gì, đột nhiên Bành Thiển nói: “Chúng nó ở trên sân thể dục kia!”

Hồ Phi nghe xong phóng vọt tới bên cửa sổ, Hà Lệ Chân cũng bước lại nhìn.

Trên sân thể dục, là mấy học sinh vừa ra khỏi lớp. Ngô Nhạc Minh và mấy em khác đang chơi bóng, Vạn Côn ngồi cạnh đó hút thuốc, hai em nữ còn lại đứng cổ vũ cho các bạn nam.

“Làm phản rồi!” Hồ Phi hung tợn nói: “Tôi đi tìm thầy chủ nhiệm Diêm.”

Hồ Phi ùng ùng đi ra ngoài, Bành Thiển đi tới bên cạnh Hà Lệ Chân, vỗ vai cô nói: “Không có gì đâu, đừng buồn, để ý tới chúng làm gì.”

Hà Lệ Chân cúi đầu, bỗng nhiên Vạn Côn quay sang phía bên này, Hà Lệ Chân nghĩ rằng cậu ta đang nhìn về văn phòng, nhưng sau đó cô lại nghĩ, bây giờ là ban ngày, bên ngoài trời sáng như vậy, cậu ta đứng chỗ đó, chắc là không nhìn thấy gì trong phòng.

Vậy cậu ta đang nhìn cái gì.

Gương mặt của Vạn Côn hướng về phía phòng làm việc, nhìn rất lâu mới chậm chậm cúi đầu xuống.

Mấy học sinh này bị bắt về đã là chuyện của hai mươi phút sau đó. Bành Thiển vào văn phòng nói với Hà Lệ Chân: “Thầy Diêm và thầy Hồ đang ở cửa phòng chức năng mắng bọn nó kia, cô đi qua đó không?”

Hà Lệ Chân nói: “Tôi không đi đâu.”

Bành Thiển lại hỏi: “Tôi đi ăn, cô có đi chung không?”

Hà Lệ Chân nói: “Hôm nay tôi không muốn ăn, cô đi trước đi.”

“Thế tôi đi nhé.”

Buổi chiều, Hà Lệ Chân không có tiết, ngồi lì trong văn phòng ngẩng người. Hơn hai giờ, cô đi tới phòng nghe nhìn, lúc đi ngang qua phòng chức năng, cô thấy thầy Diêm và thầy Hồ vẫn đang ở đây, Hà Lệ Chân đi tới gần, đến chỗ quẹo thì dừng lại, nhìn thoáng vào bên trong.

Những học sinh khác đã đi mất, chỉ còn lại Ngô Nhạc Minh và Vạn Côn ở đây.

Đây không phải là lần đầu tiên Hà Lệ Chân gặp thầy chủ nhiệm Diêm Nhuệ Bình, thầy giáo này rất cao, trông cũng dữ tợn, ông ta và Hồ Phi đang mắng Ngô Nhạc Minh và Vạn Côn.

“Không tuân thủ nội quy trường học phải không...?! Nếu không muốn thì đừng tới trường nữa!” Diêm Nhuệ Bình rống lên, từ xa Hà Lệ Chân đã nghe thấy, khi Diêm Nhuệ Bình la lớn, âm thanh giống như của một giáo viên dạy quân sự đang đứng giữa vài trăm lớp học, dội thẳng vào lỗ tai.

“Bất nạt bạn bè! Không tôn trọng giáo viên! Các cậu có thể làm được gì nữa hả!?” Diêm Nhuệ Bình mắng: “Là một giáo viên mới! Lại còn là cô giáo! Cái thói này của các cậu là học ở đâu ra đó hả...!?”

“Cô giáo”, “giáo viên mới” – Hà Lệ Chân bị điểm danh bèn rụt cổ lại. Cho dù giọng nói không tốt, nhưng chất giọng vang dội của Diêm Nhuệ Bình cũng không gì sánh được, từ hành lang bên kia vẫn vọng tới hành lang bên này. Diêm Nhuệ Bình chỉ vào mũi Vạn Côn: “Cậu đã ở trường học lại mấy năm, hả...? Tôi thấy cậu khỏi cần đọc sách gì nữa, trong cặp của cậu có quyển sách nào không? Diêm Nhuệ Bình vừa mắng chửi vừa kéo lấy ba lô trên vai Vạn Côn xuống, kéo khóa dóc đồ đạc ra ngoài.

Từ trong ba lô của Vạn Côn rơi ra một chiếc áo khoác màu đen, hai cây bút, và một quyển sổ tay.

Cuốn sổ rơi ra từ trong ba lô nằm trên mặt đất, cách hơn hai mươi mét từ góc phòng, Hà Lệ Chân nhìn thẳng một đường. Đó là nhật ký.

Diêm Nhuệ Bình đi tới nhặt những tờ nhật kí rơi ra lên, Vạn Côn nhanh hơn ông ta một một bước chớp được chúng, vo tròn rồi nắm chặt trong tay.

Diêm Nhuệ Bình tức giận nói: “Là một cuốn sổ tay! Cậu đem theo sổ tay đi học...?”

Càng nói càng tức, ông chớp lấy một câu lau nhà bị mất đầu trong mớ đồ vật lộn xộn bên cạnh, đánh lên cánh tay Vạn Côn.

Vạn Côn bị đẩy ra một chút, Diêm Nhuệ Bình bước lên một bước nói: “Cậu còn dám coi thường giáo viên nữa không!?”

Vạn không không trả lời, dường như cây gậy to bằng hai ngón tay đánh lên người cậu giống như chỉ đang gãi ngứa. Diêm Nhuệ Bình lại càng giận hơn, vươn tay muốn giơ gậy đánh. Hà Lệ Chân đứng ở phía sau, nhìn thấy rõ ràng, cây lau nhà chuẩn bị quật vào sau lưng Vạn Côn, cô không nghĩ ngợi gì mà bật thốt lên.

“Thầy Diêm...!”

Mấy người quay đầu lại, Diêm Nhuệ Bình thấy Hà Lệ Chân tới mới nói: “Cô Hà, cô lại đây, để chúng nó xin lỗi cô!”

Hà Lệ Chân cảm thấy may mắn vì Diêm Nhuệ Bình không hỏi tại sao bỗng nhiên cô lại xuất hiện ở đây, có vẻ ông cho rằng cô chỉ tình cờ đi ngang qua.

Hà Lệ Chân bước lại, ánh mắt Vạn Côn vẫn để trên người cô nhưng cô thì làm như không thấy.

“Thầy Diêm, đã lâu vậy mà vẫn còn đang dạy bảo các em ấy sao.” Hà Lệ Chân nói.

Hồ Phi đứng bên cạnh cũng đã thấm mệt, chắc hơn nữa trận này là Diêm Nhuệ Bình ra tay.

“Không có gì, cô Hà tới rồi thì bắt chúng nó xin lỗi cô tại đây.” Diêm Nhuệ Bình bắt Vạn Côn và Ngô Nhạc Minh đứng thẳng lên, Vạn Côn nhúc nhích người đứng thẳng dậy. Vóc dáng cậu ta còn cao hơn Diêm Nhuệ Bình nửa cái đầu, vừa đứng ngay ngắn thì khí thế của Diêm Nhuệ Bình có vẻ giảm đi một chút.

Bạn đang đọc truyện *Sinh Thời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 16

“Mau xin lỗi cô em nhanh!” Diêm Nhuệ Bình giận dữ nói.

Vạn Côn không hé răng, ánh mắt rơi trên mặt Hà Lệ Chân, trái tim Hà Lệ Chân nhảy lên thình thịch.

Diêm Nhuệ Bình thấy cậu ta không chịu nói tiếng nào không kiềm được nóng giận, cây lau nhà trong tay lại chực giơ lên.

“Vạn Côn!” Bỗng Hà Lệ Chân kêu lên, Diêm Nhuệ Bình dừng tay lại, quay sang nhìn cô.

Hà Lệ Chân nghiêm mặt nhìn Vạn Côn: “Em nói đi, chuyện hôm nay em làm là đúng hay sai.”

Vạn Côn không trả lời, Diêm Nhuệ bình mắng: “Thằng này...”

“Thầy Diêm” Hà Lệ Chân nói với Diêm Nhuệ Bình: “Tôi muốn nói với em ấy mấy câu.”

Mấy lời răn đe nện lại trong họng, Diêm Nhuệ Bình gật đầu, đứng sang bên cạnh Hồ Phi, Hồ Phi đưa qua một ấm trà, ông cầm lấy, uống ừng ực mấy hớp.

Hà Lệ Chân nhìn thẳng vào mắt Vạn Côn, nghiêm túc nói: “Nếu em không muốn đi học, em có thể ngủ gật trong giờ hoặc có thể không đến lớp. Nhưng khi em đã bước vào lớp học rồi, thì bản thân là một học sinh, em có nghĩ vụ phải chăm chỉ nghe giảng, không có quyền được làm ảnh hưởng tới các bạn học khác! Lần này, tôi có thể coi như chưa có chuyện gì xảy ra, nhưng nếu đề có lần tiếp theo, tôi xin em không cần có mặt trong giờ dạy của tôi nữa.”

Vạn Côn vẫn đứng im lặng cúi đầu nhìn cô.

Trong đôi mắt cậu ta như có một ngọn lửa màu đen rừng rực cháy, không tỏ ra sợ hãi, chỉ có một suy nghĩ ẩn sau ý cười sâu xa trong đó. Trái tim của Hà Lệ Chân, lời nói của Hà Lệ Chân, hai điều này đứng tách biệt thành hai.

Cô đang xin thay cho cậu.

Đúng vậy, cho dù là Vạn Côn hay là Hà Lệ Chân đều nhận ra điều này. Hà Lệ Chân không bắt cậu xin lỗi, bởi vì trong mơ hồ, cô biết rằng còn có Diêm Nhuệ Bình và Hồ Phi ở đây, không đời nào cậu ta sẽ mở miệng nói điều đó.

Có thể những thầy cô khác không hiểu, nhưng cô thì biết, cô biết con người này bướng bỉnh thế nào, giống như một tảng đá chịu gió chịu sương trong công trình xây dựng, bền bỉ nhẫn nại không có giới hạn.

Khi Diêm Nhuệ Bình nhàn nhã cùng Hồ Phi ngồi bên cạnh uống trà, Hà Lệ Chân phê bình hai người họ mấy câu, sau đó nói: “Chuyện ngày hôm nay coi như cho qua, tôi mong các em sẽ không tái phạm, thầy cô vẫn sẽ tin tưởng các em. Hai đứa đi đi.”

Vạn Côn cười khẩy, không nói bất cứ điều gì đã cùng Ngô Nhạc Minh đeo lại ba lô quay người ra ngoài.

“Ồ...” Diêm Nhuệ Bình không ngờ mọi chuyện lại như vậy, Hà Lệ Chân đứng cản trước mặt ông: “Thầy Diêm, chuyện lần này coi như kết thúc.”

Hồ Phi bước lại nói: “Cô mà không trừng trị bọn chúng nghiêm khắc, lần tới chúng vẫn sẽ có thái độ này. Bọn chúng cảm thấy cô dễ bị bắt nạt, sau này giờ học của cô sẽ không yên ổn đâu.”

Hà Lệ Chân nói: “Cho các em ấy một cơ hội, lần sau nếu còn như vậy nữa, tôi sẽ không bỏ qua.”

Hai thầy giáo nhìn nhau, rồi không hện mà cùng thở dài, Diêm Nhuệ Bình nói: “Các cô... đúng là dễ mềm lòng. Loại như bọn nó sẽ không có chuyện thay đổi đâu. Lần này chỉ là gây rối nho nhỏ, cô vẫn chưa chưa chứng kiến lúc nó thực sự quậy tung lên đâu.”

Hà Lệ Chân hơi cúi đầu, cùng hai thầy giáo đi ra hành lang, cô nhìn lớp xi măng xám ngoét nói: “...Vậy sao.”

Khi quay lại văn phòng, Hà Lệ Chân ngồi trước bàn của mình, có cảm giác mệt rũ cả người.

Tiếng gõ cửa khe khẽ vang lên, cô quay lại thấy Ngô Uy mắt rung rung nước đang đứng ở cửa.

“Ồ kia.” Hà Lệ Chân không biết nên khóc hay nên cười: “Ngô Uy, mau vào đây, em sao vậy?”

“Cô Hà...” Ngô Uy đi vào, vẻ mặt như đưa đám, nước mắt nước mũi meo meo: “Cô ơi, tất cả đều là lỗi của em”

“Cái gì mà lỗi của em?”

“Nếu không phải tại ở trên lớp em đọc sai đề...”

Khi con giận qua đi, Hà Lệ Chân nhớ tới câu “độc thượng thanh lâu” kia, cũng cảm thấy buồn cười nhưng vì để ý tới tâm trạng của Ngô Uy nên đành nhịn lại.

“Không có gì đâu, không phải lỗi của em”

“Nhưng...”

“Nào, đừng khóc.” Hà Lệ Chân vỗ bả vai nức ních của cậu bé: “Đừng để chuyện này trong lòng, là con trai, bao nhiêu tuổi rồi mà động một chút còn khóc.”

Ngô Uy hít mũi, cố nín khóc.

Hà Lệ Chân nói: “Được rồi, quay về và quên chuyện này đi.”

Ngô Uy đáp vâng: “Vâng em về trước.”

“Ừ...à!” Hà Lệ Chân bỗng nhiên nhớ tới một chuyện, cô gọi Ngô Uy lại: “Có chuyện gì ạ?”

“Em...” Cô nghĩ nghĩ rồi nhìn xung quanh, Hồ Phi chưa quay lại, Lưu Đình đang xem sách, còn Bành Thiển thì đang lên mạng. Cô đứng lên, nói với Ngô Uy: “Em ra đây, chúng ta nói chuyện.”

Ngô Uy đi theo Hà Lệ Chân ra hành lang, cô hỏi nhỏ: “Có phải Vạn Côn tìm em gây chuyện không?”

Nhắc tới Vạn Côn, Ngô Uy hơi sợ bèn rút cổ lại.

Hà Lệ Chân chợt cảm thấy, hình ảnh một Ngô Uy ngoan ngoãn, giống như một con chim nhồi bông tròn, cổ rút lại, bên dưới đùn ra một lớp thịt.

“Không...không còn.”

Không còn.

Không uống công là giáo viên dạy văn, cô bắt lấy điểm này hỏi ngay: “Trước đây Vạn Côn từng tìm em gây chuyện sao?”

Ngô Uy nói: “Cũng không phải là gây sự gì đâu ạ.”

Hà Lệ Chân nhớ lại lúc trên lớp Vạn Côn liếc nhìn Ngô Uy, ánh mắt đó, giống như của một con sư tử oai hùng trên thảo nguyên đang nhìn chòng chọc vào con ngựa vằn béo ngậy đang không biết chuyện gì, ăn không ăn, xé không xé, chỉ nhìn gờm gờm như vậy.

“Ngô Uy, nếu như Vạn Côn tìm em kiếm chuyện, em phải nói cho cô biết.” Khi Hà Lệ Chân nói ra những lời này, bỗng chốc cô có ảo giác mình mang đùng khí hóa thân thành một đại ca giang hồ. Kiểu như cậu có chuyện gì cứ báo cáo với tôi.

Cũng không biết là có làm được hay không...

Ngô Uy nước mắt nước mũi tèm lem gật đầu, Hà Lệ Chân còn nói thêm: “Em có viết không?”

Ngô Uy ngạc nhiên: “Viết ạ?”

“Ừ.”

“Có ạ.” Ngô Uy rút trong túi ra một cây bút bi đưa cho Hà Lệ Chân: “Có giấy không?”

Ngô Uy lại lấy ra một cuốn vở, Hà Lệ Chân mở ra, viết lên mặt giấy một hàng chữ số. Ngô Uy nhìn thấy, hỏi: “Đây là gì ạ?”

“Là số di động của cô.” Hà Lệ Chân trả lại bút cho Ngô Uy: “Nếu như Vạn Côn và Ngô Nhạc Minh tới kiếm chuyện với em, phải lập tức gọi cho cô ngay.”

Ngô Uy chợt cảm động tới muốn khóc, Hà Lệ Chân vội an ủi cậu: “Em về đi, thu nhật kí lại nhé.”

“Vâng!”

Ngô Uy rất tốt, có điều làm việc chưa có hiệu quả cao, nhờ cậu ta thu lại nhật kí, mãi cho tới khi tan học mới giao lại cho cô. Mọi chuyện xảy ra hôm nay từ sáng tới tối làm Hà Lệ Chân đã rất mệt mỏi, nên cô đem chòng nhật kí bỏ vào ba lô mang về nhà xem.

Hai tiếng sau.

Hà Lệ Chân ngồi trước bàn làm việc, nhìn con cá vàng đang thối bong bóng, lại nhìn chòng nhật kí trên bàn.

Tập nhật kí này nhìn rất quen, ngay cả chữ kí nhìn cũng thật quen mắt.

Không phải cậu ta bỏ đi rồi sao?

Làm sao vẫn còn nộp được nhật kí?

Đề viết gì đó chọc giận cô sao?

Hà Lệ Chân hừ giọng, con cá vàng bị tiếng động phát ra làm giật mình xoay người đưa mõng ngay mặt Hà Lệ Chân. Hà Lệ Chân tức giận mở nhật kí ra xem, cô lật trang đầu tiên. Phía dưới bên phải trang đầu tiên, chữ của Vạn Côn rồng bay phượng múa trông rất khó coi.

Cậu ta viết cho Hà Lệ Chân ba chữ...

[Em xin lỗi.]

Hà Lệ Chân nhìn ba chữ này á khẩu không nói được gì, thật lâu sau nói định thần trở lại. Cuối cùng, cô nâng bút lên, định phê một câu, nhưng cánh tay cầm bút nâng một hồi lâu vẫn cứng ngắc, cô không nghĩ ra nên viết cái gì. Sau đó, Hà Lệ Chân khép vở lại, bật một tiếng cười hi.

“Thằng nhóc ranh...” Hà Lệ Chân cười mắng, viết lên tám chữ.

[Chăm chỉ học, sẽ tiến bộ từng ngày.]

Đến tiết học sau, Vạn Côn không đến trường, Hà Lệ Chân gọi Ngô Uy, bảo cậu phát nhật kí cho mọi người.

Lúc Ngô Uy lên văn phòng lấy nhật kí, khuôn mặt tràn ngập vui vẻ, nhìn thấy Hà Lệ Chân giống như gặp được Bồ Tát, đôi mắt tỏa sáng, cậu ta đã coi cô là hoa tiêu chỉ đường của cuộc đời mình.

Hà Lệ Chân cảm thấy xấu hổ khi giao nhật kí cho cậu ta, Ngô Uy lôi trong cặp sách của mình ra đủ thứ đồ, lục lọi bên trong sau đó lấy ra một cái gào men nhỏ, đặt lên bàn Hà Lệ Chân, rồi ôm lấy chồng nhật kí nói với Hà Lệ Chân: “Cô ơi, đây là đặc sản quê em, do mẹ em làm, mẹ em bảo mang một ít mời cô.”

“Đặc sản?” Hà Lệ Chân nhìn cái gào men trên bàn, cô mở ra, bên trong xếp sáu cái bánh nhỏ, bên ngoài bọc lá màu xanh, bên trong là gạo nếp màu trắng tinh, có vẻ là một món bánh ngọt.

“Cô ăn một cái thử đi.”

Hà Lệ Chân nhìn cặp mắt đầy chờ mong của Ngô Uy, cầm lấy một chiếc, bỏ vào miệng.

Nói thật lòng, bánh này có vị hơi là lạ.

Đây đúng là bánh gạo nếp nhưng lại không hoàn toàn là vậy, trong lớp gạo nếp có nhân bánh, Hà Lệ Chân cắn một nửa, phát hiện nhân bên trong xanh mướt, cô nhai nhai, có cảm giác giống như đang ăn cỏ.

“Sao ạ?” Ngô Uy hỏi: “Tối qua mẹ em làm đấy.”

Cô nhìn Ngô Uy nói: “Ừ, rất ngon.”

“Vậy cô ăn nhé, tối em sẽ tới lấy gạo men.”

“...Ừ.”

Ngô Uy đi rồi, Bành Thiên mới quay sang: “Ái chà, cô Hà có cái gì ngon thế.”

Hà Lệ Chân đưa gạo men qua cho cô ta: “Cô nếm thử đi.”

Bành Thiên rất có hứng thú với chuyện ăn uống, trượt ghế qua, cầm lấy một cái cho vào miệng, sau đó lông mày xoắn xuýt hết lại với nhau.

“Cái gì đây? Sao lại tanh thế này.”

Hà Lệ Chân lắc đầu: “Không biết, nghe nói là đặc sản.”

Hồ Phi đi vào, Hà Lệ Chân lại đưa cái gào men tới: “Thầy Hồ, anh cũng ăn một miếng đi.”

Hồ Phi vất áo lên ghế hỏi: “Cái gì vậy?”

“Của học sinh tặng.”

Hồ Phi vừa cầm vừa nói: “Học sinh nào?”

“Là Ngô Uy lớp chúng ta.” Hà Lệ Chân nói.

Bành Thiên ngồi bên cạnh bổ sung: “Là cậu nhóc mập mập ấy.”

Hồ Phi gật đầu: “Ừm, là một học sinh ngoan đấy.” Anh ta vừa ăn vừa nói: “Nhưng trí nhớ...” Anh ta là một giáo viên, không tiện hình dung về khả năng của học sinh như vậy, bèn thay đổi cách diễn đạt: “Là một cậu bé hơi quá thật thà.”

“Ha.” Bành Thiên cười, Hồ Phi cũng cười theo.

“Thằng bé học rất chăm.” Hà Lệ Chân nói.

“Đúng, là học sinh chăm học nhất lớp 12-6.” Hồ Phi lại nói: “Trương lai thằng nhóc này nhất định rất sáng sủa.”

“Phải rồi, cô Hà.” Hồ Phi nhớ tới gì đó bèn nói với Hà Lệ Chân: “Cô tới đây một chút, tôi có chuyện cần nói với cô.”

Hà Lệ Chân theo thầy Hồ ra ngoài, Hồ Phi hỏi cô: “À, chuyện thầy Lý, cô nghĩ thế nào?”

“Hà?” Hà Lệ Chân chưa nghe rõ: “Thầy Lý làm sao?”

“Sao? Cô không biết à?” Hồ Phi ngờ vực nói: “Lý Thường Gia, trường trung học Dục Anh, anh ta nói với cô...” Giọng Hồ Phi nhỏ dần: “Nói về chuyện lớp bồ túc.”

Hà Lệ Chân hít sâu.

Gần đây nhiều chuyện xảy ra quá làm cô ném chuyện này lên chín tầng mây.

“Cô quên rồi hà.” Hồ Phi nói.

Hà Lệ Chân không suy nghĩ nói: “Mấy hôm nay bận quá, tôi cũng không nhớ.”

“Vậy cô có đi không?”

Hà Lệ Chân nói luôn: “Tôi đi.”

Thấy cô trả lời chắc chắn như thế, Hồ Phi thấy ngạc nhiên: “Cô quyết định rồi sao?”

“Vâng.”

Nếu là mấy ngày trước, có thể Hà Lệ Chân sẽ còn đắn đo suy nghĩ, nhưng bây giờ, cô không làm được nhiều như vậy.

Có trời mới biết tới lúc nào Vạn Côn mới có thể trả lại tiền cho cô, nếu như không có tiền, Hà Lệ Chân cảm thấy nhất định cuộc sống của mình sẽ bị ảnh hưởng.

Cứ để cho cô làm một kẻ tầm thường thôi, cảm được nhân dân tệ trong tay mới yên tâm.

“Được, tôi sẽ đi nói với thầy Lý.” Hồ Phi nói: “Nhất định anh ta sẽ rất vui.”

Bạn đang đọc truyện *Sinh Thời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17

Sau khi bị Diêm Nhuệ Bình và Hồ Phi la rầy, có vẻ Vạn Côn và Ngô Nhạc Minh cũng chịu nề nếp được mấy ngày. Ít ra, cho tới một tuần tiếp theo, chúng đều ngoan ngoãn đi học, trên lớp cũng không kiếm chuyện gây sự nữa.

Sau đó vào một ngày có tiết ngữ văn, Vạn Côn vẫn ngồi tựa trên lưng ghế, nhìn bàn ngẩn người. Trên bàn không để thứ gì, không biết cậu ta đang nhìn gì nữa.

Sau khi tan học, Hà Lệ Chân đi về phòng giáo viên, đi nửa đường thì nghe thấy có tiếng gọi nhỏ: “Qua đây.” Sau đó bên hông có một bóng người lướt qua, Vạn Côn từ bên cạnh Hà Lệ Chân bước một bước dài lướt qua, cô dừng bước, nhìn bóng cậu ta đã khuất sau góc rẽ.

Đó là căn phòng chứa những thứ không dùng nữa.

Hà Lệ Chân mỉm môi, đi theo.

Vạn Côn đang đứng trong phòng chờ cô.

Hà Lệ Chân đóng kín cửa, rồi quay lại nhìn cậu ta.

Căn phòng này không hề khác với lần trước, ngoại trừ bụi bặm có bám nhiều hơn một chút.

Vạn Côn đút tay trong túi quần, nhàn nhã đứng ở đó.

Hà Lệ Chân hỏi: “Có chuyện gì không?”

Vạn Côn liếc nhìn cô, sau đó từ lưng quần phía sau rút ra một thứ, ném nó lên chiếc bàn bên cạnh. Hà Lệ Chân bước lại xem, đó là tập nhật kí của cậu ta.

Cuốn sổ tay này gặp phải loại chủ nhân như thế cũng thật đáng thương, trong sổ viết không nhiều không nói, đã vậy còn bị gầy xéo không còn ra hình dạng của một cuốn tập nữa, không phải vo tròn thì là cuộn lại, chỉ chút nữa thôi là thành giấy vụn.

Hà Lệ Chân hỏi: “Em đưa cái này làm gì?”

Vạn Côn chỉ chỉ vào cuốn sổ, vẻ mặt kiêu ngạo: “Cô làm sao mà được làm giáo viên vậy.”

Hà Lệ Chân sững người: “Cái gì?”

“Cô làm việc qua loa quá đấy.” Vạn Côn nhìn xung quanh, lạnh nhạt nói: “Tôi viết cho cô trình trọng đến thế, mà cô lại tùy tiện trả lời như vậy, có phải hơi thiếu trách nhiệm không.”

Hà Lệ Chân không để ý đến thái độ của cậu ta, tuân theo quan điểm sống có sai phải sửa, cô cẩn thận nhớ lại nội dung mình đã viết: “À...” Cô nghĩ rồi nói: “Tôi nói cậu cố gắng học sẽ tiến bộ dần dần, cái này sao có thể gọi là qua loa đại khái được.”

Vạn Côn bị cô chọc cho tức nghẹn họng, trợn mắt bước lên trước một bước.

“Tôi nói xin lỗi cô, cô lại viết cho tôi cái này?”

Hà Lệ Chân vô cùng ngạc nhiên nhìn cậu ta: “Không thì cậu bảo tôi phải làm sao?”

“Tôi...”

Vạn Côn bỗng cứng họng, sau đó quay lưng lại, giẫm chân lên cái bàn cạnh đó, thuận miệng nói: “Dù sao thì cũng không phải cái này.”

Hà Lệ Chân nhìn cậu, người thiếu niên đang đứng ngược sáng, đường nét một bên mặt trắng kiêu đầy sức sống. Giống như Vạn Côn có thù oán gì với cái bàn kia, cậu ta vung chân đập một cái, Hà Lệ Chân bèn mở miệng nói: “Cậu đừng làm hỏng nó.”

Vạn Côn quay lại nhìn cô.

Hà Lệ Chân nói: “Viết nhật kí chỉ là một hình thức để luyện văn viết chữ, thật ra cũng không có công dụng gì, hơn nữa, tôi viết cho cậu câu đó là thật lòng mong cậu có thể chăm chỉ học tập, trải qua thời gian vui vẻ khi còn trên ghế nhà trường. Ngoài ra, tôi cũng sẽ không qua loa đại khái với ai, mà đều đối xử bình đẳng với mọi người.”

“Sao?” Vạn Côn chau chặt hàng lông mày, Hà Lệ Chân nhìn thấy ánh mắt ánh lên vẻ “ông đây không tin” của cậu ta, cô vẫn đứng ngay người.

Sắc mặt Vạn Côn chợt đổi, giống như nắm chắc chứng cứ trong tay, cậu ta rút một quyển sổ tay khác giắt sau thắt lưng vút lên bàn.”

“Đây là?”

Hà Lệ Chân bước qua xem, cuốn nhật kí này được giữ cẩn thận, còn rất mới, chỉ có hai vết hằn trên đó, có vẻ như là do Vạn Côn làm. Trên bìa cuốn vở có viết tên ...Ngô Uy.

Bỗng nhiên cô cảm thấy rằng mình ề buốt.

Vạn Côn nhìn chăm chăm vào Hà Lệ Chân, không nói một câu, có lẽ là đang chờ xem Hà Lệ Chân hoảng loạn khi “lời nói dối” bị vạch trần.

Hà Lệ Chân chậm rãi thở ra: “Tại sao cậu lại có nhật kí của người khác.” Không đúng, chính xác cô phải hỏi là: “Nhật kí đã được phát ra rồi, cuốn sổ của Ngô Uy thì chắc chắn phải ở trong tay em ấy, làm sao mà cậu lấy được nó.”

Vạn Côn không thèm quan tâm gì tới câu hỏi của cô, cậu ta chỉ vào cuốn sổ nói: “Câu nhận xét cô viết cho nó dài cả trăm chữ kín cả mặt giấy, nhưng chỉ viết cho tôi tám chữ, cô còn dám nói không phải chỉ làm cho có lệ với tôi.”

Hà Lệ Chân nói: “Có phải cậu lại đi bắt nạt Ngô Uy không?”

Vạn Côn lại nói: “Cô không biết xấu hổ lại còn dám đi nói là đối xử mọi người bình đẳng.”

Thoáng cái Hà Lệ Chân chợt cảm thấy tức giận. Cô vỗ một cái xuống cái bàn bên cạnh.

“Tôi hỏi có phải cậu lại đi bắt nạt Ngô Uy không!”

Vạn Côn cũng nóng nảy, cánh tay vung mạnh, cái bàn bị cậu ta hất ra xa một thước, quyển nhật kí trên bàn rơi xuống đất, đập bay lên một đồng bụi.

Cậu ta tiến tới hai bước, đứng trước mặt Hà Lệ Chân, vẻ mặt hung hăng thô lỗ.”

“Dù ông có đi bắt nạt nó, thì cô có thể làm gì ông hả?”

Hà Lệ Chân giận run người: “Xem ra thầy Diêm và thầy Hồ còn chưa dạy dỗ cậu đủ đây mà, cậu đừng có gấp, lần này chưa đủ thì vẫn còn lần sau!”

Hà Lệ Chân quay phắt đi, Vạn Côn đứng sau cô hồ hững nói: “Được thôi, cô đi tìm họ đi, cũng chỉ là chịu ăn đòn chứ gì, có gì ghê gớm đâu.”

Hà Lệ Chân nhớ tới cảnh tượng trước đó, bước chân dần chậm lại. Cô bình tĩnh lại rồi mới từ từ xoay người, nói với Vạn Côn: “Tôi cũng không muốn để cậu phải bị đánh, cũng không trông mong cậu có thể chăm chỉ khi tới lớp như Ngô Uy nhưng ít nhất cậu cũng phải tuân thủ kỉ luật, không làm ảnh hưởng tới người khác chứ.”

“Còn nữa...” Hà Lệ Chân nhìn quyền nhật kí rơi trên mặt đất: “Cậu đánh giá chuyện gì cũng không nên chỉ nhìn một phía. Tôi viết cho Ngô Uy nhiều lời như vậy, là bởi vì em ấy viết trong nhật kí cũng rất nhiều. Trong học tập hay cuộc sống cũng vậy, cậu muốn nhận quả thì phải tự mình nỗ lực, không nên có suy nghĩ không làm mà hưởng.”

Vạn Côn đứng yên một chỗ, đầu nghiêng nghiêng nhìn Hà Lệ Chân, trên mặt không có bất cứ biểu cảm nào.

Hà Lệ Chân coi như cậu ta đang suy nghĩ lời nói của cô, nhưng đợi một lúc cũng không thấy tiếng đáp lại.

“Em có hiểu không?”

Vạn Côn gật đầu, chập chập đáp: “Nói cách khác, nếu như tôi viết nhiều hơn thì cô cũng sẽ viết cho tôi nhiều hơn, phải không?”

“...” Đôi lúc, cô thật sự muốn xem trong đầu cậu ta, không biết có sợi dây thần kinh nào khác với người bình thường không.

Vạn Côn nói rồi đi nhật quyền nhật kí lên. Hà Lệ Chân bỗng cất tiếng: “Còn nữa!”

Vạn Côn quay người lại.

“Tôi cảnh cáo cậu, không được bắt nạt bạn bè.” Hà Lệ Chân nhìn chằm chằm vào mắt Vạn Côn, nghiêm túc nói: “Nếu như để tôi biết, tôi tuyệt đối sẽ không nể tình đâu.”

“Cô cứ việc nói thẳng là không cho tôi động vào thằng mập kia là được.” Vạn Côn biếng nhác nói: “Muốn tôi đừng động tới nó, thì lần sau đừng làm chuyện gì có lệ với tôi.” Nói xong, tư thế cậu ta giống như của một hoàng đế ban ân đại xá thiên hạ, đi lướt qua cô.

Hà Lệ Chân ghen hờn nhìn cậu ta trần trụi, cô thấy chắc suốt đời này mình cũng không còn thấy một học sinh thứ hai nào như vậy nữa.

Lúc tay Vạn Côn đặt lên cửa, Hà Lệ Chân lại nghĩ tới một chuyện.

“Cậu...”

Vạn Côn quay đầu lại: “Hà?”

Hà Lệ Chân nói: “Vết thương sau lưng cậu sao rồi. Thầy Diêm hình như có đánh trúng một chút phải không?”

Vạn Côn cười cười: “Ai nói với cô là đánh trúng một chút.”

“Cái gì?”

Vạn Côn nói: “Không có gì, cô không cần lo.”

“Sau đó cậu đã về sửt thuốc sao.”

“Ừ.”

Hà Lệ Chân biết ngay là cậu ta nói dối.

“Thân thể là của bản thân, cậu không thể chú ý hơn một chút được hả?”

Vạn Côn quay lại đối mặt với Hà Lệ Chân, sắc mặt âm u như mây đen giờ mới thấy chút ánh mặt trời.

“Tôi sống một mình, không có ai sửt thuốc cho hết.”

Hà Lệ Chân nói: “Cậu không có bạn sao? Ngô Nhạc Minh đâu?”

Vạn Côn không trả lời, quay lưng lại nói: “Nếu cô thật lòng lo lắng, vậy giúp tôi sửt thuốc đi.” Nói xong, cậu ta cũng không chờ Hà Lệ Chân trả lời, đã mở cửa đi ra ngoài.

Hà Lệ Chân đứng nguyên một chỗ, cô nghe bên ngoài có tiếng chuông, nhớ tới tấm lưng dày rộng của cậu ta, vành tai hơi nóng lên.

Chiều hôm đó, khi cô ngồi trong văn phòng, Bành Thiên đứng ở cửa sổ nói với cô: “Cậu nhìn xem, tiết thể dục của lớp 12-6 kia.”

Hà Lệ Chân nghĩ thầm, dĩ nhiên cô biết chúng đang học thể dục trên sân. Thực tế là thời khóa biểu của lớp 12-6 cô còn nhớ rõ hơn cả Hồ Phi. Hà Lệ Chân đi tới cạnh cửa sổ, đứng cùng Bành Thiến đang cầm chén trà trong tay nhìn ra ngoài.

Trên sân có hai lớp đang học thể dục, ánh mắt cô khẽ di chuyển, tìm được bóng dáng của người thiếu niên kia. Có lẽ là vết thương sau lưng cậu ta đã đỡ phần nào cho nên hiện giờ mới đang chơi bóng cùng những người khác trên sân.

Hà Lệ Chân nhận ra đối đối phương là lớp 12-5. Cô cũng dạy ngữ văn cho lớp này, cô nhận ra học sinh dẫn đầu là Phó Lập, cũng là một học sinh khiến người khác nức đầu.

“Cậu đoán bên nào sẽ thắng?” Bành Thiến nhìn ra sân bóng.

“Mình không rành bóng rổ.” Hà Lệ Chân nói.

“Ném bóng ghi điểm thôi, có gì mà không rành chứ.”

Hà Lệ Chân không đáp lại, Bành Thiến lại nói: “Mình thì cho là lớp 12-6 sẽ thắng.”

Hà Lệ Chân nhìn cô ta nhưng Bành Thiến không quay lại, luôn nhìn thẳng ra ngoài sân bóng: “Cậu nghĩ sao?”

Hà Lệ Chân đứng bên cửa sổ nhìn, cô muốn khách quan công bằng xem đấu bóng, nhưng ánh mắt lại không tự chủ được vẫn dừng lại trên hình bóng một người.

Trong hai mươi phút thì Vạn Côn đã dẫn bóng mất mười phút. Cậu ta chơi toát mồ hôi liền vén áo lên lau lau mặt.

Mỗi lần cậu ta nhảy lên, các em nữ đứng gần đó đều hét toáng.

Chỉ một lúc, lớp 12-6 lại đang giữ bóng, khi trái bóng bay lên, thì có một học sinh nam nhảy lên tranh bóng làm đụng trúng một học sinh khác của lớp 12-5. Học sinh lớp 12-5 bị ngã đè lên giống như một cọng cỏ bèn nổi đóa. Phó Lập đi tới, đẩy cậu học sinh kia ra.

“Cha cha.” Bành Thiến như đang xem kịch vui: “Có chuyện rồi.”

Hà Lệ Chân thấy lo lắng, lại nhìn thấy học sinh hai lớp bắt đầu chia ra đứng thành hai phía, lớp 12-5 bên trái, đứng đầu là Phó Lập, lớp 12-6 bên phải, đứng đầu chính là... bọn Ngô Nhạc Minh tìm hết một hồi mới thấy Vạn Côn đang đứng đập đập giày vào cây cột gần bảng bóng rổ.

Trong giày cậu ta hình như có cát lọt vào, hạt cát cộm vào chân làm cậu không thoải mái, cho nên mới đập giày giữ sạch cát mới thôi.

Vạn Côn không mở miệng, thành viên lớp 12-6 cũng không dám nói lời nào. Phó Lập chỉ vào Vạn Côn chửi: “Vạn Côn, mày đừng có giả bộ dọa dẫm! Ai sợ mày!”

Vạn Côn cầm chiếc giày đã sạch cát, mang lại vào chân, sau đó mới từ từ đi ra đứng phía trước. Cậu ta chơi bóng nên người rất nóng nực, áo cũng cuộn lên một nửa, lộ ra cả vùng bụng, trông giống như một tên lưu manh, cậu ta nhìn Phó Lập mỉm cười hòa nhã, nhướn mày nói: “Ngại quá, tao giả bộ dọa dẫm người ta quen rồi, mày có ý kiến gì?”

Phó lập tức tới phòng cả lỗ mũi, vung nắm đấm lên tức thì.

Hà Lệ Chân đứng trong phòng quát lên: “Thầy Hồ đâu rồi? Nhanh đi tìm thầy ấy!”

Cô cúi đầu mở điện thoại muốn gọi cho Hồ Phi. Bành Thiến bên cạnh thấy có chuyện hay, bèn thốt lên: “Mạnh quá đi.”

Hà Lệ Chân quay đầu lại nhìn, chỉ trong chớp mắt, Phó Lập đã bị Vạn Côn đốn ngã, cậu ta bị đè xuống đất, không còn đường đánh trả. Học sinh lớp 12-5 không chịu nổi nữa, không biết là ai hét lớn một tiếng, cả hai lớp bắt đầu nhào vào nhau ẩu đả. Những đứa khác đứng quanh đó hiếm khi chứng kiến cảnh đánh nhau chân thực như thế này, đi ra chỗ cách chừng năm mét, tìm một nơi quan sát tốt, ai vỗ tay thì vỗ tay, ai chụp ảnh thì cứ chụp ảnh.

Hà Lệ Chân vội vàng đến muốn khóc: “Bành Thiến cậu đừng đứng đó nữa!”

“Suyt.” Cuối cùng Bành Thiến cũng dời ánh mắt đi, thoải mái nói với Hà Lệ Chân: “Không có chuyện gì đâu, cậu nhìn xem, tới rồi kia.”

Hà Lệ Chân bước tới nhìn, quả nhiên đã có vài người xông về phía sân bóng. Hồ Phi, Diêm Nhuệ Bình, và mấy thầy giáo khác, họ đều cầm gậy trong tay xông tới.

Nhón nháo một hồi lâu, Vạn Côn và Phó Lập bị Diêm Nhuệ Bình lôi đi. Lúc Vạn Côn bước ra khỏi đám đông, hình như có liếc mắt nhìn về phía phòng làm việc.

“Thật là tốt.” Bành Thiến chợt nói.

Hà Lệ Chân bối rối: “Sao cơ?”

Bành Thiên ung dung nói: “Tuổi trẻ, thật là tốt.”

“...” Hà Lệ Chân vẫn giữ thái độ phải đối đối với loại tuổi trẻ như thế này.

“Mình và bạn trai chia tay rồi.”

Bành Thiên bất thành lời nói một câu khiến Hà Lệ Chân giật mình. Cô nhìn Bành Thiên, ánh mắt cô ấy không dời đi, vẫn nhìn ra ngoài cửa sổ.

“...Sao vậy?” Hà Lệ Chân hỏi.

“Cậu ta đang làm ở cục công thương, lại nhỏ hơn mình bốn tuổi.” Gương mặt Bành Thiên không chút biểu cảm, cô ta nói: “Mới tốt nghiệp chưa bao lâu.”

Quan hệ giữa Bành Thiên và Hà Lệ Chân rất tốt, bình thường cũng hay đi ăn, đi dạo chung với nhau. Nhưng đây là lần đầu tiên Bành Thiên đề cập với Hà Lệ Chân chuyện bạn trai của cô ta.

“Cho nên mới nói.” Bành Thiên đổi thành vẻ mặt bất cần, nhìn Hà Lệ Chân: “Người trẻ tuổi sẽ không nói chuyện lâu dài đâu.” Cô ta bung ly trà, ủ trong tay giống như bây giờ đang là mùa đông.

“Nhất là đàn ông...” Bành Thiên nói: “Giống như thế này đây, hăng hái lúc ban đầu, chuyện gì cũng dám làm, cái gì cũng dám nói, thật lòng biết bao, chân thật biết bao. Nhưng nhiệt tình qua đi cũng nhanh hơn người khác.”

Cuối cùng, cô ta nhấp một ngụm nước: “Trẻ con, chỉ thích chơi đùa.”

Nói xong, cô ta quay người, một câu an ủi Hà Lệ Chân cũng không kịp nói, cô ta đã quay trở lại chỗ ngồi của mình rồi.

Hà Lệ Chân chậm chậm quay đầu đi, đứng cạnh cửa sổ nhìn về phía sân thể thể dục.

Một cô bé đuổi theo chạy tới bên cạnh Vạn Côn, đưa cho cậu ta một chai nước. Diêm Nhuệ Bình bảo cô bé đi trước, cô bé cũng không chịu thua, cố chấp nhét chai nước vào lòng Vạn Côn. Cậu ta chỉ hờ hững liếc cô bé một cái rồi vịn nắp ra uống.

Tiếng ồn ào phía sau vẫn còn vang lên giữa sân bóng. Có cơn gió đi qua, cuốn theo cát bụi và lá cây khô mục.

Hà Lệ Chân đứng gần bệ cửa sổ, nhìn cảnh tượng náo nhiệt trên sân, cô khẽ cười rồi quay người đi khỏi đó.

Bạn đang đọc truyện *Sinh Thời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18

Sau khi tan học, đề an ủi tâm trạng tuyệt vọng vì thất tình của Bành Thiên nên Hà Lệ Chân mời một bữa cơm.

“Chị muốn ăn gì?” Hà Lệ Chân hỏi.

Ra khỏi cổng trường, Bành Thiên hét lớn: “Ăn thịt đi!”

“...” Hà Lệ Chân gật gù nói: “Thịt nướng nhé?”

“Đi thôi!” Hà Lệ Chân và Bành Thiên đi tới một quán nướng ngay bên trường học.

Chủ quán là một người Hàn Quốc, mặt bằng không lớn nhưng hương vị rất chính tông, làm ăn buôn bán rất phát đạt.

Khi Hà Lệ Chân và Bành Thiên bước vào, trong quán đã chật kín chỗ ngồi. Cũng may bọn họ chỉ có hai người, nên có thể chọn một chỗ trống trống ngồi xuống. Chỗ ngồi hơi chen chúc, bên phải là một người khách khác, bên trái đặt một tấm ngăn cao khoảng một mét.

Sau khi hai người ngồi xuống, người phục vụ đưa thực đơn lên, Hà Lệ Chân chuyển lại cho Bành Thiên: “Chị gọi đi, muốn...”

“Ế...!! Rót đi rót đi! Rót rượu đi chứ...”

Phía bên kia vách ngăn bỗng vang lên những tiếng hú hét. Hà Lệ Chân ngừng lại, cô nghe giọng nói này có vẻ quen quen. Cô bèn nghiêng đầu qua, thẳng lưng lên để nhìn thử.

Bàn nọ ngồi bảy tám người, Hà Lệ Chân vừa nhìn đã biết đây là buổi tụ tập của các học sinh lớp 12-6.

Người đang ngồi đưa lưng về phía cô, chính là Vạn Côn.

Dường như Vạn Côn đang cầm ly rượu trong tay, bên cạnh có một nữ sinh đang rót rượu cho cậu ta, người đang la ó ồn ào là Ngô Nhạc Minh. Cô bé kia tên là Lý Oánh, là người đã đưa nước cho Vạn Côn trong tiết thể dục chiều nay.

Rượu đã đầy ly, Vạn Côn vừa muốn uống thì Lý Oánh chợt kéo tay cậu ta, không vui nói: “Chưa chúc mừng gì cả, anh gấp gấp làm gì.”

Vạn Côn đặt ly rượu xuống, giọng cợt nhả: “Làm thơ chúc mừng gì đó à.”

Lý Oánh bị cậu ta trêu đùa cả mặt: “Hôm nay là sinh nhật em mà, anh nói gì chúc em đi.”

Vạn Côn miễn cưỡng cười cười: “Chúc em già thêm một tuổi.”

“Thất đáng ghét.” Lý Oánh giơ tay khẽ đập nhẹ lên cánh tay Vạn Côn, hai gò má như hai đóa hoa, vẻ mặt nũng nịu. Vạn Côn nhăn mặt, nâng ly lên nói: “Đừng quậy, cạn nào.”

“Để em rót thêm cho.”

Hà Lệ Chân quay đầu lại, Bành Thiến cũng để ý tới chuyện lúc này, bèn thì thầm hỏi: “Là lớp 12-6?”

Hà Lệ Chân gật đầu.

“Hay thật đấy.” Bành Thiến nói: “Mới chiều nay còn đánh nhau ầm ĩ thế mà tối đến đã đi ăn mừng sinh nhật. Sức đâu mà khỏe thế.”

Hà Lệ Chân lảng sang chuyện khác: “Đừng để ý đến chúng nữa, cô gọi đồ ăn chưa.”

“Xong rồi.” Bành Thiến đưa thực đơn cho người phục vụ, sau khi người này đi, Bành Thiến lại ngồi than thở.

Hà Lệ Chân khuyên: “Đừng để trong lòng, mọi chuyện sẽ qua nhanh thôi, cái này gọi là...” Cô nghĩ một chút lại nói: “Người cũ không đi người mới làm sao tới.”

“...” Bành Thiến không nói mà nhìn cô: “Em an ủi chị thế này sao.”

Hà Lệ Chân đáp: “Em rất thành tâm mà.”

Người phục vụ mang lên vài chai bia, Hà Lệ Chân tròn mắt.

“Chị gọi hả?”

“Ừ, mượn rượu giải sầu, em không biết sao, uống công em làm cô giáo dạy văn thật đấy.”

Hà Lệ chân nói: “Là mượn rượu tiêu sầu càng sầu thêm.”

“Haiz!” Bành Thiến liếc xéo cô, Hà Lệ Chân lập tức xin tha: “Được rồi, được rồi, chị uống đi.”

Bên kia vách ngăn, Vạn Côn vừa cạn một ly rượu, mọi người xung quanh vỗ tay ào ào bảo Lý Oánh rót tiếp.

Lý Oánh một nữ sinh rất xinh đẹp, nhưng cũng không thích đi học cho lắm, hơn nữa còn là một cô bé đua đòi, rất nổi tiếng cả đến cả mấy trường học gần đó, cũng có rất nhiều người theo đuổi. Nhưng trong lòng giai nhân đã có chủ, một lòng một dạ hướng về Vạn Côn, chỉ cần Vạn Côn đi học, nếu cậu ta đi đâu cô bé này cũng sẽ đi theo đó, chỉ hận một nỗi không thể mọc rễ luôn trên người cậu ta. Hôm nay là sinh nhật của mình, nên Lý Oánh ăn mặt rất gọi cảm, trang điểm thật đậm, lông mi giả vừa dài vừa dày.

Cô bé ngồi bên cạnh Vạn Côn nhìn cậu ta nâng ly uống cạn.

Một cậu nhóc khác ngồi bên cạnh nói: “Cạn rồi, rót nữa đi nữa đi.”

“Nữa đi, thêm ly nữa!”

Gương mặt Lý Oánh đỏ bừng, tỏ vẻ khó xử, nói với Vạn Côn: “Anh vẫn ổn chứ? Còn uống được nữa không?”

“Xi.” Ngô Nhạc Minh vừa cắn hạt dưa vừa cười hô hô: “Giờ hoà, cô có biết anh Côn của cô uống rượu giỏi thế nào không hả, vẫn có thể uống được nữa đấy, mau rót tiếp nhanh lên! Không biết nghĩ gì cả, sau này ai mà thêm lấy cô.”

Cả đám bật cười ha ha, Lý Oánh tròn mắt: “Sao cậu biết không ai muốn!”

Ngô Nhạc Minh nói: “Vâng vâng vâng, ai cũng yêu thích Lý tiểu thư cả, nhanh rót rượu nào.”

Người này một người nọ tôi một câu, Lý Oánh giơ ly lên đưa cho Vạn Côn, rồi tự rót cho mình một ly: “Ly này em mời anh.”

“Ohh.” Có người ồ lên: “Mời rượu à, không mời cái gì khác sao?”

Lý Oánh đỏ mặt, Vạn Côn bật cười đập cậu kia một cái: “Đừng nói nhảm, đá chết mày bây giờ.”

Rượu qua rượu lại mấy lượt, không khí trên bàn ăn càng lúc càng sôi nổi.

Phía bên kia lại trái ngược hoàn toàn, bàn của Hà Lệ hân và Bành Thiển thì cực kì yên tĩnh. Dù rất tôn trọng nhưng Bành Thiển vẫn ăn món bao tử rất nhiệt tình, gắp hết đĩa này tới đĩa khác, thỉnh thoảng còn ngẩng đầu lên nhìn Hà Lệ Chân.

“Em ăn đi chứ, sao lại không ăn, định tiết kiệm sao?”

Hà Lệ Chân cười khẽ một tiếng: “Em vẫn chưa nghèo tới mức này.”

“Vậy sao không ăn?”

Hà Lệ Chân nói: “Bây giờ em còn chưa đói, chị cứ ăn đi.”

“Vậy thì chị mặc kệ em đây.”

“Ừm.”

Đúng lúc bên bàn Vạn Côn đang chơi trò gì đó, Ngô Nhạc Minh bị thua tới tẩm mặt mũi, ở bên đó gào lên. Bành Thiển quay sang nhìn thử, sau đó quay lại nhỏ tiếng hỏi Hà Lệ Chân: “Gào to thật đấy.”

“Ừ.”

“Em nói thử xem nếu bây giờ thầy Hồ đang ngồi đây ăn, cảnh này chắc phải thú vị lắm.”

Hà Lệ Chân nói: “Không có thầy Hồ thì còn có chúng ta mà. Hai chúng ta cũng là giáo viên.”

“Chúng ta?” Bành Thiển uống cạn ly rượu: “Chúng ta không thể được, chị thì không dạy lớp này, còn em...” Bành Thiển đặt ly xuống, nhìn Hà Lệ Chân nói: “Em có dạy cũng như không dạy.”

Hà Lệ Chân: “...”

Bành Thiển có một chai bia lót dạ, gương mặt cũng đã đỏ ửng lên. Cô ăn cũng được một ít rồi, đôi đũa vẫn còn nắm chặt trong tay đang chọc chọc lên đĩa đồ xào, chọc vài đũa rồi lại thờ dài.

Hà Lệ Chân nói: “Đừng thờ dài, không phải mọi chuyện đã qua rồi sao.”

“Đã qua...” Bành Thiển nói: “Nhưng chị đã từng muốn kết hôn với anh ta.” Cô ta chỉ nói tới đó, nửa câu sau thì biến thành bật khóc nức nở, vành mắt đỏ ửng, nước mắt từng giọt nối nhau rơi xuống.

Hà Lệ Chân không ngờ tới điều này, lặng cả người đi. Sau đó cô định tìm khăn giấy trên bàn đưa cho cô ta nhưng giấy đều bị Bành Thiển dùng hết rồi. Cô cúi đầu tìm trong túi xách, cả khăn giấy cũng không có.

“Phục vụ.” Hà Lệ Chân ngẩng lên kêu, người phục vụ đang đứng trước cửa quán cách đó năm mét nghịch di động, không nghe thấy tiếng cô gọi. Hà Lệ Chân gọi, cất giọng to hơn: “Phục vụ...!”

Bởi vì âm thanh xung quanh thật sự quá ồn nên tiếng gọi của cô đều bị át đi. Thấy Bành Thiển càng lúc càng khóc không ngừng, Hà Lệ Chân đứng lên, đi tới cầm mấy bịch khăn giấy mang về bàn.

“Cô Hà?”

Bỗng nhiên có người gọi tên, Hà Lệ Chân thoáng ngừng lại.

Vạn Côn quay phắt lại.

Hà Lệ Chân nhìn cậu ta, sau đó nói với mọi người: “Các em liên hoan hả?”

“Vâng.” Ngô Nhạc Minh trả lời: “Cô Hà cũng ăn ở đây sao?”

“Ừm.”

Bọn họ ăn cũng gần hết món, trên bàn để đầy những đĩa thức ăn trống không, vài cậu học trò ăn no uống say đang ngồi trên ghế hút thuốc.

Hà Lệ Chân nhìn thấy lại không chịu được mà thốt lên một câu: “Đừng hút thuốc nữa.”

“Cô ơi bây giờ có ở trong trường đâu.” Một nam sinh nói.

“Bên ngoài thì sao.” Hà Lệ Chân nói: “Ở bên ngoài thì các em không phải là học sinh sao?”

“Trường...”

“Không được hút nữa.” Vạn Côn ngồi phía trong bỗng mở miệng. Nhưng những người khác không có phản ứng, Vạn Côn đưa tay rút một điếu thuốc ra khỏi miệng một nam sinh ngồi bên cạnh đặt lên bàn.

Nhưng người khác đều sững sốt, Ngô Nhạc nhìn Vạn Côn, sau đó chuyển ánh mắt nói: “Làm đi, đừng hút nữa, nể mặt cô giáo một chút.”

Khi mọi người đều đã dập tắt thuốc, Hà Lệ Chân nói: “Các em ăn tiếp đi.” Nói xong cô lại quay về chỗ của mình.

Hóa ra Vạn Côn đang ngồi ngay phía sau vách ngăn.

Hà Lệ Chân đem khăn giấy tới đưa cho Bành Thiến, khẽ nói: “Chị đừng khóc nữa, học sinh đều thấy hết cả rồi kìa.”

“Thấy thì làm sao!” Bành Thiến hơi ngà ngà say: “Ai nói làm thầy cô giáo thì không được khóc.”

Có một nam sinh phía sau ngoảnh lại nhìn, Hà Lệ Chân chợt đỏ mặt, cô nghiêng người đứng che Bành Thiến lại, thì thầm: “Chị định để cho học sinh chê cười sao, mau lau nước mắt đi.”

Bành Thiến vừa xì mũi vừa nói: “Hà Lệ Chân, em có bạn trai chưa?”

Hà Lệ Chân ngạc nhiên nói: “Hỏi cái này làm gì?”

Bành Thiến nói: “Hỏi một chút thôi mà, chúng ta tán gẫu, nếu không thì nói gì.”

Có thể vì sự xuất hiện vừa rồi của Hà Lệ Chân, nên phía bên kia vách ngăn không còn âm ỉ nữa, bất giác Hà Lệ Chân thấy không quen. Cô nói: “Đề em đi gọi người phục vụ lấy một ly trà tới cho chị giải rượu.”

“Đừng đi!” Bành Thiến kéo Hà Lệ Chân: “Vẫn còn hai chai mà, uống hết rồi nói tiếp.”

“Chị say rồi.”

“Giã thôi.” Bành Thiến nói: “Không say!”

Hà Lệ Chân: “...”

“Em nói đi, có bạn trai chưa?” Đường như Bành Thiến muốn truy hỏi vấn đề này tới cùng.

Hà Lệ Chân không còn cách nào khác, đành lắc đầu nói: “Không có.”

“Vậy em thích kiểu người như thế nào?”

“...” Hà Lệ Chân trả: “Chị thật sự say rồi.”

“Đâu có!” Bành Thiến lại hỏi: “Nói mau, thích kiểu người gì, em có biết cái gì gọi là tán gẫu giữa con gái với nhau không, nói nhanh lên nào!”

“...Vạn Côn!” Ngô Nhạc Minh la lên, Hà Lệ Chân hết cả hồn.

Ngô Nhạc Minh nói: “Hỏi anh đó, chơi cái gì đây, ngăn ra đó làm gì.”

“...Ồ.” Giọng nói trầm trầm của Vạn Côn vang lên từ phía bên kia vách ngăn: “Mọi người quyết định đi, chơi cái gì cũng được.”

Hà Lệ Chân cảm thấy đi ăn bữa cơm thôi mà lại y như đang đi tàu lượn siêu tốc, lúc lên cao lúc lại xuống thấp.

Một cậu học trò khác đề nghị: “Vậy chơi xúc xắc đi?”

Ngô Nhạc Minh gật đầu: “Được đó.”

“Đừng.” Lý Oánh và hai cô bạn ngồi bên cạnh cùng nhau phản đối: “Các cậu chơi cái này thì bọn tôi phải là sao đây, chán chết đi được.”

Ngô Nhạc Minh nói: “Vậy các cô muốn chơi cái gì?”

Lý Oánh nói: “Dù sao thì cũng đừng chơi xúc xắc.”

“...” Ngô Nhạc Minh cười nói: “Được, hôm nay sinh nhật cô, cô lớn nhất, cô nói đi muốn chơi cái gì.”

Lý Oánh quay lại thảo luận cùng hai cô bạn, sau đó lén nhìn qua Vạn Côn, Vạn Côn này giờ vẫn dựa vào vách ngăn phía sau lưng, không nói câu nào.

“Chơi nói thật hay mạo hiểm đi.” Lý Oánh nói.

“Bọn con gái các cô nhàm chán thật đấy.” Ngô Nhạc Minh nói: “Suốt ngày chơi mấy trò cũ rích.”

“Cậu có chơi không? Nếu không chơi thì ra chỗ khác, bọn tôi chơi.” Lý Oánh liếc nhìn Ngô Nhạc Minh: “Còn không chịu thì không cho cậu chơi vậy.”

“Ồ.”

“Lệ Chân? Hà Lệ Chân!”

“...Hà?”

Bành Thiển không vui gõ gõ bàn: “Nói đi, chị chờ đến nỗi díp cả mắt lại rồi đây.”

Hà Lệ Chân sững người ra: “Nói, nói cái gì?”

Bành Thiển cười bí hiểm: “Em thích kiểu đàn ông nào?”

Vạn Côn cầm trong tay một cái hộp quẹt, đầu hơi dựa lên vách ngăn. Chiếc hộp quẹt trong tay xoay tròn hết vòng này tới vòng khác.

Từ Chương 17 trở đi, mình có chỉnh lại các nhân xưng hơi khác với 16 chương đầu cho phù hợp hơn, nhưng nội dung thì không thay đổi.

Bạn đang đọc truyện *Sinh Thời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19

Hà Lệ Chân cần khăn giấy lau tay, cô nói: “Em không biết, cảm thấy hợp là được rồi.”

“Này.” Bành Thiển ngồi thẳng người dậy: “Nhảm nhí, như vậy thật hơi hột.”

Hà Lệ Chân trả lời: “Thôi được, chị đừng uống nữa, ăn no rồi thì chúng ta đi thôi.”

“Không đi, chị chưa ăn no.” Bành Thiển cầm đồ khui mở nắp một chai bia.

Hà Lệ Chân: “...”

“Cô...”

“Cô Hà?”

Hà Lệ Chân giật mình, ra là Lý Oánh đang gọi cô.

“Có chuyện gì vậy?”

Lý Oánh nói: “Cô có muốn tham gia cùng tụi em không?”

“Cái gì?” Hà Lệ Chân không hiểu, cùng tham gia cái gì?

“Thì tụi em đang chia nhóm chơi nhưng thiếu một người.” Có vẻ Lý Oánh cũng uống khá nhiều, hai tròng mắt hiện đầy tơ máu. Cô bé nói: “Chơi thêm một chút nữa thôi, dù sao thì cũng chưa muộn lắm.”

“Không...”

“Chơi chứ chơi chứ!” Không để Hà Lệ Chân kịp từ chối, Bành Thiển đã hăng hái tham gia: “Tôi với các em chơi, chơi cái gì nào?”

“Bành Thiển!” Hà Lệ Chân khê kêu: “Chị...”

“Tuyệt, cô cùng tôi chơi đi.” Lý Oánh vắt và mới gom đủ người, toàn bộ sự chú ý đều đặt vào Bành Thiển, hoàn toàn không thèm để ý tới Hà Lệ Chân nữa. Bành Thiển lao đảo đứng lên, Hà Lệ Chân sợ cô ta té ngã nên cũng kè kè bên cạnh.

“Thêm một chỗ nữa.” Lý Oánh lấy thêm ghế, chỉ cho Bành Thiển chỗ ngồi. Dù Bành Thiển không có dạy lớp 12-6 nhưng trường cấp ba Dương Thành đầu có mấy thầy cô, nên học sinh cũng đều quen mặt cả.

“Cô Bành, bọn em chơi ‘Nói thật hay mạo hiểm’, chia nhóm chơi.” Lý Oánh giải thích luật chơi: “Bên chúng ta là một nhóm, bên kia họ là một nhóm.”

Hà Lệ Chân lúng túng đứng bên cạnh, cô định đi về chỗ ngồi thì Ngô Nhạc Minh đã kéo một chiếc ghế bên cạnh cậu ta lại gần chân cô, cũng không nói gì thêm cả. Hà Lệ Chân cũng không phụ ý tốt của người khác, bèn ngồi xuống. Lúc cô ngồi xuống rồi mới thấy ngay đối diện mình là Vạn Côn.

Vạn Côn dựa người ra phía sau, đáng về lười nhác uể oải. Có lẽ vì uống rượu, trong người đã có chút hơi men.

“Nhiều người quá nên chúng ta không đồ xúc xúc nữa mà mỗi nhóm cử một người, người thắng sẽ chọn một người trong nhóm còn lại chơi.” Lý Oánh nói luật chơi nhanh như gió ngay sau đó đã cầm hai viên xúc xúc thả vào ly rượu không.

“...” Mấy đứa này, Hà Lệ Chân thầm nghĩ, còn đem theo cả xúc xúc trong người nữa sao.

Trò chơi nhanh chóng bắt đầu.

Cả hai nhóm chọn người đại diện chơi trước là Ngô Nhạc Minh là Lý Oánh. Lý Oánh bung ly rượu lắc trái lắc phải giống như đang làm phép, đến lúc Ngô Nhạc Minh không đợi được mà lâm bảm lên tiếng thì cô bé mới ụp cái ly lên bàn.

Hai ba, năm điểm.

“Ha ha ha!” Ngô Nhạc Minh hớn hờ cười ngả cười nghiêng: “Trình độ đồ xúc xúc này của cậu tôi cũng phục luôn đấy.” Cậu ta cầm lấy cái chén, quay một vòng trong tay, sau đó đặt lên bàn.

Một ba, bốn điểm.

“...”

“Ngô Nhạc Minh, cậu thua rồi.” Mấy nữ sinh trêu, Lý Oánh giật lấy cái ly đặt trước mặt mình, Ngô Nhạc Minh cười trừ, trề môi ra nói với Vạn Côn: “Anh, đây không phải tạo cơ hội cho anh sao, lên đi.”

“Tôi chọn cậu!” Lý Oánh nói: “Đừng cười tôi, tự cậu chọn đi, muốn nói thật hay là mạo hiểm.”

Ngô Nhạc Minh ngửa tay, giống như một gã lưu manh: “Tùy.”

Lý Oánh nói: “Vậy chọn mạo hiểm đi.”

Ngô Nhạc Minh không thèm để ý: “Được, muốn tôi làm gì?”

Lý Oánh nhìn trái nhìn phải, bỗng dừng lại chỗ Hà Lệ Chân đang ngồi bên cạnh Ngô Nhạc Minh, Hà Lệ Chân chợt cảm thấy sắp có chuyện không hay, quả nhiên Lý Oánh đảo mắt, nói: “Cậu ôm cô Hà một cái đi!”

Hà Lệ Chân: “...”

Cả hai đều đã uống khá nhiều, Ngô Nhạc Minh không thèm suy nghĩ, gật đầu nói: “Được thôi.” Cậu ta quay sang Hà Lệ Chân: “Cô ơi, cảm ơn cô đã hết lòng dạy dỗ, chúng ta ôm hữu nghị một cái đi.”

Hà Lệ Chân tươi cười nhìn cậu ta: “Em cảm ơn cô đã hết lòng dạy dỗ?”

Ngô Nhạc Minh nghiêm túc gật đầu.

“Vậy được.” Cô nói: “Em phải đồng ý với rằng cuối tuần nộp bài tập, cô sẽ ôm em một cái.”

Khuôn mặt Ngô Nhạc Minh bỗng đen đi một ít.

“Có đồng ý không?”

“Đôi cái khác nhé.” Ngô Nhạc Minh gian xảo chồm tới gần Hà Lệ Chân: “Sau này giờ của cô em không quậy phá nữa.”

Hà Lệ Chân cau mày: “Nói thật chứ?”

“Thật một trăm phần trăm!”

Hà Lệ Chân gật đầu, đứng lên ôm lấy cậu ta.

“Ohhhh...!” Cả bàn học sinh cộng cả Bành Thiến đều hét to lên. Ngô Nhạc Minh mặt tí tòn quay qua ôm cô.

Vạn Côn ngồi trên ghế, tóc phủ trước mặt, không thấy rõ biểu cảm.

Tới lượt thứ hai, đến phiên Bành Thiến và một cậu học sinh của nhóm kia.

Dường như Bành Thiến được trời phù hộ, thấy được năm năm, mười điểm, không nghi ngờ gì nữa đã thắng ván này. Cậu học sinh kia chọn nói thật, Bành Thiến hỏi: “Có định thi đại học không?”

Cậu ta đỏ mặt, sau đó Bành Thiến lại nói: “Không được nói dối, đến chơi mà còn chơi ăn gian thì sau này chỉ thành đồ vô tích sự thôi.”

Mọi người quanh bàn đều nhìn cậu ta, cuối cùng cậu ta đỏ bừng mặt gật đầu: “Có...”

“...” Tất cả đều yên lặng không nói gì. Cậu học trò này tên là Lý Vinh Quân, mấy bài kiểm tra đều không đạt trên ba mươi điểm.

“Tốt lắm.” Bành Thiến vỗ tay, cũng không nhằm vào hăng hái của cậu ta nữa: “Có chí hướng là chuyện tốt! Bây giờ cố gắng vẫn không muộn!”

Trò chơi lại tiếp tục, bởi vì có giá viên ở đây nên bọn học sinh cũng không bắt phải làm những chuyện gì quá trớn, cho dù là câu hỏi hay yêu cầu thì đều vẫn nằm trong phạm vi chấp nhận, thỉnh thoảng cũng có một hai trận cười, nhưng nói chung đều rất ý tứ.

Hà Lệ Chân cũng dần dần tham gia trò chơi, là thanh niên đúng là thật tốt, năng động hoạt bát, có mấy chai rượu lót dạ, có vẻ như ân oán gì cũng có thể hóa giải.

Nhanh chóng tới lượt Vạn Côn.

Cùng chơi với Vạn Côn là một em nữ ngồi bên cạnh Lý Oánh, tên Ngô Giai Giai. Cô bé đỏ xức xắc cũng không tệ, chín điểm. Giờ tới phiên Vạn Côn, cậu ta cảm ly lên, xúc bừa rồi đặt lên bàn, năm điểm.

“Ái da.” Ngô Nhạc Minh chống hông nhìn cục xúc xắc, sau đó than ôi một tiếng rồi mới ngồi lại chỗ: “Thôi xong, anh mà cũng bị thua.”

Vạn Côn lại vẫn không nói, chỉ ngâm điếu thuốc thán nhiên ngồi nhìn Ngô Giai Giai.

Ngô Giai Giai bị cậu ta nhìn đến nóng bừng cả mặt, đằng hắng một tiếng nói: “Tôi hỏi cậu, cậu, cậu nói thật hay mạo hiểm đây.”

Hà Lệ Chân ngồi ở bên này trông thấy bàn tay Lý Oánh ở bên dưới đang lên lút kéo Ngô Giai Giai, Ngô Giai Giai nắm tay lại. Hà Lệ Chân mỉm cười, bí mật nho nhỏ của các cô bé, cậu giúp tôi đi, rồi tôi giúp cậu.

Vạn Côn hạ giọng: “Sao cũng được.”

Ngô Giai Giai vẫn đang đợi câu này của cậu ta, Vạn Côn vừa nói xong, cô ta đã vỗ tay nói: “Vậy chọn mạo hiểm đi, cậu hôn Lý Oánh một cái vậy!”

Ngô Nhạc Minh nâng ly rượu lên: “Tôi nói này, cô muốn bị ăn rồi nhì!”

Đám nam sinh bắt đầu nhao nhao, Hà Lệ Chân nhìn cậu ta.

Trước khi Vạn Côn đứng lên, có một giây cô đã cảm thấy ánh mắt của cậu ta chiếu về phía mình. Trong chớp mắt ngắn ngủi đó, Hà Lệ Chân cảm giác dường như cậu ta đang nói ra những gì đang nghĩ trong đầu. Lúc cô còn đang suy ngẫm thì Vạn Côn đã vươn tay ra chụp lấy cánh tay Lý Oánh. Lý Oánh không ngờ cậu ta lại có hành động bất ngờ này, cô bé bị cậu ta kéo xuýt chút nữa đã ngã xuống.

Cả người cô nghiêng về phía trước, Vạn Côn bèn nhân đó đưa một tay khác ra đỡ, bóp chặt cầm cô bạn học, nghiêng người lại, đặt một cú chạm môi. Có lẽ đối với những người đang ngồi xem thì cái này không tính là hôn, nó thật vô vị, giống như chỉ là một sự đụng chạm cho hả giận.

Vạn Côn hôn xong cũng thả tay ra, ngồi ngay ngắn lại chỗ của mình.

Mọi người trên bàn im thin thít.

Lát sau, Ngô Nhạc Minh mới bắt đầu vỗ vỗ tay.

Lúc này mọi người mới giật mình hoàn hồn lại, lát đất vang lên tiếng vỗ tay phụ họa. Có vẻ Lý Oánh cũng bị dọa đến hết hồn, Ngô Giai Giai phải kéo cô bé, một lúc sau cô bé mới quay đầu lại.

Lượt thứ nhất đã xong, lượt thứ hai lại bắt đầu.

Lý Oánh thấy xúc xắc đầu tiên, lại thắng Ngô Nhạc Minh. Ngô Nhạc Minh đầy đầy đĩa thức ăn: “Hôm nay xui xẻo.”

Lý Oánh quay đầu nhìn về phía Vạn Côn.

“Cậu.” Cô nói.

Vạn Côn nghiêng đầu nhìn cô ta.

“Cậu muốn nói thật hay mạo hiểm?”

Vạn Côn: “Tùy cô.”

“Tôi muốn cậu nói thật!” Giọng của Lý Oánh bỗng lớn hơn một tông: “Cậu có thích tôi không!?”

Câu hỏi quá bất ngờ làm mọi người đều khiếp sợ quay sang nhìn nhau, Lý Oánh có cảm giác dường như mình vừa bị nụ hôn kia kích thích, nên muốn hỏi cho rõ.

Vạn Côn trả lời: “Không thích.”

Cậu ta nói quá thoải mái, giống như đang nhận xét món ăn hôm nay có ngon không. Hà Lệ Chân cũng cảm thấy hơi giật mình. Cô bé này rõ ràng là rất thích cậu ta, thái độ của cậu ta lại như không có chút tình cảm để ý gì vậy.

Mọi người đều cảm thấy sẽ có chuyện không hay, im lặng như tờ.

Lý Oánh bật khóc, Ngô Giai Giai ngồi bên cạnh vừa kéo tay áo cô bé, Lý Oánh đã gạt tay ra, chỉ trong một chớp mắt mà lớp trang điểm đã bị nước mắt làm nhem nhuốc.

“Vậy cậu có người thích rồi?”

Vạn Côn trả lời qua loa: “Ừ.”

Cuối cùng Lý Oánh òa khóc lớn, cô ta chỉ vào Vạn Côn: “Vạn Côn cậu là đồ khốn...!!” Nói xong thì vụt chạy ra ngoài đến túi xách cũng bỏ lại.

“Ồ! Lý Oánh!” Ngô Giai Giai gọi với theo rồi cũng chạy đi.

Hà Lệ Chân nhíu mày, sợ cô bé xảy ra chuyện gì đó nên cũng đứng lên: “Bành Thiên chị ở đây trông chừng nhé, em đi theo coi sao.”

Bành Thiên gật đầu: “Cô đi đi.”

Hà Lệ Chân đuổi theo, cô thấy Lý Oánh đang đứng ở đầu đường, bèn chạy vội tới bên cạnh, Ngô Giai Giai đang an ủi bạn.

“Sao vậy?”

Ngô Giai Giai nhìn Hà Lệ Chân rồi nói: “Không sao ạ.” Cô bé vỗ vai Lý Oánh: “Có gì đâu, đừng để ý tới cậu ta.”

Hà Lệ Chân cũng nói: “Đừng đứng ở ngoài nữa, các em về trước đi.”

Lý Oánh khóc lớn hơn: “Không về!”

Hà Lệ Chân lại nói: “Không được! Em như thế này ở bên ngoài lỡ xảy ra chuyện gì thì sao.”

“Có chuyện thì có chuyện! Chết thì chết!”

“...”

Hà Lệ Chân lấy dáng vẻ một giáo viên nghiêm khắc: “Em ầm ĩ thế này thì cô sẽ gọi cho người nhà em.”

Thật ra Hà Lệ Chân đâu có biết số điện thoại nhà Lý Oánh, nhưng dù sao cô cũng là cô giáo, vừa nói như thế Lý Oánh đã tin, nhưng vẫn còn chần chừ không muốn.

“Cô đi nói với Vạn Côn đi! Cậu ta không đi thì em không về!”

Bây giờ Hà Lệ Chân thật sự không muốn làm cầu nối cho Vạn Côn, cô lại khuyên Lý Oánh mấy câu nhưng có đánh chết Lý Oánh vẫn kháng kháng, Hà Lệ Chân không còn cách nào khác bèn đi vào quán.

Bên trong đã bắt đầu tính tiền.

Ngô Nhạc Minh nhăn mặt hét với ra ngoài: “Tính tiền kìa đại tiểu thư!”

Hà Lệ Chân trở về bàn, nói với Vạn Côn: “Ra đây.”

Những người khác không biết chuyện gì xảy ra nhưng Hà Lệ Chân chỉ nói một câu ra đây, Vạn Côn đã đứng lên cùng cô bước ra ngoài quán ăn.

Ngô Nhạc Minh chớp mắt: “Chuyện gì nữa đây?”

Vạn Côn đi được một lúc thì Lý Oánh cũng quay lại, lục túi thanh toán, bữa ăn này rốt cuộc xôi hỏng bỏng không.

“Thật không thú vị.” Ngô Nhạc Minh cụt hứng khoát tay, dẫn mấy cậu học sinh khác đi mất.

“Các em uống rượu thì đừng ở bên ngoài.” Hà Lệ Chân nói với bóng lưng của bọn họ, cô nghĩ họ không nghe lọt tai nên đứng phía sau nói to hơn: “Lúc về cô sẽ gọi cho thầy hồ để liên lạc với phụ huynh của các em, không về nhà thì coi chừng đấy!”

Mấy người con trai rên than một hồi, Bành Thiển lắc lắc cần cổ đứng lên nói: “Tôi cũng về đây.”

“Chị về sao? Em đưa chị đi.” Hà Lệ Chân nói.

“Không cần, chị bắt xe.”

Bành Thiển đứng trước cửa bắt một chiếc taxi: “Chị và em đi chung một đoạn đi.”

“Không cần đâu.” Hà Lệ Chân nói: “Đúng lúc trời có gió, trong phòng ngột ngạt quá.”

Bành Thiển đi rồi, Hà Lệ Chân tản bộ đi về nhà bên dưới ánh trăng đang tỏa sáng.

Cô nhớ lại bộ dạng của Lý Oánh lúc ngồi trên bàn ăn, không kiềm được bụi ngùi xúc động. Cô rất đồng tình với cô bé, tuy Lý Oánh còn nhỏ nhưng đối với tâm trạng đối với người trong lòng của cô bé, cùng là phụ nữ, cô có thể hiểu.

Sợ là người cô bé thích lại là thằng nhóc lòng dạ khó lường đó thôi.

Khi Hà Lệ Chân đang dùng sở học cả đời dè pha Vạn Côn trong lòng thì từ trong con hẻm nhỏ bỗng vang lên tiếng gọi. Giọng nói không lớn, nội dung ngắn gọn nhưng lại tràn đầy mạnh mẽ.

“Qua đây.”

Bạn đang đọc truyện *Sinh Thời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 20

Người ta thường được mài dũa rèn luyện từ trong nghịch cảnh, Hà Lệ Chân nghĩ đã nghĩ thế. Thật sự phải cảm ơn Vạn Côn, nhờ cậu ta mà cô đã có thể bình tĩnh khi nghe thấy tiếng gọi bất thình lình kiểu này.

Cô quay lại thì thấy Vạn Côn đang ngồi chồm hóm dưới chân tường gần đó, cả người bị khuất trong bóng râm. Hà Lệ Chân không hiểu tại sao cậu ta bấy nhiêu đó tuổi rồi mà còn thích trò đứng trong những chỗ khuất ánh sáng như thế.

Hà Lệ Chân hỏi: “Sao không về nhà, cậu còn lang thang ngoài đường làm gì?”

Trong tay Vạn Côn hình như đang cầm một điếu thuốc, thuốc đã hút hết, cậu ta bèn vứt đầu lọc trên đất rồi đứng dậy, dùng chân giẫm lên di di.

Có lẽ vì đã đợi lâu, lại ngồi chồm hóm nên cậu ta cảm thấy hai chân tê râm ran, lúc đứng lên cả người lão đảo theo, phải đưa tay vịn vào vách tường mới vững được.

Hà Lệ Chân nhăn mặt nói: “Cậu đã uống bao nhiêu?”

Vạn Côn đáp: “Không nhiều lắm.”

Hà Lệ Chân không muốn nói chuyện kiểu lấp lửng này với cậu ta: “Cuối cùng là ít hay nhiều?”

Vạn Côn ngửa đầu suy nghĩ một chút, rồi nói: “Chừng mười chai thôi.”

Hà Lệ Chân không nói gì, Vạn Côn khẽ cười, nói: “Tôi không say.”

“Mau về nhà nhanh đi.” Cô nói: “Khuya rồi.”

“Tôi muốn hỏi cô chuyện này.” Vạn Côn nói sâu xa.

“Chuyện gì?”

Vạn Côn đi tới, từng bước một bước ra khỏi bóng râm, đứng lại ngoài sáng. Ánh trắng phủ lên bờ vai đến khắp toàn thân của cậu ta một màu u ám. Cậu ta rút tay trong túi, thoáng cái đã đến trước mặt Hà Lệ Chân. Bất chợt cô ngửi thấy mùi rượu lẩn trong khói thuốc dâng lên nồng nặc đến ngộp thở.

“Nếu sau này trong giờ của cô tôi cũng không gây rối nữa, liệu cô có chịu ôm tôi không?” Cậu ta vừa nói vừa giang hai tay ra như muốn ôm. Cậu ta rất cao, hai tay vừa dang ra đã giống như một con đại bàng khổng lồ đang giương cánh, không cho ai trốn chạy.

Hà Lệ Chân cảm thấy dường như mình đã bị mùi rượu trên người cậu ta chuốc say, cô cúi đầu: “Vạn Côn, cậu đừng có làm vậy.”

Vạn Côn đợi một lúc, lại chỉ nghe được những lời này, nhưng lại có vẻ không mấy bất ngờ, cậu ta gạt đầu, buông tay xuống. Sau đó gờ chân đá lung tung lên mặt đất dưới chân, lầm bầm: “Hừ, lại thế này.”

“Cái gì?”

Vạn Côn ngược lên, đôi mắt tối đen như mực không vì hơi men mà trở nên đục ngầu, ngược lại bóng đêm còn làm nó thêm lấp lánh lên, giống như hai viên thủy tinh đen tuyền. Cậu ta chỉ vào cô: “Chuyện nhật kí cô phân biệt đối xử, bây giờ cũng vậy, cô tưởng ông đây dễ bắt nạt lắm chắc.”

Suýt nữa cô bị cậu ta chọc cho bật cười.

“Cậu bị bắt nạt?” Hà Lệ Chân nói: “Nếu có chuyện đơn giản như vậy thì trên đời này đã không mấy kẻ vô lại nữa rồi.”

Nghe thấy lời này, Vạn Côn bỗng nhếch miệng cười, cậu ta cũng không cảm thấy Hà Lệ Chân đang móc máy mình ngược lại còn cảm thấy vô cùng vui vẻ. Hai tay lại rút trong túi quần, lại đứng thẳng người, dù sao thì mèo mói có còn hơn không, cậu ta vẫn cao hơn Hà Lệ Chân rất nhiều. Vạn Côn hỏi Hà Lệ Chân giống kiểu một tên vô lại: “Không phải cô nói mình đối xử với học sinh đều bình đẳng như nhau sao?”

“Đúng vậy.”

“Vậy sau này tôi sẽ không mất trật tự trong giờ cô nữa, cô đến đây ôm tôi một cái đi.” Thái độ của cậu ta khiến người ta thấy giống như đang đùa giỡn với một em bé tiểu học.

Hai quân đánh nhau, thua người không được thua trận. Hà Lệ Chân bình thản nói: “Những người khác nhau thì tiêu chuẩn tự nhiên cũng không giống nhau. Cậu muốn tôi ôm cậu, được thôi.”

Đầu này Vạn Côn như nẩy mảy lên, Hà Lệ Chân lập tức nói: “Nhưng điều kiện cũng không giống trước nữa, ngoài việc sau này không được gây rối trên lớp, cậu còn phải nộp bài tập, không được trốn học, không được đánh nhau, mỗi lần có bài kiểm tra đều phải tham gia, không được bỏ thi. Nếu làm được thì tôi sẽ ôm cậu thôi.”

Hà Lệ Chân đang định lấy điều này ra chọc giận cậu ta, hoặc cho cậu ta thấy thấy độ này đáng biết khó mà lui.

Nhưng cô phát hiện khi Vạn Côn nghe xong chẳng những không tức giận mà ngược lại còn bình tĩnh suy nghĩ một hồi, đến khi cô cho rằng mặt trời sẽ mọc đằng tây, cô cũng có thể làm trò thành một bậc thầy tâm lí, thì Vạn Côn chợt cúi đầu, móc trong túi quần ra một gói thuốc lá, rồi châm một điếu, sau đó nheo mắt nhìn vào Hà Lệ Chân qua làn khói mỏng, ánh mắt nguy hiểm tối tăm, cậu ta khàn khàn cất tiếng nói:

“...Đã vậy thì không phải là ‘ôm’ này rồi.”

Thà cô đồng ý ngay lúc này luôn, thua người thua trận còn hơn là bị đánh tã tời không còn manh giáp, một bước sa cơ, thất bại không thể quay đầu.

Mặt Hà Lệ Chân đỏ lên, bước thẳng một nước ra ngoài đường không thèm ngoảnh đầu lại. Nhưng cô đâu nhanh bằng Vạn Côn, dù cậu ta có đang say mềm, lão đạo đồỏi theo thì cũng chỉ vài bước là đã bắt được cô.

Cậu ta kéo lấy cổ tay Hà Lệ Chân: “Còn chưa nói xong gì hết, cô chạy làm gì.”

“Đừng kiểm chuyện nữa.” Hà Lệ Chân miễn cưỡng nói: “Khuya rồi, cậu về nhà mau đi.”

Vạn Côn bỗng nói: “Tôi không có kiểm chuyện.”

Hà Lệ Chân không nói.

“Có phải cô vẫn coi tôi như con nít không?”

“Không lẽ không phải sao?”

“Đúng thật là vậy rồi.” Vạn Côn từ từ buông tay ra, giọng nói mơ hồ: “Tôi cũng thích được làm trẻ con. Con nít thì có thể có nhiều quyền lợi, có thể được nhiều lời phê, có thể được cô giáo ôm.”

Trong nháy mắt Vạn Côn như biến thành một đứa bé ba tuổi, mặc sức tưởng tượng ra đủ mọi chuyện không phải chịu trách nhiệm. Giọng cậu ta càng ngày càng nhỏ, cuối cùng, lại như chỉ đang nói cho mình mình nghe mà thôi.

“Cũng không có lắm chuyện phải bận tâm.”

Hà Lệ Chân bỗng nhiên trầm mặc.

Cảm giác tồn tại của Vạn Côn quá mãnh liệt.

Mặc dù trong mắt Hà Lệ Chân, phần lớn thời gian cô chỉ nhìn thấy trạng thái yên lặng của cậu ta. Nhưng mỗi lần cô làm chuyện gì thì điều bất giác nhớ tới Vạn Côn, cho dù chỉ là lúc cậu ta im lặng ngồi một chỗ, hình ảnh cậu ta giống như một đốm lửa cũng đang dao động chỉ có thể cháy sáng trong một khoảng thời gian ngắn ngủi nên bao giờ cũng phải cố hết sức mình bùng cháy.

Mười tám vạn, Hà Lệ Chân vẫn nhớ rõ con số này.

Cô không biết vì sao nhà Vạn Côn lại thiếu nhiều tiền như vậy, cô cũng không muốn tìm hiểu. Sáng sớm hôm đó, ba vạn Côn len lút quan sát cô sau đó lại tránh né đã lưu lại một ấn tượng quá sâu trong lòng cô.

Vạn Côn không muốn cho cô biết.

Cô có thể đoán được phần nào tâm tư của người thiếu niên này.

Trách nhiệm cũng được, khó khăn cũng được, tất cả mọi thứ, cuối cùng tạo thành một chút tự tôn nhỏ xíu sót lại của cậu ta.

Cô lại nhớ tới buổi tối đó, hình ảnh lạc lõng, bơ vơ của Vạn Côn ngồi trên tảng đá lớn bên cạnh ruộng bắp hút thuốc.

Tựa như một chú chim ưng bị trời buộc lại.

Vạn Côn dựa vào tường, khẽ hỏi cô: “Tôi có thể đến chỗ cô ngồi một lúc không.”

“...Đi thôi.”

Vạn Côn và Hà Lệ Chân sóng đôi đi trên đường. Trên người cậu ta vẫn tỏa ra mùi rượu và thuốc lá rất nặng. Cô đưa Vạn Côn về nhà, bảo cậu ta vào phòng rửa mặt cho tỉnh táo một chút.

Vạn Côn rửa mặt sạch sẽ đi ra, trên mặt cậu ta vẫn còn hơi nước, chỗ tóc trước trán cũng ướt ướt, dính bết trên trán.

Hà Lệ Chân lấy trong tủ lạnh một hộp sữa chua cho cậu ta, sau đó quay người đi tìm ống hút.

“Không cần.”

Vạn Côn xé mép hộp sữa, ngửa đầu uống.

Hà Lệ Chân đứng trước mặt cậu ta, nhìn yết hầu đang chuyển động lên xuống, chỉ ba hộp đã hết hộp sữa chua. Cậu ta đặt xuống, trên mép vẫn còn dính một ít sữa, nhìn hơi buồn cười.

Nếu cậu vẫn ngoan ngoãn nghe lời như thế thì tốt rồi, Hà Lệ Chân nghĩ.

Lần này Vạn Côn có vẻ không được hoạt bát như lần trước, Hà Lệ Chân nghĩ có lẽ cậu ta mệt mỏi. Hà Lệ Chân bảo cậu ta đợi cho tỉnh rượu, còn cô thì đi toilet rửa mặt.

Đến khi cô đi ra thì Vạn Côn đã ngồi trên sofa nhìn cô nói: “Tôi đói.”

Hà Lệ Chân ngạc nhiên: “Đói hả? Không phải cậu mới đi ăn về sao.”

Vạn Côn nhú mày, nói: “Chưa ăn no.”

“Cậu ăn được quá nhỉ?” Hà Lệ Chân vừa nói vừa mở tủ lạnh xem thử có gì ăn được không.

Bị Hà Lệ Chân nói thế, Vạn Côn ừ một tiếng: “Tôi rất mau đói.”

“Cậu cũng không mập, ăn vào đi đâu hết rồi.” Trong tủ lạnh hết sạch đồ ăn, cô không còn cách nào đành lấy mì ra.

Vạn Côn nói: “Tôi rất nặng, được 76kg đó.”

Hà Lệ Chân quay đầu lại nhìn cậu ta, sau khi cậu ta nói như thế, Hà Lệ Chân cảm thấy cái sofa của mình dường như cũng bị thu nhỏ lại. Cô đem mì đến bếp bếp, bật lửa nấu nước sôi.

Vạn Côn nhìn một bên mặt của cô, dáng vẻ của cô rất bình thường, kể ra thì chỉ có duy nhất một ưu điểm, có lẽ là da dẻ tương đối đẹp, tuy trông hơi quê nhưng cũng trắng mịn. Vạn Côn nhớ tới hai chiếc quần lót trắng hôm đó, ngón tay lại bắt gặp nhịp nhịp lên cơ bụng rắn chắc của mình.

Hà Lệ Chân trút mì vào nồi, Vạn Côn nói: “Lại muốn hắt nước tôi sao?”

“...” Thật ra Vạn Côn chỉ muốn nói giỡn, nhưng mỗi lần nhớ tới vết thương lở loét sau lưng cậu, Hà Lệ Chân đều cảm thấy rất chột dạ.

Cô múc ra bát, nói: “Cậu còn dám vô lễ?”

Vạn Côn không lên tiếng trả lời, Hà Lệ Chân quay lại, đúng lúc đối diện với đôi mắt của cậu ta. Mắt Vạn Côn tối đen, có vẻ như muốn đùa giỡn, cậu ta nói: “Cô có tin...”

Hà Lệ Chân nói: “Tin cái gì?”

Vạn Côn nghiêng đầu nhìn cô, nói chậm chậm: “Cho dù tôi có làm gì, cô cũng không hắt nước vào tôi được.”

Nồi nước nấu bên cạnh, hơi nước đang bốc lên, Hà Lệ Chân cảm thấy nửa bên mặt của mình nóng phừng phừng. Cô không muốn yếu thế: “Cậu đừng mạnh miệng, sao cậu biết tôi không làm được.”

Vạn Côn há miệng cười, nhìn có vẻ vô lại, có vẻ như đang đợi cơ hội hành động.

Cậu ta nói: “Tôi không để cô làm được lần thứ hai đâu, cô có thể thử xem.”

Cậu ta dứt lời, đầu gối cong chân lại, người vẫn ngồi yên không nhúc nhích. Cậu ta nhìn chăm chăm vào mắt Hà Lệ Chân, không chớp lấy một cái.

Hà Lệ Chân có cảm giác dường như cậu ta đang đợi cô hắt nồi nước sôi này. Có một giây, đúng là cô muốn thử một lần xem sao, sau đó cô mới bắt chợt hoàn hồn lại, sau lưng rịn mồ hôi lạnh.

Làm gì vậy?

Cô tự nói thầm với mình trong lòng, thiếu chút nữa là bị cậu ta cho vào tròng rồi.

“Cậu đừng quậy, ngồi yên đó đi.” Hà Lệ Chân bắt đầu đi lác đầu, quay lại đảo mì.

Thoáng cái Vạn Côn hết hứng thú, lại ngồi lì trên sofa.

Hai phút trôi qua...

“Tôi có thể hút thuốc không?”

“Không thể.”

“Ừm”

Năm phút trôi qua ...

“Không thể hút thật sao, tôi muốn ngủ.”

“Vậy thì ngủ đi.”

“...Ừm”

Cuối cùng Vạn Côn vẫn không ngủ, vì chưa tới một lúc sau thì mì đã nấu xong rồi.

Cậu ta bê tô lên húp, Hà Lệ Chân ngồi bên cạnh nhìn cậu ta ăn.

Vạn Côn ăn hai miếng mới nói: “Cô không ăn à?”

“Tôi không đói.”

“Vậy tôi ăn đây.”

Hà Lệ Chân nói: “Thì vốn dĩ là làm cho cậu hết mà.”

Vạn Côn ngẩng đầu nhìn cô sau đó cúi đầu ăn tiếp. Trông có vẻ cậu ta rất đói, Hà Lệ Chân nấu gần nửa nồi mì, thế mà cậu ta cứ xì xụp ăn, còn lấy đũa vớt, sau đó bèn bùng cả tô lên húp cạn nước lèo.

Hà Lệ Chân im lặng không lên tiếng nhìn cậu ta càn quét xong.

Cô đem tô tới bên bồn rửa rửa. Vạn Côn ngồi yên trên bàn nhìn, con mắt dõi theo bóng dáng cô, cô đi tới đâu nó cũng dõi theo tới đó.

“Sao cậu lại nhìn tôi làm việc.” Hà Lệ Chân cảm nhận được ánh mắt của cậu ta, quay lại hỏi, Vạn Côn nói: “Cô không thích tôi nhìn cô sao?”

Đây không phải vấn đề có thích hay không, Hà Lệ Chân nói: “Nếu ăn no rồi thì về nhà đi.”

Trong lòng cô tự đánh cuộc, Vạn Côn có giống lần trước vừa nghe thấy lời cô thì bước thẳng đi về hay không. Lúc này, Vạn Côn lại không làm vậy. Cậu ta chỉ im lặng đứng lên, nhìn xuống đất, sau đó ánh mắt lại nhìn vào mắt Hà Lệ Chân.

“Có đứa nào khác đã tới đây ăn không?”

“Cậu coi nhà tôi là cái nhà ăn đấy à?” Hà Lệ Chân nói: “Khuya rồi, về đi.”

Vạn Côn nói: “Tôi với những đứa khác không giống nhau đúng không?”

Hà Lệ Chân không có biểu hiện gì, Vạn Côn lại nói: “Cô sẽ không đối xử với những học sinh khác như vậy.”

Tiếng nước tràn bồn ào ào vang lên, Hà Lệ Chân tắt vòi, mới nói: “Đừng nghĩ những chuyện không đâu này, về nhà nghỉ sớm đi.”

“Tôi muốn biết.” Vạn Côn đứng phía sau cô: “Tôi không giống đến mức nào.”

“Vạn Côn.”

“Tôi có được ưu tiên không?”

Hà Lệ Chân không quay lại, chỉ nói: “Cậu muốn có ưu tiên gì.”

Vạn Côn cup mi nhìn xuống sàn nhà, thản nhiên nói: “Ví dụ như... nếu tôi muốn hẹn cô, cô có đồng ý không?”

Vòi nước đã đóng lại, nhưng vẫn có nước rỉ ra, từng giọt từng giọt rơi vào trong chiếc tô đã rửa sạch. Trong phòng quá yên tĩnh, yên ắng đến nỗi cũng nghe được âm thanh ngọn đèn trên đầu đang cháy.

Hà Lệ Chân nhìn cái tô trong tay, một lát sau mới nói: “Cậu muốn đi đâu.”

Vạn Côn bắt ngờ ngược mắt lên, dường như muốn xác định, nhìn xoáy vào lưng Hà Lệ Chân. Hà Lệ Chân quay lại, nói: “Nói đi, cậu muốn đi đâu.”

“Cô đồng ý rồi hả.”

Hà Lệ Chân nói: “Tôi hỏi cậu muốn đi đâu.”

Vạn Côn xấu xa cười, Hà Lệ Chân thấy khi cậu ta cười lớn lên trông không giống vẻ mặt ngày thường.

“Sao cũng được.” Vạn Côn cảm thấy mình rất thoải mái: “Cô nói đi đâu thì đi đó.”

Cậu ta nhìn Hà Lệ Chân: “Vậy cuối tuần, được không? Thời gian do cô chọn, đến lúc đó nhắn tin cho tôi.”

Nói xong, cậu ta đeo balo lên vai, trước khi đóng cửa còn nói với Hà Lệ Chân một câu: “Ở nhà hay ngoài quán tùy cô chọn, cuối tuần tôi mời.”

Nói xong, liền đóng cửa rồi đi.

Nghèo rớt mòng toi mà vẫn còn giả bộ. Hà Lệ Chân nhìn cánh cửa đóng chặt không biết phải khóc hay cười, nhìn một hồi thế mà thực sự bật cười khúc khích.

Bạn đang đọc truyện *Sinh Thời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 21

Vạn Côn quay lại phòng trọ của mình, trong phòng Ngô Nhạc Minh tiếng động vang lên ầm ầm, Vạn Côn đẩy cửa ra, có ba người đang chơi game trong phòng. Ngô Nhạc Minh có một cái máy tính để bàn lỗi thời, máy đã rất cũ, màn hình hiển thị không được tốt, nhưng tính năng vẫn còn chấp nhận được. Vạn Côn không thích chơi những thứ này, nhưng Ngô Nhạc Minh cảm thấy rất hứng thú.

Một năm trước Vạn Côn có làm thêm trong quán internet, nên Ngô Nhạc Minh thường xuyên đến xài chùa, về sau Vạn Côn không chịu nổi việc Ngô Nhạc Minh lêu nhều lảng nhảng mãi bên tai, nên có lấy một số linh kiện không còn xài nữa ở chỗ làm, lại bỏ tiền túi ra mua thêm một số đồ mới, sau đó tự ráp thành một cái máy cho cậu ta, Ngô Nhạc Minh lại cưa được cô em hàng xóm, thế là được dùng wifi miễn phí.

Họ đang chơi trò The King of Fighters, trò này khi chơi phải dùng tay game mới đúng, nhưng Ngô Nhạc Minh không có nên dùng bàn phím thay thế mà vẫn chơi được như bình thường. Trong gian phòng chật hẹp, tính đi tính lại thì cũng chỉ được chừng bảy tám thước vuông, ba cậu con trai ngồi chụm lại ở phía trước, Vạn Côn bước vào phòng cũng không phát hiện ra.

Vạn Côn cũng không buồn lên tiếng, lấy ra một điều thuốc, đứng dựa tường nhìn cảnh ồn ào trong phòng.

Ngô Nhạc Minh chơi mãi chơi mãi, lại cảm thấy có gió lùa phía sau, cậu ta xoay lại bắt gặp Vạn Côn đang đứng ở cửa, cánh cửa phía sau vẫn chưa đóng.

“Cái đêch, anh về bao giờ.” Ngô Nhạc Minh tròn tròn mắt: “Cứ như ma, im ru không lên tiếng gì cả.”

Vạn Côn bước tới mấy bước hỏi: “Chơi cái gì vậy?”

“Không phải anh thấy rồi sao.” Ngô Nhạc Minh quay đầu đi, tiếp tục chơi.

Chơi liên tục mấy ván, mấy người họ cảm thấy chơi đã rồi. Ngô Nhạc Minh đứng lên đi ra phòng vệ sinh, lúc quay lại đóng cửa mới nói: “Chơi gì nữa đây?”

Vạn Côn ngồi trên mép giường hút thuốc, Hàn Lâm ở bên cạnh đuổi người nói: “Gi cũng được, còn tưởng hôm nay sẽ được chơi đủ thứ, em cũng đã định bụng chơi suốt cả đêm, ai mà ngờ lại giải tán nhanh như vậy.”

Ngô Nhạc Minh cười khùng khục: “Không phải chỉ mày nghĩ, mà ban đầu thật sự có lắm trò. Lý Oánh có nói trước với tao, cô ta định đi ăn sau đó đi hát, sau đó nữa thì đi chơi bi-a, có điều kế hoạch thay đổi nhanh quá.” Cậu ta vừa nói, vừa huyt Vạn Côn, Vạn Côn nghiêng người nhưng cũng không hề rảnh.

“Chuyện này còn không phải đều do anh Côn của các cậu phá hôi sao, không biết nổi xung cái gì. Bọn con gái thích nhất là sĩ diện biết chưa, bình thường Lý Oánh hay khoe khoang lúc nào cũng theo sát bên anh, chỉ thiếu chút nữa là dính lên người anh luôn, cũng chưa từng thấy anh hung dữ như vậy.” Ngô Nhạc Minh ngồi bên cạnh Vạn Côn, ngả người ra sau, cậu ta không thấp hơn Vạn Côn, vừa ngả người ra sau đã đập đầu vào tường, kêu cái bộp.

“Ui da, f*ck.” Ngô Nhạc Minh ôm lấy đầu, Đường Chính ngồi đối diện vui vẻ bật cười ra tiếng, Ngô Nhạc Minh thẹn quá bèn nổi giận, giọng chua: “Cười, cười, cười c*n m* mày mà cười.”

“Hồi thật nhé, anh Côn,” Đường Chính né được một đập của Ngô Nhạc Minh, quay ra nói với Vạn Côn: “Sao anh không chừa chút mặt mũi nào cho Lý Oánh hết vậy.”

“Phải đó.” Hàn Lâm cũng nói: “Dù sao thì hôm nay cũng là sinh nhật người ta, coi như lừa gạt, thì dễ dàng một tí không được sao.” Cậu ta nói rồi ngáp một cái: “Sau này đi hát hò ai còn mời nữa chứ.”

Vạn Côn cười gằng một tiếng, ngược mắt lên nhìn Hàn Lâm: “M* mày chỉ giỏi việc đó, sau này muốn sống dựa dẫm vào đàn bà sao?”

“He he.” Hàn Lâm cười vô si: “Vây cũng phải có đứa nào muốn nuôi em chứ, nếu Lý Oánh chịu theo em, em đây mỗi ngày đều sẽ cung chiều cô ta lên tận trời ấy chứ.”

Trong lớp, gia cảnh nhà Lý Oánh cũng được xếp thứ nhất thứ nhì, đã thế còn mẹ Vạn Côn điên đảo, mọi người ai ai cũng biết. Chỉ cần Vạn Côn đi học thì hôm đó cô bé sẽ quần lấy Vạn Côn mời cậu ta đi ăn, dần dần, quan hệ với mấy người bạn của Vạn Côn cũng thân hơn, mời ăn hay đi hát Lý Oánh cũng đều gọi họ theo.

Ngô Nhạc Minh nghe Hàn Lâm nói, mới cười hô hô: “Tính làm tao cười rụng răng hả, Lý Oánh với mày? Nó có cùng tao cũng không thể ụng mày được. Nhưng mà...” Ngô Nhạc Minh ngưng lại, khoát tay lên vai Vạn Côn nói: “Em biết anh không thích cô ta.”

Vạn Côn lười biếng nói: “Giờ mày mới biết.”

Ngô Nhạc Minh rút một điều thuốc ra, giả bộ cao thâm nhìn Vạn Côn nói: “Anh thích phụ nữ.”

“...” Vạn Côn dùng vẻ mặt “Mày nói nhảm nhừa là ăn đập nghe chưa.” nhìn Ngô Nhạc Minh, Ngô Nhạc Minh lo lắng nói: “Không phải con gái.”

“Em biết rồi!” Hàn Lâm nói: “Anh Côn thích dạng phụ nữ trưởng thành phải không?”

Ngô nhạc Minh cười hề hề: “Vây hỏi thử anh Côn của chúng ta xem.”

Vạn Côn sút cậu ta một cái: “Bọn mày cứ giỡn đi, tao đi đây.” Cậu ta vừa hút hết điều thuốc, hai ngón tay kẹp vào đầu lọc, dụi tắt đóm lửa.

“Khoan.” Ngôn Nhạc Minh kéo cậu ta lại: “Về một mình làm gì, anh đi lâu như vậy là đi đâu, em gọi điện thoại anh cũng không nghe.”

“Chẳng đi đâu cả.” Vạn Côn nói làm hơi thuốc cuối cùng cũng tràn ra từ trong miệng trong mũi cậu ta. “Ở lại làm gì, mày vẫn nên kiếm gì đó mà , nếu không thì tập ngồi thiền đi?”

Ngô Nhạc Minh trề môi, trở điều thuốc trên tay vào Vạn Côn: “Anh chờ chút.” Nói xong bèn kéo một cái hộp dài dưới gầm giường ra: “Lại xem đi, hôm nay tranh thanh gió mát, bầu không khí rất thích hợp, anh mang tới chia cho mọi người đây.”

Đường Chính nghiêng người qua: “Cái gì vậy?”

Ngô Nhạc Minh không trả lời, cười rất mờ ám

“Ái cha! Đồ tốt nha!” Đường chính lấy một chồng DVD ra, giơ ra coi: “F*ck! Mày giỏi thật, Ngô Nhạc Minh, chơi cả cái này nữa.”

Ánh mắt Hàn Lâm cũng nhanh chóng bị thu hút, cậu ta và Đường Chính cùng ngồi chồm hổm xục xạo.

Đó là “bộ sưu tập” của Ngô Nhạc Minh. Bình thường Ngô Nhạc Minh cũng không có bao nhiêu tiền tiêu vặt, nhưng khi sưu tầm mấy loại hình ảnh sách báo đĩa phim đồi trụy thì thật sự là không keo kiệt chút nào hết, nhất mà một hai năm gần đây, băng đĩa cũng đã chất đầy hai hộp, cũng đã có bộ dạng của một kẻ đầy kinh nghiệm rồi.

Hàn Lâm trông thấy cái gì đó, ngạc nhiên la lên: “Còn có cả của nước ngoài nữa.”

Ngô Nhạc Minh đứng lên đóng chặt cửa sổ: “Chớ có quá sính ngoại quá, cho mày biết, phim của nước ngoài khâu sản xuất có tốt hơn chút đỉnh, nhưng thứ này không thể chỉ coi hình, mà còn phải xem thần thái nữa! Bọn nước ngoài kĩ thuật tương đối tốt, nhưng nếu bàn về cái thần thái,hình thể, các phương diện, vẫn nên xem hàng trong nước thì hơn.”

“Mày giới thiệu một cái đi chứ.”

“Mày muốn loại gì?”

“Còn có nhiều loại khác nhau sao?”

“Có chứ.” Ngô Nhạc Minh đi qua giường Vạn Côn đẩy đẩy: “Anh xích vào bên trong tí.” Vạn Côn bị cậu ta đẩy vào bên trong, Ngô Nhạc Minh ngồi xuống bên cạnh, nói: “Thì là mày thích có kĩ thuật thành thạo, hay kiểu tạo dựng tình tiết như phim tình cảm?”

Đều là mấy cậu trai mười bảy mười tám tuổi, Hàn Lâm và Đường Chính nhìn bao bì thôi cũng đã không chịu nổi, nhanh nhẩu nói: “Tùy tùy, mày chọn một cái đi, loại như phim tình cảm cũng được.”

“Tao đây sẽ long trọng đề cử.” Ngô Nhạc Minh ngâm điều thuốc, rút trong đồng DVD ra một cái, giơ lên cao, tạo dáng như nữ thần tự do kiêu ngạo nhìn quần chúng, chậm rãi lên tiếng: “Nửa đêm mò vào nhà quả phụ!”

Hàn Lâm và Đường Chính như chim non chờ mớm mồi ngẩng đầu rướn cổ kêu la.

Vạn Côn cười lạnh,cậu ta dựa vào tường, rút thêm một điều thuốc.

“Nửa đêm mò vào nhà quả phụ ” này đúng là một bộ phim không hổ danh Ngô Nhạc Minh khen ngợi giới thiệu.

Trong phim có một kẻ vốn dĩ ban đầu là một tên trộm muốn độ nhập vào một căn nhà để trộm tiền, tiền thì không thấy nhưng lại phát hiện một người quả phụ trong phòng tắm, tên trộm không chịu nổi, tức thì một chân đá bật cửa phòng, người quả phụ sợ hãi kêu lên, thì đã thấy tên trộm cởi quần, người đàn bà trông thấy vật to lớn bên dưới của kẻ đó, chột như người say. Vì vậy hai người này giống như kỳ phùng địch thủ gặp nhau, hấp tấp chiến vài lượt.

Vì Ngô Nhạc Minh đã xem quá nhiều, cho nên suốt mười mấy phút đầu vẫn ngồi nói chuyện với Vạn Côn.

“Anh coi, phải vào trọng tâm thế này này.” Cậu ta nhìn tên trộm đang đưa vũ khí về phía người quả phụ: “Nếu như cái này là phim truyện mà bọn con gái coi, thì lúc này đã che mặt lại, còn chúng ta bây giờ chính là tuột quần.”

Trong căn phòng tối đen, điều thuốc của Vạn Côn lúc lóe sáng lúc tắt ngấm theo từng nhịp hít thở của cậu ta.

Dần dần, khi bộ phim tới cao trào, ngay cả người đã coi nhiều như Ngô Nhạc Minh cũng nhập tâm hơn. Trong phòng nơi nào cũng phát ra âm thanh ưm ưm a a, nước da của người đàn bà nõn nà, sưng rơn, hai bầu ngực chắc nẩy ngọt ngào, vừa trĩu vừa mềm mại.

Mặt mày Hàn Lâm và Đường Chính đã đỏ rực lên, dường như nhịn không nổi nữa.

Vạn Côn chậm rãi đứng lên, Ngô Nhạc Minh quay đầu nhìn cậu ta, hỏi nhỏ: “Đi đâu vậy?”

“WC.” Vạn Côn khẽ nói.

Ngô Nhạc Minh dịch mắt nhìn xuống, Vạn Côn đang mặc quần dài đồng phục, dưới đũng quần đã phồng lên. Ngô Nhạc Minh chột hiểu ra mới cười nói: “Đi đi.”

Vạn Côn ra khỏi phòng, đi thẳng tới WC. Đúng lúc nhà vệ sinh không có ai, cậu ta bèn đẩy cái nắp bồn cầu lại rồi ngồi lên, một tay cời lưng quần, kéo tụt khóa quần xuống, thứ gì đó nhờ nhờ thoáng cái đã bắn ra ngoài.

Vạn Côn ngồi trên nắp bồn cầu, trong miệng còn ngậm miếng thuốc, tay dần dần di chuyển.

Mặt sàn lát gạch men màu xanh, vì đã lâu năm nên những kẽ hở giữa các miếng gạch đã biến thành màu đen.

Nhà vệ sinh không đóng cửa sổ, ở trên tầng cao gió lớn thổi phía bên ngoài tạo ra âm thanh ù ù. Hơi thở Vạn Côn dần dần nặng nề hơn, thêm vài cái nữa, cậu ta nghiêng chặt răng, ngửa đầu, thở ra một hơi thật dài, lúc này lại cảm thấy ngọn đèn trên đầu sáng đến chói mắt.

Sau đó, cậu ta cứ để trần ngồi như thế trên nắp bồn cầu, lại châm một miếng thuốc, nhìn làn khói mỏng mờ mờ quện vào với ánh sáng dưới ngọn đèn, cậu ta cảm thấy thật trống trải.

Vạn Côn cầm lấy cuộn giấy vệ sinh bên cạnh, tự lau sạch cho mình rồi đứng lên rửa tay. Vạn Côn không quay lại phòng ngủ, mà đi ra ban công bên ngoài.

Ban công không lớn, tầm nhìn rất rộng, gió lạnh bạt vào người. Vạn Côn đi tới chỗ xa nhất, đặt tay lên lan can. Gió thổi làm tóc cậu ta hất lên, để lộ ra vầng trán. Vạn Côn lấy điện thoại di động ra, điện thoại báo có hai tin nhắn chưa đọc.

Vạn Côn mở ra xem, cả hai đều là của Lý Oánh, tin thứ nhất là mắng chửi cậu ta, cái thứ hai lại ngọt giọng lại. Vạn Côn lười biếng xem qua rồi lại xem tới xem lui hộp thư đến mấy lần nữa, nhưng không thấy có tin nhắn nào khác. Thoát ra màn hình nên, cậu ta tắt điện thoại.

Ngày hôm sau, Hà Lệ Chân đang ngồi trong phòng làm việc nhìn đồng hồ bài tập trước mặt, trong lòng rất lâu mới có thể bình tĩnh lại.

Nói nộ bài tập đúng là nộ bài tập thật.

Hà Lệ Chân mở vở bài tập ra, hôm qua cô cho bài tập là chép thơ và danh ngôn, ban đầu Vạn Côn còn có chút nấn nót, càng về sau chữ càng nguệch ngoạc, có chữ viết đến hai dòng.

Cô nhớ tới lời Vạn Côn nói tối hôm qua, giọng điệu cậu ta lúc đó chắc nịch, giống như biết cô nhất định sẽ nhắn tin lại.

“Cô Hà, cô Hà?”

Hà Lệ Chân quay sang nhìn thấy Hồ Phi đang đứng ở cửa gọi mình.

“Cô Hà, cô lại đây một chút.”

Hà Lệ Chân đi qua theo, Hồ Phi cùng cô đi tới hành lang mới nói: “Tối qua cô tắt di động hả?”

“À, là hết pin, sao vậy, anh gọi điện thoại cho em sao? Có chuyện gì không?”

“Thì ra là hết pin à.” Hồ Phi nói: “Không phải anh, mà là Lý Thường Gia tìm em.”

“Là chuyện dạy thêm à?”

“Ừ.” Hồ Phi nói thêm: “Bây giờ cơ bản mọi chuyện đều đã chuẩn bị đầy đủ, thầy Lý muốn chúng ta gặp nhau một bữa, các thầy cô tham gia dạy thêm cùng nhau ăn một bữa cơm, để mọi người làm quen một chút.”

“Tốt quá.” Hà Lệ Chân nói: “Ngày nào vậy ạ?”

“Cuối tuần này.” Hồ Phi hỏi: “Có tiện không?”

Hà Lệ Chân lẩm nhẩm: “Cuối tuần? Là thứ bảy hay chủ nhật vậy?”

“Đều được, tùy em sắp xếp thời gian.”

“Các thầy cô khác thì sao?”

“Đa phần mọi người đều chọn chủ nhật, thời gian thoải mái hơn mà.”

Hà Lệ Chân gật đầu: “Vậy chủ nhật đi.”

“Ừm, địa điểm là ở tiệm cơm Cẩm Hoa, tới lúc đó anh sẽ dẫn em đi.”

“Vâng.”

“Quyết định vậy nhé, chút nữa anh sẽ nói lại với Lý Thường Gia.”

Hà Lệ Chân đáp: “Vâng.”

Đã hẹn đi chủ nhật, vậy chỉ còn lại thứ bảy? Cô im lặng quay lại chỗ ngồi. Nhưng chủ nhật đi ăn chắc cũng không mất thời gian lắm, tại sao cô lại nghĩ chủ nhật thì không được nhỉ, lẽ nào cô muốn đi cùng cậu ta cả ngày sao?

Trong khi Hà Lệ Chân còn đang suy nghĩ thì Bành Thiến đã sầm sập chạy lại.

Bạn đang đọc truyện *Sinh Thời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22

Bành Thiến đi lại, kéo tay Hà Lệ Chân tới góc tường, thì thầm “Hôm qua chắc chị mất mặt lắm hả.”

Hà Lệ Chân nín cười: ”Đâu có.”

“Thật không?”

“Đúng vậy mà.”

“Chị quên mất hôm qua mình làm ra cái quái gì rồi.”

“Chị quên thật thì tốt rồi.”

Bành Thiến phồng hai má, cuối cùng thở dài: “May mà chị không dạy lớp 12-6, nếu không cái bản mặt này không biết giấu đi đâu.”

Hà Lệ Chân nói: “Chị vẫn nhớ được đã cùng lớp chúng chơi trò chơi à.”

Bành Thiến lắc lắc tay: “Thôi, không nói nữa.”

“Ừ, phải rồi.” Bành Thiến kéo Hà Lệ Chân nói: “Đêm qua làm phiền em nhiều rồi, cuối tuần này chị mời, hai đứa mình đi dạo phố không?”

Lại là cuối tuần! Không lẽ vì hôm nay là thứ sáu, nên mọi người đều muốn hẹn cuối tuần sao!

“Lúc, lúc nào?”

“Em chọn đi.” Bành Thiến nói thêm “Chị sao cũng được, nếu không thì thứ bảy nhé?”

Hà Lệ Chân bật thốt: “Thứ bảy không được, thứ bảy em có việc rồi.”

Bành Thiến nói: “Giữ chứ? Hiếm khi thấy em bận gì nha.”

“Thì đi ra ngoài có việc đó mà.” Thiếu chút nữa Hà Lệ Chân cắn trúng lưỡi.

Bành Thiến nói: “Vậy thì chủ nhật đi?”

“Chủ nhật cũng có hẹn rồi...”

Bành Thiến ừ ừ, dựa vào tường: “Vậy hai ngày cuối tuần đều không rảnh sao?”

“Tuần này em hơi bận một chút.”

“Vậy thôi đi, để lần khác cũng được.” Chuông vang lên, Bành Thiến đi về lớp.

Vừa nhìn thấy Bành Thiến quay lưng đi, Hà Lệ Chân đã lấy điện thoại ra gửi ngay một tin nhắn. Vì nhắn nhanh quá nên khi cô vừa bỏ điện thoại xuống thì cũng quên mất vừa rồi nhắn cái gì.

Trong phòng học, Vạn Côn đang gục lên bàn ngủ, điện thoại trong bàn học rung lên, Vạn Côn giờ tay rút ra xem.

Một tin nhắn chưa đọc, đến từ Chip Trắng.

Vạn Côn cười mỉm, ngón tay to nhấn một cái, mở tin nhắn ra.

‘Mười giờ thứ bảy, Châu Bình’

Châu Bình? Vạn Côn hơi ngạc nhiên. Châu Bình ở tí phía nam của Dương Thành, tiếp giáp với vùng ngoại thành, đó là một khu khai thác đá. Vạn Côn nhìn tên địa điểm này, dần nhũ mày lại.

Chưa đợi cậu nghĩ thêm thì di động lại rung lên. Cậu ta lại mở ra xem, là tin nhắn của quản lý Tú Quý.

Có vẻ là tin gửi nhóm, nội dung rất ngắn gọn.

‘Thời gian kiểm tra đã kết thúc, cuối tuần đi làm, lịch làm việc gửi tin sau, nhận được thì trả lời’

Vạn Côn từ từ ngồi thẳng người dậy, bấm hai chữ, đã nhận.

‘Nè!’ Ngô Nhạc Minh ngồi bên cạnh gọi cậu ta, trong tay còn cầm di động lắc lắc: ‘Nhận tin nhắn chưa?’

Vạn Côn ừ.

Lúc Ngô Nhạc Minh quay người đi, thì điện thoại di động của Vạn Côn lại rung lên lần nữa, vẫn là quản lý của Tú Quý gửi tin nhắn.

Lần này, rõ ràng chỉ gửi riêng cho mình Vạn Côn. Cậu ta đọc tin nhắn, mấy câu ngắn thôi mà cậu ta nhìn hồi lâu. Cuối cùng tiếng chuông tan học vang lên. Vạn Côn bình thần tắt màn hình điện thoại.

Ngô Nhạc Minh tới sân thể dục chơi bóng, chơi được một lát, mới nói: ‘Cuối cùng m* nó cũng không cần ngồi đực mặt ra ở trường nữa rồi. Còn anh nữa, sao gần đây không biết trúng gió gì mà ngày nào cũng tới trường, trước đây có rảnh rồi cũng không giống thế này.’

Vạn Côn đón được bóng, nhảy lên, rồi ném vào rổ, trái bóng vẽ một đường cong trên không cuối cùng lọt ngay vào rổ.

‘Địch.’ Hai người đứng ngoài đều đứng ngoài vòng ba điểm, Ngô Nhạc Minh nhìn thấy cú đỡ bóng nhanh nhẹn, gọn gàng này, nhìn không được bật một tiếng chữ thề.

Khi cậu ta bắt trái bóng lại, bèn hỏi: ‘Khi nào mình quay lại?’

Vạn Côn cúi đầu nói: ‘Chủ nhật đi.’

‘Hả?’ Ngô Nhạc Minh hỏi: ‘Lịch của anh là thứ hai, chủ nhật mới trở về sau? Trễ vậy thì giường tốt trong kí túc xá sẽ bị cướp sạch cho coi.’

Vạn Côn nói: ‘Vậy cậu về trước đi, chủ nhật anh mới về.’

‘Em thì vẫn còn kịp, lịch thứ tư lận, cuối tuần anh có việc à?’

‘Ừ.’

‘Chuyện gì vậy?’

Vạn Côn liếc nhìn cậu ta: ‘Rảnh quá hả? Quan tâm nhiều vậy.’

Ngô Nhạc Minh cắt lời: ‘Ngày mai em đi, em không thích ngồi thối người ra ở trường đâu.’

Vạn Côn ừ, cúi đầu lại không biết đang nhìn hay là nghĩ cái gì.

Ngô Nhạc Minh và Vạn Côn cùng làm việc ở Tú Quý, chẳng qua cậu ta làm ở quầy tiếp tân, chưa từng nhìn thấy Hà Lệ Chân nên cũng không biết chuyện trước đó giữa Vạn Côn và Hà Lệ Chân.

Thứ sáu là ngày nộp nhật kí. Ngô Uy mang nhật kí đã gom lại đưa đến phòng làm việc cho Hà Lệ Chân, cô giờ từng quyền ra mãi cho tới hết cũng không thấy nhật kí của Vạn Côn.

Hà Lệ Chân hơi bất ngờ.

Tại sao lại không nộp.

Câu nói: ‘Có phải tôi mà viết nhiều thì cô cũng viết lại nhiều cho tôi không’ làm Hà Lệ Chân có ấn tượng sâu sắc. Cô không muốn tìm hiểu có phải sau khi mình nghe xong những lời này mà đã có chút chờ mong gì đó hay không. Hà Lệ Chân đem sổ nhật kí đã nhận xét xong đặt gọn một chỗ, rồi sắp xếp đồ đạc ra về.

Tuy nói không muốn tìm hiểu ngọn nguồn nhưng khó tránh khỏi có chút thất vọng.

Sáng sớm ngày hôm sau, mới năm giờ rưỡi cô đã thức dậy. Cô mở di động ra xem, sau khi nhận được tin nhắn của cô hôm qua, Vạn Côn chỉ trả lời

được rồi không liên lạc được.

Hà Lệ Chân rửa mặt rồi đi làm thức ăn, tám giờ rưỡi cô ra khỏi nhà.

Nói thật, cô cũng không biết hôm qua mình nghĩ gì mà trong đầu lại chọn một chỗ như vậy.

Vạn Côn muốn đưa cô đi trung tâm mua sắm, Hà Lệ Chân biết cậu ta sẽ diện, lại bướng bỉnh, cho nên rõ ràng có khó khăn nhưng chưa từng nói bao giờ, cô lại không muốn phí tiền vô ích do đó ngón tay không nghe đầu óc điều khiển nhấn ra tên chỗ hẹn là hai chữ Châu Bình.

Từ nhà ngồi xe, phải qua 3 trạm, tìm thêm nửa tiếng nữa, Hà lệ Chân mới có thể chạy tới khu khai thác đá lúc mười giờ kém năm. Lúc đầu năm vì cái mỏ đá này vi phạm vấn đề khai thác nên bị chính phủ cưỡng chế ngừng hoạt động để xử lý. Tạm ngưng hoạt động tới giờ đã hơn nửa năm nhưng vẫn chưa khai thác lại, trong đây bị mọc một cái hồ sâu, ở khu vực bãi làm việc ngoài trời, ngay cả một người công nhân cũng không thấy, khung cảnh rất vắng vẻ.

Xung quanh bãi đá cũng không tẻ lắm, có một triền dốc nho nhỏ, một mảnh rừng xanh mướt phủ bên trên.

Lúc Hà lệ Chân tới thì chưa thấy Vạn Côn, cô ngồi xe đi nên cảm thấy hơi mệt, thế là đi lên phía sườn núi, coi như đang đi tản bộ. Lúc trèo lên đến lưng chừng thì bỗng thấy trong rừng cây có người, người đó đang ngồi dưới đất nhìn về phía mỏm đá.

“Vạn Côn?” Hà Lệ Chân gọi.

Vạn Côn quay đầu lại, lắc lắc di động với Hà Lệ Chân, nhỏ giọng nói: “Cô lại tới muộn?”

Cậu ta ngồi ở chỗ hơi dốc, Hà Lệ Chân lại đang vác ba lô, vịn vào hai nhánh cây đi xuống, cô khó khăn giẫm lên mấy hòn đá mà Vạn Côn cũng không đứng lên đỡ cô, Hà Lệ Chân mắng thầm cậu ta trong tên nhóc con này, cô cẩn thận men theo sườn dốc đi tới bên cạnh cậu ta.

“Cậu tới khi nào?”

Vạn Côn nói: “Chín giờ rưỡi.”

“Mấy giờ đi?”

“Sáu giờ.”

Hà Lệ Chân bật cười: “Tôi cũng chưa từng thấy cậu đi học siêng năng giống vậy đâu.”

Vạn Côn đứng lên, Hà Lệ Chân và cậu ta cách nhau rất gần, cô sợ bị ngã nên với tay vịn vào một gốc cây tùng bên cạnh: “Chúng ta đi lên trên đi, ở đây nguy hiểm quá.”

“Nguy hiểm?” Vạn Côn lặp lại, Hà Lệ Chân nghe thấy giọng điệu cậu ta có vẻ lạnh nhạt. Cô ngược nhìn và hỏi: “Sao vậy?”

Vạn Côn nhìn cô, nhưng không trả lời.

Con gió thổi qua, lá cây rung rẩy vang lên âm thanh lao xao. Trời quang đãng rất đẹp, ánh nắng xuyên qua tán cây rập rậm chiếu xuống, từng chấm nhỏ lẻ loi trải lên khắp mặt đất và rơi trên quần áo Vạn Côn.

Hà Lệ Chân bỗng nhiên chú ý đến bộ quần áo hôm nay cậu ta mặc, nó giống với lần đầu tiên khi bọn họ gặp nhau. Tổng cộng cô đã nhìn thấy cậu ta mặc bộ quần áo này ba lần, mỗi lần đều khiến cô nghĩ tới chuyện cũ.

Có thể là vì nó, Hà Lệ Chân nghĩ. Nếu không thì trước kia, cho dù Vạn Côn có trầm mặc trước mặt cô bao nhiêu cô cũng chưa từng cảm thấy cậu ta lạnh lùng xa cách như lúc này.

Hà Lệ Chân cười: “Chưa ngủ đủ hay sao mà khó chịu thế? Lần sau tôi sẽ chọn một chỗ gần gần là được rồi. Nếu cậu không dậy nổi thì gọi cho tôi một cái, trễ một chút cũng được.”

Vạn Côn từ từ đứng lên, phui phui quần áo. Hà Lệ Chân nói: “Cậu còn chưa ăn...” Cô mới nói được một nửa, Vạn Côn đã đổ người về phía trước, Hà Lệ Chân hoàn hồn, Vạn Côn đã cúi đầu, định hôn lên môi cô.

Hà lệ Chân hoảng hốt, lùi lại, nhưng chân loạn choạng, Vạn Côn kéo cánh tay của cô, giúp cô đứng vững người lại, sau đó kéo về phía người mình.

Hà Lệ Chân bị cậu ta kéo lấy cổ tay, cô mới cảm thấy sức của Vạn Côn lại lớn như vậy.

“Buông ra, cậu muốn làm gì hả?”

Hà lệ Chân dùng sức giằng ra, nhưng ngón tay Vạn Côn giống như cái còng, không mấy may nhúc nhích.

Cậu ta cúi đầu, lại định hôn cô.

Hà Lệ Chân giơ tay lên, nhưng vừa giáng xuống đã bị tay kia của Vạn Côn bắt được.

“Tôi đã từng nói.” Vạn Côn đề chặt hai cổ tay cô, nói thắm bên tai: “Cô có thể thử một lần xem, xem coi tôi có để cho cô thoát được hay không.”

“Vạn Côn...!”

“Cô đồng ý đi với tôi, không phải chính là đã chấp nhận chuyện này rồi đó sao.” Vạn Côn nhếch miệng: “Bây giờ giả bộ cái gì nữa?”

Hà Lệ Chân tức quá ngược lại càng bình tĩnh hơn, cô không có tranh cãi với cậu ta: “Nếu như tôi biết cậu như thế này thì tôi cũng đã không đồng ý.”

Vạn Côn cười gằn: “Như thế này là như thế nào?”

Hà Lệ chân nói: “Tự cậu biết rõ hơn ai khác.”

Vạn Côn sầm mặt lại, trong mắt hiện lên tơ máu. Hà Lệ chân không tin nổi, đây là ánh mắt của một người mới hai mươi tuổi đầu.

“Vậy còn cô.” Bỗng nhiên Vạn Côn hỏi.

“Tôi cái gì?”

“Cô thì tốt lành quá đi chứ.” Vạn Côn buông tay ra, Hà Lệ Chân giựt vội tay lại, trên cổ tay cô đã để vết ngón hồng hồng, nhưng cô không thêm xoa.

“Tôi không biết cậu đang nói cái gì.”

“Tại sao cô lại hẹn tôi ở chỗ này.”

Nghe xong câu hỏi của Vạn Côn, Hà Lệ Chân im lặng một lúc, sau đó khẽ nói: “Cậu không thích chỗ này thì hôm qua phải nói cho tôi biết chứ.”

“Đừng giả bộ nữa.” Vạn Côn hầm hừ: “Cô muốn hẹn ở chỗ khi họ cò gáy này chẳng qua là vì chỗ này không có ai. Không ai có thể trông thấy chúng ta, cũng không ai quen biết chúng ta hết.”

Tim cô thút lại dường như còn nếm được vị đắng chát, cảm giác bất lực khiến cô quên đi cơn đau trên cổ tay.

“Cô đem tôi ra làm trò hề.” Vạn Côn nói.

“Không phải...” Giọng Hà Lệ Chân rất nhỏ, Vạn Côn dường như không nghe thấy.

“Cô cảm thấy ông đây xấu xa không đáng để vào mắt phải không? Có phải cô nghĩ tôi thiếu cô ba ngàn cho nên phải mặc cho cô chi phối điều khiển phải không?”

Hà Lệ Chân ngẩng đầu: “Không phải, cậu hiểu lầm rồi.”

“Không sao hết.” Về mặt Vạn Côn bỗng nhiên thay đổi, trở nên thoải mái như coi nhẹ chuyện này: “Vui thôi mà, ai mà không vậy?”

Hà Lệ Chân nhìn cậu ta, cổ áo Vạn Côn mở rộng, gió thổi tới, lộ ra phần xương đòn cường tráng, khỏe khấn. Hà Lệ Chân bỗng nhiên nói: “Cậu phải quay lại làm đúng không?”

Vạn Côn dừng lại một chút sau đó lại khôi phục lại thần thái bộ dạng ban đầu: “Đúng thì sao?”

“Vạn Côn, chuyện khác chúng ta có thể từ từ rồi nói, nhưng công việc này của cậu, đừng làm nữa.”

Vạn Côn không đáp.

Hà Lệ Chân nói: “Chỗ đó không phải chỗ học sinh nên tới.”

“Phải hay không là chuyện của tôi.”

Hà Lệ Chân thấy bức bối: “Tôi nói với cậu nhiều như vậy mà cậu nghe không lọt tai phải không? Loại công việc này sớm muộn gì cũng sẽ làm hỏng cậu thôi!”

“Ồ.” Một lúc sau, Vạn Côn mới nhàn nhạt đáp trả một tiếng: “Ngại quá, người như tôi thì phải làm loại công việc xấu xa người ta coi thường này rồi, cô không muốn nhìn thì đừng nhìn.”

Vạn Côn quay người, một mình đi nhanh lên sườn dốc: “Nhân tiện tôi nói luôn, cô thấy tôi thấp kém, tôi cũng thấy cô cũng chả đứng đắn gì cả. Dù sao cũng là cô trò, tôi cũng muốn nhắc nhở cô. Không phải phía trước có thêm hai cục thịt thì là phụ nữ đâu, kiểu của cô hả, chả có thằng nào thèm.”

Cậu ta bỏ đi.

Hà Lệ Chân đứng lặng thinh trong gió, nghe tiếng bước chân cậu ta đi xa. Sau đó mới vịn vào gốc cây bên cạnh, từ từ trèo lên.

Dù đã cẩn thận nhưng cô vẫn trượt chân, đầu gối đập vào một tảng đá nhỏ làm rách da.

Dường như có hai giọt nước nhỏ xuống nền đất.

Hà Lệ Chân đưa tay chùi mặt, rồi đứng lên đi theo triền núi, làm như chưa từng có gì xảy ra, đeo ba lô đi về.

Ba lô nặng trĩu, trong đó có một chiếc gào mên, bên trong là bánh trứng gà mà sáng sớm nay cô đã làm. Cô lo là sẽ ăn không hết, bởi vì cô biết cậu ta mau đói, cho nên đã làm rất nhiều.

Bạn đang đọc truyện *Sinh Thời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 23

Vạn Côn bước đi trên con đường đá sỏi lồi lõm, sải từng bước lớn, càng đi càng nhanh. Điện thoại trong túi quần cậu ta liên tục rung lên, rung một hồi rồi ngưng lại, nhưng sau đó bốn năm giây lại tiếp tục rung lên nữa.

Nghe thấy điện thoại cứ rè rè liên tục Vạn Côn càng lúc càng bực mình, cuối cùng cậu ta nổi điên giơ chân đá lung tung mấy vật nằm trên đường, làm chúng lăn lông lốc ra xa hai ba thước.

Cậu ta móc di động ra, không thèm nhìn đã nghe máy luôn.

“Alo?”

“Sao bây giờ mới nghe máy!” Bên kia là quản lý của Tú Quý chỗ Vạn Côn làm, tên Vương Khải.

“Tôi không nghe thấy.”

“Thôi được rồi, chuyện trước đó tôi nói, cậu suy nghĩ sao rồi?”

Vạn Côn không đáp.

“Tôi không có thời gian để nói nhiều với cậu, làm hay không làm, làm thì nói, không làm thì thôi!” Giọng Vương Khải rất bực bội.

Vạn Côn nghiêng răng, cậu ta nhìn chằm chằm vào cây cột điện ven đường, đôi mắt như muốn phun máu.

“Thật ra cậu đâu cần phải như vậy.” Vương Khải thoáng dịu giọng lại, khuyên lơn: “Đây là lần đầu tiên của cậu, anh có thể hiểu, nhưng cũng đừng đặt gánh nặng tâm lý. Mấy ngày trước người ta vẫn còn gọi điện thoại cho anh, cũng không có bắt cậu làm quá giới hạn, chỉ là cùng ở chơi với các bà các chị một đêm, cậu còn trẻ như vậy một đêm cũng không chịu nổi sao?”

Cảnh ở bên này khu khai thác đá không đẹp, cát bụi lại nhiều, gió thổi thiếu chút nữa là không nhìn thấy đường.

“Anh nói này, được người ta chọn cũng là may mắn đấy, cậu đừng có không biết điều như vậy, biết bao nhiêu người chờ anh muốn kiếm một mối mà không ra kia kìa. Tuổi của ba mẹ này chừng bốn mươi lăm, sức khỏe tầm vóc cậu như thế thì sợ gì?” Vương Khải ri thăm: “Anh nói cho mày biết, mấy mẹ này đều là khách hàng thân thiết của quán chúng ta, rất béo bở, nếu mày chịu đi, một đêm ít nhất cũng bảy ngàn.

Vạn Côn im lặng rất lâu, sau mới nói nhỏ: “Tôi không muốn đi.”

“Có phải mày còn sợ không?” Vương Khải hỏi.

Vạn Côn móc một điều thuốc trong bao ra, hơi cúi kính: “Không phải chuyện sợ hay không.”

“Nếu mày không đi, thì đừng đi làm nữa.” Vương Khải châm chọc: “Mày nên biết, việc này là do cậu Ngô giới thiệu hai bọn mày tới, nếu không bọn anh cũng không cần nhận người mới. Lúc đầu hỏi thì trả lời ngon lành, cái gì cũng làm được, bây giờ vừa dựng chuyện thì như rửa rớt đầu, đúng là nhìn không ra à, nếu mày là học sinh giỏi toàn diện gì đó thì còn hiểu được, chứ một thằng con đồ đầu đường xó chợ thì còn bày đặt cái gì? Biết tiếp viên rượu có ý gì không? Là bán đó! Là bán thân đó có biết chưa...? Nếu mày không thiếu tiền thì tùy mày giả bộ sao cũng được, còn như nghèo mà bày đặt, định coi mình là con nhà lành chắc?”

Vương Khải vừa chửi xong, cũng cúp điện thoại cái cụp.

Vạn Côn nghe tiếng máy bận trong điện thoại, hồi lâu sau mới buông tay xuống.

Cách đó có một tiện sửa chữa máy móc, tiếng leng keng lăm rầm vang lên liên tục, xung quanh đầy bốc lên mùi của vật liệu hóa chất gắt mũi, đứng ngay đó một hồi Vạn Côn bắt đầu cảm thấy đau đầu.

Cậu ta đứng ở đó tròn hai mươi phút, mới rút ra một vật từ trong lưng quần.

Cầm quyền nhật kí nhần nhúm trong tay, nhìn một lúc, cuối cùng cảm thấy như không thở nổi, bèn nhất quyết vứt nó xuống ven đường.

Hà Lệ Chân mệt mỏi về tới nhà, cô đem trứng gà trong gào men bỏ lại vào tủ lạnh, ngồi xuống bàn rồi không muốn động tay làm gì nữa cả. Nhưng cô cảm thấy mình lại không khó chịu lắm.

Là không còn hơi sức đâu nữa.

Sau đó, cô đặt cây bút trong tay xuống, dựa vào bàn nhìn con cá vàng béo mập trong hồ đang bơi qua bơi lại.

Hà Lệ Chân nằm sấp một lúc, suy nghĩ bay đến tận đầu tận đuôi.

Cô nhớ lại cả quá trình từ lần đầu tiên chạm mặt Vạn Côn, nghĩ cẩn thận mỗi lần. Cô nghĩ mà thấy buồn, nhưng cô không ghét cậu ta, không một chút nào hết.

Cô tỉ mỉ nghĩ tới nguyên do, nhưng phát hiện chuyện này không phải chỉ mấy câu thì có thể nói hết được.

Suy nghĩ một hồi, cuối cùng vẫn dừng lại hình ảnh cậu ngồi chồm hổm trước cửa hàng tạp hóa hút thuốc. Hà Lệ Chân bưng tỉnh, hình ảnh này giống như một con dấu với màu mực đen in hẳn lên trong đêm tối, khắc vào tâm trí cô, khi đã đóng xuống rồi thì không thể bôi xóa được.

Quên đi, Hà Lệ Chân nhìn cái túi để một bên, trầm nghĩ, dù sao mọi chuyện cũng đã kết thúc.

Nhưng khi ánh mắt của cô lướt qua chiếc túi nhìn đến sofa trong góc phòng, thì vành mắt lại chợt đỏ lên, cô vội vàng quay mặt đi, gục đầu xuống bàn.

Sofa màu xanh da trời nhạt, vốn dĩ là đồ đặc có sẵn trong phòng khi đến thuê trọ, Hà Lệ Chân gần như chưa từng ngồi tới nó. Bây giờ nhớ lại, dường như chỉ có Vạn Côn là rất thích ngồi cái sofa kia.

Cô nhớ lại bộ dáng ngồi trên sofa của cậu ta, kiểu như một chú chó săn không biết nghe lời, mang một đôi mắt trắng dã của loài sói không có tí ảm áp.

Đừng buồn vì bọn thanh niên làm gì. Hà Lệ Chân nhớ tới lời Bành Thiên nói, cũng cùng một việc, cô thì khó chịu muốn chết muốn sống, nhưng chúng nó chỉ rơi vài giọt nước mắt lúc đầu, đi ngủ một giấc rồi quên luôn.

Hà Lệ Chân bỗng nhiên rất muốn tìm ai đó để nói chuyện, cô nghĩ ngợi nửa ngày mới gọi điện thoại cho Thương Khiết.

Thương Khiết đang ngủ.

“Lệ Chân?”

“Ừm...”

“Gọi điện sớm vậy, có chuyện gì hả?”

Hà Lệ Chân hoảng hốt, cô ngẩng đầu nhìn giờ: “Mười hai giờ mấy rồi mà.”

“Ba giờ mình mới ngủ lận, sao vậy?”

“Không, không có gì.” Nghe Thương Khiết nói rạng sáng mới ngủ, Hà Lệ Chân cũng không muốn làm phiền bạn: “Vậy cậu cứ nghỉ ngơi đi.”

Thương Khiết thật sự rất mệt, nên chỉ hỏi thăm mấy câu rồi định cúp điện thoại.

“Thương khiết!” Trước khi cô ấy cúp máy, Hà Lệ Chân bỗng gọi giật lại.

“Hả? Sao vậy?”

“Mình muốn hỏi cậu một việc.”

“Chuyện gì thế.”

“Có phải mình rất quê đúng không.”

“...” Thương Khiết nghe xong cũng ngây cả người: “Sao tự nhiên lại hỏi cái này, tính ra rồi hả?”

“Không phải.” Hà Lệ Chân thì thầm: “Mình chỉ muốn hỏi tí thôi.”

Thật ra cũng không cần phải hỏi, Hà Lệ Chân cũng biết rõ đáp án. Cô và Thương Khiết quen nhau hơn mười năm, không chỉ một lần nghe cô ấy nói như vậy.

Nhưng lần này, Thương Khiết lại không đáp lời cô ngay.

“Lệ Chân, ở trường bị người ta bắt nạt đúng không?”

Có coi như bị bắt nạt không. Bị một học sinh ăn hiếp? Hà Lệ Chân nói không nên lời.

“Không có.”

“Không có cái khi ấy.” Thương Khiết hỏi: “Có ai nói gì cậu phải không?”

Hà Lệ Chân luống cuống, dứt khoát không trả lời.

“Hà lệ Chân, cậu nghe đây.” Hình như Thương Khiết đang hút thuốc ở bên kia: “Minh đã nói rất nhiều lần rồi, cậu quê lắm, nhưng lại quê theo kiểu không giống với người khác, nói thế nào nhỉ, là một loại quê mùa khá đặc biệt.”

“...” Hà Lệ Chân đã lĩnh giáo được cách an ủi của Thương phú bà đây: “Được rồi, cậu ngủ đi.”

“Sao không chịu nói gì?”

“Ừm, thôi.”

Cúp máy, Hà Lệ Chân đã cảm thấy trong lòng dễ chịu hơn một chút. Cô tới bên cửa sổ, kéo màn ra. Ánh nắng buổi trưa vừa hùng hực vừa ấm áp, chiếu lên giàn mướp bên ngoài, thật tươi non, giống như trứng gà mềm mại vàng ươm.

Ngày hôm sau, sáng sớm Hồ Phi đã tìm Hà Lệ Chân để hẹn giờ.

“Mười một giờ tôi chờ cô ở cổng trường, được chứ?”

“Được ạ.”

Nghe Hồ Phi nói, tính cả họ thì lần này có tất cả chín người tham gia, Hà Lệ Chân bùi ngùi, cũng nhanh chóng làm việc. Vì có người đến từ trường khác, hơn nữa vì chuyện hôm qua, nên hôm nay Hà Lệ Chân dậy rất sớm, hiếm khi mở tủ tìm quần áo sửa soạn, cô muốn chọn một bộ phù hợp một chút.

Nhưng tìm tới tìm lui cô phát hiện quần áo của mình đều cùng một kiểu. Sau cùng cô chọn trong đồng quần áo một chiếc váy liền màu xanh lam nhạt, cái này đã là bộ quần áo hiếm có có thể gọi là “đẹp” của cô.

Hà Lệ Chân chải tóc gọn gàng, cột ra sau đầu, mang một đôi giày đế xuồng, xoay người nhìn gương một hồi mới ra khỏi nhà.

Hồ Phi đã chờ trước cổng trường, Hà Lệ Chân chạy tới nói: “Thầy Hồ, để anh chờ lâu rồi.”

“Không Không, tôi cũng vừa tới, chúng ta đi thôi.”

Hồ Phi lái một chiếc tới, hai người cùng lên xe. Trên đường đi, anh ta nói với Hà Lệ chân: “Địa điểm thêm đã được sắp xếp rồi, ngay trong một tiểu khu sau đường Minh Hoa phía trước, cô biết chỗ đó không?”

Hà Lệ Chân không rõ lắm: “Không sao, tới lúc đó tôi đi một lần là nhớ thôi.”

“Ừ, chỗ này cũng được lắm, nhưng gần đó có vài công trường bây giờ đang thi công, không biết có ồn ã lắm không.” Hồ Phi nhích lại nói: “Ày da, sắp xếp cũng gần xong rồi, bận bịu hơn một tháng. Bây giờ chỉ còn học sinh thôi.”

Hà Lệ Chân nói: “Tuyển học sinh trong thành phố sao ạ?”

“Đúng vậy.” Hồ Phi lại nói: “Nhưng vì ban đầu chưa nổi tiếng, học sinh đều là do các thầy cô tự kéo tới thôi.”

Hà Lệ Chân cẩn thận nói: “Vậy cần kéo học sinh trong trường mình không?”

“Chuyện này để tôi làm.” Hồ Phi nói: “Có không ít phụ huynh học sinh nói muốn tôi phải dạy thêm, năm nay là năm cuối cấp, phải cố liều mạng thôi.”

Tới trước nhà hàng, Hà Lệ Chân có đôi chút khần trương. Đây là lần đầu tiên cô tới nhà hàng Cẩm Hoa, nhìn trước cửa là biết nơi này phong cảnh rất đẹp, là nơi mà bình thường Hà Lệ Chân sẽ không đi.

Hồ Phi không biết xuất phát từ tâm lý gì, lúc xuống xe nói với Hà Lệ Chân: “Hôm nay thầy Lí mới khách. Cô không biết chứ, gia đình nhà Lý Thương Gia có điều kiện rất tốt.”

“...À vâng”

Hồ Phi và Hà Lệ Chân tới cuối cùng, Lý Thường Gia đặt một gian phòng lớn, lúc họ tới thì quanh bàn đã ngồi đầy người.

“A, thầy Hồ và cô Hà tới rồi.” Lý Thường Gia vốn đang nói gì đó với một cô giáo ngồi bên cạnh, thấy Hồ Phi tới thì vội vàng đứng lên đón bọn họ.

“Mau vào ngồi đi.”

Hồ Phi và Hà Lệ Chân ngồi vào chỗ. Lý thường gia vừa bắt chuyện với họ, vừa gọi nhân viên mang đồ ăn lên.

Hà Lệ Chân nhìn thoáng qua, trong các thầy cô ngồi ở đây hình như cô là người nhỏ tuổi nhất. Hà Lệ Chân nghĩ, không chỉ nói về tuổi tác, mà cả kinh nghiệm chắc chắn cũng là người có ít nhất. Một thầy giáo chừng năm mươi ngồi bên cạnh chào hỏi cô: “Chào cô.”

Hà Lệ Chân vội vã cúi đầu: “Xin chào, em là Hà Lệ Chân, dạy ngữ văn ạ.”

“Rất vui được quen cô.” Người thầy kia gật đầu, không nhanh không chậm nói: “Tôi là thầy dạy toán của trường Lục Trung, Trương Kính.”

“Chào thầy ạ.”

“Trông cô còn rất trẻ.”

“Dạ, em vừa học xong nghiên cứu sinh, là năm đầu đi dạy.”

Lúc Hà Lệ Chân trò chuyện với ông thầy này, phục vụ đã bưng thức ăn lên.

Hà Lệ Chân không tỏ vẻ mặt gì nhưng trong lòng thầm ngạc nhiên. Thức ăn được bưng lên vừa nhìn đã biết không rẻ, mấy phần tôm hùm này bự như cánh tay vậy.

Một nơi nhỏ bé thế này mà lại có người giàu có dường này, Lý Thường Gia nhìn qua chỉ một thầy giáo dạy văn nhả nhặn, giản dị, không ngờ gia thế lại tốt như vậy.

Hà Lệ Chân hơi nghiêng mắt, không ngờ đụng trúng ánh mắt Lý Thường Gia, anh ta cười với cô: “Cô Hà hôm nay xinh quá.”

Hà Lệ Chân biết anh ta chỉ xã giao theo phép lịch sự nên khen bộ quần áo hôm nay cô mặc vậy thôi, nhưng dù nói sao, được người ta khen, trong lòng Hà Lệ Chân thấy rất vui.

Cô cũng cười với anh ta, sau đó hai người lại trò chuyện với người bên cạnh.

Như vậy thật tốt, Hà Lệ Chân vừa cùng ông thầy già bàn mấy vấn đề giáo dục học sinh vừa nghĩ.

Một câu nói vô cùng đơn giản như thế này, biết rõ là giả nhưng cả đôi bên đều có thể mỉm cười vui vẻ. Hà tất phải công kích nhau, trẻ con như vậy, đâu đá lung tung, hại người lại hại mình.

Bạn đang đọc truyện *Sinh Thời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24

Thức ăn đã được sắp lên bàn, người phục vụ lại mang đồ uống lên, Lý Thường Gia rót một ly rồi đứng dậy.

Tiếng nói chuyện dần nhỏ lại, mọi người đang chờ anh ta lên tiếng.

“Ừm...” Lý Thường Gia bắt đầu, rồi bật cười: “Mọi người đều là thầy cô giáo, giờ lại im lặng nhìn chăm chăm vào tôi như vậy, sao tôi lại cảm thấy giống như đang quay về thời học sinh ấy nhỉ.”

Mọi người đều bật cười, Lý Thường Gia lại nói: “Chúng ta đều chưa ăn trưa cho nên tôi chỉ nói ngắn gọn thôi, mục đích hôm nay mời mọi người tới đây chính là để chúng ta có thể làm quen với nhau một chút. Về chuyện lớp học, cơ bản đều đã giải quyết xong xuôi, giấy tờ tôi cũng đã chuẩn bị xong, các lớp học sẽ bắt đầu từ tuần sau. Tuy các thầy cô đều đến từ các trường khác nhau nhưng sau này chúng ta cũng có thể coi là đồng nghiệp, bây giờ tôi xin kính một ly trước tại đây, mong rằng lớp bỏ túi của chúng ta sẽ hoạt động suông sẻ.”

Giọng nói của Lý Thường Gia rất ấm, Hà Lệ Chân thấy học sinh lớp anh ta thích nghe anh ta giảng bài cũng không phải không có lý do. Giọng nói không chỉ trầm ấm mà ngữ điệu cũng rất êm ái, chậm rãi, từ tốn, cũng có thể vì là thầy giáo dạy văn nên còn mang vẻ phong phạm của một người trí thức.

Các thầy cô giáo đều vỗ tay, sau đó cùng nâng ly, Lý Thường Gia cạn một chén, lại nói: “Phụ nữ không uống bia thì có thể gọi nước ngọt nhé.”

Hà Lệ Chân ngẩng đầu lên thì bất gặp Lý Thường Gia đang nhìn về bên cô, bàn tay cô không ngưng ngừng chuyển hướng, rót nửa ly bia.

Lý Thường Gia quay đi lại nói: “Vây chỉ uống một chút cho vui là được, không cần cạn ly đâu.”

Anh ta vừa dứt lời thì thầy Trương ngồi bên cạnh Hà Lệ Chân đã ngửa đầu, chớp mắt là cả ly bia đầy đã chui tọt xuống bụng. Hà Lệ Chân dờ ra, Trương Kính quay lại trêu cô: “Khát quá, cô Hà đừng cười nhé.”

Hà Lệ Chân cười cười: “Không có đâu, chủ có thể uống cả ly này của cháu.”

Lý Thường Gia đã mở mồm nên sau đó mọi người bắt đầu ăn uống. Hà Lệ Chân dần dần phát hiện ra cô đã hoàn toàn xem thường khả năng của Trương Kính. Ba ly gồm của cô, và hai cô giáo ngồi bên cạnh đều đã được nằm trong bụng của ông ta. Ông ta đều uống hết cả như không có biểu hiện say xỉn chút nào, khuôn mặt chỉ hơi đỏ lên nhưng trạng thái rất tỉnh táo, còn cùng cô trò chuyện.

“Tôi à, người già nhưng tâm hồn không già.” Trương Kính lại nói: “Vốn dĩ tôi phải về hưu rồi, nhưng ở nhà thì làm gì? Ngày ngày chờ người khác tới chăm nom sao? Sống như vậy không có ý nghĩa.”

Hà Lệ Chân cảm thấy ông giáo già này thật dễ thương: “Vâng, thầy đã làm giáo viên lâu như vậy rồi, cảm giác này cũng dễ hiểu thôi.”

Trương Kính cười khà khà, lại bật nắp một chai bia, Hà Lệ Chân nói: “Tư lượng của thầy tốt thật.”

Cô quay đầu qua thì thấy Lý Thường Gia và hai giáo viên ngồi cạnh đang trò chuyện, bên cạnh cũng đã có bốn năm cái chai rỗng. Hà Lệ Chân thầm nghĩ, có lẽ đây chính là phong độ của người trí thức?

Trung Hoa từ ngàn xưa đã có rất nhiều văn nhân đều yêu rượu, nổi tiếng nhất chính là Lý Bạch, còn cả Tô Thức, Lục Du, Tào Tháo, Đào Uyên Minh... Khi đọc về họ Hà Lệ Chân đã nghĩ có phải rượu có thể kích thích và dùng gửi gắm tình cảm của con người.

Nhưng thầy Trương uống bia khác với người ta. Hà Lệ Chân nhớ lại hôm ăn uống cùng với lớp 12a6, không biết nên nói gì.

Hà Lệ Chân lại nhìn sang Trương Kính, mái tóc đã muối tiêu mà vẫn trông mới vui vẻ làm sao, cô cười nghĩ, nếu phải ví von, có lẽ văn nhân uống rượu, cũng là để bộc lộ tình cảm.

Nghĩ như vậy, Hà Lệ Chân có chút không nhìn được, cô cầm một chai lên, tự rót cho mình một ly, nói với Trương Kính: “Thầy Trương, em kính thầy một ly.”

“Được được.” Trương Kính không từ chối một ai, ngửa đầu uống cạn.

Hà Lệ Chân từ từ nhắm hai mắt, uống mấy ngụm lớn, lúc này mới cảm thấy trong miệng đắng muốn chết, nhưng vì ‘tình cảm’, nên cô cũng liều mạng, nín thở uống cạn một hơi.

“Ồ.” Trương Kính bật thốt: “Hay, hay.”

Hà Lệ Chân đặt ly bia xuống, chất cồn mới vừa xuống bụng đã không chịu yên cứ muốn trào ngược lên. Mắt cô cay xè, nước mũi cũng muốn chảy ra. Cô bụm miệng lại, ho khò khè.

Trương Kính ngần ngại nhìn cô: “Cô không có việc gì chứ, chắc uống vội quá đó mà.”

Hà Lệ Chân bị cảm giác trào ngược trong người làm cho không nói nổi, chỉ biết lắc lắc tay. Lý Thường Gia như cảm nhận được quay lại thì nhìn thấy tình cảnh này, vội vàng chạy qua vỗ lên lưng Hà Lệ Chân: “Sao vậy cô Hà?”

Vốn dĩ cô vẫn cố nhịn được, ai ngờ Lý Thường Gia vỗ cái này, đúng là đổ dầu vào lửa mà. Thứ gì đó trào lên trong cuống họng, Hà Lệ Chân không chịu nổi nữa, cũng không muốn ở lại trong phòng để bị cười chê, cô đứng vụt dậy tránh khỏi tay Lý Thường Gia, rồi chạy ra ngoài, cô giữ lấy một người phục vụ, tay bụm miệng không nói được, nhưng người này cũng là một người dày dặn kinh nghiệm, chỉ nhìn một cái đã biết là cô muốn ói, anh ta chỉ về hành lang phía trước: “Đứng trước rẽ trái.”

Hà Lệ Chân chạy tới toilet, vừa đẩy cửa, còn chưa kịp khóa đã ói thốc ói tháo.

Cô cảm giác như mình đã nôn ra tất cả những gì mình vừa ăn hôm nay, lúc này cô nghĩ, khó khăn lắm mới được ăn một bữa ngon, thế mà đã cho ra hết rồi.

Ói nửa hồi lâu, cuối cùng Hà Lệ Chân cũng cảm thấy trong bụng thoải mái hơn một chút, cô đứng bên bồn rửa tay súc miệng, hít thở cho bình tĩnh lại rồi quay về phòng.

Vừa ra khỏi nhà vệ sinh, Lý Thường Gia đã chờ sẵn. Hà Lệ Chân không ngờ anh ta lại đứng ở đây, Lý Thường Gia lo lắng ra mặt: “Sao rồi? Không có việc gì chứ.”

Hà Lệ Chân đáp: “Không sao.” Cô hơi ngưng ngừng: “Do tôi không cần thận thôi.”

Lý Thường Gia hỏi: “Thầy Trương mời bia cô à? Cô không uống được thì nói với ông ấy một tiếng.”

“Không không.” Hà Lệ Chân vội vàng giải thích: “Không phải ông ấy mà là tôi mời ạ.”

“...”

Hà Lệ Chân nói: “Tôi chưa uống bia bao giờ nên muốn thử xem, không ngờ bia lại mạnh như vậy.”

“Bây giờ cô cảm thấy sao rồi?”

“Không sao nữa rồi ạ.”

Lý Thường Gia cùng Hà Lệ Chân quay lại, tình cờ gặp người phục vụ từ trong phòng bước ra, Lý Thường Gia gọi cô ta lại: “Lấy giúp tôi một bát com rượu nếp viên mang lên nhé.”

“Vâng.”

Lý Thường Gia đẩy cửa ra, quay lại cười với Hà Lệ Chân: “Ồi rồi ăn cái này sẽ cảm thấy dễ chịu hơn, trước đây tôi cũng vậy đấy.”

Anh ta nói xong thì quay người đi tới chỗ ngồi của mình, cùng những thầy cô khác nói chuyện.

Khi Hà Lệ Chân trở lại, Trương Kính rất áy náy.

“Ồi xin lỗi nhé, tôi không biết từ lượng của cô Hà lại...”

Hà Lệ Chân cười tiếp lời: “Lại kém như vậy ạ.”

Trương Kính nói: “Vừa đôi lại đồ uống cho cô rồi.”

Không lâu sau, com rượu nếp viên được bưng lên, người phục vụ hỏi của vị khách nào, Lý Thường Gia nói: “À, là của cô ấy.” Anh ta chỉ Hà Lệ Chân cho người phục vụ, người nọ bưng bát com rượu nếp viên đặt xuống trước mặt cô.

Mọi người trên bàn đang trò chuyện rất vui vẻ, không ai chú ý tới việc này nhưng Hà Lệ Chân lại cảm thấy thật xấu hổ.

Com rượu nếp viên trông rất ngon, nước trong như bạch ngọc, bên trong có những viên trân châu làm bằng gạo nếp nho nhỏ, trong nước có lợn cợn ít bã com rượu. Hương vị cũng rất ngon, rượu nếp ngọt ngào thơm mát, trân châu rất mềm dẻo, nhân cũng rất ngon. Hà Lệ Chân chỉ mới ăn một muỗng đã cảm thấy trong bụng đỡ hơn rất nhiều.

Lúc đối mặt với Lý Thường Gia, cô bèn gật đầu tỏ ý cảm ơn, Lý Thường Gia chỉ cười cười.

“Tôi rất thích ăn món này.” Sau khi ăn xong, khi Lý Thường Gia đi qua nói chuyện với mấy giáo viên chỗ Hà Lệ Chân mới nói với cô: “Cổ họng tôi không được tốt lắm, bình thường hay bị ho, ăn cái này xong thì cảm thấy rất sáng khoái.”

“Vâng, quả thật là thấy khỏe người ra ạ.” Hà Lệ Chân nói.

Bữa tiệc rất vui vẻ, đến khi ra về, mấy đồng chí nam đều uống quá chén, có hai cô giáo có việc phải về trước, còn lại Hà Lệ Chân ra về sau cùng.

Khi mọi người giải tán, Lý Thường Gia tìm Hà Lệ Chân. Anh ta cũng uống khá nhiều, mặt đỏ ửng lên, nhìn có vẻ rất phấn khởi.

“Cô Hà ăn thấy ngon không?”

Hà Lệ Chân đáp: “Vâng, ngon lắm.”

Lý Thường Gia hỏi: “Cô về luôn hả? Đi đường nào, tôi bắt xe giúp cho.”

“Không cần đâu, tôi muốn đi bộ một chút.”

“Vậy cô chờ tôi nhé.” Lý Thường Gia nói: “Tôi uống bia nên không được lái xe, đợi tôi gọi cho tài xế lái thay rồi đi chung với cô một lúc.”

“Vâng...”

“Cô cứ đi trước đi.” Lý Thường Gia chạy về phía quán ăn, ngoảnh đầu lại nói: “Tôi sẽ đuổi theo cô.”

Hà Lệ Chân chưa nói được một câu, Lý Thường Gia đã chạy đi mất. Cô cũng không đi mà đứng lại chờ. Khi quay lại thì nhìn thấy Hồ Phi cũng vẫn chưa về, anh ta cầm điện thoại trên tay nhíu mày nhìn, nhìn một lúc thì bỏ tay xuống dáo dác tìm xung quanh.

Hà Lệ Chân đi tới hỏi: “Thầy Hồ, anh chưa về sao, đang tìm gì vậy?”

Thầy Hồ giật mình quay lại: “Ah, cô Hà à, tôi đang đợi người ta.”

Hà Lệ Chân gật đầu, không muốn quấy rầy anh ta, chuẩn bị đi.

“Cái thằng Vạn Côn khốn kiếp không biết lại biến đi đâu rồi.”

Hồ Phi khẽ lầm bầm một câu, Hà Lệ Chân lại khựng lại. Cô quay lại hỏi: “Vạn Côn?”

“Hà.” Hồ Phi nói: “Cái thằng này gọi điện cho tôi, nói muốn nghỉ học tạm thời, tôi bảo nó tới đây mà nói với tôi. Đã nửa tiếng rồi mà chưa thấy người đâu.”

Hà Lệ Chân cảm thấy đầu óc trống rỗng: “Tạm nghỉ sao?”

“Đúng thế.” Hồ Phi nói: “Tạm cái gì, nghỉ luôn thì tốt rồi.”

“Cậu... em ấy có nói lý do không?”

“Tôi không viết.” Hồ Phi nói: “Còn có lý do gì nữa, là không muốn học nữa thôi.”

“Tại sao?”

Thầy Hồ thấy kì lạ: “Tại sao cái gì?”

Lúc này Hà Lệ Chân mới ý thức được mình đang làm gì, cô lắc đầu: “Không, tôi, tôi...”

“Này! Vạn Côn...!” Hồ Phi gào lên, Hà Lệ Chân ngược lên thì nhìn thấy Vạn Côn đứng ở đường đối diện, đang đi về phía bên này.

Cậu ta vẫn mặc quần áo ngày hôm qua nhưng trông lại khác hẳn, không biết có phải do không nghỉ ngơi hay không, nhìn cậu ta có vẻ rất mệt mỏi, lười nhác. Cậu ta từ bên kia đường đi lại, cứ đi thản nhiên như vậy, có một chiếc xe chạy sượt qua bên cạnh, người tài xế hạ cửa sổ xuống quát: “Muốn chết hả!”

Vạn Côn dừng lại ngay giữa đường, nhìn nhìn dưới đất, sau đó tới bên lề đường nhặt một cục gạch lên, không thèm nói câu nào mà đã cầm nó chọi về phía cái xe.

“Làm gì vậy? Mày muốn làm gì vậy hả!” Tài xế là một người đàn ông hơn bốn mươi tuổi, ngồi bên cạnh là một cô gái, cô gái thấy cậu ta bình tĩnh bước tới, giống như một bệnh nhân tâm thần, sợ hãi hét lên.

“Cút! Mẹ kiếp cái thằng bụi đời, cút đi...!” Cô ta mới chửi đến đó thì viên gạch của Vạn Côn đã nện xuống. Lần này cậu ta chọi lên đầu xe, đầu xe trũng xuống một hõm to. Cậu ta chân dài, đứng đạp lên cửa hông xe, người phụ nữ hét lên, vừa ngược lên thì thấy một cái đầu sắp lại gần, mặt người đó tối đen, vẻ dữ tợn, mắt ngầu đỏ, hắt hàm nhìn bọn họ.

Vạn Côn chậm rãi nói: “Con kia nói ai muốn chết hả?”

Cô gái sợ đến nỗi bật khóc, cũng không dám la lối nữa, kéo kéo người đàn ông: “Đi thôi đi thôi! Đừng đụng tới tên này...!”

Người đàn ông còn chưa muốn thôi, nhưng bộ dạng gã bên ngoài cứ như đang đợi mình xuống xe, anh ta nhìn ra thấy cả người cường tráng của Vạn Côn, mới nghĩ rằng. Không thèm chấp tiểu nhân, cuối cùng chỉ chửi đồng mây câu rồi lái xe lao đi mất.

Tất cả mọi chuyện xảy ra chỉ trong vòng mấy phút, Hồ Phi và Hà Lệ Chân còn chưa kịp phản ứng gì. Đến khi xe đi xa rồi, Hồ Phi mới định thần lại, tức đến điên người.

“Vạn Côn...!” Qua đây cho tôi!”

Vạn Côn ngược nhìn Hà Lệ Chân đang đứng cạnh Hồ Phi. Cậu ta chớp mắt một cái, nét mặt càng thêm âm trầm.

Cậu ta mới đi tới gần, vẫn còn cách Hồ Phi ba mét thì đã bị mắg.

“Cậu nói coi có chuyện gì vậy hả? Vừa nãy cậu làm gì? Cậu là lưu manh đầu đường xó chợ à...!? Còn nữa, tự nhiên gọi điện thoại cho tôi nói muốn nghỉ học? Cậu nghĩ trường học là chỗ gì mà nói tới là tới nói đi là đi?”

Hai tay rút túi quần, Vạn Côn đứng cúi đầu, tóc mái rũ xuống, che đi đôi mắt.

“Nói!” Hồ Phi đã có hơi bia trong người, khí thế rất hùng hỏ: “Rốt cuộc là có chuyện gì?!”

Có người qua đường đi ngang, tò mò hóng chuyện, Hà Lệ Chân khuyên Hồ Phi dẫn cậu ta đến chỗ khác mà mắg, nhưng bây giờ anh ta đang rất tức giận, nào để cho cô can ngăn.

“Cậu vẫn không chịu nói?” Hồ Phi hét lên.

Chương 25

Vạn Côn từ từ ngẩng đầu lên, hơi thở đều đều, dường như không chút nào ảnh hưởng bởi lời Hồ Phi.

Hồ Phi nhìn bộ dạng của cậu ta như vậy thì rất chướng mắt, nhìn chỗ nào cũng thấy khó chịu: “Nói đi, rốt cuộc cậu muốn làm gì?”

Vạn Côn cười khẩy ra tiếng: “Muốn làm gì? Không phải làm theo lời ông nói sao.”

“Bây giờ cậu đã không đi học nữa rồi, nếu không muốn học nữa thì nói người lớn tới trường làm thủ tục thôi học ấy! Hồ Phi nói: “Đưa tôi cách liên lạc với người nhà cậu, ngay bây giờ!”

Vạn Côn chớp mắt, cũng không thêm trả lời. Dường như ánh mắt cậu ta có vô tình đảo qua Hà Lệ Chân, cũng lạnh lùng, cũng ác ý như vậy.

Hà Lệ Chân vẫn kiên định đứng bên cạnh Hồ Phi, cô biết, về mặt mình hiện giờ cũng chẳng khá hơn Vạn Côn bao nhiêu.

Mặc kệ Hồ Phi mắng mỏ, trước sau Vạn Côn vẫn giữ vẻ khinh thường, Hồ Phi vừa uống rượu, cảm thấy rất chóng mặt, người đứng không vững. Hà Lệ Chân để ý thấy Hồ Phi đưa tay vịn ra sau ót bước thụt lùi, bèn vội chạy lại đỡ sau lưng anh ta: “Thầy Hồ, thầy không sao chứ.”

Hồ Phi nhú chặt mày, cảm thấy trời đất quay cuồng, Hà Lệ Chân đỡ sau đầu anh ta, thấy hơi thở anh ta dồn dập, trầm nghĩ thôi rồi, thầy Hồ còn trẻ vậy chắc không có bệnh cao huyết áp chứ.

Cũng may Hồ Phi chỉ cảm thấy choáng váng một chút rồi không sao nữa, Hà Lệ Chân nói: “Thầy Hồ, anh cảm thấy thế nào rồi, có cần gọi xe cấp cứu không?”

Hồ Phi khua tay: “Không sao đâu, tôi đi toilet chút đây.”

Hà Lệ Chân đỡ anh ta đi về phía nhà hàng: “Tôi đi với anh.”

“Không cần, thật sự không có gì đâu.”

Ngay khi họ quay vào thì gặp Lý Thường Gia vừa đi ra, Lý Thường Gia vốn định đi tới chào hỏi Hà Lệ Chân thì thấy cô đang đỡ Hồ Phi, vội vã hỏi: “Thầy Hồ sao thế?”

Hà Lệ Chân trả lời: “Anh ấy vừa tranh cãi với một học sinh, có lẽ đã tức giận quá.”

Lý Thường Gia cũng đỡ phụ, nói với Hà Lệ Chân: “Tôi đưa anh ta đi toilet, cô cứ chờ ở đây nhé.”

Hà Lệ Chân lo lắng nhìn theo họ, phía sau vang lên giọng nói trầm trầm.

“Cũng đâu phải không biết làm dáng đâu.”

Tiếng bước chân tới gần, cô nghe thấy mùi rượu, còn có mùi mồ hôi chua chua bốc ra trên người cậu ta, trông giống như cậu ta đã nhặt bộ quần áo bỏ đi nào đó bên vệ đường mặc vào, cô cảm thấy mình ghét cậu ta còn hơn cả trước đây.

Hà Lệ Chân quay lại nhìn Vạn Côn đứng cách chỗ cô chưa tới nửa thước, vẻ mỉa mai càng rõ ràng hơn trong ánh mắt. “Tên đó là ai thế, hôm nay cô mua đồ bán lẻ đường để lấy điểm trước mắt người khác sao, cô...”

“Qua đây.”

Hà Lệ Chân bỏ lại một câu, sau đó đi ra ngoài cũng chẳng thèm quay đầu lại. Vạn Côn đứng đó một hồi rồi cũng đi theo sau, Hà Lệ Chân men theo con đường nhỏ trước cửa nhà hàng đi thẳng một mạch ra ngoài, tới khi đến ngã rẽ, cô mới quẹo vào, lại đi tiếp tới trước một căn nhà xây theo lối xưa, trong đây có một cửa tiệm nhỏ bán đồ lặt vặt, cửa sổ mở một cánh, giấy dán xung quanh đã bong tróc rách nát, phía bên trong cửa sổ không có ai, tối đen như mực. Giữa đường mọc một cây to, cành lá tươi tốt um tùm, bóng lá phủ rợp trên mặt đất, Hà Lệ Chân dừng chân đứng lại chỗ này.

Cô quay lại nói: “Suýt chút nữa thầy Hồ bị cậu chọc cho phát bệnh, cậu biết không.”

Vạn Côn phớt lờ, lạnh lùng nói: “Bệnh thì sao?” Nói xong, cậu ta nhếch miệng cười: “Chết luôn cũng có sao đâu?”

Hà Lệ Chân nhìn vào mắt cậu ta, gật đầu: “Được, cậu giỏi lắm.” Vừa nói xong cô đã định cất bước bỏ đi. Vạn Côn đứng sau lưng cô lên tiếng: “Sao cô

không trang điểm, mặc váy vào thì ‘câu’ được đàn ông chắc?”

Hà Lệ Chân dừng lại, đứng yên lặng một lúc, Vạn Côn cũng lẳng lặng chờ cô đáp lại.

Thứ hay nhất trong tình cảm đó chính là lừa dối con mắt của đương sự. Khi bạn nói thật thì hết lần này đến lần khác họ sẽ bói móc tìm tòi nguyên nhân, cho dù chỉ có một chút sai lầm cũng sẽ vin vào đó không buông. Còn khi bạn nói dối, dù sự thật ở ngay trước mắt nhưng họ cũng sẽ coi như không.

Cho nên vốn dĩ chẳng có hiểu lầm gì ở đời, nếu có, chẳng qua cũng tùy lúc, tùy nơi, tùy tâm trạng của họ mà thôi.

Một lúc sau, Hà Lệ Chân mới quay lại nói: “Lời hôm qua cậu nói, tôi cũng đã nghĩ đến, thật sự rất đúng.”

Vạn Côn cười khẩy: “Sao? Cô cũng cảm thấy mình không giống phụ nữ sao? Biết mình biết ta thì cũng đừng...”

“Không.” Hà Lệ Chân lạnh nhạt: “Cái tôi nói là câu khác kia.”

Vạn Côn nheo mắt lại.

Hà Lệ Chân nói: “Là câu cậu nói tôi cảm thấy cậu xấu xa không đáng để vào mắt.”

Vạn Côn sùng cả người, dường như không hiểu lời Hà Lệ Chân nói.

Gió từ đầu ngõ thổi tới lướt qua làn váy màu lam nhạt của cô khẽ lay động, làn váy vừa mỏng vừa phẳng, giống như một lưỡi dao.

Hà Lệ Chân nói: “Thật ra cậu nói không sai, tôi chọn chỗ như vậy hẹn gặp cậu, có lẽ là vì muốn cách xa trường học ra một chút. Nhưng lúc đó thật không nghĩ nhiều lắm, sau này nghĩ lại, chắc là...” Hà Lệ Chân vừa nói vừa nhìn vào Vạn Côn: “Chắc là vì cậu.”

Vạn Côn nghiêng răng: “Vì tôi cái gì?”

Hà Lệ Chân hiểu rõ nhưng vẫn nhìn cậu ta: “Cậu nói đi?”

Cuối cùng Vạn Côn cũng hiểu rõ ý của Hà Lệ Chân, đôi mắt cậu ta vẫn đỏ ghim chặt lấy cô, giống như là lần đầu tiên nhìn thấy cô.

“Còn nữa.” Hà Lệ chân chậm rãi nói: “Không phải tất cả đàn ông đều thích phụ nữ trang điểm xinh đẹp, có điều cậu nghĩ như vậy tôi cũng có thể hiểu, dù sao thì một tên nhóc hôi sữa như cậu tôi cũng không trông mong có thể trưởng thành tới đâu. Được rồi, nếu như cậu muốn tạm thời nghỉ học, vậy thì sau này cũng không cần gặp nhau nữa.”

Hà Lệ Chân ngừng một chút, lại nói: “Lẽ ra, nếu là học sinh thì khi bên nhau còn chút thú vị, nếu đã rời trường rồi thì, cậu với mấy tên thanh thiếu niên bỏ học đi lang thang có gì khác nhau, một chút hấp dẫn cũng không có.”

Vạn Côn tức đến run cả người, mạch máu trên cổ cũng nổi cộm cả lên, dường như ngay giây tiếp theo sẽ xông tới giày xéo Hà Lệ Chân. Cậu ta nói từng chữ từng chữ một: “Cô nói lại lần nữa, cô có gan thì nói lại lần nữa coi...”

“Đã nghe rõ ràng như vậy rồi mà còn bắt người ta nhắc lại sao.” Hà Lệ Chân thờ ơ quét mắt qua Vạn Côn, nhỏ giọng nói: “Đúng là một tên nhóc con.”

Hà Lệ chân quay người đi ra ngoài, đi được hai bước, lại dừng lại nói: “À, tôi cũng không phải người rộng rãi gì đâu, nhớ trả tiền đây, ba ngàn tuy không nhiều nhưng với tôi cậu còn không bằng nó nữa kia. Số tài khoản tôi sẽ gửi cho cậu.”

“Hà Lệ Chân...!” Vạn Côn gầm lên.

Đây là lần đầu tiên cậu ta gọi tên của cô, lại ngay trong tình cảnh khiến người ta tan nát cõi lòng thế này.

Ai lại không, Hà Lệ Chân nhìn con đường lộ phía trước, xe cô như nước chảy qua trước mắt như vô hình. Có ai lại không hành động theo cảm tính nào, nói ra lời tổn thương người khác, có ai lại chưa từng làm bao giờ?

Thì ra, nói lời ác độc như vậy ra khỏi miệng, lại khiến người ta hưng phấn đến run lên bần bật.

Run rẩy đến thảm hại.

“Sao nào.” Hà Lệ Chân quay lại: “Cậu muốn quýt hả?”

Vạn Côn đứng dưới bóng cây, có vẻ đã mấy ngày rồi cậu ta chưa được nghỉ ngơi, dáng vẻ không tươm tất, đầu tóc cẩu thả, quần áo dơ dáy, mặc dù bình thường cậu ta cũng không để tâm tới bề ngoài nhưng chưa từng néch nhác như hôm nay.

Đường cùng, đúng là bị ép tới đường cùng rồi.

Vạn Côn lừ mắt nhìn Hà Lệ Chân, nhìn mãi như vậy bỗng hai vai cậu ta buông lỏng. Cả người hơi run lên, như muốn ngã khụy.

“Tôi sẽ không dựa vào cô...” Vạn Côn khàn giọng: “Tôi sẽ không quýt nợ cô.”

“Thầy Lý quay lại rồi, tôi đi trước đây, cậu tự thu xếp đi.”

Giọng Vạn Côn hơi thay đổi, nhìn cô như không hiểu nói: “Thầy Lý?”

Hà Lệ Chân không muốn nói nhiều, nhưng trước khi bỏ đi, cuối cùng cô vẫn nhìn cậu ta một cái...

Như một chú chim ưng gãy cánh, ở nơi vách đá cheo leo, không cam lòng quay lại nhưng cũng không thể cất cánh bay cao.

Đúng là Lý Thường Gia đã ra ngoài, đang đứng ở cửa ngõ đảo dắc. Hà Lệ Chân đi ra, anh ta trông thấy cô mới cười cười đi lại gần, đến khi tới gần hơn mới cảm thấy có gì đó khác thường: “Ồi? Sao sắc mặt cô lại tệ thế này?”

Hà Lệ Chân vuốt vuốt mặt, nói: “Không có gì đâu.”

Lý Thường Gia lại nói: “À, có phải chuyện vừa nãy làm cô sợ phải không, thầy Hồ không có chuyện gì đâu, bây giờ anh ta đang ngồi ở đại sảnh nghỉ ngơi rồi, tôi cũng đã gọi điện thoại báo người nhà.”

Anh ta cho rằng vừa rồi Hà Lệ Chân đã bị Hồ Phi làm cho hết hồn, cười nói: “Cô Hà nhát thế, ở trường có phải hay bị học sinh bắt nạt không?”

Hà Lệ Chân lau khóe mắt, cúi đầu nhìn mặt đất, thờ ơ nói: “Cũng chỉ là mấy đứa trẻ con thôi mà, làm sao có thể bắt nạt người lớn được.”

“Nói cũng đúng.” Lý Thường Gia nói: “Chúng ta vào ngồi cùng thầy Hồ đi.”

Hà Lệ Chân gật đầu: “Vâng.”

“À phải rồi, em học sinh lúc nãy đâu rồi?” Lý Thường Gia nhớ tới Vạn Côn, nhưng nhìn chung quanh thì không thấy ai. Hà Lệ Chân bước vào nhà hàng, vừa đi vừa nói: “Tôi không biết nữa, chắc là bỏ về rồi.”

Vạn Côn đi chưa.

Chưa.

Cậu ta ngồi trong một xó, nhìn Lý Thường Gia và Hà Lệ Chân đi vào nhà hàng, nhìn làn váy màu xanh lam nhàn nhạt biến mất mới quay người dựa vào tường, chậm chậm ngồi xuống.

Cậu ta cảm thấy thật mệt mỏi, đã liên tục ba mươi mấy tiếng đồng hồ cậu ta chưa ngủ. Hai mắt rất đau, đau đến mức không mở ra nổi, cậu ta bèn vùi đầu vào hai cánh tay.

Điện thoại di động rung lên, cậu ta móc trong túi ra nghe máy.

“Alo...”

“Cậu có muốn suy nghĩ thêm không.” Người gọi điện thoại tới là Vương Khải, giọng điệu đã mềm mỏng hơn nhiều so với lần trước. “Anh biết cậu thiếu tiền, cái này lại vừa dễ vừa sướng, cũng không có áp lực gì cả, cậu còn từ chối cái gì? Người ta đã chỉ tên điểm mặt cậu, cậu lại kiên quyết không chịu thế này, mấy bà khách này cũng không...”

“Tôi làm.”

“Đúng chưa. Cậu muốn... hả?! Cậu làm?” Vương Khải còn chưa xử lý kịp thông tin:

“Cậu nói cậu muốn làm?”

Vạn Côn ừ khế.

Bên kia điện thoại, nháy mắt Vương Khải thay đổi thái độ hẳn đi: “Ai chà, nói sớm thì tốt rồi, đâu cần gây hiểu lầm vậy đâu. Cậu chuẩn bị đi rồi tới tới đây.”

Vạn Côn nói: “Hôm nay sao.”

“Nếu không thì cậu muốn ngày nào?” Dù sao thì cậu ta cũng đã đồng ý, Vương Khải cũng dễ chịu hơn. “Nếu không thì lại thư thả cho cậu thêm một ngày nữa, anh không biết cậu ở đó còn lè mè cái quái gì nữa.” Nói xong anh ta bật cười: “Lên giường thôi mà, đâu cần chuẩn bị tâm lý gì vậy, phải không ông lớn.”

Vạn Côn nhỏ giọng nói: “Tiền...”

“Tiền cậu cứ yên tâm” Vương Khải nói: “Cậu cứ hầu hạ mấy bà này cho chu đáo, tiền cũng chẳng thiếu của cậu đâu. Cậu chọn đi, xem lúc nào thì được. Khách người ta cũng vì thấy cậu còn trẻ, nên nể mặt cậu, nếu không thì chưa tới lượt cậu chọn đâu.”

Vạn Côn nhìn xuống đất, trên móng cây có một que kem vứt đi, trên đó vẫn còn sót lại một giọt kem, xung quanh đã có đám kiến bu lại, đông đúc, lộn xộn, bò tứ tung.

“Alo, alo?” Vương Khải nói luyên thuyên một hồi, Vạn Côn cũng không có ừ hừ gì, anh ta alo hai tiếng, Vạn Côn mới nặng nề trả lời: “Tôi nay tôi sẽ quay lại.”

“Này.” Vương Khải thấy rốt cuộc cậu ta cũng chịu mở miệng đầu óc, bèn nói: “Vậy là được rồi, suy nghĩ vớ vẩn làm gì. Cậu về sớm một chút, anh cho người sắm đồ cho, mấy thứ mấy bà khách thích lắm đấy. Vậy đi, về thì nhớ tìm anh sớm đấy.”

Vương Khải cúp điện thoại, Vạn Côn vẫn ngồi như thế, hồi lâu sau cũng không đứng dậy. Cậu ta nhìn bầy kiến trên mặt đất, từ từ gục đầu xuống.

Không ai để ý tới tiếng khóc nghẹn ngào phát ra từ trong góc tối, cũng giống như hiếm có ai chú ý tới bầy kiến ngổn ngang trên mặt đất, mặc dù tất cả vẫn luôn hiện hữu.

Bạn đang đọc truyện *Sinh Thời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 26

Đêm về, vết bẩn trên bảng hiệu ở cửa ra vào của Tú Quý dường như càng thêm rõ ràng hơn.

Vạn Côn đứng trước cửa, móc từ trong túi ra một điều thuốc, ngồi xổm trên bậc thang bên ngoài mà hút, sau khi hút hết một điều, cậu ta mới chậm rãi đứng lên, đẩy cửa bước vào trong.

Bên trong là thứ mãi mãi cũng không thay đổi, âm thanh hỗn tạp, tiếng gào thét, còn cả tiếng cốc chén va chạm lạnh lạnh. Vạn Côn chen chúc thoát khỏi đám người ở đây, cậu thoáng nhìn về quầy bar bên cạnh sàn nhảy, bước chân đột nhiên chững lại rồi chuyển hướng về bên đó.

Ngô Nhạc Minh mặc một bộ vest đồng phục đúng tiêu chuẩn, cổ áo phanh rộng, đang đứng lau ly cốc. Có lẽ đây là lần đầu tiên cậu ta mặc bộ đồng phục này, trước đó khi lần đầu tới đây, thấy nhân viên của Tú Quý mặc đồ này cậu ta đã nói nhỏ với Vạn Côn là mình rất thích, bây giờ mặc vào người rồi cảm thấy cả người rất hưng phấn.

Một tay cậu ta cầm ly, một tay cầm khăn, mắt híp say sưa lắc lư theo tiếng nhạc đỉnh tai nhức óc, xem ra cái ly trong tay cũng sắp tuột tới nơi rồi. Ánh đèn trên quầy bar rọi lên mặt cậu ta, tạo ra cảm giác mờ mờ ảo ảo, nhìn dáng điệu đứng lắc lư ở đó giống hệt một kẻ vừa cần thuốc.

Vạn Côn bước lại ngồi vào một ghế trống, không gọi cậu ta mà vươn tay lấy luôn một ly rượu từ trong quầy ra, tự rót một ly cho mình.

Không thể xem thường Ngô Nhạc Minh, mặc dù cậu ta vẫn đang nhắm mắt lắc lư, nhưng tay vẫn rất thính, cảm giác được có người trộm rượu ngay trước mắt, thoáng một cái đã tỉnh táo lại.

“Ê...” Cậu ta vừa la lên thì nhìn thấy Vạn Côn đang ngồi trước mặt, nửa câu chưa nói cũng được kìm lại.

Vạn Côn nhấp một ngụm, lắc lư chén rượu trong tay.

Ngô Nhạc minh dựa lại gần: “Anh về rồi...!?”

Vạn Côn không buồn đáp lại câu hỏi thừa thãi này, Ngô Nhạc Minh lại nói thêm: “Anh đi tìm Vương Khải nhanh đi, hần ta tìm anh lâu lắm rồi đấy, hai tiếng trước còn tới hỏi em nữa.”

Vạn Côn gật đầu: “Biết rồi.”

Ngô Nhạc Minh tò mò hỏi: “Không ngờ lại thiếu người như vậy, em chưa từng thấy hần ta quýnh quáng đến mức đó.”

Vạn Côn liếc nhìn cậu ta: “Cậu muốn đi lấp chỗ à?”

“Không muốn.” Ngô Nhạc Minh cầm cái ly lên lại bắt đầu nhún nhảy theo điệu nhạc: “Phía sau chán lắm, chỉ có hát hò, làm bartender vẫn là oách nhất.”

Vạn Côn nhìn cậu ta, không nhịn được bật cười ra tiếng: “Đức hạnh thật.” Kỹ thuật pha chế rượu đều là Ngô Nhạc Minh học được trên mạng, hơn nữa trước đó còn được người khác dạy cho, nhưng mãi vẫn chỉ như một tay mơ, cơ bản chỉ là trò vớ vẩn, nước ép trái cây tươi, một chút rượu tây, thêm một khoanh trái cây giắt vào cũng coi như được một ly rượu hoàn chỉnh.

Ngô Nhạc Minh không để ý tới thái độ coi thường của Vạn Côn, càng vui vẻ hơn, đang vận vẹo người thì cậu ta nhìn thấy một người, sau đó hất mặt trẻ môi với Vạn Côn: “Ồ, thấy anh rồi.”

Vạn Côn quay lại nhìn thấy Vương Khải đứng phía trong ngưỡng tay với mình. Cậu ta đặt ly xuống, rồi đi qua.

“Về rồi à?”

Vạn Côn gật đầu nhìn anh ta.

Xem ra Vương Khải và Vạn Côn cũng không hợp với kiểu chào hỏi này, Vương Khải không nói nhiều nữa, anh ta dẫn Vạn Côn đi vào khu vực phía sau, cầm một cái túi trên một đồng hồ cũ nát đưa cho cậu ta: “Thay đồ trước đã.”

Vạn Côn lôi quần áo ra, dù đã có chuẩn bị tâm lý từ trước nhưng cậu ta vẫn bị bất ngờ một chút. Vương Khải vẫn luôn quan sát sắc mặt cậu ta, khi nhìn thấy khuôn mặt trước giờ luôn lạnh lùng hơi thay đổi, trong lòng cảm thấy dễ chịu hơn, cười cười: “Thấy thế nào?”

Vạn Côn thả mở quần áo hoa hòe sang bên cạnh: “Bọn họ muốn tôi mặc cái này?”

“Phải rồi.” Vương Khải dựa vào rương đồ: “Anh cũng nói rồi, mấy mụ này đều là khách quen của chúng ta, tổng cộng có ba người, trong đó có hai người thích kiểu lẻo lết hồi năm 70, 80 thế này, cậu cũng đừng để ý lắm chi, quan trọng là để cho khách người ta thoải mái mới tốt.”

Vạn Côn cầm quần áo lên, kiểu dáng đã lỗi mốt, có thể thấy là chúng được đặc làm, chất liệu còn rất mới, sờ lên cho cảm giác trơn láng.

“Cậu thay đồ đi rồi vào trong tìm anh.” Vương Khải không hay nói chuyện với nhân viên dưới quyền, lại cố tình nói với Vạn Côn mấy câu cũng không biết là do cái gì, hẳn rất giỏi đoán ý người khác qua sắc mặt, nên nhìn ra là Vạn Côn không muốn nói với hắn nên để cậu ta lại, ra ngoài một mình.

Vạn Côn cởi áo thay bằng bộ quần áo mềm mại trơn nhẵn trong tay, chất vải lạnh lạnh dán sát vào người, nó làm Vạn Côn nghĩ tới giống như có thứ gì đó đang thè lưỡi liếm cậu ta, chuyện này làm cậu ta muốn ới.

Cậu ta cời dây nịt, lúc rút ra thì bị kẹt, cậu ta thô lỗ kéo mạnh một cái, xuyt chút nữa là kéo đứt khóa. Sau khi cời xong, Vạn Côn bỗng cảm thấy mệt mỏi không còn tí sức nào, cậu ta vứt dây nịt sang một bên, dựa trên cửa ngồi chồm hổm.

Trong phòng không bật đèn, trong không gian tối như bùng tràn ra thứ mùi mốc của gỗ, Vạn Côn dựa trên cánh cửa, vì động tác nhỏ xíu này mà chạm phải vết thương sau lưng, cảm giác hơi đau.

Vạn Côn rút điện thoại trong túi quần ra cầm trên tay, trong phòng tối cục cũng có một chút ánh sáng lờ mờ. Điện thoại di động có mấy tin nhắn chưa đọc, đều là của mấy đứa bạn đưa bè trong trường, còn có cả tin nhắn của cha cậu ta Vạn Lâm, Vạn Côn lần lượt xem tất cả, cuối cùng xóa hết mấy tin nhắn đòi nợ đi, sau đó tắt đi động đứng lên.

Văn phòng nằm tận sâu bên trong, Vương Khải và kế toán đang kiểm tra cái gì đó, trên bàn làm việc để toàn giấy là giấy. Vương Khải nghe có tiếng động, quay lại nhìn, khi trông thấy Vạn Côn thì vỗ tay bồm bốp.

“Ái chà, đẹp trai đấy.” Trong phòng hơi bí, Vương Khải cởi áo khoác, bên trong mặc một cái áo gile, bắt đầu quan sát Vạn Côn: “Khá lắm, khá lắm, cho nên mới nói muốn mặc gì thì cũng phải xem vốn có của bản thân cái đã, cậu mặc bộ này vào trông nó cũng đẹp hẳn lên.”

Nghe thế, người kế toán cũng ngẩng đầu lên liếc nhìn Vạn Côn, cười hà hà.

Vạn Côn đứng yên tại chỗ, không nói gì, Vương Khải thấy tự mình nói chuyện nửa ngày mà thằng này cũng không có trả lời trả vốn, nên hậm hực quát: “Cứ vậy đi, cậu chờ tôi một chút, tôi kêu người đưa cậu qua.”

Vạn Côn cuối cùng cũng mở miệng: “Đi xe?”

“Ở bar Tân Trang, cậu muốn tự đi à?”

“Bar Tân Trang?”

Bar Tân Trang rất nổi tiếng, ở một nơi rất xa, gần thành phố P, Vạn Côn nói: “Sao lại xa vậy.”

“Người ta đặt chỗ rồi.” Vương Khải nói: “Cậu lo cái này làm gì, điều kiện ở đó rất tốt, coi như đi hưởng thụ cũng được.”

Vạn Côn không hỏi nữa, Vương Khải lôi đi động bị đề từ dưới đồng giấy A4 ra gọi một cú điện thoại, thông báo ngắn gọn với tài xế về thời gian, sau đó nói lại với Vạn Côn: “Ông Lưu ở bên ngoài, sẽ tới ngay đây, cậu chờ một chút.”

Vạn Côn gật đầu, ngồi lên sofa bên cạnh, Vương Khải và viên kế toán lại tiếp tục công việc.

Đến chín giờ, ông Lưu quay về. Ông Lưu tài xế của Tú Quý, lái một chiếc Passat, Vương Khải nói tên quán bar với ông ta, ông ta gật gù: “Vâng vâng.”

Vạn Côn ngồi trên xe, nhìn ra ngoài phố phường phồn hoa, muôn hồng nghìn tía, trầm mặc không lên tiếng.

Hà Lệ Chân nhận được tin nhắn từ Lý Thường Gia, hẹn cô dùng đến lớp bỏ túi trước để biết đường. Hà Lệ Chân rảnh rồi không bận việc gì nên đồng ý.

Lớp bỏ túi nằm trong một khu dân cư nhỏ, hai tầng, hành lang nối liền, tổng cộng có bốn năm phòng học lớn, và hai phòng nhỏ khác, Lý Thường Gia nói

với Hà Lệ Chân: “Hai phòng nhỏ này để làm phòng làm việc cho giáo viên.”

“Được đấy.” Hà Lệ Chân bước vào trong tham quan, căn phòng này được lắp mới các thiết bị, trên tường cũng được sơn phết lại, trên sàn còn có một hai giọt nước sơn trắng rơi vãi. Lý Thường Gia bước vào theo, đặt chìa khóa lên bàn, ho húng hắng một cái, Hà Lệ Chân bước lại hỏi: “Thầy Lý có sao không?”

“Không sao không sao.” Lý Thường Gia nói: “Bệnh cũ thôi.”

Hà Lệ Chân: “Căn phòng này vừa sửa sang xong, mùi còn rất nồng.”

“Ừm.” Lý Thường Gia gật đầu: “Đúng là nồng thật.”

Cô đi tới bên cửa sổ, đẩy cửa ra, đề nghị: “Mở cửa sổ để mùi bay đi bớt, lại mua thêm vài chậu cây xanh, có thể làm dịu mùi đi một chút, nếu không mấy ngày nữa học sinh đi học sẽ ảnh hưởng tới các em. Lúc đẩy cửa mở ra ngay lập tức gió đã ủa vào, Hà Lệ Chân nheo nheo mắt lại, cô vén tóc, vừa quay lại đúng lúc bắt gặp ánh mắt của Lý Thường Gia, Lý Thường Gia nhìn cô nói ‘được’.

Hà Lệ Chân bỗng cảm thấy trong phòng hơi yên tĩnh, Lý Thường Gia lại nói: “Tôi không rành về cây cối, cô Hà thì sao?”

Hà Lệ Chân nói: “Tôi cũng không rành lắm đâu.”

“Vậy chúng ta ra chợ hoa xem thử đi, đúng lúc hôm nay tôi lái xe, tiện thể mua rồi mang về luôn.”

Cô đồng ý.

Lý Thường Gia mở cửa một chiếc xe Jeep, xe rất rộng rãi, Hà Lệ Chân ngồi ở vị trí phó lái, nhìn ra ngoài cửa sổ, hơi ngẩn ngơ.

“Cô Hà đang nghĩ cái gì vậy?”

Khi Lý Thường Gia mở miệng hỏi thì có một bóng người thoáng xuất hiện trong đầu cô. Hình ảnh chỉ thoáng qua trong chớp mắt, nhanh đến nỗi không thể nào bắt kịp được.

“Không có gì.” Hà Lệ Chân nói.

Lý Thường Gia và Hà Lệ Chân lại trò chuyện: “Cô Hà dạy trong trường như thế nào, công việc thuận lợi chứ?”

“Vẫn rất tốt.” Hà Lệ Chân ngẫm nghĩ, chắc có thể coi là thuận lợi nhỉ.

“À, vậy còn cậu học sinh kia.” Lý Thường Gia bỗng hỏi. Hà Lệ Chân tự nhiên thấy căng thẳng: “Học sinh nào?”

“Lúc chúng ta đi ăn, có tình cờ gặp đó, là người đã làm cho thầy Hồ tức đến mức phát bệnh luôn đấy, cậu ta là học sinh lớp thầy Hồ sao?”

“Ừm.”

“Chà, có học sinh như vậy thầy Hồ chắc cũng cực lắm.” Lý Thường Gia thấy trong xe hơi yên ắng nên hơi hé cửa kiếng: “Có vẻ cậu ta bị ở lại lớp nhì, trông có vẻ lớn hơn học sinh cấp ba.”

“Chắc thế.” Không biết tại sao, Hà Lệ Chân không muốn nói chuyện của Vạn Côn với Lý Thường Gia nữa.

Lý Thường Gia là người rất mẫn cảm, anh ta thấy Hà Lệ Chân không muốn nói chuyện này nữa bèn lập tức đổi chủ đề: “Cô tới Dương Thành bao lâu rồi.”

“Chưa lâu lắm, vì công việc nên tôi mới tới đây, trước đó thì chưa từng.”

“Ở đây sống cũng tiện chứ?”

Hà Lệ Chân cảm thấy Lý Thường Gia hơi nhiệt tình quá mức, khẽ trả lời: “Rất tốt.”

Lý Thường Gia nhìn thấy biểu cảm trên mặt Hà Lệ Chân từ gương chiếu hậu, vội nói: “Ngại quá, tôi hơi nhiều chuyện rồi...”

Hà Lệ Chân sững sốt: “Không, anh đừng hiểu lầm, tôi chỉ đang nghĩ tới vài chuyện thôi.”

Lý Thường Gia cười nói: “Vậy là tốt rồi, cô đang suy nghĩ chuyện gì thế?”

Hà Lệ Chân bịa đại một lý do: “Tôi đang nghĩ tới đề bài cho đợt kiểm tra tới.”

Lý Thường Gia cười ha ha: “Cô cũng chăm chỉ thật đấy.”

Hà Lệ Chân bị cười đến đỏ cả mặt.

Nói về đề thi, Lý Thường Gia cũng coi như là tiền bối trong nghề, nên nói mãi không dứt, anh ta cùng Hà Lệ Chân thảo luận từ đề điền vào chỗ trống đến đề tự luận, nói mãi cho tới khi đến chợ hoa cũng vẫn chưa hết chuyện.

Cả buổi chiều, hai người căn bản toàn bộ đều nói đến chuyện mua hoa, Lý Thường Gia mua tổng cộng hơn mười chậu, còn toàn là loại chậu lớn.

Chờ đến lúc quay về thì mới thấy phiền phức, lớp học bỏ túc nằm ở lầu ba lầu bốn, mà chậu hoa này một chậu hơn năm kí, Lý Thường Gia nho nhả lịch sự, cô họng còn không tốt, mới mang hai chậu lên thì đã thở hổn hển.

Hà Lệ Chân muốn giúp, nhưng Lý Thường Gia không cho.

“Cô Hà cứ nghỉ đi, để tôi làm.”

Chỉ nói miệng thì cũng như không, lúc Lý Thường Gia bung đến chậu thứ tư, đã phải dừng ở ngã rẽ lầu hai ho sù sụ, anh ta cảm giác như muốn rớt cả phổi ra ngoài.

Hà Lệ Chân bỏ túi xuống: “Tôi giúp anh.”

Bưng lên đến chậu cuối cùng, chân Hà Lệ Chân cũng run run. Lý Thường Gia không còn giữ được phong độ thường ngày nữa, ngồi trong phòng học nốc một ngụm nước lớn.

Hai người ngồi đối diện nhau, nhìn thấy dáng vẻ đối phương thảm hại như vậy, có lẽ cũng đoán được bộ dạng của chính mình thế nào, bật cười khi khi.

Rèm cửa còn chưa kéo lại, ánh nắng bên ngoài chiếu vào, có thể nhìn thấy được những hạt bụi nhỏ lơ lửng trong không trung, Lý Thường Gia nắm chặt ly nước trong tay, nhìn Hà Lệ Chân nói: “Cô Hà, cô...”

Hà Lệ Chân ngược mắt nhìn anh ta: “Ừm? Sao thế?”

Bạn đang đọc truyện *Sinh Thời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 27

“Không, không có gì.” Lý Thường Gia nói nửa chừng thì lắc đầu, rũ mắt nhìn cái ly trong tay.

Hà Lệ Chân nói: “Cũng trễ rồi, tôi phải đi đây, ngày mai còn phải đi làm nữa.”

Lý Thường Gia ngẩng phắc đầu lên: “Vây, để tôi tiễn cô.”

Hà Lệ Chân về đến nhà, bắt đầu nấu cơm. Nhìn ánh lửa nhấp nhô, cô nhớ lại.

Một tuần rồi.

Từ bữa liên hoan hôm trước đến nay, đã tròn một tuần.

Ngô Nhạc Minh và Vạn Côn không quay lại trường học, Hà Lệ Chân từng bóng gió hỏi Hồ Phi, Hồ Phi nói nếu lại không liên lạc với chúng được thì lần này trường học có thể sẽ phải đuổi học cả hai đứa.

Đuổi học...

Từ nhỏ Hà Lệ Chân đã rất nghiêm túc, tới sau này khi đi làm, mười mấy năm học hành cũng chưa từng cúp tiết nào, hay bỏ môn nào, cho nên tiếng đuổi học này với cô vẫn rất xa xôi.

Nhà trường mà đuổi học Vạn Côn, sau này cậu ta phải làm sao đây, cậu ta rồi biết làm cái gì bây giờ?

Cuộc đời của Hà Lệ Chân cho tới bây giờ vẫn luôn trôi qua yên ả, có thể không bằng người khác nhưng chưa bao giờ lệch khỏi mục tiêu. Cô chưa từng nghĩ tới nếu như cuộc sống của mình lệch khỏi quỹ đạo thì cô sẽ phải làm gì tiếp theo.

Hà Lệ Chân mơ màng nhìn về cái sofa đơn cạnh đó, nước trong nồi vẫn đang sôi sùng sục, bốc hơi nghi nhút. Cô nhìn rất lâu, dường như thật sự có người đang ngồi ở đó, xoay tay xoay chân, nghiêng đầu nhìn cô cười.

Hà Lệ Chân bỗng cảm thấy buồn buồn.

Cô lấy một gói mì, thả vào trong nồi, lúc đứng chờ, cô lại suy tư thêm một hồi. Ánh nắng ban chiều chiếu rọi khắp nơi, lúc này chính là giờ làm cơm chiều, nên hiếm khi trong sân được yên tĩnh thế, không còn giọng nói của các cô các dì trò chuyện nữa. Thi thoảng lại có tiếng hai đứa trẻ cãi nhau ầm ĩ bên ngoài.

Cuối cùng Hà Lệ Chân cũng hạ quyết tâm, cô tắt bếp, lấy di động từ trong túi ra gọi điện cho Vạn Côn.

Chuông di động đổ từng hồi từng hồi, vốn dĩ trong lòng vẫn bình tĩnh nhưng không hiểu sao tim bỗng đập thình thịch theo từng tiếng chuông reo.

Đến khi cô tưởng rằng điện thoại sắp ngắt thì phía bên đầu kia cuối cùng cũng chịu nghe.

Giọng Vạn Côn đều đều, vô thưởng vô phạt.

“Alo?”

Hà Lệ Chân bước tới cạnh bàn: “Vạn Côn?”

“Ừ.”

Hà Lệ Chân nghe thấy tiếng gió thổi trong điện thoại, khác tiếng hô hấp của Vạn Côn, tiếng gió thổi nhanh lại mạnh.

“Có chuyện gì thế?” Thấy Hà Lệ Chân mãi mà không nói lời nào, Vạn Côn mở miệng hỏi.

Cô định thần lại: “Cậu đang ở đâu?”

Hỏi xong câu này, Hà Lệ Chân mới chợt nhớ tới, lần sau cùng gặp nhau. Bị mất mặt đến thế, hình như cô không còn lập trường gì để hỏi câu này nữa.

Dường như Vạn Côn cũng nghĩ như vậy, cậu ta lạnh lùng nói: “Tôi ở đâu thì có liên can gì tới cô?”

Hà Lệ Chân cúi đầu không nói gì, trong đầu cô giờ là một mảnh mù mịt, đôi khi cô lại nghĩ không biết có nên ngắt điện thoại hay không. . .trước khi cậu ta bắt đầu nói ra những lời khinh bỉ mình thì cô nên ngắt điện thoại mới phải.

Nhưng Vạn Côn lại nói.

“Cô quan tâm tôi đang ở chỗ nào sao?” Dứt lời, cậu ta không chờ Hà Lệ Chân trả lời lại nói: “Cô không quan tâm.” Tiếng gió thổi ngày càng lớn hơn trong điện thoại, dường như át đi cả lời cậu nói: “Không ai quan tâm. . .”

“Vạn Côn. . .” Hà Lệ Chân nắm chặt di động: “Cậu về trường học đi, tôi sẽ nói với thầy Hồ giúp cậu, nếu lần này cậu không quay lại thì thật sự phải. . .”

“Cút.”

Hà Lệ Chân ngẩng ra: “Sao cơ?”

“Tôi bảo cô cút đi.” Giọng Vạn Côn lạnh như băng: “Tôi làm gì là chuyện của tôi, không cần cô nhiều chuyện, cô là cái thá gì.” Dường như cậu ta còn châm thuốc: “Cô nói giúp tôi, dù đỗ hết học sinh rồi tới thầy giáo, tôi không cần cô nói giúp tôi.”

Hà Lệ Chân thấy mặt mình nóng bừng, khó chịu đến mức hai bên máng tang đau nhức, xuyết chút nữa thì thờ không nổi.

“Tôi không hiểu cậu đang nói cái gì. Cậu còn đi học, nếu thật muốn nghỉ, thì nói với thầy Hồ. . .”

Vạn Côn gằng giọng: “Không hiểu, đúng rồi, cô chẳng hiểu gì hết.”

Hà Lệ Chân bị cậu ta ngắt lời, cô nghe thấy tiếng cậu ta bật cười với mình, giọng nói cũng rung lên theo: “Tôi không hiểu, không lẽ cậu thì có sao? Hà Lệ Chân cầm chiếc điện thoại nóng rẫy trong tay, giọng rất khế.

“Vạn Côn, trước khi cậu nói có từng nghĩ tới tôi là giáo viên của cậu hay không, có phải từ nhỏ đến lớn cậu đều cư xử như thế, không nghĩ cho người khác, cũng không biết tôn trọng người ta, trong mắt cậu chỉ lo tới thiệt hơn của bản thân thôi. Tôi thừa nhận, đúng là tôi đã từng có kỳ vọng vào cậu, nhưng tôi đã nhìn lầm rồi.”

Nói xong câu cuối, vành mắt cũng lưng tròng, cô không muốn bị mất mặt trước Vạn Côn, hít một hơi thật sâu, mới nói tiếp: “Vạn Côn, trên đời này không có chuyện gì từ trên trời rơi xuống cả. Cậu không tốt với người ta thì người ta cũng sẽ như thế với cậu, cậu cứ sống bấp bênh như thế, tới lúc nào đó cậu cũng sẽ phải trả giá đắt, tôi tự thấy mình đối với cậu không thẹn với lòng, tự cậu suy nghĩ những lời này có phải muốn tốt cho cậu hay không.”

Nói xong, Hà Lệ Chân cũng không muốn nghe cậu ta trả lời, mà cúp máy luôn.

Cô đặt điện thoại xuống ghế, nhìn con cá vàng lừ đừ trong bể.

Cô dùng tất cả những từ ngữ mắng nhiếc ác độc nhất có thể để trút thềm lên Vạn Côn trong lòng, mắng rồi mắng, nhưng bỗng cô lại nghĩ tới lần họ gặp nhau tại bãi đá.

Không biết tại sao khi kí ức đó tái hiện, Hà Lệ Chân lại nghĩ tới gió, cơn gió hôm đó cũng lạnh lùng cắt da cắt thịt giống như tiếng gió cô nghe được từ trong điện thoại của Vạn Côn hôm nay vậy. Gió thổi sợi tóc vương vào cổ áo cậu ta, tôn lên gương mặt đó, cứng rắn tựa như hòn đá nhỏ dưới chân núi.

Rốt cuộc Hà Lệ Chân chịu không nổi nữa, gục xuống bàn khóc.

Cô cảm thấy hơi hối hận, hối hận vì ban đầu đã không cân nhắc lo lắng chu đáo hơn một chút.

Cường cực tất nhục, cứng quá dễ gãy.

Một thiếu niên mang cái tôi lớn như vậy, lại yếu đuối đến nỗi không chịu mức một đòn. Vì tổn thương trước đó, mà bắt đầu vũ trang cho danh dự của bản thân, cự tuyệt tất thảy.

Vạn Côn buông di động, điện thoại lại có thông báo đến, cậu ta vội đưa di động lên xem, cuộc gọi tới từ cha cậu ta.

“Alo? Alo alo...?” Tai phải của Vạn Lâm từ nhỏ đã có tật, tuổi chưa lớn như đã hơi lẩm ròi, nhưng khi gọi điện thoại theo thói quen vẫn kê lên tai phải.

Vạn Côn nói: “Tôi nghe rồi, chuyện gì?”

Vạn Lâm nói: “Vạn Côn? Ba là ba con!”

Vạn Côn nhún vai nói tiếp: “Tôi biết, có chuyện gì?”

Cuối cùng Vạn Lâm cũng nghe rõ, ông ta nói: “Chuyện đó, Vạn Côn, tháng này con có thể đưa thêm chút tiền không?”

Vạn Côn nheo mắt: “Tháng này tôi đã đưa cho ông hai ngàn, ông còn đòi gì nữa?”

“Không phải, hôm qua bà ngoại con gọi điện, bệnh lại tái lại rồi, hết thuốc, bà ấy nói còn phải phẫu thuật, nên tiền tháng này ba đều đưa bà ta mua thuốc hết rồi.”

Vạn Côn ngừng một lát mới nói: “Bà ngoại bị bệnh?”

“Ừ.” Vạn Lâm lại nói: “Không vì thế thì sao ba có thể đi giục tiền con chứ, bà con cũng tám mươi rồi, dù sao thì hai cha con ta cũng không thể bỏ mặt được đúng không, nói cho cùng mẹ con chết...”

“Ông đừng nói tới mẹ tôi!” Vạn Côn lớn tiếng ngắt lời.

Vạn Lâm khề thở một hơi dài: “Được, được, được, không nhắc nữa không nhắc nữa.”

Vạn Côn nghiêng răng: “Tháng này tôi chỉ có thể đưa thêm một ngàn nữa, tôi còn phải trả tiền cho người ta.”

Vạn Lâm nhớ tới chuyện trước đó: “Trả cô giáo kia à.”

Vạn Côn ừ.

Vạn Lâm hơi nghĩ ngợi: “Chuyện đó... cô giáo hỏi con à?”

Vạn Côn không trả lời, Vạn Lâm bèn nói tiếp: “Cô giáo không đòi thì con coi cứ thư thư hản trả, ba thấy cô ta cũng là người tốt, dù thế nào thì cũng không bắt trả ngay đâu, không thì con thử nói với cô ta chuyện này, chúng ta...”

“Ông còn chuyện gì không?” Vạn Côn nhỏ tiếng: “Không thì tôi cúp đây, mai tôi gửi tiền cho ông.”

Vạn Lâm nghe giọng điệu cậu ta, cũng thấy hơi tức: “Mày không muốn nói chuyện với ba sao?”

Vạn Côn đáp: “Không.”

“Mày.” Vạn Lâm tức thờ phỉ phò: “Thôi, coi như uống công nuôi mày, đồ nuôi ong tay áo, tao với mẹ mày coi như phí công vô ích!”

Vạn Côn găng tiếng: “Ông còn có mặt mũi nhắc tới mẹ tôi.”

Vạn Lâm giận dữ: “Mày muốn nói gì, hả? Mày muốn nói gì? Đúng đó, đều là tại tao, được chưa? Mẹ mày như vậy đều là lỗi của tao! Dù sao thì bà cũng chết rồi, nhưng chuyện còn lại tao đều phải gánh đúng không...”

Vạn Côn không muốn nghe mấy lời nhắc đi nhắc lại này của Vạn Lâm nữa, cậu ta cúp điện thoại, buông di động xuống.

Cậu ta thấy rất rối, hết lần này tới lần khác nhằm tính số tiền có trong tay, rồi lạnh lùng nghĩ tới chuyện phải làm, cậu ta nhớ lại những lần bà ngoại cười móm mém nhét từng cuộn tiền vào trong quần áo cậu ta, cảm giác thời tiết đầu thu thật là lạnh.

Cậu ta lại nghĩ tới những lời Hà Lệ Chân vừa nói...

[Tôi thừa nhận, đúng là tôi đã từng có kỳ vọng vào cậu, nhưng tôi đã nhìn lầm rồi.]

Vạn Côn tức tối quẳng điện thoại xuống đất.

Dưới cơn giận, lực khi cậu ta vung tay là rất mạnh, điện thoại rơi xuống nền xi măng, màn hình nứt toác, pin cũng văng ra ngoài.

Ngô Nhạc Minh từ tiệm cơm đi ra, đúng lúc nhìn thấy chuyện này, giật mình thụt lùi. Khi định thần lại mới bước tới gần Vạn Côn...

“Anh sao nữa vậy?”

Vạn Côn không nói, dường như cái điện thoại đang nằm chờ vợ trên đất và Ngô Nhạc Minh đều không tồn tại.

Ngô Nhạc Minh đảo mắt cười hi hi: “Có gì đâu, cái cũ không đi, cái mới sao tới, lại mua cái khác là được.” Cậu ta đứng sau lưng Vạn Côn nói: “Dù sao thì bây giờ anh cũng phát tài rồi.”

Hôm nay Vạn Côn đãi khách, cậu ta coi như được hưởng soái, chơi vui đến nỗi mặt mày rạng rỡ. Ngô Nhạc Minh châm thuốc, lắng nghe người nói: “Nhưng nói thật nhé, rốt cuộc anh đã vợ được việc gì vậy, một lần là kiếm được mười lăm ngàn.” Cậu ta lấy làm hâm mộ, đứng sát bên Vạn Côn: “Giới thiệu cho em với, em đi hỏi Vương Khải thì anh ta toàn...” Ngô Nhạc Minh mới nói tới đó thì nhìn thấy thần sắc trên mặt Vạn Côn, bèn nhịn lại, cũng không dám giỡn mặt nữa.

Vành mắt Vạn Côn thâm sì, môi mím chặt lại một đường.

“Sao vậy?” Ngô Nhạc Minh nghĩ tới vừa nãy, thấy hơi xấu hổ, Cậu ta cẩn thận theo cạnh Vạn Côn: “Có phải có chuyện gì rồi không?”

Vạn Côn không trả lời cậu ta, chỉ nói một câu: “Mọi người ăn đi, tiền anh thanh toán rồi. Đi trước đây.”

“Chắc chắc!” Ngô Nhạc Minh nhìn bóng Vạn Côn biết mất trên đường, cảm thấy thật khó hiểu. Cậu ta nhặt di động rơi dưới đất lên, màn hình nứt toát như một cái mạng nhện: “Cứ thật, không biết ném mạnh thế nào nữa.”

Sau khi gắn pin lại, Ngô Nhạc Minh muốn xem thử có hỏng hóc gì không bèn nhấn nút khởi động.

Kết quả, cái điện thoại này đúng là ‘trâu’, vậy mà mở lại được.

“Xin thật.” Ngô Nhạc Minh uống đã nhiều, nói với cái điện thoại: “Coi như mày mạng lớn, sống sót từ tay anh ấy.” Vừa nói cậu ta vừa bỏ điện thoại vô túi, chờ khi quay về thì trả Vạn Côn, ngay trước khi cậu ta cho nó vào túi thì bỗng nhiên nhìn thấy gì đó, bèn đưa lên xem.

Khi máy khởi động xong, Ngô Nhạc Minh nhìn thấy bức hình nền trên điện thoại, thật kì lạ.

Bởi vì mặt kính đã nứt rất nhiều nên không còn nhìn rõ nữa, chỉ có thể nhìn thấy một cái bàn, trên bàn trải khăn caro, trên đó hình như còn đặt một bể cá, trong bể có một con cá vàng thật là mập.

Nhìn qua bể cá, đứng đối diện là một người, một người phụ nữ, xem chừng là đang nấu cơm.

Đáng tiếc là màn hình bị hỏng nặng, hơn nữa trời lại tối nên Ngô Nhạc Minh không nhìn rõ được, cũng không nghiên cứu được gì thêm bên cái điện thoại lại vào túi.

Vạn Côn bước đi trên đường, trời mùa thu nhiệt độ ngày và đêm chênh lệch rất cao, người đi đường ăn mặc mỏng manh đều rút cổ co ro, kéo quần áo chặt lại vội về nhà. Vạn Côn đứng trên ngã tư chờ đèn đỏ.

Đèn đỏ hết, đèn xanh cũng qua nhưng cậu ta không hề động đậy. Hai tay cậu ta đứng vào túi, chiếc áo khoác màu đen càng làm cho bóng dáng trông có vẻ cô độc hơn.

“Sao không chịu đi?”

Vạn Côn quay lại, nhìn thấy một chiếc xe ba bánh quét đường đang dừng ở đó. Ngồi trên xe là một ông già, mặc một cái áo chèn màu cam tươi, đang dừng nghỉ ngơi, kẻ thuốc hút.

“Tôi lầm rồi, còn đứng ngẩn ra đây.”

Vạn Côn cúi đầu, lại ngẩng lên muốn nói gì đó, nhưng ông cụ này đã bị một bác gái mua rau khác bên cạnh đó hấp dẫn sự chú ý, không hề nhìn cậu.

Ngay ngã tư ngựa xe như nước, hình như mỗi người đều có mục đích riêng của mình.

Nhìn lầm thì nhìn lầm thôi, kết thúc thì kết thúc, có gì mà ghê gớm đâu. Dù sao thì cũng chưa từng có bắt đầu, chứ đừng nói tới quay lại như trước kia.

Vạn Côn kéo lại quần áo, dựng cổ áo đứng lên, rồi rút đầu vào trong đó, cúi đầu bước vào bóng đêm.

Chương 28

Hà Lệ Chân nhìn chăm chăm vào cuốn giáo án trong tay, cả buổi trời cô không đọc vào chữ nào. Những con chữ trước mắt đều bay loạn cả lên, xoay tròn rồi lộn ngược, lơ lửng lửng.

Toàn bộ tâm trí cô đều đặt vào cuộc trò chuyện của hai người Hồ Phi và Luru Đình đứng sau lưng.

Họ nói chuyện đã hơn nửa tiếng rồi, đối với Hồ Phi thì được nhưng còn Luru Đình người bình thường không thích nói nhiều thì quả thật là điều hiếm có.

“Đến bây giờ vẫn không thể liên lạc được?” Luru Đình hỏi.

“Ừm.” Mặt Hồ Phi sặc lại, ly trà trong tay đặt cốp lên mặt bàn: “Trước đây nó còn nghe, bây giờ đến điện thoại nó cũng không chịu bắt máy.”

Luru Đình khó hiểu: “Cậu dạy nó cũng mấy năm, không lẽ người nhà cũng chưa từng tới trường hay sao?”

“Cũng có tới một lần, gần hai năm trước, cha nó có tới.” Hồ Phi nói tiếp: “Lúc đó cũng không có chuyện gì quan trọng, chỉ mời tới để nói về tình hình học tập của nó thôi, sau này thì không gặp nữa.”

Luru Đình bảo: “Còn bên thầy Tường, nói như thế nào đây.”

Hồ Phi trầm ngâm một lúc mới nói: “Lần này chỉ sợ thật sự sẽ phải đuổi học.”

Hà Lệ Chân bắt gác xiết chặt cây bút.

“Không thể làm khác sao?” Luru Đình nói: “Dù gì cũng còn là học sinh, cậu ta đã như vậy, nhà trường còn đuổi học, sau này ra đời còn làm được gì nữa chứ?”

Hồ Phi dí đầu ngón tay xuống bàn: “Không phải tôi không muốn, nhưng thái độ của nó bây giờ ai mà giúp cho được? Dù là có không nghe dạy dỗ nhưng tốt xấu gì cũng phải tuân thủ quy định nhà trường, giờ còn làm trái. Cô Luru không biết ngày cuối cùng tôi nhìn thấy nó đâu, tôi cũng không dám nói nó là học sinh của tôi, mặt mũi của tôi bị nó bôi tro trát trắng hết rồi.”

Bành Thiên vẫn luôn lướt web nghe vậy cũng quay đầu nói với Hồ Phi: “Thầy Hồ, định đuổi cậu ta thật thì cũng phải thông báo một tiếng với người nhà chứ.”

Hồ Phi nhú chặt lông mày, dường như đang suy tư gì đó.

Hà Lệ Chân không biết mồ hôi đã ra đầy lòng bàn tay mình.

“Lục lại hồ sơ thử xem” Bành Thiên bỗng nói: “Không chừng có thể tìm được cách liên lạc, hơn nữa năm nay cậu ta cũng đã hai mươi rồi, theo luật thì cũng đã có giấy chứng minh và các thứ khác, kiểm tra một chút chắc sẽ được thôi.”

“Được!” Hồ Phi nói: “Tôi sẽ cho cậu ta một cơ hội nữa, nếu như cậu ta không biết nắm lấy thì tôi cũng không còn cách nào khác.”

Hồ Phi nói xong thì chuẩn bị đi ra ngoài, theo phản xạ Hà Lệ Chân đứng lên đi theo.

“Thầy Hồ!”

Hà Lệ Chân ngăn Hồ Phi trong hành lang, Hồ Phi hỏi: “Sao vậy?”

“Chuyện...” Hà Lệ Chân do dự: “Vạn Côn, Vạn Côn có phải chắc chắn là bị đuổi học đúng không?”

Hồ Phi nhìn Hà Lệ Chân, cuối cùng thờ dài thườn thượt: “Đuổi hay không thì không phải chúng ta nói thôi là được, vấn đề của hai đứa nó trường học đã họp rất nhiều lần rồi, cơ hội cũng đã cho rất nhiều, kết quả thì sao, cô thấy đó, bây giờ ngay cả một chút ý muốn hối cải cũng không có, tôi thấy gia đình nó cũng mặc kệ chuyện của nó rồi, cha mẹ không thấy xuất hiện, chúng ta lo lắng quá làm gì, loại học sinh thế này nên đi cho sớm mới phải, ở lại trường chỉ tổ con sâu làm rầu nồi canh mà thôi.”

Hà Lệ Chân có rất nhiều điều muốn nói, nhưng đối mặt với vẻ giận dữ của Hồ Phi, có thể nào cô cũng không nói nổi nên lời, lúc Hồ Phi quay người định đi, cô mới gọi anh ta lại.

“Thầy Hồ, có phải mời được phụ huynh của em ấy tới thì có thể bàn bạc chuyện này lại không?”

Hồ Phi dừng chân, quay lại nhìn cô.

“Nếu phụ huynh sẵn lòng tới thì cũng chưa tới nông nỗi như bây giờ.” Dứt lời thì đi mất.

Hà Lệ Chân quay lại phòng làm việc, lấy di động ra.

Buổi họp đầu tiên về chuyện đuổi học Vạn Côn và Ngô Nhạc Minh tại trường, Hà Lệ Chân rốt cuộc đã không nhận được mà gọi điện cho Vạn Côn, muốn khuyên lơn cậu ta lần nữa, nhưng lúc đó không gọi được cho cậu ta, sau đó cô có gọi thêm mấy lần, nhưng vẫn như cũ.

Đúng lúc này, điện thoại rung lên, Hà Lệ Chân cúi đầu nhìn, là tin nhắn của Lý Thường Gia, hẹn cô tối nay cùng nhau đi ăn, cảm ơn cô lần trước giúp đỡ sắp xếp phòng học.

Bây giờ Hà Lệ Chân không còn lòng dạ đâu mà ăn uống, vừa muốn từ chối, thì Lý Thường gia lại gửi tới một tin nhắn.

[Trường chúng tôi cũng đang cân nhắc đuổi học một em.]

Lúc sau Hà Lệ Chân trả lời anh ta.

[Vi sao.]

[Mấy chuyện linh tinh ấy mà, tối nay đi ăn tôi kể với cô.]

Hà Lệ Chân do dự, cuối cùng mới trả lời...[Được.]

Bỏ điện thoại xuống, cô không biết mình lấy dũng khí ở đâu ra, quay qua nói với Lưu Đình: “Cô Lưu, chiều hôm nay em có việc, đúng lúc cũng không có tiết, em muốn xin nghỉ nửa ngày được không, khi nào thầy Tường về cô nói giúp em một tiếng với thầy ấy nhé.”

Lưu Đình rất ngạc nhiên, Hà Lệ Chân làm việc rất chăm chỉ, luôn tới sớm nhất, ra về trễ nhất, lại rất ít khi thấy cô xin nghỉ phép.

“Ừ, chờ khi nào ông ấy về tôi nói cho, cô muốn đi đâu à?”

Hà Lệ Chân bỏ đồ vào túi, vội nói: “Trong nhà có chút việc, em về trước đây.”

Hà Lệ Chân chạy thẳng ra tới cổng trường, chặn một chiếc taxi lại, từ trong túi rút ra một mẫu giấy hơi cũ. Vuốt phẳng lại rồi đưa cho tài xế xem.

Tài xế mở to mắt nói: “Sao xa vậy?”

“Chú đi chứ.”

Hiếm khi kiếm được nhiều tiền, tài xế vội gật đầu: “Đi chứ đi chứ.”

Điên rồi, khi Hà Lệ Chân đứng trong gió cát, trên con đường đất giao nhau trước thôn Ô Vọng, cô nghĩ thầm, có lẽ cô thật sự đã điên rồi.

Cô đi qua ruộng bắp, lúc tới trước cửa nhà Vạn Côn thì phát hiện cửa đã khóa lại. Cô đứng từ bên ngoài nhìn vào, cửa nhà đóng chặt, trong sân yên ắng, ngay cả con gà nhốt trong chuồng cũng không buồn động đậy. Hà Lệ Chân đập đập lên cánh cổng sắt, gọi với vào trong: “Có người không...?”

Con gà nhúc nhích, nghiêng nghiêng cái đầu tiếp tục ngủ.

Trong nhà Vạn Côn không có động tĩnh gì, ngược lại tiếng gọi của cô lại làm kinh động tới một gia đình gần đó, tiếng chó sủa ăng ăng vang lên làm Hà Lệ Chân hoảng sợ.

Hàng xóm cạnh đó có người đi ra, nạt chú chó im lặng lại, rồi nhìn thử có chuyện gì.

Người bước ra là một phụ nữ, hơn bốn mươi, có vẻ như vừa thức giấc, quan sát Hà Lệ Chân với vẻ nghi ngờ: “Cô tìm ai?”

Hà Lệ Chân vội chào hỏi: “Chào cô.”

Người đàn bà lại hỏi: “Cô tìm ai?”

Hà Lệ Chân nói: “Cháu là giáo viên của Vạn Côn, cháu muốn hỏi một chút, nhà họ bây giờ không có ai sao?”

“Giáo viên?” Người đàn bà quan sát Hà Lệ Chân từ trên xuống dưới: “Thằng nhóc đó không có nhà.”

Hà Lệ Chân lại hỏi: “Vậy còn ba của em ấy đâu?”

“Tên Vạn à?” Lúc người đàn bà nhắc tới cha của Vạn Côn, chân mày vô thức nhíu lại, có vẻ ghét bỏ: “Giờ này ông ta làm gì mà có nhà.”

Hà Lệ Chân nói: “Vậy ông ấy ở đâu, làm sao liên lạc được với ông ấy ạ, bên trường học có việc gấp cần tìm.”

Người đàn phát tay ngăn lại: “Bây giờ tìm không được đâu, không thì cô đợi chút nữa đi, không chừng hán ta thua hết thì lại về, dù sao thì ngày nào cũng tìm chừng này là về.”

Thua hết?

Hà Lệ Chân nhay cảm hỏi: “Ông ấy đi đâu vậy cô?”

Người đàn bà nói xong, định trở về, vừa đi vừa nói: “Đánh bài chứ đâu, năm đó vợ hán cũng bị hán hại chết, không chừng thằng con cũng giống vậy.”

Hà Lệ Chân nhìn bóng lưng người đàn bà đi vào trong sân. Cô đứng trước cổng, im lặng chờ đợi.

Không khí ở nông thôn không giống trong thành phố, một mùi phân và đất mùn trộn lẫn vào nhau lan toàn trong không khí, gió luồn qua hoa bắp thổi trên ruộng nghe lao xao, cảm giác miên man không bờ bến.

Hà Lệ Chân cảm thấy hơi lạnh, cô đang nghĩ không biết có nên đi về hay không thì đúng lúc này có tiếng động truyền tới.

“Ồ, đây không phải cô giáo sao?”

Hà Lệ Chân quay lại, nhìn thấy một người đang đi tới trên con đường nhỏ, xách theo hai cái túi bằng vải bố, trên miệng kẹp một điều thuốc, ông ta mặc quần áo cũ rít trên người, đích thị là Vạn Lâm, cha của Vạn Côn.

Hà Lệ Chân đứng đến nỗi hai chân đều tê hết, nhìn thấy Vạn Lâm, cô chào: “Ba Vạn Côn, bác về rồi.”

Vạn Lâm chấp tay sau đầu đi tới, theo tuổi của Vạn Côn mà đoán thì Vạn Lâm cũng chưa lớn lắm, chừng hơn bốn mươi, nhưng trên mặt ông ta đã đầy nếp nhăn, da sần sùi, tóc cũng đã bạc khắp đầu, nhìn có vẻ như người năm sáu mươi tuổi.

Vạn Lâm nhìn thấy Hà Lệ Chân thì rất nhiệt tình: “Cô giáo, cô...” Hà Lệ Chân cảm thấy rõ ràng là ông ta đã quên mất tên cô, nên cô nhắc lại lần nữa: “Cháu là Hà Lệ Chân, là giáo viên dạy văn của Vạn Côn.”

“À, à, cô Hà, hôm nay cô tới để...” Lời Vạn Lâm hơi do dự, Hà Lệ Chân thấy ánh mắt ông ta rất kỳ lạ, cô nghĩ một chút mới ngờ rằng Vạn Lâm đang cho là cô vì ba ngàn tiền kia nên tới đây.

Không biết tại sao, Hà Lệ Chân cảm thấy trong không khí xộc lên mùi thối của thức ăn gia súc.

“Hôm nay cháu tới đây là muốn báo với bác một tiếng.” Cô nói: “Bác liên lạc với Vạn Côn, bảo em ấy đi học đi học lại, còn nữa, cũng mời bác tới trường một chuyến, tình hình hiện tại của em ấy lúc này hơi nghiêm trọng.”

Vạn Lâm thờ dài một hơi.

Hà Lệ Chân chớp chớp hàng mi làm nó run lên, nhưng cô cũng không nhú mày.

Ánh mắt Vạn Lâm nhìn ra xung quanh, từ hòn đá nằm chông chênh tới cái túi đầy bụi bặm, nhưng không nhìn vào mắt cô.

“Gần đây trong nhà có hơi bận.” Vạn Lâm nói: “Có thể không đi được.”

Hà Lệ Chân hỏi: “Có chuyện gì mà còn quan trọng hơn con của bác?”

Vạn Lâm há mồm nói: “Không phải, cô Hà, hôm đó cô cũng thấy rồi đấy, tình hình của chúng tôi thật sự khó khăn, không phải tôi không muốn đi, mà là tôi mà đi một ngày thì mất một ngày công, tới lúc bọn đòi nợ tới thì làm sao.” Ông ta nói, lại liếc nhìn Hà Lệ Chân: “Cô giúp chúng tôi đôi ba lần, chứ cũng đâu thể giúp hoài?”

Hà Lệ Chân nhìn ông ta, nhớ tới ngày đó Vạn Côn liều mạng cũng không muốn cho ông ta tiếp xúc với mình, thậm chí một câu nói cũng không, dường như cô đã hiểu được hàm ý trong đó.

Cô xiết chặt túi: “Nếu bác không tới trường thì em ấy sẽ bị buộc thôi học.”

Vạn Lâm lại thờ dài một hơi dường như có chút thương cảm.

“Thằng bé này số khổ, mẹ nó chết sớm, kinh tế gia đình lại không tốt, từ mười bốn tuổi nó phải đi làm thuê, tôi có vất vả dẫn theo nó thì cũng muốn nó sống những ngày an nhàn sung sướng. Cô giáo, tôi thấy là cô rất tốt với nó, cô có lòng thì giúp nó đi.” Ông ta nhìn Hà Lệ Chân: “Vi trả cô ba ngàn đó, từ lần trước đi rồi cũng không thấy nó về nhà nữa, ở bên ngoài nó cũng khổ lắm, tôi thực sự không đành lòng.”

Hà Lệ Chân cúi đầu, lát sau mới nói với Vạn Lâm: “Ba ngàn đó, bác nói với em ấy là không cần trả lại, tuần sau phải tới trường một lần.”

“Được, được!” Vạn Lâm chợt kích động nói: “Cô giáo, cô đúng là có ơn lớn với nhà chúng tôi, tôi nhất định kêu nó đi học, nhất định đấy!”

Hà Lệ Chân còn nói mấy câu nhưng thấy Vạn Lâm nhất định không chịu tới trường, cô cũng không còn cách nào, đành căn vặn ông ta nhớ bảo Vạn Côn quay về trường, sau đó thì ra về.

Hà Lệ Chân đi rồi, Vạn Lâm vội về nhà gọi điện thoại.

“Alo? Alo...? Ba là ba con đây...!”

“Cô con vừa tới, tin tốt đấy, con đoán xem, cô ta không cần con trả tiền nữa!”

“...Mấy hết cái gì.”

“Thằng chó, ông ở đây giúp mầy, mầy còn chửi ông! Không phải mầy nói hôm nay về sao, có phải quay lại thành phố không? Nhớ bớt chút thì giờ tới trường đi, cảm ơn cô giáo, tao phải rất...Vạn Côn, mầy lại chửi gì hả!?”

Tiếng Vạn Lâm khào khào vang lên rõ to trong không gian, ông ta mắng một câu hết một câu, con chó sên bên nghe động tĩnh sủa liên hồi.

Bạn đang đọc truyện *Sinh Thời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 29

Lúc Hà Lệ Chân quay lại thành phố thì đã hơn tám giờ, trời đã tối hẳn, cô cảm thấy toàn thân đều mỏi mệt. Khi xuống xe, cô ghé lại một cửa hàng nhỏ ở ven đường mua chai nước, mất một hồi cô mới mở được nắp chai, đang uống nước thì điện thoại rung lên.

Cô lấy điện thoại ra nhìn thử, là cuộc gọi từ Lý Thường Gia.

Giờ cô mới nhớ, vốn dĩ tám giờ cô có hẹn với Lý Thường Gia. Hà Lệ Chân vội vàng nghe máy.

“Alo?”

“Cô Hà? Sao cô vẫn chưa tới, kẹt xe hả?”

“À...” Hà Lệ Chân hơi xấu hổ: “Buổi chiều tôi có công chuyện giờ mới vừa về, bận quá nên quên mất, xin lỗi anh nhé.”

Lý Thường Gia nói: “Không sao, cô đã đi đâu vậy.”

“Cũng không có gì đâu.”

Lý Thường Gia lại nói: “Giờ cô đang ở đâu, tôi qua đón nhé.”

“Không cần.” Hà Lệ Chân từ chối: “Hôm nay xin lỗi anh nhiều nhé, chúng ta hẹn bữa khác đi.”

Lý Thường Gia im lặng một lát, sau đó nói: “Cô ăn tối chưa?”

Hà Lệ Chân nói: “Tôi ăn rồi.”

Người đàn ông trong điện thoại bật cười: “Nói dối, chắc chắn là chưa ăn.”

Hà Lệ Chân bị anh ta vạch trần, mặt bỗng nóng lên.

“Tôi tới trước cổng trường chờ cô, dù sao cũng phải đi ăn cái đã.”

Hà Lệ Chân không có cách nào từ chối được, đành đồng ý.

Hơn tám giờ bốn mươi, cô ngồi xe tới trường học, cô mệt tới mức muốn ngủ gật trên xe luôn.

Sau khi xuống bến thì thấy có một người đứng chờ trước cổng trường.

Lý Thường Gia khoác áo khoác màu vàng nhạt, quần tây, đứng cạnh bảng hiệu trường, anh ta nghiêng đầu nhìn vào trong sân, có vẻ rất chú tâm. Chỗ anh ta đứng vừa khéo che mất tầm nhìn của Hà Lệ Chân, cô không biết anh ta đang nhìn ai.

Lý Thường Gia lại ho húng hắng, Hà Lệ Chân hồi thần, chạy chậm chậm tới: “Thầy Lý.”

Lý Thường Gia ngược lên ngay: “Cô tới rồi.”

Hà Lệ Chân nói: “Tôi xin lỗi, hôm nay đúng là tôi đã quên mất.”

Lý Thường Gia cười cười: “Không có gì đâu, bây giờ không phải đã tới rồi sao.” Anh ta khẽ chạm vào gọng kính nói: “Cô muốn ăn gì, đói bụng chưa.”

Hà Lệ Chân rất ngại nên giọng cũng tự nhiên nhỏ đi: “Cái gì cũng được, anh quyết định đi.”

Lý Thường Gia nói: “Vậy xung quanh đây, cô muốn đi ăn gì.”

Trời se lạnh, Hà Lệ Chân há miệng nói: “Lẩu cay.”

“...” Lý Thường Gia hơi bất ngờ, sau mới cười nói: “Lẩu cay? Cô Hà định tiết kiệm tiền cho tôi sao?”

Hà Lệ Chân hơi khó xử: “Hay là tự anh chọn đi.”

“Không sao, lẩu cay cũng được, đúng lúc trời đang lạnh, cô dẫn đường đi, ở đây cô rành hơn tôi.”

Hà Lệ Chân dẫn Lý Thường Gia đến bên ngoài, lúc gần đi, Lý Thường Gia còn quay đầu lại, trong vườn trường tối như mực, bóng người thanh niên kia đứng hút thuốc đã biến mất.

Hà Lệ Chân đưa Lý Thường Gia tới một quán lẩu cay ở gần đó, vì mới vào thu nên nhiệt độ bên ngoài lên xuống thất thường, bàn ghế bên ngoài đều đẹp hết, toàn bộ đều bày trong quán. Mặt tiền quán rất rộng, bên trong xếp hơn mười cái bàn, đều đã kín người. Hà Lệ Chân và Lý Thường Gia chọn một góc sát nhà bếp ngồi.

“Buổi chiều cô đi đâu vậy, sao trông có vẻ mệt mỏi thế.” Lý Thường Gia hỏi.

“Chỉ là chuyện trong trường thôi.”

Lý Thường Gia thấy cô xoa xoa hai tay, hỏi: “Lạnh hả?”

Hà Lệ Chân nói: “Không sao, tôi không lạnh.”

Lý Thường Gia cười đùa: “Có muốn uống chút rượu không?”

Hà Lệ Chân lắc đầu: “Thôi, từ lượng của tôi anh cũng biết rồi đó.” Cô nhìn Lý Thường Gia: “Không phải anh lái xe tới sao?”

“Không.” Lý Thường Gia nói: “Tôi đi bộ tới đây, coi như tập thể dục.”

Hà Lệ Chân nói: “Vậy anh muốn thì uống chút đi.”

Lý Thường Gia gọi một chai bia, nói là chỉ giúp vui thôi. Lẩu cay nhanh chóng được dọn lên, nóng hôi hổi bốc lên khói trắng, Lý Thường Gia lại kêu vài món ăn kèm, Hà Lệ Chân cũng thấy hơi đói, nên vui vẻ ăn.

Lúc tỉnh cờ ngẩng lên thì thấy Lý Thường Gia đang nhìn mình, Hà Lệ Chân nói: “Sao vậy, sao anh không ăn đi?”

Lý Thường Gia nói: “Tôi không ăn đồ quá nóng, lạnh một chút thì lại ăn được.”

Hà Lệ Chân dừng đùa: “Xin lỗi.”

“Sao cô toàn nói xin lỗi vậy.” Lý Thường Gia cởi áo khoác, bên trong là một chiếc áo sơ mi màu xanh lam nhạt sạch sẽ, anh ta vén tay áo lên nói: “Tĩnh cô hiền như thế, trong trường không bị ăn hiếp sao?”

Hà Lệ Chân gấp một miếng bún: “Ai ăn hiếp tôi.”

Lý Thường Gia nói: “Học sinh chứ ai.”

Hà Lệ Chân liếc nhìn anh ta, Lý Thường Gia lại nói: “Cậu học sinh trước cửa quán hôm đó tên gì nhỉ?”

Hà Lệ Chân nói: “Vạn Côn.”

Lý Thường Gia gật đầu: “Thầy Hồ nói với tôi, lần này muốn đuổi học cậu ta.”

Hà Lệ Chân vừa nghĩ tới chuyện này đã nhúc nhúc: “Có thể lắm.”

Lý Thường Gia không cảm thấy có gì quan trọng: “Nhà trường muốn đuổi học cũng là vì chúng đã trốn học rất nhiều lần, gia đình cũng không quản lý nổi. Thật ra loại học sinh này trường các cô hẳn là có rất nhiều.”

Đúng là nhiều thật, Hà Lệ Chân xiết chặt đôi đũa trong tay, vì ngại sĩ diện nên không muốn nói.

“Nghĩ thoáng đi là ổn thôi, lần đầu tiên cô gặp loại học sinh như vậy, không quen thì cũng bình thường.” Lý Thường Gia thổi thổi nước lẩu, nói thêm: “Cậu Vạn Côn kia trước đây tôi cũng đã nghe nói tới, thầy Hồ còn nhọc lòng vì cậu ta như vậy cũng chỉ tự chuốc lấy mất mặt.”

Hà Lệ Chân ngược nhìn hỏi: “Sao lại là tự chuốc lấy mất mặt?”

Lý Thường Gia rót một ly bia nói: “Loại người này vốn dĩ đã không giáo dục nổi, còn lo cái gì nữa.” Anh ta uống một hớp, lại nói: “Người có thể dạy dỗ được, chỉ có hai loại, hoặc là do gia đình, hoặc từ ý chí của chính bản thân người đó, cô thấy cậu ta thuộc loại nào. Hơn nữa cậu ta hay gây sự như vậy, ở trong trường cũng là một tai họa, đến lúc thật sự xảy ra chuyện, không chừng sẽ ảnh hưởng tới thầy cô các cô.”

Hà Lệ Chân hơi cúi đầu, hơi nóng trong nồi lẩu phả lên mặt cô, cơ thể mệt mỏi nóng bức mơ hồ muốn xỉu.

Trong lúc lơ mơ cô gật đầu: “Đúng vậy, cậu ta đúng thật là đồ súc sinh.”

Lúc này đổi lại là Lý Thường Gia ngạc nhiên: “Thật không ngờ cô Hà còn có thể mắng người ta.”

Khuôn mặt Hà Lệ Chân bị hơi nóng hun cho đỏ rực lên, cô lắc đầu, Lý Thường Gia vội nói: “Không sao, học sinh kiểu này đến tôi cũng sẽ mắng chửi.”

Người bồi bàn từ sau bếp bung bát đi ra ngoài, ngang qua vách ngăn dừng ở đó, dừng lại nhìn người thanh niên đang dựa người ở đó hỏi: “Anh gọi món chưa ạ?”

Người nọ vóc dáng rất cao, nhìn có vẻ trầm ngâm lạnh lùng, đang dựa vào vách ngăn ngăn người, trong tay kẹp một điếu thuốc, người bồi bàn nghĩ có thể cậu ta là một cán bộ, lại hỏi một câu: “Đằng trước có ghế, anh ngồi đây làm gì?”

Nghe xong câu hỏi của người bồi bàn, người nọ cũng không trả lời, chỉ gật đầu. Chuyện trong quán còn rất nhiều, nên anh ta cũng mặc kệ người đó, bung bát đi mất.

Vạn Côn lẳng lẳng dựa người vào tấm vách ngăn, giữa âm thanh huyền ảo trong quán cậu ta vẫn nhận ra giọng nói đang cách mình rất gần kia.

Trong túi cậu ta cộm lên, ở đó có ba ngàn tiền mặt.

Trên mặt treo nụ cười mỉm, cậu ta bắt gặp liếm liếm răng, vốn dĩ cậu ta có thể bước thẳng ra ngoài, quăng tiền vào người phụ nữ kia, có lẽ tên đàn ông bên cạnh sẽ đứng lên che chở, nhưng cậu ta lại nghĩ, mình sẽ chẳng cần tốn nhiều sức là đánh chết tên đó, sau đó hất nôi lẩu cay nóng hổi lên người bọn họ rồi bước đi không thèm ngoảnh đầu lại.

Nhưng cuối cùng cậu ta vẫn không làm vậy.

Cậu ta cứ đứng chờ ở ngay chỗ này, đứng ở đây nghe, nhất định phải đem nghe hết tất cả những lời tàn nhẫn đó.

Cậu đốt một điếu thuốc, ngậm trong miệng, rồi thổi một hơi, dường như toàn bộ thế giới đang đứng đối địch với mình.

Lý Thường Gia nói hòa theo Hà Lệ Chân, nhưng Hà Lệ Chân lại cảm thấy rất buồn bực, cô ngẩng lên, bỗng đưa tay cầm lấy chai bia, tự rót cho mình, rồi uống cạn.

Lý Thường Gia tròn mắt: “Cô Hà?”

Hà Lệ Chân bị men rượu xộc vào người làm viên mắt đỏ lên, đôi mắt như phình ra, rất xót, xung quanh là những âm thanh hỗn tạp, cô nhìn thấy nồi nước sôi cuộn cuộn, bỗng nhiên nhớ tới cái sân kia, cái sân vắng vẻ tới hù, trong đó còn dâng lên mùi ẩm mốc hôi thối, dường như vạn năm không thay đổi, ruộng bắp xa xa ngoài cửa, con gió thổi qua vang lên âm thanh xào xạc, đối diện là một tảng đá lớn, cậu thiếu niên ngồi trên đó trầm ngâm không nói.

Cậu ta dám chọc giận làm thầy chủ nhiệm phát bệnh, cũng sẽ bắt nạt cường hèn cô một cô giáo mới tới tại nhà. Trong lớp cậu ta luôn không nghe giảng, còn đe dọa các bạn học không nghe lời cậu ta.

Cậu ta cũng sẽ ngồi trên sofa trêu cô, sẽ phùng má hào phóng mời cô đi ăn, sẽ chịu đựng những vết thương tấy đỏ trên lưng mà không rên một tiếng, cho dù nghèo tới mức không có gì để ăn, cậu ta cũng tuyệt đối không quỵ nọ.

Cậu ta cầm gậy gỗ, can đảm đứng che chở mọi người.

Hà Lệ Chân cầm đôi đũa, nhìn gấp rau xanh lạnh dần trên đầu đũa.

Cậu ta thật nực cười, vừa đáng trách, vừa đáng thương.

Thế giới này bình thường biết bao, luôn biến đổi, nhưng hiếm có kì tích. Vứt bỏ tất cả, cô cũng chỉ có thể ngồi ở đây, trơ mắt nhìn người thanh niên đó bước dần vào hố sâu đen kịt, cuối cùng sẽ có một ngày, hình ảnh trước cửa hàng bán lẻ nhỏ nhỏ đó, e rằng cô sẽ không thể nào nhớ lại được nữa. Cô sẽ quên cái liếc mắt lúc ban đầu, mang theo cảm giác nóng cháy trong lồng ngực.

“Cô cũng dạy lớp chúng nhĩ, cũng cho Hồ Phi ý kiến đi.” Phần lẩu cay của Lý Thường Gia đã nguội bớt, anh ta bắt đầu ăn: “Đối với học sinh này cô có thái độ gì?”

Hà Lệ Chân nói: “Tôi không biết.”

Tất cả về cậu, cô đều không thể nói rõ.

Điều này rất kỳ lạ, bởi vì Hà Lệ Chân cảm thấy, bản thân cô thật sự có nhiều điều muốn nói, nhưng tựa như khi đối mặt với Hồ Phi, cô cũng không thể nói trước mặt Lý Thường Gia, cô nghi ngờ chính cô cũng không thể nói rõ ràng rành mạch những lời này với bản thân mình.

“Cũng đúng.” Lý Thường Gia nói đùa: “Không chừng tổng cộng cậu ta cũng không tới học giờ cô được mấy lần.”

Hà Lệ Chân nhìn bàn bên cạnh, có một người đàn ông đang gặm cái cổ gà, ông ta có một cái bụng bia thật to, đang nhai nuốt nhồm nhoàm.

“Anh biết không.” Hà lệ Chân bỗng nói.

Lý Thường Gia đang cúi đầu ăn, ừ một tiếng: “Biết cái gì?”

Hà Lệ Chân quay lại, giọng nói nhẹ nhàng, có một sự cố chấp ngốc nghếch trong đó, cô nói với anh ta: “Tôi không biết phải nói thế nào, nhưng nếu đây là một ván cược...”

Lý Thường Gia thấy lời này hơi kì lạ, anh ta ngẩng lên: “Cược gì?”

Hà Lệ Chân nói: “Cược tương lai tên súc sinh trong miệng chúng ta.” Lý Thường Gia ngẫm nghĩ nói: “Chắc là sẽ bị đuổi học rồi.”

Yên lặng một chút, Hà Lệ Chân chậm rãi nói: “Tôi cược tương lai cậu ta sẽ thành người có ích.”

Chiếc đũa trong tay Lý Thường Gia khựng lại giữa không trung, dường như nghe được điều gì đó rất tức cười: “Thành người có ích? Cô muốn cược cái gì, muốn thua toàn bộ sao.”

Hà Lệ Chân nói: “Tôi đặt cược tất cả của tôi.”

Tiếng người ầm ĩ trong quán, khói nóng bốc lên hầm hập bị khí lạnh xua tan hết, trong không gian đầy mùi lẩu cay và gia vị, trên mặt từng người đều là nét đờ ừnh nhàn nhạt.

Anh hỏi tôi sao lại chắc chắn như vậy, tôi cũng không biết.

Anh hỏi tôi sao lại khẳng định như vậy, tôi cũng không biết.

Tôi chỉ tin tưởng chính mình, tin tưởng bản thân và cảm giác của tôi, là chân thật.

Người bồi bàn bụng bát quay lại, khi đi ngang qua tấm bình phong có nhìn thoáng qua, người đã đi rồi, trên mặt đất vẫn còn vớt lại một phần điều thuốc chưa hút hết. Anh ta lăm băm chửi một câu, rồi tới giẫm lên dụi tắt.

Vạn Côn từ trong quán đi ra, cậu ta đi rất nhanh, càng lúc càng nhanh hơn, càng lúc càng nhanh hơn nữa, rồi biến thành chạy. Cậu ta chạy trên phố, băng qua dòng người, chạy tới một con ngõ không người cũng vẫn không dừng lại.

Đến khi kiệt sức, cậu ta ngồi bệt trên cầu vượt, giũt banh cô áo, thở dốc từng hơi.

Bên dưới chân cầu xe cộ nườm nượp, trên cầu chỉ có hai ông già ăn xin. Bọn họ tò mò nhìn Vạn Côn, họ đang nghĩ không biết có phải cậu ta định nhảy xuống hay không.

Vạn Côn đỡ lan can đá, hét lên với dòng xe cộ bên dưới, gào thét cho đến khi khản cả giọng, chỉ là tiếng gào thét không nội dung, đơn giản là cậu ta muốn giải tỏa.

Người ăn xin càng hoảng sợ hơn, đứng dậy nhìn người bệnh tâm thần này.

Vạn Côn chạy cũng đã chạy, gào thét cũng đã gào thét, lúc này nước mắt mới chảy xuống.

Cậu ta bụm mặt, ngồi chồm hồm xuống bên thành cầu vượt.

Người ăn xin bên cạnh nhìn cậu ta bằng con mắt đục ngầu, cánh tay cầm chén com đưa về phía cậu lắc lắc, tiền lẻ bên trong kêu lên leng keng.

Vạn Côn ngẩng đầu, hai mắt đỏ quạch nhìn người ăn xin, nước mắt nước mũi vẫn còn đọng trên mặt. Người ăn xin lắc chén nói: “Đại cát đại lợi, đại cát đại lợi.”

Vạn Côn nói: “Tôi cũng nghèo.”

Người ăn xin vẫn cầm chén lắc lắc, động tác này không biết là do đã thành thạo hay phản xạ tự nhiên.

Vạn Côn móc hai đồng xu trong túi ra, ném lại, tiền xu lăn trong chén hai vòng, cuối cùng lắc lư dừng lại.

Vạn Côn nhìn người ăn xin, viền mắt hồng hồng, lát sau, cậu ta cất tiếng khào khào:

“Nhưng số tôi tốt hơn ông.”

Nói xong, nước mắt cậu ta lại chảy dài.

Vạn Côn và người ăn xin ngồi song song với nhau, dựa người vào thành cầu lạnh lẽo, ngẩng đầu nhìn trời.

Màn đêm tịch mịch, ánh đèn ngủ sắc chiều rọi khắp nơi.

Người ta rồi sẽ lớn lên, cuộc đời bạn xúi quẩy, nhưng khi tình cờ gặp được một người, người đó khiến cho bạn rẽ sang một hướng khác, con đường tiếp theo của bạn có thể sẽ khác đi.

Bạn đang đọc truyện *Sinh Thời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 30

Vạn Côn bỏ việc.

Cậu ta nghỉ quá sức đột ngột, đến nỗi tất cả mọi người đều không kịp trở tay.

Khi Vương Khải nghe thấy cậu ta nói không làm nữa, cũng không nghĩ là thật, vừa bận bịu giải quyết công việc vừa nói: “Cứ làm việc cho tốt đi đã.”

“Tôi thật sự không làm nữa.” Vạn Côn đặt một cái túi lên bàn làm việc, cái bàn vẫn giống lần trước, mớ giấy A4 muôn đời không xê dịch còn nằm đó, bên trên loang lổ vết bẩn. Trong túi nhét một bộ quần áo chưa giặt cũng chưa xếp ngay ngắn, mà vo thành một nùi nhét vào trong. Vương Khải ngẩng đầu lừ mắt, sắc mặt không được tốt lắm: “Cứ đi làm việc đi, không thấy anh đang bận sao?”

Vạn Côn buông cái túi ra, đút hai tay vào túi áo: “Đồ đạc đều ở đây, tiền lương tháng này không cần trả, tôi đi đây.”

Cậu ta quay người mở cửa, lúc này Vương Khải mới gọi: “Quay lại!”

Vạn Côn ngoáy đầu, Vương Khải nói: “Có ý gì đây?”

Vạn Côn nói: “Không làm nữa.”

“Không làm nữa?” Dường như nghe được điều gì đó rất buồn cười, Vương Khải nói: “Không làm gì nữa.”

“Chính là không làm việc nữa.”

Vương Khải hỏi: “Tìm được chỗ mới rồi?”

Vạn Côn nói: “Không.”

Vương Khải nghe cậu ta nói xong thì hừ cười, nói mát: “Ồ ồ, có phải vừa làm một lần đã ném được mùi ngon rồi phải không.” Gã ta khoanh tay, một bàn tay vương ra chỉ vào Vạn Côn: “Là ai muốn bao mày thế? Anh nói cho mà biết, mày tin thật thì đúng là đồ ngu, đến khi bị người ta đá ra đường thì đừng có khóc.”

Vạn Côn nhìn Vương Khải: “Không có ai bao tôi cả, tôi cũng không đi chỗ nào khác, tôi chỉ muốn nghỉ việc.”

“Đừng có nói láo!” Dĩ nhiên Vương Khải không tin: “Con người là vậy, đồ vong ân, m* mày, có gì tốt là quên ngay, nếu không phải là mày tới đây thì những chuyện đó tôi phần mày được chắc?”

Vạn Côn không muốn nói gì nữa, quay người bỏ đi.

“Anh nói trước mày đi rồi thì đừng hòng quay về!” Vương Khải nói.

Tay Vạn Côn dừng lại một chút mới nói: “Tôi sẽ không quay lại.”

“Tao...không...” Vương Khải chụp lấy một cái chai trên bàn, ném vào Vạn Côn, Vạn Côn nghiêng người tránh theo bản năng, cái chai va vào cánh cửa, mảnh vỡ văng ra, trúng vào khóe mắt cậu.

Vạn Côn hơi nheo mắt, sau đó chợt nghe thấy tiếng động từ đằng sau, Vương Khải đã túm lấy cổ áo cậu lôi về sau, cậu vuron tay ra, hai người đứng đối mặt với nhau.

Vương Khải thấp hơn Vạn Côn nửa cái đầu, nhưng dáng người rất cường tráng, năm nay cũng đã ba mươi mấy tuổi, là một nhân viên có thâm niên ở Tú Quý. Gã nheo mắt nhìn Vạn Côn: “Nói không làm là không làm sao, mẹ kiếp mày tưởng đây là chỗ nào?”

Vạn Côn nói: “Vậy anh muốn thế nào?”

“Thế nào?” Vương Khải nói: “Đi cũng được, để mười ngàn lại đây.”

Vạn Côn nhìn thẳng vào Vương Khải, bỗng bật cười thành tiếng.

“Không có.”

“M* mày, không có, tưởng tao đây dễ gạt à.”

Vạn Côn nói: “Đàn em của anh không có lợi ích nào sao?”

“Cái gì?”

“Tôi nói.” Vạn Côn nghiêng đầu nhìn Vương Khải: “Tiền thiếu chỗ anh tôi có cách nào để trả.”

“...M* kiếp, đồ vô liêm sỉ!”

Vương Khải vung nắm đấm, Vạn Côn không tránh không né, hứng trọn cú đấm của anh ta, Vương Khải lẫn lộn xã hội bao năm, ra tay đâu nhẹ? Bên má Vạn Côn nháy mắt đã sưng đỏ lên.

Thấy cậu ta không tránh, trong lòng Vương Khải vô cùng kinh ngạc, vì thế anh ta cũng không tung ra cú thứ hai.

Trong phòng im ắng.

Thật ra cũng không thể nói như vậy, đây là quán bar, tuy rằng giờ đang đứng trong phòng kín, nhưng cũng không hoàn toàn yên lặng.

Vạn Côn nhìn anh ta nói: “Anh Vương, công việc này là chúng tôi nhờ anh mới có được, tôi rất cảm kích.”

Vương Khải hừ giọng.

“Nhưng tôi thật lòng không thể làm nữa.”

Vương Khải châm một điếu thuốc, lờ mắt nhìn cậu ta, Vạn Côn đang nhìn chỗ nào đó, không biết là có bị đánh vào mắt không, hay là đang nhớ tới chuyện gì mà vành mắt hơi đỏ lên.

Cậu ta ngẩng lên nhìn Vương Khải: “Việc này là tôi không đúng, anh tức giận cũng phải thôi, nhưng tiền tôi không thể đưa lại cho anh, anh thấy trong lòng khó chịu, có thể đánh tôi, tôi tuyệt đối sẽ không đánh trả.”

Vương Khải thở ra một vòng khói, gã nhìn chàng trai trước mặt qua màn khói mờ ảo.

Cậu ta không sợ, Vương Khải biết, cậu ta thực sự không hề sợ, cho dù bây giờ gã có ra ngoài gọi toàn bộ bảo vệ của quán tới, cậu ta cũng sẽ không sợ. Vương Khải tức tột cùng, nhưng gã lại có chút khoái chí.

“Đ** m* mày, nhóc con mới tí tuổi đầu, mà dám mượn gan trời hả?”

Vạn Côn không đáp, đứng đó mặc anh ta chửi bới.

“Tao biết chuyện nhà mày.” Vương Khải quay người, ngồi xuống cạnh bàn, chìa tay khảy tàn thuốc vào gạt tàn, nhả khói xong lại nói: “Ngô Nhạc Minh đã từng kể với tao.”

Vạn Côn vẫn không chịu nói chuyện.

Vương Khải chìa điếu thuốc vào cậu, nói: “Nếu người khác muốn đi, tao nhất định không thêm nói thêm lời nào vô ích, biết tại sao tao lại đánh mày không?”

Vạn Côn lắc đầu.

“Bởi vì, m* kiếp, tao nhìn lầm mày.” Vương Khải mắng một câu, chân giẫm lên sofa bên cạnh, ban đầu ông chủ của Ngô Nhạc Minh tới tìm tao, vốn dĩ

tao cũng đâu cần chúng mày, sau khi biết được chuyện trong nhà mày thì tao lại đổi ý.” Vương Khải phun ra một vòng khói, khói thuốc xông lên mắt: “Cha mẹ mày đều nê bãi, từ trước đó đã thiếu ba trăm mấy ngàn, lúc chủ nợ đòi tiền bọn chúng bán máu bán thân cái gì mà chưa làm? Tao còn biết mẹ mày đi bán d*m mấy lần rồi bị nhiễm bệnh mà chết.”

Vương Khải vừa nói vừa quan sát phản ứng của Vạn Côn. Nhưng nói vậy giờ, thấy cậu ta cũng không mấy may xao động.

Gã thầm cười lạnh trong lòng. Rất nhiều người nói tính tình Vạn Côn rất hung bạo, thực ra bọn họ chỉ nhìn bề ngoài, người thực sự hiểu được cậu ta, thì sẽ biết cậu ta có thể nhẫn nhịn giới thế nào. Nhưng cũng phải thôi, Vương Khải nghĩ thầm, chỉ sống mới hai mươi năm ngắn ngủi, lại đã trải qua nhiều ngày khổ cực như vậy, còn nghe không thiếu những lời cay độc, có cái gì không thể nhẫn nhịn được.

Cậu ta vừa im lặng nghe vừa đưa mắt nhìn.

Vương Khải buông điếu thuốc, gã rất mâu thuẫn, bây giờ gã thật sự muốn giữ cậu ta lại, gã cảm thấy Vạn Côn thật sự là một người có tiềm năng.

“Mẹ cậu mất đã ba năm.” Vương Khải nói: “Cậu cũng không có bỏ chỗ đó mà đi, mỗi tháng đều làm thêm gửi tiền về cho ba cậu. Tôi cảm thấy cậu rất giống một thằng đàn ông.”

Vạn Côn nhìn Vương Khải, Vương Khải còn nói: “Nếu như cậu nghĩ làm nghề này không ngóc đầu lên nổi, vậy cậu sai rồi. Cậu nói kia nói như thế nào nhỉ, đại trưởng phu cơ được đuổi được, tôi nói với cậu, ông chủ của quán bar này trước đây cũng phải ra ngoài làm việc giống cậu, bây giờ thì sao, cũng đã cưới vợ sinh con rồi, cũng có tiếng tăm trong giới, có ai dám nói gì đâu, tiền kiếm được thì bó lớn bó nhỏ. Nếu cậu muốn chui vào ngõ cụt, thật không có ý nghĩa.”

“Nếu chỉ mình tôi, có thể tôi cũng sẽ làm.” Vạn Côn bỗng nói.

Vương Khải hỏi lại: “Cậu có ý gì?”

Về mặt Vạn Côn thân nhiên, giọng rất khê: “Lúc mẹ tôi chết, nói với tôi muốn tôi chăm sóc tốt cho ba. Tôi cũng định đi nhưng bây giờ đi không được. Tôi nói với ông ta, chờ khi tôi trả hết tiền rồi, tôi với ông ta không còn quan hệ gì nữa.”

Vương Khải nói: “Cần tiền mà cậu còn không chịu làm?”

Giọng Vạn Côn không thay đổi, tiếp lời: “Trước đây tôi sợ nghèo, nằm mơ cũng muốn chạy trốn, tôi cảm thấy chỉ cần có tiền thì muốn tôi làm cái gì cũng được, không gạt anh, có lần tôi còn định cướp ngân hàng.”

“Còn sau đó?”

“Không có súng, nên chỉ tính thế thôi.”

Vương Khải cười xùy, lại hút thuốc tiếp.

“Nhưng bây giờ không được.”

Vương Khải sừng sốt, cuối cùng gã cảm thấy trong giọng nói kia còn có chút ghen ngạo, gã quay đầu nhìn Vạn Côn, cậu ta đang cúi đầu, nhìn dưới chân.”

“Cuối cùng tôi nghĩ, nếu cứ tiếp tục làm như thế này, thì thật sự sẽ chẳng làm được gì cả.”

Vương Khải chậm rãi nói: “Vậy chứ bây giờ cậu thấy mình còn có gì?”

Vạn Côn im lặng, dường như nhớ tới cái gì đó, tự cười với mình, ngẩng đầu nói: “Hình như vẫn không có cái gì cả.”

Điếu thuốc này hút nhanh hơn bình thường, Vương Khải dụi đầu lọc vào gạt tàn, Vạn Côn hỏi gã: “Anh còn muốn đánh nữa không, không đánh thì tôi phải đi.”

Vương Khải nhìn cậu ta: “Cậu vội đi chết đấy hả.”

Vạn Côn nói: “Tôi phải về Dương Thành, trễ thì không có xe.”

Vương Khải nghiêm túc nói: “Anh hỏi lại cậu lần cuối, thật sự không làm nữa? Anh nói trước, nếu cậu đổi ý anh cũng không nhận lại cậu.”

“Không làm nữa.”

Vương Khải gật gật: “Cút đi.”

Tin Vạn Côn nghỉ việc sang ngày hôm sau Ngô Nhạc Minh mới biết được, cậu ta nôn nóng bỏ ca làm chạy về, lúc về tới nơi thì Vạn Côn đang dọn phòng.

Ngô Nhạc Minh đẩy cửa vào: “Anh làm gì vậy?”

Vạn Côn quay lại: “làm gì là làm gì.”

“Nói không làm rồi không làm nữa?”

“Ừ.”

“Fuck! Anh bị bệnh gì hả.”

Vạn Côn lười trả lời, ngồi trên giường mặc kệ cậu ta phát khùng.

“Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì!? Ngô Nhạc Minh cũng bực, giọng điệu cũng thay đổi: “Mẹ nó, anh nói đi là đi, anh có để lại chút mặt mũi nào cho cậu của em không?”

Vạn Côn nói: “Giúp anh nói xin lỗi.”

“Đừng đẩy cho tôi.” Ngô Nhạc Minh nói: “Rốt cuộc là tại sao.”

Vạn Côn nói: “Không muốn làm nữa.”

Ngô Nhạc Minh nói: “Không thể.”

Vạn Côn ngược nhìn cậu ta, Ngô Nhạc Minh nói: “Mẹ nó thảng trước tiền nhà đều là tôi chịu, có chuyện làm kiếm được tiền như thế anh lại bỏ, tới lúc lại không có tiền, ra đường ăn cướp hả?”

“Tiền nhà ngày mai tôi trả cậu.”

“Rốt cuộc tại sao anh làm vậy?!”

Vạn Côn thoáng cái đứng lên, tới trước mặt Ngô Nhạc Minh: “Bố mày không muốn làm, có nhiều tại sao vậy sao?”

“Anh tìm được việc mới rồi?”

“Không tìm.”

“Fuck.” Ngô Nhạc Minh tức thật: “Vậy được, như anh muốn, tiền nợ tôi thì trả mau, tiền nhà tháng này anh đừng có để tôi phải chèn nữa đấy!”

“Không cần cậu giúp.” Vạn Côn nói: “Ngày mai tôi sẽ dọn đi.”

Lúc này Ngô Nhạc Minh mới sững sốt, bấy giờ cậu ta mới để ý xung quanh, hành lý của Vạn Côn rất ít, chỉ vài ba bộ quần áo, một cái chăn đệm, ngay cả một cái vali cũng không có, chúng được đóng gói thành một cái túi to, đặt trên giường.

“Anh muốn ở đâu?”

Vạn Côn rút điều thuốc: “Tôi đã hỏi một chỗ, cậu không cần xen vào.”

Phòng cũng trả, vậy là thật sự đã hạ quyết tâm. Ngô Nhạc Minh hơi mơ hồ, cậu ta không biết tại sao trong lúc này Vạn Côn lại đột nhiên như vậy: “Fuck...” Cậu ta khẽ chửi một câu: “Mới vừa kiếm được hơn mười mấy ngàn mà anh đã nghỉ làm, anh là đồ thần kinh.”

Vạn Côn đuổi người: “Có chuyện gì nữa không, tôi còn phải dọn xong cái đã.”

Ngô Nhạc Minh chỉ vào Vạn Côn nói: “Vạn Côn, m* kiếp, anh là một thằng đểu, tôi chống mắt lên xem lúc anh hết tiền lại phải cầu xin người ta, sau này anh đừng có hối hận!”

Ngô Nhạc Minh xông ra cửa bỏ đi.

Vạn Côn vận thất lưng, nhìn xung quanh một vòng, cuối cùng thở dài.

Thật ra những điều Ngô Nhạc Minh nói đều đúng, cậu vừa đưa cho bà ngoại bốn ngàn, còn trả nợ Ngô Nhạc Minh, bây giờ trong người còn không tới năm ngàn.

A, không, còn có ba ngàn thiếu Hà Lệ Chân nữa.

Cái này đúng là đã nghèo còn mắc cái eo, làm người ta tiến thoái lưỡng nan.

Nhớ tới Hà Lệ Chân, Vạn Côn bất giác nhay nhay tàn thuốc trong miệng, cảm thấy mềm mềm giữa hai hàm răng, cậu ta nhìn hai cái bọc đồ được đặt ở đó, bỗng cảm thấy tình trạng của bản thân thật buồn cười, ngậm điều thuốc vui vẻ đi tới cửa sổ, đẩy cửa ra, hà một hơi thuốc ra ngoài, kết quả bên ngoài gió lớn, làm khói thuốc thốc ngược lại vào mặt cậu ta.

Vạn Côn đặt hai khuỷu tay trên bệ cửa sổ, cười khanh khách ra tiếng, cảm thấy con gió lúc này nhẹ nhàng thoải mái hơn trước đây.

Bạn đang đọc truyện *Sinh Thời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31

Dự án bất động sản Huy Vạn là một dự án không mấy thu hút trong vô vàn những công trình đang xây dựng ở Dương Thành.

Dương Thành cùng lắm cũng được coi là một thành phố mới phát triển, nó như một mảnh đất phì nhiêu, đang ở vào giai đoạn khai thác ác liệt nhất, hầu như mỗi ngày đều có những công trình mới được khởi công, khói bụi mù trời, khắp nơi đều là tiếng ồn từ các công trường.

Từ cuối năm ngoái, dự án Huy Vạn đã bắt đầu đưa vào xây dựng, hiện đang đứng lúc thiếu người, một tấm bảng lớn dựng dựa vào cổng công trường, trên đó đề rõ...tuyên thợ phụ, bao ăn ở, miễn phí đào tạo, quản lý tiêu chuẩn, không nợ lương.

Về chuyện có phải quản lý tiêu chuẩn hay không Vạn Côn không biết, nhưng cậu ta chọn chỗ này chính vì thích thông tin đầu tiên bao ăn bao ở kia, hơn nữa chỗ này cách trường chỉ có hai con đường.

Cậu ta được dẫn vào một văn phòng dựng tạm bên trong công trường, trước khi người dẫn cậu ta vào bỏ đi có bảo cậu ta chờ một chút. Vạn Côn đứng trong phòng nhìn quanh một vòng, không hồ danh là phòng làm việc ở công trường, khắp nơi đều vron đầy đất cát, trong góc phòng đặt một chậu hoa đã khô héo. Đợi rất lâu cũng không thấy có ai tới, Vạn côn chán muốn chết định ra ngoài đứng, đúng lúc một người thợ đi ngang qua, Vạn Côn gọi anh ta lại: “Cho hỏi!”

Người nọ quay lại nhìn cậu ta, Vạn Côn nói: “Người quản lý của các anh ở đâu?”

Người này nói: “Cậu là ai? Có chuyện gì không?”

Vạn Côn trả lời: “Tôi tới xin việc.”

Công nhân trong công trường đều mặc đồng phục, là màu xám đậm, trên lưng in mấy chữ “Bất động sản Huy Vạn”, anh ta nhìn nhìn Vạn Côn, sau đó ngoảnh đầu sang hướng khác, đi vài bước mới lớn tiếng quát: “Ông Lưu...! Ông Trương đâu?”

Người gọi là ông Lưu kia đứng cách đó chừng hai mươi mấy mét trả lời: “Ồ trong, chi vậy?”

“Có người tới xin việc!”

“Chờ chút, tôi đi kêu!”

Vạn Côn nói với người nọ: “Cám ơn đại ca.”

Người này quay đầu nhìn cậu ta, tán gẫu: “Nhóc con mấy rồi?”

Theo bản năng Vạn Côn muốn nói dối, nhưng nghĩ lại, chỗ này có thể không giống như ở Tú Quý, đến khi kiểm tra giấy chứng minh thì đều lộ hết, nên nói thật: “Hai mươi.”

Người này gật đầu, lại hỏi: “Người ở đây hả?”

“Dạ.”

“Ồ.” Anh ta than: “Người ở đây sao lại đi làm công trình.”

Vạn Côn nói: “Các anh đều không phải người ở đây à?”

“Ít lắm.” Anh ta nói: “Hầu hết đều từ chỗ khác tới.”

Vạn Côn nói: “Đại ca em gọi anh thế nào.”

Anh ta nhìn Vạn Côn nói: “Anh tên Tôn Tân.”

“Anh Tôn.”

Vạn Côn nói tiếp mấy câu, Tôn Tân cũng thấy tên nhóc to cao này cũng khá lắm, đúng lúc không có quản lý ở đây cũng đứng lại nói tào lao với cậu ta

mấy câu.

“Chú em muốn xin làm gì?”

“Em không rành lắm.”

“Chưa tìm hiểu rõ đã tới rồi à?”

“Em đang thiếu tiền, không có chỗ ở.”

“Người ở đây sao lại không có chỗ ở, gia đình đâu?”

Vạn Côn nói: “Không có gia đình.”

Tôn Tân nở nụ cười, tên nhóc này thật thà, anh ta nói với Vạn Côn: “Trước đây cũng chưa từng đi làm phải không?”

“Dạ chưa.”

“Vậy chắc sẽ cho cậu làm chân chạy vặt.” Tôn Tân nói: “Vừa hay có mấy tay thợ phụ đang thiếu người.”

“Có được đào tạo không?”

“Đi theo sư phụ là đã được đào tạo rồi.” Tôn Tân vỗ vai Vạn Côn: “Yên tâm đi, việc trên công trường cũng không khó học đâu, mấy ông thợ cả đều là người có kinh nghiệm, từ từ sẽ biết thôi.” Tay anh ta khoác trên vai Vạn Côn, vỗ hai cái.

“Khá lắm.” Tôn Tân nhướn mày: “Khỏe mạnh.”

Vạn Côn nghiêng đầu: “Cũng tạm thôi.”

“Tôn sư phụ!”

Vạn Côn và Tôn Tân cùng nhìn qua, có một người chạy tới, là một người đàn ông tầm trung niên, không cao lắm, hơi phúc phịch, còn đeo kiếng. Ông ta chạy tới, đầu đầy mồ hôi.

“Tôn sư phụ, ái chà, mệt chết tôi rồi.”

Tôn Tân nói với người vừa tới: “Anh Trương, tên nhóc này mới tới.”

Đây chắc là người quản lý công trường, Vạn Côn gật đầu với ông ta: “Xin chào.”

“Chào cậu.”

Quản lý Trương có cái tên rất phù hợp với tính chất công việc của mình, Trương Kiến Thiết, lúc Vạn Côn biết thì suýt chút nữa cười ra tiếng, Tôn Tân và Trương Kiến Thiết bàn bạc qua quyết một chút, sau đó mới rời đi, Trương Kiến Thiết dẫn Vạn con vào phòng làm việc.

“Nhóc con có thể chịu khổ được không vậy.” Trương Kiến Thiết hỏi giòn.

Vạn Côn nói: “Tôi chịu được.”

“Cậu muốn là việc gì.”

“Cái gì cũng làm ạ.”

Trương Kiến Thiết ngồi trên ghế làm việc nhìn Vạn Côn: “Sức vóc không tệ.”

Vạn Côn không đáp lời, Trương Kiến Thiết đặt hay khuỷu tay lên bàn nói: “Có chuyện tôi nên nói rõ với cậu một chút, bây giờ trong công trường cái thiếu chính là mấy người chạy việc, sức khỏe cậu tương đối tốt, phải chịu khổ được, công việc rất nhiều.”

Vạn Côn nói: “Tôi thấy bên ngoài có ghi bao ăn bao uống.”

“Đúng.” Trương Kiến Thiết nói: “Chúng tôi bao ăn ở.”

“Tiền lương thì sao?”

“Nói tới lương thì phải xem cậu làm cái gì đã.” Trương kiến Thiết nói: “Quy định chỗ chúng tôi là, thời gian đào tạo thì không phát lương.”

Vạn Côn nhủ mày, nói: “Có thể vào làm luôn được không.”

Trương Kiến Thiết cười nói: “Gấp vậy à.”

Vạn Côn: “Dạ.”

“Vậy được.” Trương Kiến Thiết nói: “Sẽ mau quen thôi, hơn nữa tôi thấy người cậu to khỏe, chắc là không thành vấn đề. Để tôi kêu người đưa cậu đi làm quen một chút, trước tiên làm thử hai ngày, thấy vậy có được không.”

“Thử việc?”

“Phải.” Trương Kiến Thiết nói: “Bởi vì cậu là người mới, tôi cũng không thể cho cậu vào làm ngay được, tuy rằng chỗ này không có thời gian đào tạo nhưng vẫn phải quan sát một chút. Nhưng cậu cứ yên tâm...” Trương Kiến Thiết lại nói tiếp: “Chúng tôi tuyệt đối sẽ không để cậu làm không công, cậu muốn làm, chấp nhận ở lại, hơn nữa chúng tôi đều là công ty khai thác đẳng hoàng, sẽ ký hợp đồng lao động với cậu, cũng sẽ đóng bảo hiểm, cậu đừng suy nghĩ nhiều, cứ làm việc cho tốt thôi.”

Trương Kiến Thiết tìm tới một người chạy việc vật dẫn Vạn Côn tới chỗ ở, chỗ này nằm phía sau công trường, là một gian nhà lưu động dài, sau khi Vạn Côn vào trong, bên trong có một dãy giường tầng. Chỗ ở của công nhân thì sạch sẽ được đến đâu, cửa vừa mở một mùi hôi thối đã ủa ra, khắp nơi đều chất đống toàn là bao tải quần áo đồ đạc.

Cậu dẫn đường kia đưa Vạn Côn tới một cái giường, nói: “Ở đây nè, gần cửa sổ đều có người rồi.”

Vạn Côn không để ý những cái này, cậu ta đặt túi lên giường, người nọ thấy cậu ta không nói lời nào, tưởng rằng cậu ta không hài lòng, nói thêm: “Thật ra cách xa cửa sổ cũng tốt, anh đừng thấy mùa hè mát mẻ, đợi tới mùa đông thì không chịu nổi đâu, bây giờ mùa thu rồi, anh thấy trong phòng cũng lạnh hơn rồi.” Cậu ta nói nói: “Người ở bên trong có thể ấm áp hơn.”

“Ừ.” Vạn Côn quay đầu nhìn cậu ta, người này hơi lùn, hình như cũng không lớn tuổi lắm, Vạn Côn hỏi: “Cậu cũng ở đây?”

“Đúng vậy.” Người này chỉ cho Vạn Côn một chỗ khác, nói:

“Tôi ngủ ở đó.”

“Cậu nhiều rồi?”

“Mười tám.”

Vạn Côn mở to mắt: “Mười tám?”

“Đúng vậy.” Người này đáp ứng, Vạn Côn vui vẻ: “Nói dối.”

Cậu ta bị vạch trần, cũng không giải thích: “Ừ, vừa qua mười bảy.”

Hai người vừa trò chuyện vừa đi về phía công trường, trong mắt Vạn Côn người thanh niên trông như con gà luộc này có một cái tên rất không thích hợp, gọi là Dương Cương, quê cậu ta ở một thị trấn nhỏ phía nam, đến đây làm công đã gần một năm.

“Vậy cậu đã đi làm lúc mới mười sáu?”

“Ừm.”

Vạn Côn hỏi: “Chỗ này còn tuyển vị thành niên?”

“Hừ.” Dương Cương nói: “Ai để ý đâu, có thể làm việc là được.”

Vạn Côn: “Ngoài kia không phải đề là quản lý tiêu chuẩn chính quy sao.”

“Vậy mà anh cũng tin?” Dương Cương làm bộ như người từng trải, nói: “Toàn là lừa gạt những người mới thôi, nhưng thật ra cũng không tính là lừa gạt, cứ vậy đi, làm lâu anh sẽ biết.”

Vạn Côn và Dương Cương nói chuyện rất hợp, hai người cũng coi như cùng tuổi, Vạn Côn cảm thấy Dương Cương hơi giống cậu ta lúc còn trong trường học, có điều cậu ta trưởng thành sớm hơn nhiều.

“Ở đây cậu làm gì?” Vạn Côn hỏi.

Dương Cương nói: “Không khác anh là mấy.”

Vạn Côn nhớ tới vừa rồi Trương Kiến Thiết có nói một từ: “Người chạy việc vật?”

Dương Cương cười khanh khách: “Phải, chạy việc vật.”

Cái từ ” chạy việc vật” từ trong miệng Trương Kiến Thiết nói ra, thật ra chính là làm cu li trên công trường, trộn hồ, đẩy cát, nói chung có việc gì làm việc

đó.

Ngày đầu tiên Vạn Côn đi làm, ngay cả quần áo lao động cũng không có, cứ mặc đồ của mình bắt đầu vác từng bao từng bao xi măng.

Mọi người trong công trường cũng không giống như Dương Cương hay nói, hầu như đều nói ít làm nhiều, lúc mới đầu Dương Cương còn nói chuyện với Vạn Côn câu được câu chăng, sau đó cũng dần dần ít đi, Vạn Côn thấy cậu ta cũng bắt đầu thối mái.

Công nhân chuyển xi măng trên công trường làm việc từ bảy giờ sáng mỗi ngày, tới tám giờ tới mới ra ca, một ngày làm việc trên dưới mười một tiếng, tiền lương được tính theo ngày, hơn chín mươi đồng.

Bởi vì đều có quy định nên cũng không phải phí sức chuyển quá nhiều, chuyển nhiều hơn cũng không có tiền, mỗi lần Vạn Côn vác mười mấy bao xi măng từ công trường lên lầu, sau đó xuống bãi đất trống bên cạnh ngồi nghỉ.

Khi cậu ta chuyển xong, Dương Cương chỉ mới được phân nửa, hút hết một điếu thuốc, Dương Cương cũng chưa xong việc, Vạn Côn phì phì mồm đứng lên.

“Đừng có đi.”

Vạn Côn quay đầu lại, nhìn thấy một người công nhân khác đang ngồi cách đó không xa, cũng đang hút thuốc. Thấy anh ta có vẻ rất có kinh nghiệm, chừng hơn ba mươi tuổi, thấy Vạn Côn nhìn mình, anh ta cũng không để ý, chỉ nói: “Chuyện gì vậy, cậu mà nhúng tay, sau này sẽ phải giúp nhiều hơn.”

Vạn Côn quan sát anh ta, cậu hơi ấn tượng người này, anh ta là người đầu tiên chuyển xi măng xong, nhanh hơn cả cậu.

Người ta nói phụ nữ nhìn phụ nữ hay tính toán mình ta, thật ra đàn ông cũng như vậy, hơn nữa, đôi khi đàn ông còn kỳ lạ hơn. Phụ nữ chỉ nhìn tới gương mặt, còn đàn ông thì so hết.

Vạn Côn thờ ơ nhìn lướt qua, từ lông mi đến cằm cổ, anh ta có khuôn mặt chữ điền, sau đó đến cánh tay trắng kiện.

Phải thừa nhận, rốt cuộc người này cũng sống lâu hơn mình mười năm.

Vạn Côn đi qua, nói: “Chào anh.”

Nam nhân gật đầu: “Chào, cậu mới tới à?”

“Dạ, em ngày đầu tiên.”

“Đừng lo chuyện người khác, làm xong chuyện của mình là được.”

“Phải gọi anh thế nào?”

“Trần Lộ.”

Vạn Côn gọi một tiếng: “Anh Trần.”

Trần Lộ liếc mắt nhìn cậu ta, Vạn Côn nói: “Anh làm bao lâu rồi.”

“Tôi chỉ là công nhân tạm thời, cũng mới tới.” Trần Lộ nói với Vạn Côn: “Sao cậu lại tới đây?”

Vạn Côn không hiểu tại sao anh ta lại hỏi như vậy, Trần Lộ nói: “Cậu còn trẻ như thế, đáng đáp cũng không tệ, đầu óc cũng đủ dùng, hẳn nhiên là có thể làm việc khác.”

“Tôi đang thiếu tiền, hơn nữa cũng cần chỗ ở.”

Trần Lộ gật đầu.

Ngồi không không có chuyện gì, Vạn Côn lấy điện thoại đi động ra xem, chưa được một lúc thì Dương Cương cũng chuyển xong, lòng vòng chỗ bãi đất trống mấy lượt tìm gì đó, Vạn Côn hét gọi cậu ta: “Ồ đây...!”

Dương Cương tìm được Vạn Côn, chạy chậm tới, cậu ta thấy Trần Lộ, bèn gật đầu với anh ta, Trần Lộ cũng chào nhẹ đáp lại, Vạn Côn cảm thấy hai người này chắc ngày thường cũng không hay nói chuyện.

Dương Cương ngồi xuống bên cạnh Vạn Côn, cả người đầy mồ hôi. Cậu ta nhìn đi động của Vạn Côn, nói: “Ồ đây phải giữ đồ cẩn thận, có rất nhiều người hay ăn trộm.”

“Hả.” Vạn Côn cúi đầu nhìn một chút, điện thoại đi động trong tay còn mới, bởi vì vừa thay màn hình.

Dương Cương nhìn màn hình đi động, nói: “Đây là gì, cá vàng à? Còn đây, nhà anh sao?”

Vạn Côn vừa chuyển hết xi măng, trong tay toàn là bụi, ngón cái thô ráp nhẹ nhàng xoa xoa màn hình, hồi lâu sau, khi cả Dương Cương và Trần Lộ đều đã để ý vào chỗ khác, Vạn Côn mới khẽ ừ một tiếng, nói: “Ừ, đó là nhà của tôi.”

Bạn đang đọc truyện *Sinh Thời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32

Hà Lệ Chân cảm thấy mình bị lừa, cô rất nghi ngờ không biết rốt cuộc Vạn Lâm có nói lại của cô đã nói cho Vạn Côn hay không, hoặc giả có nói toàn bộ, hay chỉ nói rõ là không cần tiền, mà không nhắc nhở cậu ta cần phải tới trường học hay không.

Bắt đầu từ thứ hai, Hà Lệ Chân đợi Vạn Côn rồi, nhưng một tuần sắp trôi qua hơn nửa mà cậu ta cũng chưa thấy tới.

Trường học lại họp lần nữa, tuy nói là họp nhưng thật ra chỉ có bốn năm người, ngoài Hồ Phi, Lưu Đình và hai vị thầy giáo phòng giáo vụ, còn có hiệu trưởng Trương, Hà Lệ Chân không được mời tham gia, thế là cô bèn quanh co thăm dò một chút tin tức thế này, trong năm người, hiệu trưởng Trương và hai vị giáo vụ viên ủng hộ việc đuổi học, Lưu Đình không cho ý kiến, rốt cuộc cô giáo cũng là người dễ mềm lòng, Lưu Đình nói với hiệu trưởng Trương nên cho cậu ta thêm một cơ hội nữa.

Điều khiến Hà Lệ Chân bất ngờ nhất chính là, có vẻ như trong cuộc họp Hồ Phi đã nói giúp mấy lời cầu xin cho Vạn Côn, đương nhiên, rốt cùng vẫn là mắng chửi cậu ta nhiều hơn, nhưng mấy câu nói đỡ đó cũng thật bất ngờ.

Về chuyện này, như giải thích của Bành Thiên đó là vì...thời gian tiếp xúc đã quá lâu.

“Cô nghĩ thử bình thường gặp một đứa ngỗ nghịch, thì cô hận không thể đánh chết nó, nhưng đến khi thật sự phải bỏ nó đi, cô cũng thấy có chút tiếc nuối đúng không.”

Nhưng dù ai có nói giúp cái gì, nếu như mọi chuyện vẫn giằng co không giải quyết thế này, thì kết quả cuối cùng chắc chắn cũng chỉ có thể là đuổi học.

Hà Lệ Chân đang chăm bài kiểm tra, thỉnh thoảng lại thất thần, bút máy khô mực, cô nhẹ nhàng vẩy vài cái, nguệch ngoạc vài đường trên mặt giấy trắng bên.

Cũng coi như mình đã tận tâm rồi.

Cô nhìn vết mực màu đỏ trên giấy, nghĩ thầm.

Vài ngày sau, mọi chuyện lại chuyển hướng một kì lạ.

Vạn Côn đã xuất hiện.

Nhưng không phải ở trường học.

Hôm đó, trời khá oi bức, Hà Lệ Chân làm thêm giờ ở trường một lúc, đến khi về nhà thì trời đã tối. Như thường ngày, cô đi thay quần áo, giặt giũ rồi nấu cơm, vì bồn rửa chén nằm ngay chỗ cửa sổ, nên thi thoảng cô cũng ngẩng đầu nhìn ra ngoài, trời rất tối, sau mấy lần ngược nhìn như vậy rốt cục cô cũng cảm thấy có gì đó là lạ.

Ngoài cổng nhà Hà Lệ Chân có một cây tùng, trên cây mắc một sợi dây phơi quần áo, quần áo của Hà Lệ Chân vốn ít, thường thì dây phơi đồ cũng bị đi Trương người đã ở đây lâu năm chiếm dụng, bây giờ dây phơi đồ đang căng ga trải giường nhà họ, gió đang thổi lớn, ga giường bị phát lên phấp phật.

Trời sắp mưa.

Hình như bụi cây bên cạnh đó lơ lơ có một cái bóng trắng, mới đầu Hà Lệ Chân tưởng là mèo, nên cũng không để ý. Nhưng đến khi cô rửa chén bát xong xuôi, cái bóng đó cũng không có động đậy, nếu là mèo, vậy đó chẳng phải là một con mèo chết hay sao.

Rốt cục Hà Lệ Chân cũng cảm thấy có chuyện gì đó.

Gió bên ngoài đang thổi ào ào, cô ra mở cửa, bị gió thốc tới làm mắt phải nheo lại.

Gió giấu đi tiếng bước chân của cô, Hà Lệ Chân lén lút đi qua, cô phát hiện thứ màu trắng đó là một góc chiếc áo, từ chỗ này mà nhìn, thì có lẽ người này đang nằm ngửa.

Hà Lệ Chân bắt đầu nổi hết da gà.

Lúc này đã hơn chín giờ, khu nhà này cũng lâu đời, trong sân cũng không có đèn, cửa sổ nhà nào nhà nấy đã đóng kín, sợ bị nước mưa tạt vào. Hà Lệ

Chân nghiêng răng chậm chậm bước tới.

Lúc còn cách khoảng ba bước chân, người mặc áo trắng kia bỗng giật mình.

Nháy mắt trong đầu Hà Lệ Chân lúc này hiện lên hình ảnh những con cương thi trước đây từng coi phim. Nó làm cô sợ tới mức xiết chặt hai tay, tiếng nức nở muốn thoát ra khỏi cuống họng.

Một tiếng bụp vang lên, có cái gì đó nặng nặng rơi xuống đất.

Hà Lệ Chân ôm cánh tay thật lúi về phía sau, sau đó chợt nghe thấy một giọng nói bức bối..

”M* nó.”

Có tiếng nói là tốt rồi, hơn nữa khi rơi xuống đất lại có thể chửi thề như thế chắc cương thi không thể nói ra được, cảm giác căng thẳng của Hà Lệ Chân thoáng cái được xoa dịu, chờ sau khi cô bình tĩnh lại mới nghĩ ra vì sao giọng nói ban nãy lại quen thuộc tới vậy.

Cô nghĩ tới một khả năng, bèn chậm chạp bước lại gần.

Khi đến gần, trước tầm mắt của cô là một tấm lưng rộng lớn của một người, người đó đang bùm mông mình, hình như trở mình nên từ trên tầng đá xuống đất.

Hà Lệ Chân gọi: “Vạn Côn.”

Vạn Côn dừng tay, quay đầu lại quát một câu: “M* kiếp, cô muốn hù chết tôi hả!”

Hà Lệ Chân khoanh tay không thềm nói.

Vạn Côn gào xong mới giật mình tỉnh lại, đầu cúi thấp xuống.

Cậu ta đứng dậy, vỗ vỗ lên quần áo.

Hà Lệ Chân đứng trong bóng tối nhìn cậu ta, Vạn Côn trông hơi kì cục. Dù cậu ta không có tiền, nhưng dù sao tuổi cũng còn nhỏ, hơn nữa lại khá khỏe khoắn, ngày thường rất thích ăn diện, nhưng sao hôm nay ăn mặc lại giống mấy người ăn xin trên phố, tay áo chiếc sơ mi trắng hơi xấn lên cũng ngả màu, mặt mày toàn là bụi bặm, chỗ cánh tay và bàn tay lộ ra cũng cấu bẩn.

Hơn nữa...Hà Lệ Chân nghĩ thầm, mới mấy ngày không gặp, Vạn Côn hình như hơi ốm hơn một chút.

Xung quanh đột ngột yên lặng, còn ghê gớm hơn cả cơn gió đang gào thét.

Vạn Côn cảm thấy hơi hồi hận, vừa quay lại chưa gì cậu đã chửi đồng lên.

Do vừa rồi cậu ta còn chưa tỉnh ngủ. Hôm nay cậu ta vừa làm xong việc ở công trường, không hiểu sao lại nhớ tới Hà Lệ Chân, ngay từ khi nhớ tới đã không thể nào kiềm chế được, thế là nổi máu văn nghệ, muốn làm hòn vọng phu, nhưng rõ ràng chuyện này không thích hợp với cậu ta, ngồi đợi trước cửa một lúc đã cảm thấy mệt mỏi, suốt cả ngày làm việc, quả thật Vạn Côn không chịu nổi nữa, nên dựa vào ven đường ngủ.

Là tiếng nói của Hà Lệ Chân làm cho cậu ta tỉnh ngủ, xương cụt xuyt chút bị té bẽ luôn.

Mưa rớt hạt, Vạn Côn trông càng chật vật.

Hà Lệ Chân cũng không lên tiếng gọi cậu ta vào nhà trú mưa, Vạn Côn ý thức được điều này, trong lòng đau muốn chết, nhưng lại không muốn biểu hiện ra mặt, xoay người nói: “Tôi đi đây, cô về phòng đi.”

”Cậu tới trả tiền?” Hà Lệ Chân nhìn vào lưng cậu ta, bỗng nhiên hỏi.

Vạn Côn cắn răng.

Người ta thường nói đàn bà một khi đã tàn nhẫn thì cũng sắc bén như dao, thật là đúng. Giống như con dao này, đã mấy lần đâm tới, dần dần cắm sâu, lần sau còn đau hơn cả lần trước.

”Tiền không cần trả nữa.” Hà Lệ Chân nói: “Ba cậu có nói với cậu chưa, cậu phải về trường học.”

Vạn Côn không dám quay lại, khề nói: “Tiền lần tới tôi trả cô, trường học tôi sẽ tranh thủ ghé qua một lần.”

Áo sơ mi của cậu phập phồng trong gió, bên trong không mặc thêm cái nào, bây giờ đã là mùa thu rồi.

Cô nói: “Vào nhà đi, mưa lớn rồi.”

Vạn Côn quay phắt lại, Hà Lệ Chân đã trở vào nhà.

Vạn Côn từ từ đi tới, theo sau Hà Lệ Chân vào phòng, cậu thấy rất ấm áp. Thật ra không phòng không có điều hòa cũng không có hệ thống sưởi, dù là đồ dùng để sưởi ấm cũng không có nhưng Vạn Côn lại cảm thấy rất ấm rất ấm.

Căn phòng khách nhỏ đang bật đèn, dưới ánh đèn trông bộ dáng của Vạn Côn càng thêm nghèo túng, trên mặt đầy vết bẩn. Hà Lệ Chân không nhịn được lại hỏi thêm một câu: “Cậu đã làm gì, sao lại biến thành như vậy?”

Vạn Côn không trả lời, khẩn trương cắn chặt răng.

Hà Lệ Chân lại nói lại lần nữa: “Tiền cũng không cần cậu trả, nhưng phải tới trường học một lần đã, gặp thầy Hồ. Cho dù cậu muốn xin tạm nghỉ hay muốn thôi học, cũng phải nói chuyện rõ ràng với anh ấy.”

Vạn Côn gật đầu: “Tôi biết rồi.”

”Cậu không thể lại chọc giận thầy được.”

”Không đâu.”

”Nói rõ ràng mọi chuyện với thầy cậu.”

”Ừm.”

“...”

Vạn Côn bỗng nhiên trở thành một học sinh ngoan ngoãn thế này, Hà Lệ Chân chưa thể quen nổi. Cô nghĩ ngợi chốc lát lại nói: “Cậu, có phải cậu thiếu tiền không?”

Vạn Côn lập tức nói: “Không có.”

Cậu nhìn xuống đất, cho dù thế nào cũng không muốn ngước lên.

Hà Lệ Chân cũng yên lặng, cô không biết phải nói cái gì.

”Cậu nghỉ một chút đi, chắc mưa sẽ tạnh mau thôi.”

Vạn Côn thấy mình nên đi, với tính cách trước nay của cậu ta, cậu ta sẽ không chịu nổi dù chỉ là mây may thái độ khó chịu của phụ nữ, nhưng lần này cậu ta ở lại.

Hà Lệ Chân ngồi trước bàn đọc sách, Vạn Côn ngồi trên sofa nhìn cô.

Không phải cô không biết cậu ta đang nhìn mình, nhưng cô cũng không tỏ dấu hiệu gì, những lời trách mắng và đùa giỡn trước đây, lúc này đều nói không nên lời.

Vạn Côn ngồi trên sofa, thỉnh thoảng cậu ta lại cúi đầu nhìn di động, mỗi lần đều tự nói với chính mình mười phút nữa thôi sẽ đi, nhưng mười phút trôi qua, thoáng cái đã nửa tiếng đồng hồ cũng đã qua, nhưng cậu ta vẫn không muốn động dậy.

Cứ như thế một lúc sau khi Hà Lệ Chân quay lại thì Vạn Côn đã chìm vào giấc ngủ.

Cậu ta nằm trên sofa, cô còn nghe được cả tiếng ngáy.

Vạn Côn đã quá mệt mỏi. Cậu ta đã chính thức được nhận vào làm trong công trường, ngoại trừ vác xi măng, cậu ta còn cùng Trương Tân học làm bê tông, cùng lúc làm hai công việc từ sáng tới tối, cho dù Vạn Côn có làm bằng sắt cũng không chịu nổi.

Hà Lệ Chân nhìn Vạn Côn, bùn đất và nước đọng bám trên người cậu ta, trông rất không bình thường, nhìn cậu ta rất uể oải.

Mấy lần Hà Lệ Chân muốn gọi cậu ta dậy, nhưng cuối cùng lại không mở miệng, cô mang một tấm chăn trong phòng ra đắp lên cho Vạn Côn.

Lúc Vạn Côn tỉnh lại đã năm giờ rưỡi, trời tang tảng sáng. Có vẻ cả đêm Hà Lệ Chân cũng không ngủ, cô đang kê người trên bàn, Vạn Côn vừa động dậy, cô cũng tỉnh.

Cô quay lại, Vạn Côn kéo tấm chăn ra sau lưng.

Cổ Hà Lệ Chân rất đau, giọng nói khàn khàn: “Cậu dậy rồi?”

Vạn Côn có vẻ tỉnh táo hơn Hà Lệ Chân một chút, cậu ta để cái chăn xuống sofa, định đẩy cửa đi.

”Vạn Côn.”

Cửa vừa mở, không khí bên ngoài đặc biệt tươi mát hơn sau trận mưa đêm qua, khí trời lành lạnh làm Hà Lệ Chân tỉnh táo hơn đôi chút.

Vạn Côn đưa lưng về phía cô, Hà Lệ Chân nói: “Chứng nào thì cậu tới trường.”

“Cô muốn tôi đi lúc nào.”

Hà Lệ Chân nói: “Hôm nay.”

Vạn Côn từ từ quay người lại: “Không nay không được, có thể đổi ngày khác không.”

Cậu ta vẫn không chịu nhìn vào mắt Hà Lệ Chân, cô cũng quay đầu đi, vừa dọn dẹp mặt bàn, vừa nói: “Thật ra đây là chuyện của cậu, cậu muốn quan tâm thì quan tâm, không muốn thì ai ép được.”

“Có phải cô vẫn còn trách tôi.” Vạn Côn khào khào hỏi lại.

Hà Lệ Chân ngừng tay, Vạn Côn lại nói: “Tôi biết cô tức giận, vậy tại sao vẫn còn lo cho tôi.”

Trời bên ngoài còn chưa sáng tỏ, từng tia nắng chậm chạp nhuộm một sắc xanh cho màn đêm u ám bên ngoài, cây cỏ tỏa ra mùi hương mát lạnh dưới ánh nắng ban mai, hòa chung với mùi bùn đất trong phòng, thổi tan hết cả mùi mồ hôi trên người Vạn Côn.

“Cô vẫn muốn quan tâm đến tôi có phải không?”

Hà Lệ Chân cuối cùng cũng trả lời, cô quay lại nhìn chàng thanh niên trước ngưỡng cửa.

“Vạn Côn, cậu đừng nghĩ thế giới này đều xoay xung quanh cậu.”

Trong lòng Vạn Côn khẽ cười, toàn bộ thế giới? Cậu ta chưa từng nghĩ tới sẽ có thứ gì xoay chung quanh mình. Vạn Côn hít sâu một hơi, mồ hôi đã khô lại, cơ thể mất dần thấy lạnh.

“Đi đi.” Hà Lệ Chân đứng lên, ôm sách vào phòng.

Lòng ngực Vạn Côn đập phồng lên xuống, nhưng cuối cùng lại không dám sập cửa.

Sau khi đóng cửa lại, Hà Lệ Chân ra khỏi phòng ngủ, cô nhìn qua cửa sổ ra ngoài, Vạn Côn đút hai tay vào túi quần, đứng trước cửa, sau đó đi lướt qua người di Trương vừa tập thể dục sáng trở về.

Đầu óc Vạn Côn toàn là Hà Lệ Chân, không thêm chú ý tới người đàn bà nhà kế bên, di Trương sau khi đi ngang qua cậu ta lập tức ngoáy lại nhìn, đến khi Vạn Côn đi ra sân bà còn cùng theo ra một đoạn.

Lúc quay lại còn nhìn chằm chằm vào cửa sổ nhà Hà Lệ Chân.

Hà Lệ Chân thở dài, kéo rèm cửa, rồi quay người xếp gọn chăn, cất vào ngăn tủ.

Bạn đang đọc truyện *Sinh Thời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 33

Con người là động vật quần cư sống bầy đàn nên luôn có một đặc điểm chính là chia bè kéo cánh, dù ở bất cứ đâu, nếu có nhiều người cũng sẽ hình thành một xã hội thu nhỏ.

Vạn Côn làm chưa được mấy ngày thì đã cảm nhận được điều này.

Thứ cậu ta được lĩnh hội đầu tiên đó là cơm.

Công trường nơi cậu ta làm việc quảng cáo là bao ăn, bao ở, trong đó hạng nhất là nói tới cơm ăn.

Cơm trưa và cơm tối công trường ký hợp đồng với một quán ăn giao cơm phần, mỗi trưa mỗi người sẽ được phát một phần cơm, việc ở công trường nặng nhọc, tốn sức nhiều, khẩu phần cũng coi như đầy đủ.

Nhưng chỉ có cơm đủ, đồ ăn thì rất ít.

Hơn nữa đây chưa phải chỗ hay ho nhất của tên chủ quán cơm này, mỗi ngày hẳn ta không chỉ gia trên dưới trăm phần cơm hộp tới công trường, mà còn

mang tới đủ loại đồ ăn, phần nhiều là thịt, nhưng những thứ này không phải cho không, mà cần bỏ tiền ra mua.

Vì thế mỗi ngày công nhân ở đây ăn cơm, trước mặt là xe thức ăn của hắn ta, mở toang trưng ra một loạt thức ăn, mùi vị thì chẳng cần nói, hầu như những thứ này mỗi ngày đều có thể bán sạch nhẵn.

Như thế thì cũng chẳng có gì, cứ coi như người ta nhân cơ hội kiểm soát chút đỉnh gọi là, nhưng có một ngày Dương Cương nói với Vạn Côn, mọi chuyện vốn không phải chỉ có như thế.

“Thực ra những thứ đồ ăn đó vốn dĩ là của chúng ta.”

Hôm đó trời cũng đã tối, Vạn Côn nằm sấp trên giường chuẩn bị ngủ, Dương Cương tới ngồi nói chuyện chút: “Bây giờ còn bắt người ta mua, con m* nó.”

Vạn Côn hỏi: “Là sao?”

“Tôi nói cho anh biết, chỗ giao cơm cho chúng ta là người của quản lý Ngô, cơm của chúng ta bị bọn họ động tay động chân vào rồi.”

Quản lý Ngô mà Dương Cương nói là Ngô Lập Quyền, cũng làm chủ thầu như Trương Kiến Thiết. Trong kiểu công trường này ngoài hai người họ còn có hai chủ thầu nhỏ khác nữa, Dương Cương nói với Vạn Côn, đa phần dân công đều kết bè với nhau, do một chủ thầu nhỏ mang, đi khắp nơi kiếm sống, thông thường người ngoài sẽ không chui vô nổi, nếu không phải công trường này đang thật sự thiếu người thì những công nhân thời vụ như họ cũng không thể vào được.

“Người nhận thầu cơm cùng một giuộc với đốc công Ngô, người khác thì không biết, nhưng tôi nghe lén bọn họ nói chuyện, bọn họ muốn đen phần thức ăn vốn có ban đầu bớt lại, rồi lấy chúng đem bán riêng, còn cơm của họ thì không đổi. Bữa nào đó anh sang chỗ họ mà xem, phần cơm của họ không giống chúng ta.”

Vạn Côn nhắm mắt lại, lười biếng hỏi: “Nhìn cậu như con khỉ, ăn không no hả?”

Dương Cương tức tối nói: “Vốn là của chúng ta, có người nào chê thịt nhiều đâu?”

Vạn Côn quơ lấy đi động nhin: “Mấy giờ rồi, đi ngủ sớm đi.”

Dương Cương vốn định kéo Vạn Côn về cùng một phe, rốt cuộc Vạn Côn lại không thêm quan tâm, nên đành bất mãn bỏ đi.

Nhưng chuyện này vẫn chưa kết thúc, bởi vì thật trùng hợp làm sao, ngày hôm sau phần cơm của Vạn Côn bị nhầm lẫn. Lúc cậu ta mở ra còn nghĩ hôm nay tên m* cơm còn có lương tâm chán, lượng đồ ăn bên trong rõ ràng bỏ nhiều hơn, Dương Cương ngồi bên cạnh ngạc nhiên nói: “Sao đồ ăn của anh nhiều thế?”

Tới khi Vạn Côn ăn được một nửa thì có hai người đến.

Trong công trường không có nhà ăn, bình thường Vạn Côn thích ngồi xe đẩy bên ngoài ăn cơm, đang ăn thì thấy phía trước mặt hị che khuất.

Dương Cương vốn đang nói chuyện bên cạnh, ngẩng đầu lên thấy hai công nhân kia thì ngay lập tức im lặng.

vạn Côn buông đũa xuống, ngược mắt hỏi: “Làm gì vậy?”

“Làm gì vậy?” Hai người này nói giọng địa phương rất nặng, một tên phía trước dứt tay vào túi, nhìn Vạn Côn nói: “Ăn ngon quá chứ?”

Vạn Côn hỏi: “Là sao?”

Cùng làm chung công trường, Vạn Côn cũng không thấy lạ hai người này, nhưng cũng chỉ là quen mặt.

“Tìm tôi có việc sao.”

Tên này chỉ vào hộp cơm của Vạn Côn: “Mày nhận nhầm rồi biết không.”

Vạn Côn nói: “Có viết tên à?” Vừ nói vừa đưa hộp cơm ra nhìn tới nhìn lui: “Đâu có.”

Dương Cương ngồi bên cạnh không dám ngược đầu, cố gắng chui rúc như con đà điểu, cố ăn thật khế.

“Còn giả ngu.”

Vạn Côn ngừng lại chốc lát rồi nói: “Nếu là lấy nhầm thật thì tôi xin lỗi.”

Tên phía trước bước lên, nhìn Vạn Côn: “Bình thường mày ăn cơm cũng không mua thêm đồ ăn.”

Vạn Côn không nói.

“Không thêm com mà nó được sao?”

Vạn Côn đáp: “Tôi ăn không nhiều lắm.”

“Nhìn người như mày mà ăn không nhiều lắm?”

Vạn Côn ừ một tiếng, tên kia thấy thế lại nói tiếp: “Bình thường cũng đi mua thêm mà ăn, mua mà ăn, đúng có mà ăn mấy thứ này.”

Vạn Côn cầm đũa cười cười: “Sao tôi thấy hôm nay ăn thế đủ rồi nhỉ.”

Vạn Côn vừa nói vậy, Dương Cương bên cạnh đã cảm thấy xoắn hết cả gan ruột, com cũng nuốt không nổi nữa. Hai người công nhân kia không giỏi giỏi ăn nói, bị mấy lời khiêu khích như có như không này làm cho cảm nín, mặt mũi căng thẳng, chìa tay ra hất hộp com của Vạn Côn.

Hộp com trong công trường chất lượng đều là loại thường, hạt com đều là hạt tằm, com dính dính, bị hất lên như vậy lại giống như cát dính lên mặt Vạn, đồ ăn còn lại, cả nước sốt toàn bộ đều rơi vào quần áo Vạn Côn.

Vạn Côn mở mắt ra, tay thả lỏng, hộp com rơi xuống đất, cậu ta ngẩng đầu, hai người công nhân kia đang đứng trên nhìn xuống cậu ta.

“Sao, nhìn con m* mày?”

Vạn Côn im lặng ngồi một lúc, sau đó nhặt hộp com trên đất lên, hai công nhân kia thấy cậu ta nhúng nhường như vậy, con tức cũng dịu bớt, nhổ một miếng nước bọt sang bên cạnh rồi kéo nhau bỏ đi.

Vạn Côn nhặt đôi đũa trên đất gấp thức ăn rơi vãi trên đất bỏ vào hộp com rồi ném vào đồng rác, sau đó đi tới bể nước gần đó cởi áo đem giặt.

Cậu ta chà chà vài cái ở những chỗ dính nước sốt, giũ giũ rồi mặt vào lại.

“Sao không đánh lại?”

Vạn Côn quay đầu lại, thấy một người đang ngồi chồm hổm cách đó không xa, Trần Lộ cầm hộp com đang ăn dở vừa ngẩng đầu nhìn Vạn Côn.

Vạn Côn phì phì áo, thấy bụng hơi lạnh lạnh, cậu ta đi đến bên cạnh Trần Lộ ngồi xuống, nhìn anh ta: “Có thuốc không?”

“Không.”

“Bùn xin.”

Vạn Côn móc điều thuốc trong túi quần ra, châm lửa.

Trần Lộ lại hỏi cậu ta: “Sao không đánh hắn?”

Vạn Côn nhả một vòng khói: “Muốn coi đánh nhau à?”

Trần Lộ đáp: “Tôi có liên quan gì.”

Vạn Côn nói: “Tôi tới đây làm việc, không phải tới để đánh nhau.”

“Sợ chúng.”

Vạn Côn phẩy phẩy điều thuốc: “Nói sao tùy anh.”

Cậu ta rít hai hơi, trong lòng chợt nảy ra ý nghĩ, nói với Trần Lộ: “Có phải anh cũng từng bị họ dấn mặt?”

Trần Lộ không trả lời.

Vạn Côn cười gằn: “Hèn gì, muốn tôi trút giận cho à?”

Trần Lộ phun ra: “Cút xéo.”

Vạn Côn nói: “Bây giờ không được.”

Trần Lộ ngừng đũa: “Không được cái gì.”

Vạn Côn vừa hút thuốc, vừa nói: “Tôi vừa tới, anh cũng không sớm hơn tôi mấy ngày, bọn chúng đã kéo bè kéo cánh từ đầu, quen thuộc hơn chúng ta.”

“Vậy nên làm thế nào.”

Vạn Côn nhìn anh ta, thân nhiên nói: “Ai biết trong đó còn những ai, nếu muốn làm...”, bàn tay cầm điều thuốc của cậu ta chỉ về phía công trình về một

vòng tròn nhỏ: “Muốn làm ra chuyện gì đó ở đây, với họ mà nói quá đơn giản.”

Trần lộ quan sát cậu ta, Vạn Côn vừa ngậm điều thuốc vừa nói: “Chờ đã, giờ không phải lúc.”

Trần Lộ không nói gì, Vạn Côn liếc anh ta, thấy anh ta nhìn mình không chớp mắt.

“Nhìn gì?”

“Cậu hai mươi tuổi thật hả?

Vạn Côn cười ha hả, khủy tay chống lên gối, khói thuốc trắng mờ phun ra từ mũi cậu ta.

Cậu ta cười không nhặt được mồm, cười phờ cả người.

Thấp kém, sôi đời.

Tâm tư tính toán chi li, có đôi lúc làm việc là không do dự .

Vừa nghe thì đã biết cậu ta là loại người gì.

“Nếu cậu muốn làm” Trần Lộ đặt hộp com xuống, trầm giọng nói: “Tính cả tôi nữa.”

Vạn Côn không nói gì, Trần Lộ nhìn cậu ta một lát, cúi đầu tiếp tục ăn com.

“Ngày mai tôi có việc.” Vạn Côn bỗng lên tiếng: “Tôi đã với Tôn sư phụ rồi, nhưng...”

“Yên tâm.” Trần Lộ không ngẩng đầu lên, nói: “Tôi làm giúp việc của cậu cho.”

“Cảm ơn.”

Trần Lộ chưa kịp trả lời, Dương Cương ở xa xa hét gọi Vạn Côn.

“Vạn Côn!”

Vạn Côn nhìn cậu ta: “Không phải còn chưa hết giải lao sao!?”

“Không phải!” Dương Cương rướn cổ, trỏ ngón tay chỉ ra cổng: “Có người tìm anh!”

Vạn Côn nhướn mày, có người tìm sao?

Cậu ta phui mông đứng lên.

“Ai tìm tôi?”

“Không biết, nói là tìm Vạn Côn, đúng lúc tôi nghe thấy.”

Vạn Côn và Dương Cương ra bên ngoài, từ xa Vạn Côn đã nhận ra là Ngô Nhạc Minh.

Ngô Nhạc Minh cũng nhìn thấy cậu ta.

Vạn Côn bước tới: “Sao cậu lại tới đây?”

Ngô Nhạc Minh vẫn còn mặc đồng phục đi làm ở Tú Quý, một bộ vest, vốn dĩ chất lượng quần áo bình thường, ở công trường này, nhìn càng chẳng ra gì.

Ngô Nhạc minh nhíu mày quan sát Vạn Côn, cuối cùng không nhịn được sập mặt quay đầu đi mắng: “M* kiếp!”

Vạn Côn nháy mắt ra hiệu cho Dương Cương, Dương Cương hiểu ý, đi về trước, nhưng cậu ta cũng tò mò, nên đi được vài bước thì quay đầu lại nhìn.

Dương Cương đi rồi, Vạn Côn mới nói: “Sao cậu biết tôi ở đây.”

“Vương Khải nói cho tôi biết.”

“Sao anh ta biết tôi ở đây?”

Ngô Nhạc minh nghiêng đầu nhìn Vạn Côn: “Sao, anh cũng thấy chỗ này làm mất mặt.”

Mặt Vạn Côn vô cảm nhìn cậu ta: “Tìm tôi có chuyện gì.”

Ngô Nhạc Minh trợn mắt nhìn cậu ta, gằng từng chữ: “Tiền tôi ứng trước cho anh còn chưa trả xong đâu.”

Vạn Côn nói: “Hôm qua tôi gửi vào tài khoản cậu rồi.”

“...”

“Còn chuyện gì không, không thì tôi đi trước.” Vạn Côn nói rồi quay người định đi.

“Nè!”

Ngô Nhạc Minh không ngờ cuộc nói chuyện lại kết thúc chóng vánh như vậy, thấy Vạn Côn muốn đi chưa kịp nghĩ gì vội gọi cậu ta lại.

Vạn Côn xoay đầu, Ngô Nhạc minh nói: “M* kiếp, anh vẫn muốn ở đây làm à?”

Vạn Côn đáp: “Cậu không thấy hả?”

Ngô Nhạc Minh nhìn khắp xung quanh: “Vạn Côn, m* anh có phải điên rồi không, chỗ kiếm tiền dễ dàng thì không muốn, muốn tới đây chịu tội hả?”

Trong lòng Ngô Nhạc Minh đầy tức tối, từ khi Vạn Côn đi, cậu ta ở Tú Quý cũng không thuận lợi. Không biết là do ảnh hưởng tâm lý hay làm sao, cậu ta cứ cảm thấy Vương Khải không hài lòng về mình, việc lớn việc nhỏ cứ tìm cậu. Ngô Nhạc Minh biết, tuy Vương Khải không nói, nhưng ý của anh ta chắc hẳn là muốn cậu ta khuyên Vạn Côn trở về.

“Rốt cuộc anh có về làm hay không.”

Vạn Côn vui vẻ: “Về làm? Làm gì?”

“Anh muốn làm gì!”

Vạn Côn chau mày nói: “Đừng ở đây làm phiền nữa biết chưa, y như đàn bà.”

Ngô Nhạc minh tức giận trừng mắt: “Vạn Côn!”

“Tôi nói rồi, không quay về nữa, tôi ở đây rất tốt.”

“Vậy anh m* anh đừng làm ảnh hưởng người khác nữa.”

“Tôi làm ảnh hưởng ai.”

Ngô Nhạc Minh hét lớn: “Tôi!”

Vạn Côn khựng lại ba giây mới hiểu được ý của cậu ta: “Cậu cứ lo làm việc, sẽ không có ai kiếm cậu gây chuyện. cậu cũng đừng tới tìm tôi, tôi không thể trở về đâu.” Nói xong, không đợi Ngô Nhạc Minh nói gì mà quay người đi luôn.

“Được, được...” Trong lúc giận dữ, Ngô Nhạc Minh lầm bầm: “Được, ở đây tốt.”

Cậu ta tức giận tay cũng run run, móc đi động trong túi ra, không biết nhắm trúng chỗ nào, nhấn chụp liên tục: “Đồ ngu, tôi cho anh thấy chỗ này tốt này.”

Từ đầu tới cuối, Vạn Côn cũng không quay đầu lại.

Bạn đang đọc truyện *Sinh Thời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 34

Qua giờ nghỉ trưa, lớp 12a6 sôi ùng ục như cái nồi lẩu, Ngô Nhạc Minh đăng một loạt các hình ảnh trên trang cá nhân của mình, đặt tên là “Thằng ngu”, để công khai.

Chiều nay, Hà Lệ Chân dạy tiết đầu tiên, đang đi trong hành lang cô thấy hơi buồn ngủ, vừa ngáp một cái thì nghe thấy tiếng cãi vã ầm ĩ vọng ra trong lớp học, khi bước vào cô nhìn thấy một nhóm học sinh tụ tập phái cuối lớp, dường như chúng đang cãi nhau cái gì đó, ngay cả khi cô đã bước vào lớp cũng không có ai để ý.

“CMM, mày nói bậy!”

Hà Lệ Chân nhìn thấy Lý Oánh đứng trên lối đi giữa lớp, trợn mắt cãi nhau với Chu Hiểu Đan đang đứng đối diện. Chu Hiểu Đan ngồi ở bàn cuối cùng, bên trái chính là chỗ ngồi của Ngô Nhạc Minh và Vạn Côn, thường ngày cũng hay bị họ bắt nạt, vừa hay hôm nay lúc đang chơi điện thoại lại nhìn thấy được mấy bức hình này, thích thú như bắt được vàng.

“Tao nói bậy?” Chu Hiểu Đan giờ điện thoại ra trước mặt Lý Oánh: “Tự coi đi, coi anh Côn mày đang làm gì đi, ừ, ừ chào ghê quá, còn tưởng con ông cháu cha gì, cười chết tao mất thôi, khác gì mấy đứa nhà quê lên thành phố kiếm sống đâu.”

“Mày đừng có quá đáng!” Lý Oánh không thèm nhìn lấy một cái, giờ tay giật lấy điện thoại của Chu Hiểu Đan, di động của Chu Hiểu Đan suýt chút nữa là rơi xuống đất, sau khi chụp lại điện thoại bị quay sang cãi nhau với Lý Oánh.

“Mày vội vàng cái gì, đâu phải chụp mày, vội gì mà vội, mày đi mà tìm nó, hai đứa chúng bay dắt nhau về quê, đứa chăn trâu đứa nuôi tằm đi * , xứng đôi đấy.”

* Nguyên văn: Nam canh nữ chức – Nam trồng trọt, nữ dệt vải

Lý Oánh tức giận mặt đỏ bừng: “Chỉ là một bức ảnh vô căn cứ không nhìn rõ mặt!”

“Vô căn cứ? Mắc công mày nghĩ ra câu này đó, mày không nhận ra nó? M* này, trước đây không phải mày viết thư tình còn nói dù hóa thành tro mày cũng nhận ra nó sao.”

Mấy đứa con trai xung quanh đang cười, Lý Oánh nghiêng răng nghiêng lợi hét một tiếng, nhấc chân đạp Chu Hiểu Đan.

“Chu Hiểu Đan, tao*** tỏ ch* mày...!”

Bình thường, Lý Oánh ở trong trường cũng không phải dạng vừa, là điển hình của một đứa con gái du côn, tuy là một nữ sinh nhưng lá gan cũng không vừa, chuyện xấu hổ ngày trước của mình lại bị nói toạc ra, trong lúc nóng nảy giờ chân đạp một phát vào Chu Hiểu Đan còn đang ba hoa chích chòe, hôm nay Lý Oánh mang một đôi giày sandal đế cứng, đạp này khiến Chu Hiểu Đan suýt thì đi tong nửa cái mạng.

Cô ta gào lên một tiếng, ôm bụng khuỵu xuống đất.

Tiếng cười ha hả vang lên xung quanh, không biết là đang cười Lý Oánh hay là Chu Hiểu Đan hoặc vốn đang cười chính sự việc này.

Thật ra tất cả mọi người đều nhìn thấy ảnh chụp trên di động, Vạn Côn là nhân vật nổi bật như vậy, thật tình rất dễ dàng nhận ra, tâm tư của mỗi người trong lớp lại khác nhau, có người ngạc nhiên, có người khinh thường, nhưng nhiều nhất vẫn cảm thấy đôi chút hả hê.

Thanh niên mười mấy tuổi đầu, thích mấy chuyện nọ chuyện kia, thích nhìn thấy người ta bị dìm vào hoàn cảnh khó xử, nhất là những cậu trai trong lớp, dù trước đây là thật lòng hay giả dối, đều từng bị Vạn Côn hù dọa, bởi vì ngoài điều kiện ngoại hình của Vạn Côn còn cả chút gì đó bí ẩn khiến người khác chú ý, giống như một người đang đeo mặt nạ của quỷ.

Như bây giờ một trận gió bất thành linh thổi qua, chiếc mặt nạ rơi xuống đất, mọi người bỗng nhiên phát hiện thì ra ma quỷ lại có gương mặt của Triệu Bản Sơn **. Vì vậy những sợ hãi và kính nể đều trở nên thật buồn cười.

** Triệu Bản Sơn: Sinh ra trong một gia đình nông dân nghèo khó, sau này trở thành một ngôi sao trong làng hài Hoa ngữ.

Lý Oánh vẫn còn đang trong cơn giận dữ, bản thân cũng giật mình nhưng vẫn thấy mình bị làm cho mất hết thể diện. Ngày nào tới trường cô ta cũng trang điểm, đôi mắt đánh tone hồng, mái tóc đánh rối, cô ta chìa ngón tay sơn vẽ xuống Chu Hiểu Đan, gằn: “Tới lượt mày nói chuyện hả? Mày có tin mày còn bép xép lời nào thì hôm nay bà thiên mày luôn không!”

Lúc này, hai bên dường như muốn đánh nhau thật, Hà Lệ Chân lách qua đám người tới gần: “Đừng gây chuyện nữa, các em quay về chỗ ngồi, tới giờ học rồi!”

Có người đứng ra giảng hòa, các học sinh đều trở lại chỗ của mình, Hà Lệ Chân tới trước mặt Chu Hiểu Đan, hỏi: “Em không sao chứ, có cần xuống phòng y tế không?”

Mặt Chu Hiểu Đan còn đỏ bừng, không biết là còn đau hay vẫn còn bị dọa, cô ta nằng lắc đầu: “Không đi.”

Hà Lệ Chân ừ, quay trở lại bục giảng.

Suốt cả tiết học Hà Lệ Chân có vẻ như không tập trung, dĩ nhiên những học sinh bên dưới cũng như vậy, hầu như lần nào Hà Lệ Chân quay đầu lại đều nhìn thấy cả đám đang cúi đầu chơi điện thoại.

Chuông tan học vừa reo, cô còn chưa kịp nói xong tiết, nháy mắt cả đám đã túm tụm lại một chỗ khi cô còn đang há miệng, cô đành bước xuống bục giảng, đi tới vị trí đầu tiên sát cửa sổ.

Ngô Uy đang sắp xếp tập vở.

Hà Lệ Chân khẽ khờ nhẹ lên bàn, Ngô Uy ngược lên: “A, cô Hà.”

Hà Lệ Chân thì thầm: “Em đi theo cô một chút.”

“Dạ dạ.”

Cậu học sinh mập mạp đi theo sau Hà Lệ Chân, đến cuối hành lang, Hà Lệ Chân tìm một chỗ không có ai mới dừng lại, Ngô Uy hỏi: “Sao vậy cô?”

Hà Lệ Chân nhìn kĩ vẻ mặt của cậu nhóc, hơi buồn cười.

“À, vừa nãy, ở trong lớp...”

“A.” Ngô Uy hiểu ra: “Lúc nãy họ vừa gây lộn.”

Hà Lệ Chân hỏi: “Tại sao lại gây lộn vậy?”

“Là vì Vạn Côn.”

Có mấy học sinh đi qua, Hà Lệ Chân im lặng một lúc, mới hỏi tiếp: “Vạn Côn làm sao thế?”

“Là do Ngô Nhạc Minh đăng mấy tấm hình chụp Vạn Côn.” Ngô Uy nói: “Sau đó thì họ gây lộn với nhau.”

Hai câu này câu trước câu sau chẳng liên quan gì tới nhau cả, Hà Lệ Chân từ từ dò hỏi: “Hình chụp chụp cái gì?”

Trình độ về mặt văn chương của Ngô Uy kém đến nỗi khiến người khác khó chịu, lại nói chuyện không rõ ràng. Hà Lệ Chân tí mỉa hỏi, Ngô Uy nói gần mười phút, cuối cùng cũng nói rõ đầu đuôi chuyện đầu tiết học trước.

“Đúng rồi, em cũng đem đi động, cô có muốn xem hình không?” Ngô Uy móc điện thoại trong túi ra, tìm tìm rồi đưa cho Hà Lệ Chân xem.

Trên công trường rộng lớn, một vài công nhân đang làm việc, người đứng gần nhất đang cúi người, hình như muốn bê bao xi măng trên đất lên.

Hà Lệ Chân chợt nhớ tới buổi tối hai ngày trước, hình dáng Vạn Côn nằm ngủ trên bậc đá trước nhà mình.

Quần áo cậu ta mặc trên người.

Bụi đất khắp nơi dường như xuyên qua màn hình điện thoại giăng đầy trong hành lang.

Hà Lệ Chân khẽ bặm miệng, gạt mình nhìn dáng người trong bức ảnh.

“Cô? Cô Hà?”

Hà Lệ Chân gạt mình tỉnh táo lại, cô thấy Ngô Uy đang ngơ ngác nhìn mình: “Di động của em... vào học rồi ạ.”

“A, xin lỗi.” Hà Lệ Chân vội đưa trả điện thoại cho Ngô Uy: “Em mau về lớp đi.”

“Dạ.”

Ngô Uy đi rồi, còn Hà Lệ Chân cũng đứng ngây ở đó, không biết cô đứng đó bao lâu, khi Bành Thiển đi qua gọi cô mới định thần lại.

“Làm gì ở đây vậy, hóa đá rồi hả.”

Hà Lệ Chân được Bành Thiển đưa về văn phòng, đúng lúc văn phòng chỉ có hai người họ, Bành Thiển xoay xoay ghế, cây bút bi trong tay đang đưa: “Cậu nghe gì không?”

Hà Lệ Chân gật đầu.

“Cậu biết mình muốn nói gì mà gật đầu.”

Hà Lệ Chân nói: “Vạn Côn.”

“Ôi trời, cậu cũng biết.” Bành Thiển lấy di động ra, nói: “Cậu ta đến trường rồi.”

Hà Lệ Chân hoảng hồn ngẩng đầu: “Cái gì?”

“Đang nói chuyện với thầy Hồ.”

Hà Lệ Chân đứng phắt dậy: “Lúc nào?”

Bành Thiến ngừng lại, xoay ghế: “Mới đây, tình cờ gặp ngay công, bây giờ chắc là đang ở trong văn phòng của hiệu trưởng.”

Thấy Hà Lệ Chân bỏ sách xuống định đi, Bành Thiến vội vàng gọi cô lại: “Cậu làm gì thế?”

“Mình muốn đi xem thử.”

“Cậu điên hả, hiệu trưởng Tường cũng ở đó, còn có một mớ mẩy ông lớn ngồi đó chờ giảng đạo, một giáo viên dạy văn như cậu tới đó làm gì.”

Hà Lệ Chân sững sờ đứng tại chỗ, Bành Thiến lại nói: “Cậu lo người khác không biết hay sao.”

Ngón tay Hà Lệ Chân run lên, chậm chạp nhìn về phía Bành Thiến: “Không biết cái gì.”

Bành Thiến nói: “Không biết cậu rất lo lắng cho học sinh chứ gì. Mình biết cậu vẫn không muốn Vạn Côn bị đuổi, nói thật ra mình cũng không muốn, nhưng đuổi hay không không phải chỉ chúng ta nói là được, cậu hấp tấp như vậy nhiều khi lại bị phản tác dụng thì sao.”

Hà Lệ Chân cúi đầu, một lát sau mới nói: “Cậu thấy họ sẽ quyết định thế nào.”

“Không biết.” Bành Thiến thực lòng nói: “Nhưng có lẽ hi vọng không lớn lắm.”

“Em ấy không nên bị đuổi học, trước đó còn...”

“Hả?” Bành Thiến hỏi lại: “Trước đó làm sao?”

Cuối cùng Hà Lệ Chân vẫn lắc đầu: “Không sao.”

Vạn Côn và lãnh đạo nhà trường nói chuyện cũng gần hai giờ đồng hồ, sau đó cậu ta trở lại lớp học, trước khi cậu ta bước vào, trong lớp còn ồn ào nhốn nháo, thế mà đến khi cậu ta vào rồi, lớp học giống như bị ấn nút tạm dừng, chốc lát đã yên tĩnh hẳn.

Vạn Côn đi thẳng về chỗ của mình, ánh mắt toàn bộ học sinh trong lớp đều nhìn theo cậu ta.

Vạn Côn phui quần áo, nhìn về Chu Hiểu Đan đang ngồi gần nhất, nói nhỏ: “Nhìn cái gì?”

Mặc kệ những bức hình đó như thế nào, sức uy hiếp của chính bản thân Vạn Côn thực sự không nhỏ, Chu Hiểu Đan không trả lời nhưng ánh mắt đánh giá Vạn Côn từ trên xuống dưới.

Dù sao vẫn là không phục.

Thứ Vạn Côn cậu che giấu, cuối cùng cũng bị vạch trần, cũng giống như những người khác thôi.

Lúc trước yên lặng chính là phong cách, bây giờ chỉ là làm màu mà thôi.

Chu Hiểu Đan hừ giọng coi như không nghe thấy gì, cúi đầu nghịch viết.

Hai tay Vạn Côn đút trong túi quần, xoay đầu nhìn ra phía ngoài cửa sổ, nắm tay trong túi hơi xiết lại một chút.

Buổi chiều sau giờ tan học, Hà Lệ Chân xách túi ra về.

Cô rẽ vào con hẻm nhỏ thường tới, đứng lại dưới tàn cây đa lớn không đi nữa.

Cô không biết có được hay không.

Chiều nay, cô gửi cho Vạn Côn một tin nhắn.

Cô không biết cậu ta có tới không.

Hà Lệ Chân đứng đợi dưới bóng cây hơn bốn mươi phút, đến lúc đôi chân đều cảm thấy tê rần.

Đầu gối thoáng qua bóng người, chỉ xuất hiện chừng hai giây, nhanh đến nỗi dường như chỉ là ảo giác. Nhưng Hà Lệ Chân vẫn gọi: “Vạn Côn!”

Mấy giây sau, có một người cúi đầu đi tới. Trên lưng Vạn Côn đeo ba lô, nhưng rõ ràng chỉ ăn mặc cho có để tới trường, ba lô xẹp lép, không có thứ gì trong đó.

Cậu ta cúi đầu, tóc rũ xuống mặt. Đứng trong bóng tối có vẻ hơi gầy đi một tí nhưng nhìn thật kĩ lại thấy cậu ta càng trắng hơn, chỉ có dáng đứng vẫn khom khom như cũ.

Vạn Côn không nói, Hà Lệ Chân do dự một chút mới hỏi: “Cậu và thầy Hồ đã nói chuyện với nhau?”

Vạn Côn khẽ ậm ừ.

“Kết quả.”

“Không biết.”

“Không biết?”

Vạn Côn nói: “Tuồng Chính Vũ nói để coi biểu hiện của tôi cái đã.”

“...” Hà Lệ Chân nói: “Thầy Tuồng có nói cho cậu cơ hội?”

Vạn Côn trả lời: “Có lẽ.”

Một hồi yên lặng.

Trước đây khi ở chung với cậu ta, Vạn Côn rất hay nói, có vẻ như nói mãi không hết chuyện nhưng hôm nay lại im lặng đến vậy.

Cậu ta đứng hơi cách xa Hà Lệ Chân, cô nói: “Cậu tới công trường làm việc.”

Cuối cùng Vạn Côn cũng phản ứng, giọng khàn đi: “Cô thấy hình rồi?”

“Ừm.”

Vạn Côn thấy trong lòng hơi bức bối.

“Có phải cô cũng cảm thấy thật mất thể diện.”

“Cậu cảm thấy mất mặt lắm sao.”

Vạn Côn xiết quay đeo ba lô, quay người định bỏ đi.

Hà Lệ Chân chạy theo mấy bước, kéo cậu ta lại, Vạn Côn tách tay của cô ra: “Cô đừng lo cho tôi!”

Hà Lệ Chân không chịu buông tay: “Vạn Côn.”

“Đừng đụng vào tôi, ông mất mặt là chuyện của ông.”

“Tôi nói cậu như vậy khi nào!”

Có một ông già đi ngang qua, về mặt nhìn họ như kiểu “thứ mất nét”, Hà Lệ Chân kéo Vạn Côn vào trong ngõ nhỏ.

Cô biết Vạn Côn khỏe hơn mình nhiều, nên dứt khoát kéo cậu ta đi khi họ còn đang dây dưa trước ngõ.

Điều bộ lông lợ này giống như mấy đôi tình nhân đang giận nhau.

Hà Lệ Chân chột đỏ mặt vì chính suy nghĩ bất thành linh này ra trong đầu mình.

Khi hai người dừng lại dưới tàn cây, cô nói: “Tôi không có thấy cậu làm mất thể diện gì hết, Vạn Côn, cậu chịu đổi việc làm, tôi...” Giọng cô càng ngày càng nhỏ lại: “Tôi rất vui.” Cô nhớ tới đêm hôm đó: “Sao lần trước, không nói cho tôi biết.”

Vạn Côn không trả lời, cậu ta nghiêng đầu, im lặng nghe cô nói.

Hà Lệ Chân nhìn cậu ta, cô cảm thấy chuyện mà cậu ta đã trải qua, sợ rằng vĩnh viễn cô sẽ không biết nổi. Cô chỉ có thể cảm nhận cậu ta mỗi lần nhìn thấy cậu ta, phỏng đoán những đau khổ cậu ta phải chịu đựng.

Cậu ta kiên trì, không nói, cũng không từ bỏ.

Cậu ta giữ lại chút tự tôn, sợ người ta cười, sợ người ta khinh.

Hà Lệ Chân thấy mắt mình nóng lên.

Trầm mặc thật lâu, Hà Lệ Chân nhẹ nhàng nói: “Sao cậu không nói gì.”

Vạn Côn cuối cùng cũng chịu quay người, từ góc độ này, cậu ta chỉ có thể nhìn thấy đỉnh đầu của Hà Lệ Chân.

Bất thành linh cô cảm thấy thân thể cậu ta kề tới gần, dường như nghe thấy một giọng cười khe khẽ, sau đó là tiếng nói sát bên tai.

“Sao cô chưa chịu buông tay ra.”

Hà Lệ Chân buông tay như bị điện giật, nhưng bàn tay lại bị Vạn Côn bắt lại.

Rất nóng.

Vạn Côn khẽ giọng từ tốn bên tai: “Cô nói kéo là kéo, nói buông là buông, thế có hỏi tôi chưa.”

Bạn đang đọc truyện *Sinh Thời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 35

Bàn tay to thô ráp bắt lấy cổ tay nắm thật chặt.

Hà Lệ Chân nghĩ có lẽ do đã lâu Vạn Côn không như vậy, nay đột nhiên cư xử thế này khiến cô không khỏi khản trương.

“Cậu buông ra trước đã.” Lời vừa ra khỏi miệng, đến chính bản thân cũng còn thấy rung mình, tiếng nói vừa khề vừa dịu dàng, nghe sao cũng không thấy giống như đang răn đe.

Ngay cả cô nghe mà còn thấy có vấn đề, huống hồ gì là Vạn Côn, chỉ một câu nói ngắn thôi nhưng lại giống như mấy câu bông đùa giữa những người yêu nhau, Vạn Côn nghe thấy rồi không kiềm nổi hơi nhoen miệng, bàn tay nắm chặt hơn.

Hà Lệ Chân thấy cổ tay mình bị Vạn Côn nắm lấy, lại giống như da mặt bị cọ xát, cả khuôn mặt dường như muốn bốc cháy.

Vạn Côn vừa khề véo vừa nghĩ: Em gầy quá.

Hà Lệ Chân nói: “Cậu buông ra nhanh, còn ra cái gì nữa chứ!”

Vạn Côn đáp lại: “Cô nói cái gì thì là cái đó.”

“Vạn Côn!”

Vạn Côn xì thành tiếng, sau đó buông tay ra, Hà Lệ Chân nắm lấy cổ tay, nói: “Lần sau cậu có thể đừng làm ầu như vậy nữa được không?”

Vạn Côn cúi đầu không nói gì.

Ban đêm nên trời hơi lạnh, cậu vẫn chỉ mặc một chiếc áo mỏng, mấy sợi tóc nhẹ nhàng lay động trong gió đêm.

Hà Lệ Chân nói: “Cậu lạnh không?”

Vạn Côn đút hai tay vào túi, quay lại nhìn cô: “Nếu tôi lạnh, cô có đưa tôi về nhà không?”

Trong con ngõ yên tĩnh, dưới bóng cây đa bóng đêm trùm lên một cái bóng thật lớn, ánh trăng cũng không xuyên qua được. Ngoài đầu ngõ thỉnh thoảng có một hai chiếc xe đi qua, ánh đèn lướt từ trái qua phải, chợt lóe lên rồi mất hút. Trong một khoảnh khắc ngắn ngủi đó, cả người Vạn Côn đang đứng ngược sáng, thế nên tạo thành một cái bóng lớn lạng lẹ đứng đó.

Hà Lệ Chân quay đi, khẽ nói: “Đi thôi.”

Vạn Côn bắt giắc xiết chặt lấy quai ba lô của mình, đi theo sau Hà Lệ Chân.

Đoạn đường này đi rất nhanh, Hà Lệ Chân nghĩ trong lòng, chỉ cần hồi tưởng lại một lượt những lời cậu ta vừa nói lúc nãy thì chẳng mấy chốc đã tới nhà.

Hà Lệ Chân dẫn Vạn Côn về nhà mình, sau khi vào nhà, cô đặt giỏ xách xuống, bước vào nhà vệ sinh rửa mặt. Lúc đi ra vẫn thấy Vạn Côn còn đứng giữa phòng khách, một tay xách ba lô, một tay đút túi, dường như vẫn cứ đứng yên như vậy suốt.

Hà Lệ Chân nói: “Sao cứ đứng vậy?”

Vạn Côn có vẻ như bị giật mình, à một tiếng, mới đi tới sofa ngồi xuống.

Động tác máy móc liên mạch này nhìn sao cũng thấy giống một người gỗ.

Hà Lệ Chân cảm thấy lạ, cô dựa vào bồn rửa, hỏi: “Cậu sao vậy?”

Vạn Côn lắc đầu: “Không có gì.”

“Đói hả.”

Im lặng

Hà Lệ Chân bước tới tủ lạnh: “Muốn ăn gì đây?”

Vạn Côn cúi đầu, nhìn sàn nhà bóng loáng: “Tôi còn được chọn hả.”

“Ăn gì hả?”

Vạn Côn lại im lặng một lúc, mới nhỏ giọng trả lời: “Bánh trứng...”

Bàn tay đang vươn ra chọn đồ của cô khựng lại, sau đó mới đáp ừm, cô lấy trong tủ lạnh ra mấy quả trứng.

Cho nên...

Hà Lệ Chân đập trứng cho vào bát, vừa khuấy vừa nghĩ tới ánh mắt của người thiếu niên phía sau.

Giữa người với người, dù sau cũng có một vài chuyện không cách nào có thể chia sẻ được.

Có vài chuyện chỉ thuộc về anh, cũng có vài chuyện chỉ thuộc về tôi.

Tráng trứng xong, Vạn Côn bung đĩa ăn ngon ngon. Hà Lệ Chân nhìn tương ăn như hùm như gấu của cậu ta, không biết là do khả năng nấu nướng của cô hay chỉ đơn giản là do cậu ta đang quá đói.

Cô nói: “Ồ chỗ làm ăn không đủ no hả.”

“Khụ! Khụ khu...”

Chuyện này có vẻ hơi nhạy cảm, lại bị hỏi đột ngột, Vạn Côn không để ý nên bị nghẹn, đồ ăn trong miệng cũng phải phun ra ngoài. Cậu ta vội đứng lên, đặt cái đĩa sang một bên: “Tôi dẹp cho.”

“Ngồi đi.” Hà Lệ Chân nói: “Cứ ăn tiếp cái đã.”

Vạn Côn do dự đứng một chỗ, Hà Lệ Chân đem chổi tới, cô nói: “Ngồi xuống đi, để đó tôi làm cho.”

“Ừm.”

Vạn Côn cầm đĩa lên, lại ngồi xuống ăn.

Hà Lệ Chân vừa quét dọn vừa nói lại: “Ồ chỗ làm ăn không no hả.”

Vạn Côn dùng đũa khều cà rốt xắt hạt lựu vừa nói: “Cũng no.”

Hà Lệ Chân nói: “Có nhà ăn không?”

“Không có.” Vạn Côn nói: “Com tháng ở công trường, theo khẩu phần.”

Hà Lệ Chân hỏi: “Com cho cái gì?”

“Ba món, hai rau một thịt.”

“Ăn ngon không?”

Vạn Côn dầm nát nhúm cà rốt, liền nói: “Ngon hay không ngon cái gì, ăn để no mà.”

“Nói chuyện gì với bên thầy Hồ vậy.”

“Tôi xin lỗi.” Vạn Côn ngược đầu lên liếc nhìn Hà Lệ Chân rồi lại cúi xuống: “Cuối cùng họ nói để coi biểu hiện của tôi.”

“Cậu phải tới trường à.”

“Gần đây thi không được.” Vạn Côn lại nói: “Tôi đã nói với Hồ Phi, bà ngoại tôi bị bệnh, rất nặng, tôi còn phải kiếm tiền cho bà phẫu thuật.”

Hà Lệ Chân nói: “Anh ấy chấp nhận à?”

“Ông ta bảo người nhà tôi tới.”

Hà Lệ Chân nhớ tới cha của Vạn Côn, không biết nên nghĩ gì.

“Ông ấy sẽ tới chứ?”

“Ừ.” Vạn Côn ngồi trên sofa nghịch cà rốt, không để tâm nói: “Tôi có cách bắt ông ta tới.”

“Công việc ở quán bar...”

Vạn Côn ngừng đùa, hai giây sau, lại bắt đầu chọc chọc, thì thầm như tự nhủ với chính mình: “Nghĩ rồi.”

Hà Lệ Chân gặt đầu, cúi người dọn dẹp, sau khi đổ hết bụi bặm rác rưởi vào giỏ rác, lại đem cái chổi cát vào chỗ cũ, rồi đi rửa tay.

Vạn Côn lại giống như trở thành một đứa bé ba tuổi, chơi với đồng cà rốt không biết chán.

Yên lặng cả năm sáu phút sau Hà Lệ Chân đứng quay lưng về phía Vạn Côn, vừa dọn kệ bếp, vừa nói: “Có muốn tôi nấu com cho cậu đem theo không?”

Đôi đũa rút xuống bàn, vì đũa bằng kim loại nên phát ra tiếng leng keng, Vạn Côn ngước lên, nhìn chằm chằm vào lưng Hà Lệ Chân.

“Cô nói cái gì?”

Hà Lệ Chân làm việc luôn tay, chỉ trả lời: “Tôi hỏi cậu có muốn nấu com đem tới công trường không?”

Vạn Côn ngốc nghếch hỏi: “Đem làm sao?”

Hà Lệ Chân buông khăn ra, quay lại nhìn cậu ta: “Công trường cậu ở đâu.”

Vạn Côn đáp: “Bắt động sản Huy Vận.”

Cô thấy chỗ này nghe hơi quen tai, suy nghĩ một lúc, Vạn Côn lập tức nói thêm: “Ồ đường Dương Sơn, cách trường học con con đường.”

“...” Hà Lệ Chân lặng nhìn cậu ta, hiếm khi Vạn Côn thấy ngại ngùng, bèn cúi đầu không đối diện với cô nữa.

“Vậy có muốn tôi làm com cho cậu đem theo không?”

Vạn Côn đặt đĩa xuống, yên lặng một chốc mới hạ giọng nói: “Cô nói xem.”

“Bây giờ tôi làm cho cậu phần com ngày mai.”

Cô quay đầu lấy gạo trong góc, bỗng nghe thấy phía sau có động tĩnh, vừa thấy ngạc nhiên thì đã bị ôm lấy.

“Vạn Côn.”

“Lát nữa hãy nấu, cho tôi ôm một phút.”

“...”

Nếu như không hiểu rõ, thì thật sự không thể tin nổi đây chỉ là một người nói hai mươi tuổi đầu. Cậu ta ôm cô, đứng trước bàn bếp, cả người cô đều bị bao vây trong một vòng tay cường tráng.

Xung quanh dường như đều bị đốt nóng bởi nhiệt độ của cậu ta, bởi hơi thở của cậu ta.

Gương mặt Hà Lệ Chân đỏ lên nhanh chóng như một con tôm bị thả vào nước sôi ừng ực, cô bảo: “Vạn Côn, cậu đừng như vậy.”

“Cô vẫn còn giận tôi đúng không.” Giọng nói của Vạn Côn vang lên trên đỉnh đầu cô, mỗi một từ cậu ta nói đều khê khàng rung lên phía sau lưng Hà Lệ Chân, xuyên qua da thịt, xuyên qua tấm lưng, truyền càng sâu, đến khi hòa vào nhịp đập của trái tim.

“Tôi biết cô trách tôi.” Vạn Côn nói, cậu cúi đầu, chớp mắt và cánh môi lần theo đường cong phía sau ót vô cùng thân thiết, khi cậu ta hé môi, Hà Lệ Chân lại cảm thấy chỗ da thịt nơi cậu ta chạm vào trở nên tê dại, giống như làm vật lý trị liệu, dòng điện đánh vào trung khu thần kinh rồi truyền tín hiệu đi khắp các nơi.

“Tôi biết, là tôi đã nói sai rồi.” Vạn Côn khẽ nói: “Tôi biết...”

Hà Lệ Chân không dám nhúc nhích.

“Cô giận tôi là đúng.” Cuối cùng Vạn Côn cũng buông tay, cậu ta đứng sau lưng Hà Lệ Chân: “Tôi sẽ dần dần trả hết cho cô.” Dường như nhớ tới gì đó,

cậu ta nói: “Tôi không để cô thua đâu.”

Vốn dĩ Hà Lệ Chân không hiểu ý của Vạn Côn.

“Cậu nói sao cơ?”

Cô quay lại, thì thấy Vạn Côn đang cúi đầu nhìn mình, Hà Lệ Chân nói: “Cậu cũng không cần trả tôi cái gì, đường là do cậu chọn, cũng tự chính cậu sẽ đi. Cậu thấy không tự làm mình thất vọng là được. Còn những lời kia...”

Hà Lệ Chân nhoen miệng: “Cậu đừng quá để bụng, tôi cũng không buồn lắm.”

Vạn Côn nghe vậy chỉ cười gượng.

“Ừ, cô không buồn lắm.”

Hà Lệ Chân nhìn cậu ta.

Vạn Côn ngẩng đầu lên: “Có phải người lớn đều như vậy.”

“Hả?”

“Trông thì có vẻ bị làm cho oan ức lắm, thật ra cũng chỉ giả vờ mà thôi, tôi nói năng khó nghe như thế, cô cũng chỉ nghe rồi quên.” Vạn Côn nói mà giọng nói còn hơi run run.

“Nhưng những lời cơ nói, tôi nghe rồi thì khó chịu muốn chết.”

Trái tim Hà Lệ Chân như bị bóp nát.

“Vạn Côn...”

Rất cuộc giữa người với người luôn có sự bất công, luôn có người thường hay đùa giỡn, cũng sẽ luôn có người lại cam tâm chịu dày vò.

Cuộc đời Vạn Côn chưa có người thứ hai khiến cậu ta phải tỏ ra yếu thế như vậy, với cậu ta, tất cả những khổ sở cậu ta đều có thể nén thành một cái hộp nhỏ, vỗ tay mà đem theo bên người.

Nhưng đối mặt với Hà Lệ Chân, Vạn Côn lại luôn đem những túi thân nhân lên gấp vạn lần, nhất định, nhất định phải khiến Hà Lệ Chân cũng vì cậu ta mà khó chịu trong lòng cậu ta mới bỏ qua.

Không có lý lẽ, nhưng không có cách nào khác.

Ai bảo ông trời đứng về phía tôi, cho tôi thấy sự nương nhen không giới hạn mà cô dành cho tôi.

“Xin lỗi...” Hà Lệ Chân nắm hai tay: “Tôi không nghĩ, không, lúc nói những lời đó thì không phải tôi nghĩ...”

Vạn Côn nói: “Nghĩ cái gì.”

Hà Lệ Chân từ từ bình tĩnh lại: “Vạn Côn, nói những lời đó, tôi thật lòng xin lỗi.”

Vạn Côn khẽ hừ.

Hà Lệ Chân quay người đi, lại nấu cơm.

“Cô có biết.” Vạn Côn dựa vào cạnh bồn nước, nhìn Hà Lệ Chân đang làm việc.

Hà Lệ Chân tiếp lời: “Biết cái gì.”

“Cô nóng lên làm người khác sợ đấy.”

“Học sinh mà, giáo viên tức lên thì đều đáng sợ.” Hà Lệ Chân cười: “Dọa cậu sợ hả?”

“Ừ.”

Hà Lệ Chân bị bắt ngờ, nhân lúc đổ nước liến nhìn cậu ta: “Cậu mà cũng bị hù dọa sao?”

Vạn Côn không để ý tới câu nói đùa của cô: “Tôi còn cho rằng, cô giận tới nỗi không thèm quan tâm tới tôi nữa.”

Hà Lệ Chân đáp: “Tôi mà thật sự mặc kệ cậu thì cậu làm sao.”

Vạn Côn nói: “Trả lại cho cô.”

“Trả cái gì.”

“Cái gì cũng trả hết.” Vạn Côn lại nói: “Trả tiền, trả nợ, trả lỗi lầm, một ngày không đủ trả một tháng, một tháng không đủ trả một năm, một năm không đủ thì còn cả đời.”

Hà Lệ Chân cảm thấy gạo trên tay cô thật là nặng, cô nói nhỏ: “Cái gì mà cả đời, cậu mới hai mươi, nói gì chuyện cả đời.”

Vạn Côn cao, đứng dựa vào bàn bếp, đầu tựa lên chạn chén. Cậu ta nói: “Nếu đời này mà không trả hết, thì vẫn còn kiếp sau.”

Hà Lệ Chân tắt vòi nước, hỏi: “Nếu trả xong thì sao.”

Vạn Côn nhìn vào mắt cô, hơi mơ màng, cất giọng như muốn thương lượng với Hà Lệ Chân: “Nếu trả xong rồi, vậy còn lại mấy ngày, cô lại đối xử với tôi tốt hơn một chút, được không?”

Hà Lệ Chân đặt nồi xuống, vòi nước vẫn nhỏ từng giọt tí tách. Cô im lặng rồi mới nói: “Vạn Côn, cậu không nợ tôi cái gì hết, dù có nợ thì vài thứ đó cũng chớp mắt là trả xong thôi.” Hà Lệ Chân lại xiết chặt vòi nước lần nữa, cô quay lại đối mắt với Vạn Côn.

Cô khẽ khàng nói với cậu ta:

“Đến lúc đó trời đất bao la, cậu là người tự do.”

Họ lẳng lặng nhìn nhau, ánh mắt trong veo, bên dưới ánh đèn, giống như đang phát sáng, không biết là ai đang chiếu vào ai.

Bạn đang đọc truyện *Sinh Thời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 36

Đêm đó vì phải làm cơm thêm một lần nữa, Vạn Côn ở nhà Hà Lệ Chân rất lâu.

Cậu ngồi trên sofa một lúc đã đổi tám kiểu, thỉnh thoảng nghiêng đầu nhìn Hà Lệ Chân đang bận rộn dọn dẹp nhà bếp gọn gàng.

M* nó, thật đáng giá, Vạn Côn nghĩ thầm, so với điều này những khổ cực trước đây thì có sá gì.

Hà Lệ Chân quay lại, cô thấy Vạn Côn đang nằm trên sofa, một chân gác lên lưng ghế, đầu gác lên tay vịn, vui vẻ bấm điện thoại.

“...” Hà Lệ Chân nói: “Cậu cứ nằm suốt vậy.”

Vạn Côn nằm thẳng cẳng đang rất thoải mái đầu muốn động đây, lèo nhèo: “Xong rồi à?”

“Còn hằm sườn một lúc nữa.”

Vội vàng một lúc giờ Hà Lệ Chân cũng rảnh rồi nên ngồi xuống trước bàn làm việc, nói chuyện với Vạn Côn.

“Nói tôi nghe chuyện ở công trường cậu chút đi.”

Vạn Côn dừng một lúc mới nhỏ giọng: “Có gì hay mà nói.”

Hà Lệ Chân nhíu mày, chậm rãi nói: “Cậu không muốn tôi hỏi thật không?”

Vạn Côn ngước lên, Hà Lệ Chân còn đeo tạp dề vẫn chưa cởi ra, màu vàng nhạt, dù chỉ là cái tạp dề nhưng trên đó không có tí vết dơ nào, còn tốt hơn cái thứ trên người cậu.

Vì vừa nấu cơm, nên gương mặt cô còn hơi ửng đỏ. Hà Lệ Chân vốn có thể trạng nhỏ nhắn xinh xắn, bây giờ còn cúi đầu, từ chỗ Vạn Côn nhìn qua còn có thể thấy chút ý vị bên dưới đôi mi hơi sụp xuống nữa, Vạn Côn trở người ngồi dậy, thì thầm:

“Không được làm như vậy đâu, cô phạm quy.”

Canh sườn đang sôi ùng ục, Hà Lệ Chân không nghe rõ lời cậu ta nói.

“Cậu nói cái gì?”

Vạn Côn hỏi: “Cô muốn biết gì.”

Hà Lệ Chân nghĩ một chút, mới nói: “Cũng không có gì, cậu muốn nói gì thì nói.”

Vạn Côn quả thật kể cho cô nghe.

Cậu ta nói với cô cách phân chia công việc trên công trường, có nhiều việc ra sao, những người công nhân từ đâu tới, bình thường hay giải trí bằng gì. Có điều không kể tới những chuyện bức mình hay chuyện bị người ta bắt nạt.

“Ồ đó có bạn không.”

“Bạn?” Vạn Côn nghiêng đầu trong tâm trí hiện lên mấy người tương đối quen thuộc: “Cũng coi như có à.”

“Ông chủ ở đó thì sao, đối xử với các cậu được chứ.”

“Tôi chưa gặp ông chủ, người quản lý chúng tôi là đốc công, nghe nói ông chủ rất giàu, làm bất động sản mà.”

Họ nói chuyện hơn một tiếng, thật ra cũng không nói gì sâu xa, chỉ là tâm sự chuyện nó chuyện kia, thế mà lại nói chuyện được suốt cả tiếng đồng hồ.

Vạn Côn mời hết cả miệng, cho dù Hà Lệ Chân có không nói, cậu ta cũng có thể luyên thuyên không ngừng.

Cuối cùng com nước cũng xong, Hà Lệ Chân sắp vào hộp rồi bỏ vào túi cho cậu: “Trưa ăn xong cậu cứ bỏ lại trong giỏ là được, tối cậu ở lại công trường hả.”

Vạn Côn nói: “Cô muốn cho tôi ở lại đây cũng được.”

Hà Lệ Chân hít sâu: “Đừng có được voi đòi tiên.”

“Được rồi, được rồi.” Vạn Côn không dám trêu chọc nữa: “Tôi ở lại công trường, chỗ này bao ăn bao ở mà.”

“Tôi lại chuẩn bị một hộp com nữa, tối mai đem đi đổi cho cậu, tối tới rồi sẽ nhắn tin.”

Vạn Côn nhìn cô, hỏi: “Thật sự muốn nấu com cho tôi hả?”

Hà Lệ Chân hỏi lại: “Không cần à?”

“Cô không ngại phiền phức sao?”

“Nếu tôi thấy phiền thì không làm nữa, được mấy ngày thì cậu cứ ăn mấy ngày đi.”

Vạn Côn: “...”

Hà Lệ Chân nói: “Khuya rồi, cậu đi nhanh đi.”

Vạn Côn ôm cái túi đựng hộp com rồi khỏi, trời đã về khuya, người trên đường rất vắng, đèn đường hơi mờ, tỏa ánh sáng xuống lối đi đầy bụi bặm.

Vạn Côn đi không nhanh không chậm, đầu hơi cúi nhìn mặt đất, gương mặt tươi vui, còn cười khúc khích, thế nhưng cậu lại cảm thấy rất muốn khóc.

Ngày hôm sau Hà Lệ chân dậy rất sớm, cô ra chợ mua một mớ đồ ăn, Vạn Côn không kén ăn, nhưng rất thích ăn thịt, lại ăn ít rau, trái cây cũng không thích mấy, Hà Lệ Chân để ý tới việc phối hợp thức ăn theo dinh dưỡng, nên mua linh tinh cả một túi lớn. Lúc về, trong đầu còn nghĩ tới buổi tối phải nấu cái gì. Trước nhà có bến xe, ngồi hai bến, xuống xe đi một đoạn nữa là tới chỗ Vạn Côn làm việc, đường không xa nhưng phải nấu com và đồ ăn trước...

Cô vừa đi vừa suy nghĩ, lúc bước vào trong sân thì nghe thấy tiếng người khác đang nói chuyện. Hà Lệ Chân ngược nhìn, cô thấy bà Trương đang nói chuyện gì đó với vài người đàn bà khác trong sân.

Bà Trương quay lưng về phía cô, bà ta bận đồ thể thao tập thể dục buổi sáng, đang khua chân múa tay với mấy người ở đó.

Hà Lệ Chân lờ mờ nghe thấy mấy câu.

“...Trời ơi, mấy người biết không, tối mấy lần lận.”

“...Còn nữa nha, trời mới vừa sáng, giờ đó hà, đúng là ghê gớm thật.”

Hà Lệ Chân cảm thấy gió man mát. Mắt của bà Lý thoáng liếc thấy cô, miệng nuốt nước miếng, trong nháy mắt con mắt phía sau ớt bà Trương dường như hiểu được, lập tức lái sang nói chuyện con gián trong nhà.

Hà Lệ Chân đi qua họ, khi ánh mắt đối nhau, họ không thể hiện chút ngượng ngùng nào, còn cười ha ha chào hỏi cô, Hà Lệ Chân gật khề chào họ, rồi mang đồ ăn đi vào phòng.

Mấy bà hàng xóm nhìn theo cô, sau khi cô bước vào nhà, bà Lý kéo tay bà Trương: “Ôi chào, bà để ý chút rồi hẵng nói chứ, người ta nghe thấy thì sao.”

Bà Trương mở lớn hai mắt: “Tôi đứng đối mặt với bà, sau lưng tôi cũng không có mắt, sao mà thấy cô ta về được chứ.”

Hà Lệ Chân quay vào nhà, cô nhìn đồng hồ, còn hơn nửa tiếng nữa mới tới giờ đi làm, cô đem rau đi rửa, rồi ướp thịt, sau đó đi vào phòng ngủ thay quần áo, chuẩn bị đi làm.

Vạn Côn thức dậy từ sáng sớm, nhớ tới hộp cơm kia. Nhưng thời gian ăn sáng rất ngắn, ăn hơi uống, cho nên lại cố nhịn, muốn để tới trưa mới ăn.

Dù là nguyên nhân gì, hiện giờ, Vạn Côn ăn trưa giờ cũng có bạn bè. Cậu ta rõ ràng là người mới, thêm một Trần Lộ không bao giờ chịu làm giúp người khác, còn có cả một cái bánh bao ừ Dương Cương.

Vạn Côn đi lấy cơm về, Dương Cương ngồi bên cạnh cậu, mở hộp cơm ra, phàn nàn: “Mẹ ơi, càng ngày càng ít, ăn làm sao no.”

Trần Lộ cúi đầu ăn, không để ý tới cậu ta.

Tới khi Vạn Côn lấy hộp cơm từ trong túi ra, đôi đũa của Dương Cương xuất chút là rút luôn xuống đất.

“Đây là gì?”

Vạn Côn đáp ngắn gọn: “Com”

“Com!? Đâu ra vậy.” Dương Cương nói.

Lúc này ngay cả Trần Lộ cũng ngẩng đầu lên.

Vạn Côn không nói, mặt gọi đòn, từ từ mở nắp ra.

“M* kiếp.” Dương Cương nhìn thấy bên trong hộp, nhin không nổi chửi ra tiếng.

Trần Lộ không nói, nhưng cũng ngóang cổ qua nhìn.

Cơm Hà Lệ Chân chuẩn bị rất thịnh soạn, cơm trắng, sườn, rau cải, ngăn dưới còn có hai trái quýt.

“Ai làm cho cậu vậy.” Dương Cương hỏi: “Không lẽ đi mua?”

Vạn Côn vỗ đầu cậu ta, đẩy sang một bên: “Tự ăn của mình đi.”

Trần Lộ hỏi: “Bạn gái làm à?”

Vạn Côn gượng cười: “Đúng vậy, hâm mộ không?”

Dương Cương và Trần Lộ hiếm khi nhất trí, liếc xéo Vạn Côn, ăn ăn.

Thật ra hôm nay Vạn Côn ăn không nhiều, hai ngày gần đây tâm trạng cậu ta rất tốt, ngay cả khi chỉ uống nước thôi cũng thấy tràn trề sinh lực.

Hà Lệ Chân mang lại cho cậu rất nhiều cảm xúc.

Nói thật, trước đây, Vạn Côn nào có để ý tới phụ nữ. Bởi vì cậu không thiếu đàn bà, cậu cũng không tin phụ nữ, cậu thấy mọi phụ nữ đều như nhau, dù đẹp dù xấu, sau lớp da bản chất cũng giống nhau.

Mền yếu, phụ thuộc, lẻo nhả lẻo nhèo, giống như Lý Oánh.

Nhưng Hà Lệ Chân thì khác, cụ thể là khác ở đâu, bây giờ Vạn Côn cũng không thể nói rõ.

Cậu chỉ biết, người phụ nữ này, không giống họ.

Ăn cơm xong, Vạn Côn dẹp hộp, Trần Lộ gọi cậu ta lại, Vạn Côn nói cảm ơn anh ta.

“Hôm qua cảm ơn đã giúp tôi nhé.”

“Không có gì.” Trần Lộ nói: “Tôi nói với cậu chuyện này.”

“Cái gì?”

Trần Lộ nói: “Lão Trương tới nói lúc cậu không ở đây hôm qua, cậu biết Nhất Kỳ của Huy Vận không?”

“Nhất Kỳ? Biết chứ, phải ở bên kia đường không, tôi còn đi mua thuốc ở cái siêu thị nhỏ trong đó.”

Nhất Kỳ xây cách đây đã lâu, là một khu nhà ở không có vườn hoa, Vận Côn nói: “Sao vậy.”

“Cách đây không lâu không phải là bắt đầu rao bán nhà ở rồi sao, hình như bán cũng được lắm.”

“Rồi sao.”

“Bên đó có việc lắp đặt màn cửa sổ, ông ta hỏi chúng ta có muốn làm không.”

“Lắp màn cửa?”

“Ừ.” Trần Lộ nhìn Vận Côn, nghĩ rằng cậu không thích: “Cậu đừng xem thường, việc này cứ mỗi nhà mỗi khác, Nhất Kỳ lại là khu dân cư mới, trong đó nhiều việc tới nỗi làm không xuể đâu.”

“Vậy chuyện bên này phải làm sao.”

“Ý ông Trương là muốn tìm công nhân làm trực tiếp luôn, coi như làm việc ngoài giờ, tiền lương bên này ghi đó, mỗi người làm bên kia được trích phần trăm.”

Vận Côn nói: “Chuyện hời như vậy làm sao không làm, lắp màn cửa còn dễ hơn vác xi măng đi chứ.”

“Đúng rồi.” Trần Lộ lại nói: “Tôi cũng nghĩ vậy.”

“Vậy anh nói với ông ta đi, cần mấy người?”

“Hai người đủ rồi, tôi mới tìm cậu cùng đi.”

“Ừ.”

“Nhưng...” Trần Lộ ngần ngừ: “Bọn Ngô Lập Quyền cũng có người muốn đi. Cậu còn nhớ Vương Lực không, chính là hắn ta.”

“Sao lại không.” Cười Côn cười gằng, trước đây gã ta hất com vào người cậu, đánh chết cũng phải nhớ kỹ.

Vận Côn đứng nguyên tại chỗ, nghĩ một lúc rồi nói: “Việc này ai phụ trách.”

“Ông Trương.” Trần Lộ nói: “Trước đó chúng tôi cũng biết nhau, cho nên tôi mới nghĩ công việc này chắc sẽ là cho chúng ta.

Vận Côn bắt tay sau lưng: “Cận thận chút.”

“Hả?”

Vận Côn đáp: “Đám Vương Lực ngu ngốc, ý mạnh, đều là bọn không suy nghĩ, tới lúc đó ngấm ngấm chơi anh, động chân động tay, không chừng công việc sẽ về tay chúng.

Trần Lộ nói: “Vậy làm sao bây giờ.”

Vận Côn đá hòn đá bên chân, Trần Lộ yên lặng chờ. Vận Côn ngẩng đầu lên, nhìn Trần Lộ, hai người bỗng nhiên nhếch miệng cười.

Hình như gió cũng thổi mạnh hơn.

Vận Côn cười mắng: “M* anh, tự mình có cách rồi còn gạt tôi, phí lời, cứ nói thẳng với tôi không được sao.”

Trần Lộ nói: “Tôi ngứa mắt chúng lâu rồi.”

“Tôi tới chưa lâu.” Vận Côn gơ tay, thư giãn hai vai: “Sao lại tìm tôi.”

Trần Lộ im lặng, nhìn chăm chăm vào mắt Vận Côn: “Tôi cũng không biết, chắc là cảm giác.”

“Cảm giác?”

“Ừ, cảm giác là tìm cậu có thể làm nên chuyện.”

Vận Côn buông tay: “Được hay không không biết, cứ thử xem đã.”

Bạn đang đọc truyện *Sinh Thời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 37

Con người của Vạn Côn, nói đơn giản thì cũng rất đơn giản, nhưng khi phức tạp lên lại hoàn toàn khiến người ta không thể hiểu nổi.

Ai từng quen biết cậu ta đều không thể dùng một từ mà có thể hình dung được, có người nói cậu ta là người tốt, có người nói cậu ta là thằng khốn, có người mắng, có người yêu, cũng có người sợ cậu ta.

Bình thường trông cậu ta lười biếng, giống một kẻ ăn không được đủ no, nhưng có những lúc đặc biệt, cậu ta lại khôn khéo như quỷ sứ.

Trần Lộ tìm Vạn Côn bàn tới chuyện này, là vì anh ta nhận ra được điều này.

Đương nhiên, anh ta chỉ là một nông dân văn hóa cấp hai, cũng không phải đi phân tích mà nói ra được nhiều điều như vậy, anh ta chỉ có cảm giác, cảm giác người như Vạn Côn, cậu ta không giống với những tên công nhân chỉ thích đầu đá lẫn nhau.

Vạn Côn đương nhiên cũng có thể ra tay tàn nhẫn độc ác, nhưng cậu ta sẽ không làm vậy, từ lâu Trần Lộ đã cảm nhận được điều này.

Sau khi quyết định phải có được công việc của Nhất Kỳ, buổi chiều cùng ngày, tổng cộng Vạn Côn đã cùng Trần Lộ bàn bạc đến sáu phương án, quá trình thực hiện khác nhau nhưng kết cục chỉ nhằm xử lý Vương Lực Tài.

“M* nó, cậu...” Tới khi Trần Lộ nghe xong, tròng mắt cũng mở lớn hết cỡ: “Sao cậu có thể nghĩ ra chuyện độc địa như vậy?”

Vừa lúc Vạn Côn và Trần Lộ đều đã làm hết phần việc của mình, hai người ngồi chồm hổm hút thuốc, Vạn Côn nói: “Anh muốn làm quan mình chính đại lấy cứng đối cứng với nó cũng được, tôi cũng không sao cả.”

Trần Lộ nói: “Bọn chúng có nhiều người, chúng ta...” Vạn Côn liếc nhìn anh ta, có lẽ anh ta định buộc miệng muốn nói chúng ta có ba người, nhưng sau đó nhớ tới tâm vóc nhỏ thỏ của Dương Cương, cuối cùng sửa lời: “Hai người chúng ta, phải chuẩn bị làm sao. Nếu như không thành công mà để bị đuổi, công việc cũng không có mà làm nữa.”

“Vậy thì làm đơn giản thôi.” Vạn Côn nói: “Buổi tối đi theo nó, rồi ra tay trên đường luôn.”

Trần Lộ lại nói: “Cũng được, khỏi phải để ý tới mấy cái khác.”

“Nhưng tôi cũng phải nhắc nhở anh.” Vạn Côn nói: “Muốn làm chuyện này, tay chân anh phải nhanh nhẹn gọn gẽ, đừng để bị người ta bắt được, đến lúc đó thì lại phiền phức.”

Hai hàng lông mày Trần Lộ cau chặt lại, rít một hơi thuốc, mới nói: “Yên tâm.” Nói chuyện như thế này dường như làm Trần Lộ trở nên kích động hơn, cơ cổ căng ra, hô hấp cũng dồn dập, anh ta gáy tàn thuốc rơi xuống đất, nói: “Lúc nào thì làm?”

Vạn Côn nói: “Tùy anh.”

“Vậy hôm nay chứ?”

“Hôm nay?” Vạn Côn dừng một chút, trong đầu hiện lên một bóng dáng: “Không được không được.” Cậu ta nói: “Hôm nay không được, tối tôi còn có việc.”

“Việc gì?”

“Có người tới tìm tôi.”

Trần Lộ nói: “Vậy thì ngày mai.”

“Được.”

Hôm nay Hà Lệ Chân vừa tới trường học thì phát hiện bầu không khí hơi kì lạ, hình như tâm trạng của toàn bộ giáo viên và học sinh đều sôi nổi hơn hẳn. Thậm chí cô còn phát hiện trước cửa một lớp khối mười một còn treo cả bóng bay.

Hà Lệ Chân đi tới phòng làm việc, hỏi Bành Thiến: “Ngày hôm nay có chuyện gì vậy, có người còn treo cả bong bóng?”

Bành Thiến ngạc nhiên nhìn Hà Lệ Chân: “Còn hai ngày nữa là tới đại hội thể dục thể thao, cậu không biết hả? Từ một tuần trước học sinh đã bắt đầu xôn xao rồi.”

“...” Hà Lệ Chân choáng váng mấy giây, cô sâu sắc kiểm điểm lại hành động xa rời quần chúng của mình: “Mình có nhớ, đại hội thể dục thể thao hai ngày nữa mới khai mạc mà.”

“Ừ.” Bành Thiên bùi ngùi: “Coi như là lần đại cuối cùng rồi.”

“Chúng ta cũng phải tham gia à.”

“Ừ.” Bành Thiên trả lời: “Nhưng nhà trường cũng không bắt buộc, dù sao thì sắp tới là mười một ngày nghỉ lễ dài, có mấy thầy cô muốn nghỉ nhiều hơn mấy ngày đều xin nghỉ hết rồi.”

Đại hội thể dục thể thao hai ngày cộng thêm mười một ngày nghỉ lễ, lại diễn ra cùng một thời gian, chẳng trách học sinh lại hưng phấn như đại lễ ăn mừng năm mới.

Hồ Phi thở hồng hộc quay về văn phòng, ngồi vào chỗ cảm lý trà nốc một hơi, Bành Thiên nhìn thấy cười nói với Hà Lệ Chân: “Thầy không, thầy Hồ của chúng ta cũng muốn rèn luyện thân thể rồi đây. Thầy Hồ, tới lúc thi tiếp sức của giáo viên, chúng tôi có thể trông chờ biểu hiện của thầy rồi nha, đừng để giáo viên khối mười hai mất mặt.”

Hồ Phi hiếm khi vận động, giờ nhếch miệng cười nói: “Yên tâm yên tâm, đảm bảo hoàn thành nhiệm vụ tổ chức giao phó. À phải, cô Hà muốn báo danh ở hạng mục gì đây?”

“Tôi hả?” Hà Lệ Chân do dự nói: “Tôi không đi đăng kí đâu.”

“Giáo viên mỗi bộ môn đều phải tham gia.” Hồ Phi nói. Bành Thiên lại thêm vào: “Đúng vậy, mình còn phải tham gia nhảy cao.”

Hà Lệ Chân thấy đúng là khó tin, mỗi ngày Bành Thiên đều mang giày cao gót, tự nhiên lại báo danh thi nhảy cao.

“Cậu sẽ nhảy cao sao?”

“Coi thường người khác phải không?” Bành Thiên xoay thắt lưng, chân giơ ra, bàn tay vỗ lên đùi mình, nói với Hà Lệ Chân: “Thầy không, tất cả đều tràn đầy năng lượng đấy nhé.”

Hà Lệ Chân: “...”

Hồ Phi uống nước xong, tựa vào ghế, nói: “Tôi nói này cô Hà, cô đừng bao giờ coi thường cô giáo Bành, gia đình Bành Thiên trước đây toàn tham gia thi đấu thể dục trong thành phố không đấy, lúc đó còn đạt á quân chạy cấp ba nữa cơ mà.”

“Hả?” Hà Lệ Chân nhìn Bành Thiên, Bành Thiên hást cằm: “Khônng ngờ hả.”

Hà Lệ Chân cười cười: “Ừ, thật sự không ngờ luôn.”

“Cô Hà dự định đăng kí hạng mục gì?” Hồ Phi cầm tờ đăng kí trên bàn lên, kiểm tra tỉ mỉ: “À, cô Hà cô hơi chậm mất rồi.” Hà Lệ Chân đi tới gần anh ta: “Còn cái gì chưa đăng kí không, tôi đăng kí vào là được.”

“Có.” Hồ Phi nhìn cô: “Môn đấy ạ.”

“...”

Bành Thiên cười ha ha: “Hay hay hay, đăng kí cái này đi.”

Hồ Phi ngượng ngùng nhìn Hà Lệ Chân: “Cô Hà, cô coi thử...”

Hà Lệ Chân gật đầu: “Ừ, vậy cái này cũng được.”

Hồ Phi nói ừ, rồi điền tên Hà Lệ Chân vào, Hà Lệ đứng gần, cô nhìn thấy phía dưới có danh sách đăng kí của học sinh, Hà Lệ Chân giật mình, hỏi Hồ Phi: “Thầy Hồ, học sinh lớp thầy đều đăng kí hết hả?”

Hồ Phi đang viết, cuối đầu ậm ừ một tiếng: “Gần như vậy.”

Bành Thiên kể sát mặt tới: “Chắc, nói cậu nghe, đừng nhìn thành tích học tập của lớp 12a5,a6 mà làm, chứ thể dục là đứng đầu đấy nhé.”

“Thực à?”

“Đương nhiên, không tin cậu hỏi thầy Hồ đi, 12a6 nhiều lần đứng hạng nhất ở đại hội thể dục thể thao đấy, có phải không thầy Hồ.”

Hồ Phi phoi phoi trong lòng, nhưng miệng vẫn rất khiêm tốn: “Toàn là chuyện trước đây thôi mà.”

Bành Thiên nói: “Chủ yếu là lúc đó còn bọn Vạn Côn và Ngô Nhạc Minh.”

Nghe thấy tên Vạn Côn, Hà Lệ Chân và Hồ Phi đều khựng lại một chút, Hồ Phi nói: “Miễn bàn tới mấy đũa đồ đi.”

Hà Lệ Chân không nói gì, cô đứng nghe Hồ Phi và Bành Thiên người này một câu người kia một câu cãi nhau. Thì ra khi có ai nhắc tới Vạn Côn trước mặt cô sẽ khiến cô nảy sinh cảm giác khác thường như vậy. Rõ ràng sắc mặt cô không thay đổi nhưng trống ngực lại đập thành thịch, giống như có một cái bình nhỏ ẩn sâu trong lòng, được ngăn cách với bên ngoài, chỉ có tự mình thì thoải mái mở ra, ngửi được chút hương thơm nhẹ nhàng trong ấy.

Buổi tối Hà Lệ Chân tan làm về nhà, vội vàng là cơm tối, sắp vào gào môn mới mua trong siêu thị buổi sáng, bỏ vào túi xách rồi ra khỏi cửa.

Trong công trường, điện thoại di động suốt ngày hôm nay không rời một chút khỏi Vạn Côn, cách mấy giây cậu lại liếc mắt một cái, lật đi lật lại. Di động Vạn Côn dùng cũng được hai năm rồi, đã khá cũ, tuy rằng lần trước nó còn có thể có chịu được cơn nóng giận của cậu ta, nhưng rốt cuộc vẫn quá cũ, nên pin rất nhanh cạn, trời vừa tối thì di động cũng tắt tối đen.

Đã thế cục sạc đa năng của Vạn Côn còn bị người khác lấy mất, đúng là họa vô đơn chí.

“M* nó.” Vạn Côn nhìn ổ cắm trống trơn: “Thấy lợi không tha, sạc pin cũng trộm được?” Vạn Côn nghiêng răng nghiêng lợi: “Đừng để tao tìm được mày, m* mày tao đem mày sạc đầy luôn.”

Vạn Côn kéo Dương Cương qua: “Có sạc pin không?”

Dương Cương ừ ừ: “Em với anh không phải giống nhau sao.” Cậu ta nhìn về mặt giận dữ của Vạn Côn, không nhìn được lại lải nhải cái mồm: “Anh thấy em nói chưa, anh cứ chờ mà xem, bình thường anh không nghe em, cứ bạ đâu cắm đó, bây giờ để người ta lấy mất, anh coi người trong phòng này ai lại đem đồ của mình đi...”

Mất thấy sắp tới giờ, Vạn Côn gấp quá, mà Dương Cương vẫn còn đang lép bép cái miệng, đầu Vạn Côn kêu bang bang, không nhìn nổi nữa, cậu quay phắt lại, trừng mắt nhìn Dương Cương.

“Cậu là Đường Tăng chuyển thế phải không? Có chịu yên không hả.”

Dương Cương ngậm miệng.

Vạn Côn tìm khắp phòng lần nữa, cuối cùng mượn được một cục sạc của một người tạp vụ, cấp vào ổ điện rồi, cậu ta mới gấp gấp mở điện thoại di động lên, may quá, vẫn chưa có tin nhắn nào.

Ngay khi vừa bỏ di động xuống, thì có tin nhắn tới, Vạn Côn nhanh chóng mở ra xem, rồi nhìn những chữ này mãi.

“Em nói...” Dương Cương vừa nói: “Này.”

Vạn Côn quay đầu, thốt ra: “Chuyện gì?”

Dương Cương xấu xa, khẽ nói: “Ai vậy, để ý như thế, bạn gái hả?”

Vạn Côn bị mấy chữ bạn gái làm cho chóng mặt.

“Em cũng có bạn gái.” Dương Cương cười cười, nói: “Cô ấy ở quê.”

Vạn Côn nói: “Sao không đưa đi theo.”

“Anh tưởng là hành lý à, nói đem theo là đem theo chắc, cô ấy ở quê cũng có công việc.”

Dương Cương giải thích, có chút bùi ngùi: “Hai chúng em lúc mừng năm mới mới có thể gặp nhau một lần.”

“Vậy chắc cô ta có người khác rồi.” Vạn Côn vừa nghịch di động, bấm tin nhắn, vừa nói.

Dương Cương giận dữ: “Ai nói vậy!”

Vạn Côn bấm xong tin nhắn, tinh thần rất sáng khoái, dựa vào cầu thang, giả như ông cụ non nói với Dương Cương: “Cậu còn nhỏ, không hiểu phụ nữ đâu, tôi thấy cậu cả ngày còn không liên lạc với cô ấy một lần, ai lại ở quê chờ cậu chứ, nếu không cậu gọi cho anh em ở nhà hỏi đi, bảo hẳn buổi tối thử bắt gian, thế nào cũng bắt được một người.”

Dương Cương đỏ mặt tía tai phản bác lại: “Ai nói vậy, Hiểu Băng không phải loại người như vậy.”

Vạn Côn gãi lỗ tai: “Chưa chắc.”

Dương Cương giậm giậm nóng nảy, Vạn Côn ngồi bên cạnh gãi bụng, xem náo nhiệt. Dương Cương nói: “Anh nhìn những chuyện này rất chính xác à.”

Vạn Côn nói: “Ừ.”

Dương Cương hừ một tiếng: “Anh chọn bạn gái giỏi vậy, chắc chắn sẽ không quen người khác chứ?”

Vạn Côn khoe khoang: “Đương nhiên là không.”

Dương Cương nói không lại Vạn Côn, mặt đỏ bừng: “Sao anh biết được.”

“Anh chú đương nhiên biết rồi.” Vạn Côn cảm diện thoải rút cục sặc ra, cất vào túi, sau đó quay lại, đẩy Dương Cương vào thành giường, khom người, kề trước mặt cậu ta nói: “Phụ nữ của ông đây nhất định là tốt, thế nào?” Nói xong, cậu ta cười ha ha, giờ một ngón tay nhẹ khều lên mặt Dương Cương, cất bước rời đi.

“M* kiếp.” Dương Cương bị đùa giỡn, cả người bật dậy, đứng phía sau quát gọi: “Vạn Côn, m* nhà anh, mắc ối quá.”

Vạn Côn mặc kệ tiếng chửi bậy của Dương Cương cất bước đi về phía trước, trời đã tối, nhưng vì còn có ca làm đêm, nên giữa giờ có nửa tiếng nghỉ ngơi, cuối cùng cậu có thể chờ người ta rồi.

Từ xa, Vạn Côn đã nhìn thấy Hà Lệ Chân. Cô khoác một cái áo khoác mỏng, trên vai đeo túi, tóc cột lại sau đầu. Trong tay cô xách theo một cái giỏ xách, đứng trước cửa công trường, đang nhìn bảng thông báo.

Cô xem chăm chú, nhìn vẻ mặt rất nghiêm túc.

Vạn Côn hoảng hốt, sau khi làm cô giáo, dường như Hà Lệ Chân đã dần dần đã thay đổi. Vẻ mặt của cô bây giờ, cực kỳ giống với lúc cô giảng bài trên lớp.

Vạn Côn từng bước một đi qua, trong lòng lại cực kỳ vui sướng, là cảm giác trước đây chưa từng có. Hiện giờ cậu làm việc vất vả hơn, còn bị nhiều người chê cười, nhưng trong lòng cảm thấy cực kỳ hạnh phúc.

Con đường còn mù mịt phía trước, nhưng cuối cùng cậu vẫn có điều để chờ mong.

Cậu rất muốn hét lên với mọi người...

Người phụ nữ của ông đây rất tốt, thế thì sao?

Bạn đang đọc truyện *Sinh Thời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38

Vạn Côn đi về phía Hà Lệ Chân, gọi: “Cô ơi.”

Hà Lệ Chân quay lại, quan sát cậu từ trên xuống dưới một lượt: “Đây là đồng phục bảo hộ của cậu à, tôi thấy người ta cũng mặc.”

Vạn Côn bước lại: “Vâng.” Cậu ta cười với Hà Lệ Chân: “Họ mặc không đẹp bằng tôi nhờ.”

Hà Lệ Chân: “...”

“Đừng có giỡn nữa.” Hà Lệ Chân nói, đưa chiếc túi trong tay cho Vạn Côn: “Com này, tôi đổi cho cậu cái gàu men giữ nhiệt tốt hơn, để tới ngày mai cũng không sao đâu.”

Vạn Côn vui vẻ nhận lấy, lại nói: “Cô nấu cái gì vậy?”

Hà Lệ Chân đáp: “Chiên một con cá với thêm chút đồ ăn.” Nói tới đây, bỗng nhiên cô nhớ tới dường như mình còn chưa từng hỏi Vạn Côn thích gì, mới hỏi: “Cậu có đặc biệt thích gì không?”

“Cô.”

Hai tai Hà Lệ Chân nháy mắt đỏ hết cả lên, vẻ mặt nghiêm túc sắp không giữ nổi nữa, cô khẽ nói: “Vạn Côn, cậu đừng quậy.”

“Tôi không có giỡn.”

Hà Lệ Chân cúi đầu: “Cậu còn như vậy thì tôi đi đây.”

Cô cúi đầu, Vạn Côn nhìn đỉnh đầu gọn gàng, từng sợi từng sợi tóc óng ánh mượt mà. Cậu nói nhỏ: “Tôi không nói bừa, cô đừng xấu hổ.”

Hà Lệ Chân hít nhẹ một hơi, ngẩng đầu nhìn Vạn Côn: “Tôi hỏi ý là cậu có đặc biệt thích món nào không, tôi nấu cho cậu.”

Vạn Côn chống hông, ồ một tiếng mới nói: “Thì bánh trứng à, vừa nhanh gọn, ngon lại nhiều nữa.”

Hà Lệ Chân hơi lo: “Chỉ ăn bánh trứng thôi thì đủ chất không?”

“Yên tâm đi.” Vạn Côn vừa trấn an cô vừa lắc lắc cổ thư giãn: “Tôi không cần thêm nữa, đã lớn lắm rồi.”

Hà Lệ Chân hơi buồn cười, hai mươi tuổi mà nói mình lớn, cô hỏi: “Lớn lắm cái gì.”

Vạn Côn ngừng một lúc, sau đó, sâu xa nhìn Hà Lệ Chân cười bí hiểm, nói chậm chậm: “Cái gì cũng lớn hết rồi đấy.”

“...”

Hà Lệ Chân nhớ lại trước đây khi cậu làm cho cô tức giận, khi đó cậu ta đáng yêu hơn, nói chuyện với cô cũng thận trọng, một cậu nói ra phải nghĩ đi nghĩ lại, hoàn toàn coi cô như một giáo viên phải kính trọng.

Đùng thấy bây giờ Vạn Côn đùa giỡn càn rỡ như vậy, nhưng thật ra trong lòng cũng đã suy tính, cậu quan sát mỗi biểu cảm của Hà Lệ Chân, một chút thay đổi thôi cũng không bỏ qua, chuẩn bị để bất cứ lúc nào cũng có thể xin lỗi và giả vờ.

Cũng may mức độ bao dung của Hà Lệ Chân phải nói là hạng nhất, Vạn Côn thăm dò, lúc đang định lại nhìn khuôn mặt đỏ lên của cô, Hà Lệ Chân bỗng nói: “Cậu biết hai ngày nữa trường có tổ chức đại hội thể thao không?”

Vạn Côn trẻ môi, suy tư một chút: “Đã tới rồi à?” Cậu ta lại nghĩ một lúc: “Cũng phải, sắp 1 tháng 10 rồi.”

Hà Lệ Chân lại nghĩ tới một chuyện: “1 tháng 10 các cậu có nghỉ không?”

Vạn Côn không trả lời mà hỏi ngược lại cô: “Cô có nghỉ không?”

“Nghỉ chứ, giáo viên cũng nghỉ theo học sinh mà. 1 tháng 10 là ngày lễ, cấp ba cũng nghỉ, còn các cậu ở đây.”

“Có thể nghỉ được ba bốn ngày, nhưng nếu đi làm thì được trả tiền công nhiều hơn.”

Hà Lệ Chân nói: “Thật ra làm việc cũng phải nghỉ ngơi, cậu cũng không cần cố sức làm việc như vậy, sống như vậy cũng không thoải mái, nếu như sức khỏe không chịu nổi thì được không bằng mất rồi.”

Nói xong, Hà Lệ Chân thấy khỏe mỗi Vạn Côn hơi cong lên, vẻ mặt không đứng đắn, cô lập tức nói: “Cậu liệu ăn nói đấy.”

Vạn Côn bị câu này nhắc nhở.

“Được được được. Tôi vẫn chưa nghĩ tới, đến lúc đó rồi tính.”

“Còn đại hội thể thao.”

“Đại hội thể thao?” Vạn Côn bùi ngùi: “Hai năm trước đều tham gia.”

“Tôi nghe nói rồi. Cô Bành nói thành tích của cậu cũng không tệ. Cậu chạy nhanh lắm à?”

Thật ra Vạn Côn hoàn toàn không có nghĩ gì về lần đại hội này, bây giờ cậu đang phải lo lắng đủ thứ chuyện, nhưng nghe thấy Hà Lệ Chân hỏi như vậy, Cậu lại không chịu nổi muốn khoe khoang một chút.

“Tôi chạy nhanh hay không, tới lúc đó thì cô biết.” Vạn Côn nói.

Hà Lệ Chân rất ngạc nhiên: “Cậu muốn tham gia à?”

Vạn Côn cười với cô: “Đi chứ, không phải cô luôn khuyến khích học sinh tích cực tham gia hoạt động tập thể sao.”

Hà Lệ Chân thật lòng rất vui, dù thế nào đi nữa, vạn Côn đã chịu đến trường thì cô rất vui. “Vậy cậu muốn đăng kí môn gì, tôi sẽ nói với thầy Hồ, để anh ấy giúp cậu đăng kí.”

“Không cần đâu.” Vạn Côn nói: “Tôi sẽ tự nói với anh ta.”

Lại nói chuyện thêm một lúc nữa, Vạn Côn có thể cảm nhận thấy tâm trạng Hà Lệ Chân tốt hơn rất nhiều so với lúc đầu, cậu ta nhớ tới một chuyện, bèn hỏi cô: “Có phải các thầy cô giáo cũng phải tha m gia phải không, cô đăng kí môn gì.”

Nhắc tới chuyện này, Hà Lệ Chân cảm thấy rầu rĩ, cô nói: “Trước tôi không để ý, nên đăng kí trễ quá, còn mỗi một môn đấy ạ, thầy Hồ tự đăng kí cho mất rồi.” Nói xong, cô lại nhanh chóng bổ sung: “Dù sao thì các hạng mục thi đấu của giáo viên cũng chỉ là hình thức, cho vui thôi, chủ yếu là có tham gia.”

Cô vừa nói vừa nhìn lên, đúng lúc chạm phải ánh mắt Vạn Côn, cậu ta đang nhìn cô chăm chú.

“...Trước đó không đề ý.” Vạn Côn cúi đầu nói: “Là vì tôi sao.”

Hà Lệ Chân trả lời: “Cậu nghĩ vậy.”

Vạn Côn cúi đầu, im lặng một chốc, sau đó bỗng cười nói: “Tôi sẽ đền cho cô, tôi dạy cô đẩy tạ.”

“Bao giờ?”

“Ngày mai, sau giờ làm.” Trước mặt cô gái này, Vạn Côn không chút do dự bỏ luôn bạn bè, dẹp nốt kế hoạch trước đó đã bàn bạc cùng Trần Lộ qua một bên: “Ngay đây, cô đến trễ thôi, tôi làm xong sẽ dẫn cô ra ngoài tập.”

Hà Lệ Chân nói: “Nhưng tôi không có tạ.”

“Yên tâm, tôi chuẩn bị cho.”

Họ đứng trước cổng công trường nói chuyện, tiếng còi cầu và máy xúc ở công trường vang lên liên tục, bụi bay mù mịt, Hà Lệ Chân chịu không được bèn bịt miệng lại, Vạn Côn thấy vậy: “Cô về trước đi, tôi cũng phải vào làm đây.”

Hà Lệ Chân nhìn vào bên trong công trường qua đám bụi mù, cảm thấy Vạn Côn thật sự quá vất vả, nhưng cô lại không giúp gì được cho cậu.

Gió cuốn qua, cát bụi hất vào mặt Hà Lệ Chân, hơi đau rát.

Một bàn tay to che lên bên má cô, Vạn Côn nói: “Về đi, lát nữa trời mưa.”

Hà Lệ Chân gật đầu: “Vậy cậu chú ý sức khỏe, tôi đi trước.” Cô đổi lấy hộp cơm không trong tay Vạn Côn, quay người đi.

Vạn Côn cũng quay đi, Hà Lệ Chân đi mấy bước lại quay đầu lại, cô thấy Vạn Côn đã đi vào bên trong, đầu không quay lại, chỉ đi về phía trước, bước chân cũng không ngừng lại.

Hà Lệ Chân quay người bước tiếp, khóe miệng cũng bắt giắc cong lên.

Lưu manh, bất chấp, khôn khéo, dứt khoát.

Cậu ta đã trở lại như trước đây. Nhưng, lại dường như có chút gì đó khang khác.

Sau khi quay lại, Vạn Côn tìm Trần Lộ nói chuyện, lỗ mũi Trần Lộ cũng phình cả ra.

“Lại không được, hôm nay không được, ngày mai cũng không được, vậy ngày kia thì sao, ngày kia chắc cũng không được phải không?”

“Ngày kia đúng thật là không được.” Vạn Côn nói: “Ngày kia tôi phải tham gia hội thao.”

“...” Trần Lộ quan sát cậu ta: “Vậy ngày kia tôi muốn đi hội xuân, được không?”

“Tôi không nói giỡn với ah đâu.” Vạn Côn nói: “Ngày kia cũng vẫn còn hội thao. Nhưng anh yên tâm, không làm lỡ chuyện đâu, tôi nghĩ ra cách rồi...”

Vừa nói, cậu ta vừa tới gần Trần Lộ, khẽ nói: “Sáng sớm ngày mai chúng ta hành động.”

Trần Lộ nhú mày: “Sáng sớm?”

“Ừ, anh không thấy sao, ngoài buổi tối hẳn chịu ra ngoài quán hát hò tiệc tùng, rạng sáng hẳn cũng hay đi giải.”

Trần Lộ nghi hoặc nhìn cậu ta: “Sao cậu biết?”

Vạn Côn nói: “Hắn ngủ cách tôi hai giường, hầu như mỗi ngày đều đi, thời gian cũng rất cố định.”

Trần Lộ hỏi: “Mấy giờ?”

“Bốn rưỡi.”

Trần Lộ hơi nghi nghi: “Thiệt không vậy?”

Vạn Côn nói: “Tin hay không thì tùy.”

“Vậy chúng ta làm sao đây, ra tay ở nhà vệ sinh?” Trần Lộ thấy không được ổn: “Cũng ở trong công trường cả, lỡ như bị bắt gặp, hay hẳn la lên thì làm sao?”

Vạn Côn không trả lời anh ta ngay, mà giờ một tay lên, vươn ngón trỏ, điểm lên cằm Trần Lộ, nhưng bị anh ta gạt ra: “Làm cái gì vậy.”

“Chỗ này.” Vạn Côn nhìn anh ta: “Anh rất quen thuộc phải không?”

Trần Lộ mơ hồ: “Ý gì.”

Vạn Côn đốt một điếu thuốc, cười khà khà: “Xem ra là không thạo rồi, sáng mai ông đây sẽ chỉ cho anh một chiêu, nhìn cho kĩ.”

Về mặt Vạn Côn quá tùy tiện, quá ung dung, vậy nên làm cho Trần Lộ quên cả truy cứu chuyện cậu ta thay đổi cca1h xưng hô.

Nhưng, anh ta nhanh chóng nghĩ, quả thật anh ta cũng chẳng cần vướng mắc mấy chuyện này, bởi vì lúc Vạn Côn làm về mặt này, là mọi chuyện sẽ được giải quyết nhanh chóng.

Bởi vì sáng sớm phải ra tay, nên Trần Lộ kích động không ngủ được, anh ta vui trong chấn nhần tin cho Vạn Côn, liên tục hỏi cậu ta tình hình của Vương Lực. Ngược lại, Vạn Côn chỉ nhấn lại một câu bốn giờ đây, đang ngủ, làm Trần Lộ hưng phấn đến nỗi không ngủ được. Nhìn tấm ván tối thui, nghe mùi thối chân của những người xung quanh, trong đầu lại cứ diễn đi diễn lại chuyện phải làm.

Lúc bốn giờ, mắt Trần Lộ muốn nứt ra, màng tang cũng căng lên, nghiêng chặt răng.

Vạn Côn ngáy ngủ mở mắt, còn ngáp một cái.

Bốn giờ hai mươi, trong phòng vang lên tiếng động sột soạt, Vương lực từ trên giường trèo xuống, mang dép, định ra ngoài đi vệ sinh.

Trần Lộ cũng tuột xuống giường, cũng không mang giày mà chỉ mang hai chiếc vớ, nhanh chóng cùng Vạn Côn ra khỏi phòng.

Bốn giờ hơn, trời còn chưa sáng, bên ngoài rất lạnh. Vương Lực đi trước cách đó không xa, Trần Lộ kéo Vạn Côn đi theo, hạ giọng: “Cậu chú ý, đừng để cho người khác thấy!”

Vạn Côn khoát tay, vượt qua Trần Lộ, Trần Lộ nhìn cậu ta cứ thế đi tới phía sau Vương Lực, vỗ vào vai hắn ta, Trần Lộ bị hành động của Vạn Côn làm cho hoảng hồn, sợ xảy ra chuyện gì bèn chạy vội tới.

Vương Lực đang mơ mơ màng màng, hoàn toàn không ngờ lại có người vỗ vai mình, hắn quay đầu lại, chưa nhìn rõ là ai thì đã bị một quyền đánh vào hàm dưới.

Vương Lực choáng váng, nháy mắt đã gục xuống.

Toàn bộ mọi chuyện xảy ra còn chưa tới ba giây, Trần lộ còn chưa kịp trở tay. Chờ khi anh ta tỉnh táo lại, thì Vạn Côn lại chặt xuống gáy hắn ta cái nữa, Vương Lực nằm trên đất giống như một người chết.

Trần Lộ đi tới, trời càng lạnh hơn, nhưng giờ người anh ta đầy mồ hôi.

“Xong rồi?”

Vạn Côn dùng chân đẩy vai Vương Lực, lật mặt lên, cậu ta lại châm một điếu thuốc, Trần lộ vội nói: “Đừng hút thuốc, bị người ta nhìn thấy thì làm sao.”

Giọng Vạn Côn vẫn còn chút khàn khàn chưa tỉnh ngủ: “Sợ thì đừng làm, làm thì không sợ.”

Trần Lộ không còn gì để nói.

Trong tay Vạn Côn còn kẹp điếu thuốc, đứng bên cạnh Vương Lực, nói: “Đánh gãy một chân đi.”

Trần Lộ nhìn Vạn Côn, nhưng Vạn Côn không nhìn anh ta, trong bóng đêm, cậu ta vẫn đang cúi đầu, nhìn Vương Lực nằm trên đất, Trần Lộ nghe cậu ta thì thào.

“Mày lại hát com tao thử xem...”

Trần Lộ không lên tiếng trả lời, Vạn Côn nhìn anh ta: “ra tay đi.”

Trần Lộ ngạc nhiên: “Tôi?”

“Dĩ nhiên là anh.” Vạn Côn đi tới, màn đêm còn bao trùm nhưng chuyện này làm Trần Lộ nảy sinh một ảo giác, dường như Vạn Côn mới là người thành thực hơn trong bọn họ, cậu ta nói với Trần Lộ: ” Muốn cùng làm việc chung, ngoại trừ anh tin tôi, thì cũng phải để tôi tin anh mới được.”

Trần Lộ gần như không chút do dự, Vạn Côn ngồi chồm hổm, che mắt mũi miệng của Vương Lực lại, Trần Lộ liếc mắt, một chân giẫm lên xương ống quyển của Vương Lực, Vương Lực đang hôn mê cả người giật bắn lên, nước tiểu rỉ ra.

Vạn Côn vừa hút thuốc vừa cùng Trần Lộ quay về, nửa đường, cậu nói với Trần lộ: “Trên cơ thể người, chỗ tốt nhất để ra tay mà không nguy hiểm tới tính mạng chính là hàm dưới, trong thi đấu quyền anh, chỗ đó được coi như chốt tấn công, đầu đồng tay sắt, cầm sừ, nghe chưa.”

Trần lộ chả biết gì: “Chưa nghe.”

“Đánh vào chỗ đó sẽ làm người ta choáng váng ngay lập tức, giống như khi anh sử dụng toàn bộ sức lực đi nặng rồi đột nhiên đứng lên ấy.”

Những chuyện này mà cậu cũng biết.”

Vạn Côn cười cười: “Trải qua rồi.”

Trần Lộ nói: “Kinh nghiệm nhiều thì hiểu biết rộng ha.”

Vạn Côn liếc anh ta: “Kinh nghiệm nhiều? Không, tôi chỉ bị người người ta đánh một lần rồi thôi.” Cậu ta vút tàn thuốc xuống đất, dụi tắt, nói nhỏ: “Tôi sẽ không để người ta đánh lần hai.”

Nói xong, dường như nhớ tới gì đó, lại khẽ cười, tự nói: “Nhưng cũng không chắc...” Cậu ta ngược lên, hình như còn chưa tỉnh ngủ, gương mặt tối tăm nhìn trời, thở phào một hơi.

“Ước gì trời nhanh nhanh tối.”

Bạn đang đọc truyện *Sinh Thời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 39

Khi Vương Lực tỉnh lại, bấy giờ cảm thấy đau đớn kêu gào thì người ta mới phát hiện ra.

Chưa tới năm giờ, xe cứu thương tới, Vương Lực bị cán đi. Từ sáng sớm, Trần Lộ chỉ toàn buồn lực hút thuốc, cả đêm anh ta rất phấn khích, tới khi trời sáng, về mặt trông lại hung tợn hơn nhiều.

Vạn Côn đi ngang qua ah ta, cúi người xuống khẽ nói: “Anh kiểu này, bỏ sợ người ta không biết là anh làm à?”

Trần Lộ đập tắt điếu thuốc, đi ra ngoài rửa mặt. Máy công nhân đem đồ ăn sáng về, ngồi trong phòng bắt đầu nói chuyện phiếm.

“Máy người có ai biết gì không, sao xe cứu thương còn tới nữa vậy?”

“Phải rồi, Vương Lực bị gì vậy?”

“Nghe đâu là gãy chân.”

“Gãy chân? Nửa đêm đi tiểu mà cũng làm cho gãy chân à?”

Họ vừa nói vừa đi vào trong phòng, Vạn Côn dựa người trên giường, cũng nói theo họ: “Chắc là thấy ma rồi.”

Một người công nhân nghe thấy đắc ý nói: “Làm nhiều chuyện trái lương tâm quá mà.”

Những người này đều không phải là người của Ngô Lập Quyền đưa tới, mà có quen biết với Trương Tân, cũng đều là bằng mặt không bằng lòng với nhóm người của Ngô Lập Quyền.

“M* nó, đúng là đáng đời.” Có người nói: “Không biết bị sao rồi, nhanh chóng đi theo ông bà luôn đi.”

Vạn Côn đứng đó một lúc thì đi ra ngoài.

Tối trưa thì có tin của Vương Lực, gãy xương ống chân, ít nhất cũng mất bốn tháng mới lành. Trần Lộ đi tới nói chuyện với Vạn Côn: “Tôi nghe nói là bị hù cho sợ, tới giờ cũng chưa hoàn hồn.”

Vạn Côn nói: “Đừng lo chuyện của hắn, làm việc đi.”

Buổi chiều có người tới điều tra, nhưng mới sáng sớm bốn giờ, chỉ toàn đám công nhân mệt mỏi ngủ say như chết, có ai biết chuyện gì xảy ra. Mọi người không ai biết, những người đó không tra ra được gì nên cũng bỏ đi.

Thực ra trong lòng mọi người đều biết rõ, chắc chắn là có người ra tay với Vương Lực.

Trong những công trường như thế này, chuyện gì cũng có thể xảy ra, bình thường trong mắt mọi người Vương Lực là kẻ thích khoe khoang, hay bắt nạt

người mới. Vương Lực ý mình là người do quản đốc đưa tới, là người tới trước, kinh nghiệm lại nhiều, nên lúc nào cũng chèn ép những người từ nơi khác tới, ngoại trừ những người của hắn, các công nhân khác đều rất ghét hắn.

Mấy người quản đốc mở một cuộc họp nhỏ bàn bạc. Mới đây, Huy Vận đang được bầu chọn là công trình văn minh, chỉ còn mấy ngày nữa là người bên tổng công ty sẽ xuống thị sát, chuyện đánh nhau ở công trình như thế này dù thế nào cũng không thể xảy ra, dù xảy ra rồi thì cũng phải làm như nó chưa từng có.

Công trường chỉ trả tiền thuốc men cho Vương Lực, lại mua vé xe, tổng hắn ta về với ông bà già đường thương, cũng coi như đã hết lòng quan tâm giúp đỡ. Vì vậy, đến gần tới thì chuyện này biến thành “Buổi tối đi tiêu bất cần té gãy chân.”

Tối đến, có người tới dọn đồ đạc cho Vương Lực, nhưng lại lấy ra hai thanh mã tấu trong túi dưới giường của hắn, Trần Lộ kể chuyện này cho Vạn Côn nghe, Vạn Côn hừ một tiếng, không nói gì.

“Mie, may mà mình ra tay trước.” Trần Lộ giận dữ: “Sao tôi không nhân tiện đập vào h*ng của nó một cái nhỉ.”

Vạn Côn liếc nhìn anh ta: “Cái này hơi quá rồi, mạng mình có chuyện cũng không thể để mạng con cháu có chuyện không may được.” Vừa nói còn vừa vỗ vỗ vào chỗ đó ngoài quần jean của mình.

Trần Lộ cười nhạo, lại không thêm đề ý tới cậu ta.

Vạn Côn không biết gặp vận may gì, mà mấy phương án trước đó đều bỏ qua hết, sau khi hết giờ làm, cậu ta thay một bộ đồ mới.

Trần Lộ ăn xong cơm, đi tới bên cạnh Vạn Côn, một ngày một đêm cậu ta chưa nghỉ ngơi, người rất mệt mỏi nhưng tinh thần vẫn còn rất phấn chấn.

“Lúc này lão Trương có tìm tôi nói chuyện, việc ở Nhất Kỳ chúng ta làm! Mai đi mua ít dụng cụ, làm quen công việc một chút, phải rồi, còn phải chào hỏi họ nữa.”

Vạn Côn chỉ chú ý vào câu trên.

“Mai đi mua đồ à?”

“Ừ, lão Trương nói đưa cho một ít tiền, ngày mai chúng ta đi ra chợ coi thử, chung quanh đó chắc đều có bán mấy thứ này.”

Vạn Côn gật đầu, vỗ vai Trần Lộ: “Anh Trần, nhờ hết vào anh đó.”

Trần Lộ ngạc nhiên: “Gi?”

“Tôi phải đi tham gia hội thao rồi.” Vạn Côn đáp: “Vốn định giả vờ bệnh, giờ thật trùng hợp.”

Trần Lộ nhớ lại, cau mày nói: “Cậu thật sự muốn tới đó tham gia cái hội thao gì à?”

“Ừ.” Vạn Côn lấy di động ra, lấy màn hình làm gương soi, vuốt vuốt tóc.

Trần Lộ nhìn cậu ta: “Cậu làm gì vậy?”

Vạn Côn buông tay xuống: “Tối nay tôi có công chuyện, anh quên rồi à?”

“Cậu không mệt à?” Trần Lộ nhìn trái nhìn phải, sau đó tới gần, khẽ nói: “Bây giờ dây thần kinh hai bên đầu tôi còn nhảy tung tung, sao cậu không có chút phản ứng nào vậy.”

“Tôi cũng mệt chứ.” Giọng Vạn Côn nghe có vẻ cũng hơi uể oải: “Nhưng hết cách rồi.”

“Sao vậy.”

Vạn Côn mở điện thoại, màn hình sáng lên, đúng lúc có một tin nhắn.

Dường như hơi bất đắc dĩ, cậu nói: “Anh thấy không, phụ nữ ấy mà, dính như sam.”

Trần Lộ nheo mắt nhìn qua: “Quần trắng...”

Vạn Côn nhanh chóng tắt điện thoại: “Anh lo ăn cơm đi.”

Trần Lộ đứng thẳng lại: “Tôi mặc xác cậu, tôi đây đi ngủ sớm chút đây, nếu không thật sự sẽ chết bất đắc kì tử mất.”

Vạn Côn nhận được tin nhắn của Hà Lệ Chân, nhanh chóng lừa hai chén cơm, sau đó nhanh chóng quay về giường lấy gấu mèo ra, hôm nay bọc cơm có hơi nặng hơn, vì bên trong còn có thêm quả tạ.

Thứ này là do cậu ta nhân thời gian nghỉ trưa chạy ra một cửa hàng thuê dụng cụ thuê về.

Vốn dĩ trong tiệm chỉ bán chứ không cho thuê, nhưng mấy quả tạ này đều là hàng xài rồi, ông chủ nói chơi, bán cũng bán không được, Vạn Côn nói tới nói lui mấy câu, nói cậu ta học trong học viện thể dục thể thao, muốn luyện tập một chút, thuê một đêm ba mươi đồng.

Hà Lệ Chân đang đứng trước cổng công trường, Vạn Côn đi ra, cô nhìn cậu cười cười: “Làm xong rồi?”

“Ừ.”

Hà Lệ Chân hơi nhũn mày: “Sao mắt cậu đen vậy, không ngủ được à? Có phải thiếu ngủ không, tăng ca hả?”

“Có đâu.” Vạn Côn nói, giơ cái túi trong tay lên một chút: “Tôi mượn hai quả tạ rồi, đi thôi, tôi tìm chỗ tập với cô.”

Hà Lệ Chân hơi lo lắng: “Nếu cậu mệt rồi thì đừng tập nữa, dù sao thì tôi cũng...”

“Trời ơi, đi đi.” Vạn Côn bước đi trước, nhân tiện nắm lấy tay Hà Lệ Chân.

Hà Lệ Chân bị cậu kéo đi men theo vỉa hè bên cạnh công trường.

Hà Lệ Chân cảm thấy rất không tự nhiên, cô muốn rút tay ra nhưng tay Vạn Côn lại nắm chặt lại ngay, cô tránh không được, sau lại phát hiện chỉ cần tay cô có ý nhúc nhích, ngón cái của Vạn Côn sẽ khẽ động, giống như là muốn trấn an.

Hà Lệ Chân cũng không rút ra nữa, cứ để cho cậu nắm.

Cô vẫn luôn cúi đầu, vốn không có ngẩng lên, nếu không chỉ cần cô liếc nhìn Vạn Côn, là có thể thấy tất cả sự bình tĩnh của cậu ta đều chỉ là giả vờ, hàm răng cậu cắn chặt cùng đôi môi đang mím lại với nhau.

Trong lòng Vạn Côn đã hồi hộp muốn chết.

Hà Lệ Chân thả lỏng như vậy, nên trái tim cậu cũng dần dần ổn định lại.

Mắt đang nhìn đường nhưng đầu óc đều đặt cả trên tay.

Hà Lệ Chân đang đi, bỗng nhiên thấy Vạn Côn dừng lại, cô tưởng đã tới nơi, kết quả Vạn Côn quay đi, kéo cô trở về. Hà Lệ Chân thấy lạ ngẩng đầu nhìn cậu.

“Chưa tới sao?”

Vạn Côn bình tĩnh trả lời: “Chưa tới.”

Hà Lệ Chân nhìn cậu một lúc, bỗng nói: “Đã đi qua rồi thì phải.”

Vạn Côn vẫn bình tĩnh đáp: “Vừa mới ăn cơm xong, tôi muốn đi bộ một chút.”

“...”

Hà Lệ Chân quay lại nhìn đường, bỗng nhiên bật cười, Vạn Côn run lên, lén nhìn cô, Hà Lệ Chân cũng biết cậu đang nhìn mình nhưng không quay lại, cô nhìn con đường phía trước cười nói: “Ừ, đi bộ một chút cũng tốt.”

Vạn Côn chợt thả lỏng, tay cậu không dùng sức nữa.

Tay cậu chỉ cần nhẹ nhàng là có thể mở ra, nhưng Hà Lệ Chân vẫn bị cậu nắm lấy.

Giữa hai tay có một khe hở nhỏ, một cơn gió khẽ thổi qua, Hà Lệ Chân giờ mới phát hiện, cái lạnh lạnh trên mu bàn tay mình, đó là mồ hôi trong lòng bàn tay Vạn Côn.

Cô nghĩ cơn gió này sao lại dịu dàng như vậy.

Vì vậy, hai bàn tay, từ nắm chặt, lại biến thành lôi kéo, đi thẳng tới mảnh đất trống cách công trường hai con đường.

Hà Lệ Chân chưa từng tới đây, cô hỏi Vạn Côn: “Đây là đâu?”

“Trước đây chỗ này là một công viên.” Rốt cuộc Vạn Côn cũng buông tay ra, đặt cái túi sang bên cạnh: “Sau đó một nhà phát triển đã mua mảnh đất này, nghe nói là muốn xây dựng một bách hóa, nhưng hơn một năm sau ông ta bị bắt, chỗ này cũng bỏ không.”

Ở đây chỉ có một cột đèn đường nhỏ, trời cũng đã tối, ánh đèn chiếu xuống kéo hai bóng người họ ra thật dài.

Hà Lệ Chân nhìn xung quanh, xung quanh chỗ này vẫn còn rất đẹp, có cây có cỏ, không khí cũng trong lành.

“Ở đây không có người nào khác.” Vạn Côn để đồ xuống, thấy Hà Lệ Chân nhìn chung quanh mới nói.

Hà Lệ Chân ngạc nhiên, nhớ lại chuyện ở mỏ đá: “Tôi không tìm người, tôi chỉ ngắm cảnh thôi.”

Vạn Côn hé cười: “Chỗ vậy thì có cảnh gì chứ.” Cậu lấy quả tạ từ trong túi ra, giống như chơi bóng chày, giơ lên giơ xuống hoạt động cổ tay.

Hà Lệ Chân hoảng: “Quả tạ của cậu là giả à.”

Vạn Côn nói: “Thật hay giả thì chút nữa cô sẽ biết, tôi với cô chạy bộ một vòng đi, làm nóng người trước, bây giờ trời lạnh rồi, đừng để bị thương.”

Hà Lệ Chân nói: “Không phải vừa đi bộ tới đây sao.”

“Cái đó sao đủ.” Vạn Côn cởi áo khoác ra, bên trong mặc một chiếc áo đen ngắn tay, ôm sát cơ thể, cậu ta duỗi cánh tay, kéo người mấy cái: “Đồ để ở đây đi, chạy xung quanh chỗ này.”

Hà Lệ Chân hỏi: “Cậu không lạnh hả?”

“Không.”

Vạn Côn cùng Hà Lệ Chân chạy mấy vòng, hai người đều cảm thấy không ổn.

Thể chất Hà Lệ Chân bình thường, cũng không quen chạy bộ, được vài vòng thì đã mệt thở không ra hơi. Vạn Côn cũng vậy, bước chân của Hà Lệ Chân quá ngắn, ba bốn bước không bằng một bước của cậu, nhưng cậu lại muốn chạy bên cạnh cô, chậm chậm như vậy.

Sau khi chạy hết một vòng, Vạn Côn nhảy lên một cái.

Hà Lệ Chân chạy xong, ngồi lên tảng đá nghỉ ngơi, Vạn Côn nói: “Tôi đi mua cho cô chai nước.”

Hà Lệ Chân: “Tôi... Tôi...” Cô muốn nói là để tôi đi, nhưng một nói không nổi, Vạn Côn không đợi cô đã đi mất.

Hà Lệ Chân nhìn theo sau lưng cậu đi ra khỏi bóng cây tối tăm, bước vào lối đi bộ có đèn chiếu sáng quất, cậu nhí trái nhìn phải, tìm được một tiệm tạp hóa.

Một phút sau Vạn Côn tay không chạy về, cậu thở hổn hển: “Tôi quên hỏi cô uống cái gì, cô thích gì?”

Hà Lệ Chân nói: “Nước suối được rồi.”

“Ừ.” Nói xong lại chạy đi.

Hà Lệ Chân nhìn bóng cậu, miệng bất giác nhoẻn cười.

Cậu cao như vậy, giống như một thân cây.

Lại qua thêm một phút, Vạn Côn ôm bốn năm chai nước trở về, đưa cho Hà Lệ Chân.

Hà Lệ Chân nhận lấy, mới biết Vạn Côn đã mở sẵn nắp lúc đưa cho cô, Vạn Côn đem mấy chai nước còn lại đặt cẩn thận lên tảng đá bên cạnh, lại cúi đầu tìm quả tạ trong túi.

Cô có thể cảm giác chỗ mâu thuẫn trước đó trong lòng cậu đã biến mất. Tuy rằng vẫn còn chút khó khăn, nhưng đôi cánh của cậu đã có thể chở được phần trách nhiệm cùng nhau bay lượn. Cô không biết tại sao Vạn Côn lại có thay đổi như vậy, nhưng cô thật lòng vui mừng cho cậu.

Bây giờ, cậu đã hoàn toàn thuộc về chính mình.

Hà Lệ Chân ngửa đầu uống nước.

Cậu cao như vậy, giống như một thân cây.

Cô dốc lòng giúp đỡ cậu, bảo vệ cậu, cũng không mong cậu thuộc về cô. Ước muốn lớn nhất tận đáy lòng, chỉ hi vọng có một ngày, có thể thấy thân cây này lớn lên, mọc thêm nhiều nhánh cây, thậm chí sẽ kết hoa.

Bạn đang đọc truyện *Sinh Thời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 40

Vạn Côn đưa quả tạ cho Hà Lệ Chân, nói: “Cô thử đi.”

“Được.”

Hà Lệ Chân nhận lấy quả tạ, nhớ lại động tác của các vận động viên mình đã từng thấy trên TV, nghiêng người, gấp khuỷu tay, rồi ném.

Quả tạ vạch thành một đường cong giữa không trung, cuối cùng rơi xuống vị trí cách cô vài mét, lăn lóc cộc thêm vài cái.

Vạn Côn: “...”

Hà Lệ Chân không biết phân bậc khoảng cách khi ném là bao nhiêu, tự thấy mình ném cũng không tệ nên quay đầu nhìn Vạn Côn hỏi: “Có được không?”

Vạn Côn đáp: “Tạm tạm.”

Hà Lệ Chân cười khế, chạy tới nhặt quả tạ lên, muốn thử lại lần nữa, thấy thế Vạn Côn liền bảo: “Đề tôi.”

Vạn Côn cầm lấy quả tạ từ tay Lệ Chân, tung tung hai lần, rồi cũng nghiêng người, đẩy tay ra phía trước, nhìn vô cùng dễ dàng, quả tạ nhẹ nhàng bay về phía trước.

Hà Lệ Chân: “...” Hóa ra Vạn Côn cũng biết môn này. Cô có chút ngượng ngùng, nói: “Cậu khỏe thật”.

“Khỏe là một chuyện, cách dùng sức lại là một chuyện khác.” Vạn Côn đi nhặt lại quả tạ, Hà Lệ Chân xắn tay áo, hào hứng nói: “Để tôi thử ném lại lần nữa xem”

“Không phải ném, mà là đẩy.” Vạn Côn sửa lại cho đúng: “Quả tạ không thể tự văng ra, dù cô có khỏe hơn nữa nó cũng không bay xa là mấy, phải đẩy, giống như vậy này.” Cậu ta vừa nói, vừa làm mẫu cho Hà Lệ Chân xem: “Nhìn thấy tay của tôi không, ngón cái và ngón út để hai bên của quả tạ, cổ tay phải gấp lại như thế này, quả tạ tựa lên ngón trỏ và ngón giữa.”

Sắc trời mờ tối, nhìn không rõ, Hà Lệ Chân bước tới một chút, đứng bên cạnh Vạn Côn, nhìn kĩ tư thế tay cậu ta, Vạn Côn nói tiếp: “Lòng bàn tay phải hở ra mới là tốt nhất.”

“Để tôi thử xem”

“Cho cô.” Vạn Côn đưa quả tạ cho Hà Lệ Chân, Hà Lệ Chân dựa theo lời Vạn Côn nói, cầm quả tạ cho đúng tư thế: “Như thế này phải không?”

“Không sai là mấy.” Vạn Côn nhìn nhìn, không kìm được khẽ than: “Sao tay cô lại nhỏ thế.”

Hà Lệ Chân quay đầu, nói: “Bình thường mà, đâu có nhỏ.”

“Nhỏ.” Vạn Côn đuổi tay ra, nắm lấy cổ tay của Hà Lệ Chân khiến cô thoáng hoảng hốt, quả tạ cũng không nắm chắc cứ thế tuột khỏi tay, cậu ta vội đưa tay đỡ được, ném đi, rồi kéo tay Hà Lệ Chân đặt lên trên tay mình.

“Cô xem, có phải rất nhỏ đúng không?”

Dưới ánh đèn đường yếu ớt, tay Hà Lệ Chân đặt bên trên bàn tay to lớn của Vạn Côn, đúng là nhỏ như tay em bé. Vạn Côn vốn định đùa cô một chút, nhân tiện chiếm chút tiện nghi, nhưng khi vừa cúi đầu, đập vào mắt là bàn tay trắng trẻo tinh tế của Hà Lệ Chân, đầu ngón tay sạch sẽ, cắt tỉa gọn gàng, cảm giác nắm trong tay mềm mại đến thế, lại cực kì mỏng manh, như cậu ta đang cầm một miếng đậu hũ mềm ươn.

Vạn Côn tâm ý viên mãn, kim lòng không đậu vuốt vuốt nhẹ.

Hà Lệ Chân bị cậu ta sờ khiến toàn thân nổi cả da gà, cô vội vàng rút tay ra, Vạn Côn cũng không ngăn lại, chỉ là sau khi cô rút tay đi, bàn tay của Vạn Côn vẫn giữ nguyên tư thế đó, vẻ mặt cũng không thay đổi, tựa như đang hồi tưởng lại cảm giác vừa rồi.

Hà Lệ Chân thấy như có gì đó chặn ngay cổ họng.

Sau một lúc lâu, Vạn Côn quay đầu, giọng nói hơi khàn: “Lại đây, tôi dạy lại cho cô.”

Hà Lệ Chân đi tới, Vạn Côn bước lên trước một bước, Hà Lệ Chân trừng mắt liếc cậu ta một cái, Vạn Côn đành phải bước về.

“Cậu không được quậy.”

“Rồi rồi rồi.” Vạn Côn liên miệng nói, đứng qua một bên lăm lăm: “Tôi hơi mệt.”

“...” Hà Lệ Chân lo lắng hỏi: “Mệt á?” Cô nhớ cậu ta phải làm việc cả ngày ở công trường, giờ buổi tối còn phải đến dạy cô đẩy tạ, cũng thấy bần

khoản.

“Vậy cậu sang bên kia ngồi đi, tôi luyện một mình cũng được.”

“Không ngồi.”

“Vậy cậu muốn làm gì?”

Vạn Côn nhìn khỏe miệng Hà Lệ Chân giật giật, mặt dày nói: “Cô sang đây ôm tôi một cái.”

Hà Lệ Chân lại đỏ mặt, hạ giọng: “Đừng làm rộn.”

Vạn Côn không lên tiếng, Hà Lệ Chân lại ngược mắt nhìn, thấy cậu ta đang cúi đầu nghịch ngón tay, cả người như tỏa ra ý nghĩ “tôi thất vọng lắm” vậy.

Hà Lệ Chân biết rõ là cậu ta đang đùa, nhưng vẫn không nhìn được bước sang.

“Được rồi, tôi ôm một lát thôi, nhưng cậu không được nghịch nữa.” Cô vừa nói, vừa thử vươn tay ra, định ôm cậu ta một giây thôi, ai ngờ Vạn Côn lại nhanh hơn, cậu ta hơi khom lưng, hai tay đưa xuống, nhắc lên, ôm Hà Lệ Chân cách mặt đất một khoảng.

Cô bị dọa, vội hét lên.

“Vạn Côn, cậu làm cái gì thế!”

Vạn Côn bật cười vô cùng thoải mái, ôm Hà Lệ Chân xoay hai vòng, cô theo bản năng ôm chặt lấy cậu ta, cánh tay vòng ra sau cổ. Cậu ta mới cắt tóc, tóc sau cổ rất ngắn, chọc vào tay cô ngứa ngáy, cũng đau đau.

“Vạn Côn, để tôi xuống”.

Vạn Côn xoay hai vòng, rồi mới sáng khoái đặt Hà Lệ Chân xuống, cô trừng mắt nhìn cậu ta, trên mặt người kia vẫn còn mang ý cười không dứt.

“Cậu...” Hà Lệ Chân khó thở, mãi mới nói được một câu: “Cậu càng ngày càng nghịch”.

Vạn Côn đang cười bỗng nhiên dừng lại: “Cô giận à?”

Hà Lệ Chân nhìn Vạn Côn, cô không biết cậu ta đang tạm ngừng, hay cậu ta lại đặt một cái bẫy để cô nhảy vào, rồi lại mang cô ra đùa.

Nhưng chỉ trong chớp mắt, cô nhận ra, Vạn Côn sợ cô giận đến thế.

Nhận ra điều này, cơn giận của Hà Lệ Chân lập tức nguôi lại.

Cô không kìm được nói thầm, cái tên Vạn Côn này, giờ cứ y như người bệnh thần kinh, ở bên cạnh cậu ta phải rèn được tâm trạng tốt, nếu không sao mà chịu nổi chứ.

“Tôi không giận.” Hà Lệ Chân nói.

Vạn Côn khề cong môi, nhắc chân đi nhặt quả tạ lại.

Đấy đấy, là vậy đấy. Hà Lệ Chân nhìn về cả lơ phát phơ của cậu ta, không nhìn được mà tròn ngược mắt lên.

Khi nào không có việc gì lại lại lộ nguyên hình.

Vạn Côn nhặt quả tạ về, đặt vào tay Hà Lệ Chân.

“Điều khi nãy tôi nói, cô đã nhớ hết chưa?”

“Rồi”.

“Nhớ thật á?”

Hà Lệ Chân liếc mắt nhìn cậu ta một cái, nói: “Quả tạ này phải đẩy chứ không phải ném, ngón cái và ngón út đặt hai bên quả tạ, cổ tay gấp lại, quả tạ phải tựa lên ngón trỏ và ngón giữa”.

Vạn Côn nháy mắt với cô: “Đúng là nhớ kỹ thật”.

Hà Lệ Chân đảo mắt: “Cậu có nói bao nhiêu đâu”. Nói xong, giọng của cô lại đột nhiên thấp đi, làm bà làm bà: “Tâm tư đều để ở chỗ khác hết cả”.

Không ngờ nghe thấy tiếng phản bác, Hà Lệ Chân quay đầu, vừa vặn chạm vào ánh mắt của Vạn Côn.

Giống như chỉ chờ cô nhìn, đôi mắt ấy luôn mang theo ý cười.

Trong lòng Hà Lệ Chân lại run lên, vội rũ mắt xuống.

“Cầm tạ đi, đứng vững, lúc buông tay thì phải trụ trên chân phải”.

Vạn Côn thông thả nói, giảng giải thật cẩn thận, Hà Lệ Chân không nói lời nào, cố gắng làm học sinh ngoan, nghe bài vô cùng nghiêm túc, học theo lời cậu ta nói mà làm, Vạn Côn đi đến phía sau, hướng dẫn: “Chuyển trọng tâm về chân phải phía trước, dùng trên đùi chân phải...”

Hà Lệ Chân luôn chú ý đến chỉ đạo của Vạn Côn, bỗng nhiên cảm giác được hơi thở của cậu ta càng lúc càng gần, cậu ta đứng ở sau lưng cô, giống như ôm lấy.

Hà Lệ Chân há miệng thở dốc, á khẩu không nói được gì.

Vạn Côn từ từ cúi đầu, trong bóng tối, cảm quan của con người càng trở nên mẫn cảm, chỉ cần cậu ta chạm đến một sợi tóc của mình, Hà Lệ Chân cũng có thể cảm nhận được rõ ràng, cậu ta dừng lại bên tai cô, Hà Lệ Chân sẽ nghe được hơi thở đó, giống như lúc bé chơi trò điện thoại bằng cốc giấy, từng tiếng, từng tiếng, đều nghe rất rõ, cũng vang vọng nơi lồng ngực.

“Sau đó chuyển trọng tâm sang chân trái, đùi phải rút lui, chuyển từ từ thôi...”

Giọng của cậu ta trầm thấp, một đôi bàn tay to, nhẹ nhàng đặt lên xương hông của Hà Lệ Chân, bàn tay của cô bắt giác run lên.

Dường như Vạn Côn cũng nhận ra điều đó, cậu ta đưa tay lên, bao lấy bàn tay đang cầm quả tạ của Hà Lệ Chân, cùng nhau nâng lên. Hơi thở của cậu ta phảng phất bên tai, theo đường cong nơi cổ, từ từ xuống dưới.

Hà Lệ Chân không biết bây giờ rốt cục là lạnh, hay là nóng, vì cô chỉ cảm giác được cả người đang trở nên tê dại.

Bàn tay còn lại, từ từ chuyển đến phía trước, đặt lên bụng cô.

Đôi môi Hà Lệ Chân như run lên: “Sau đó thì sao, đẩy tạ à?”

“Sau đó?” Chóp mũi Vạn Côn nhẹ nhàng chạm lên vành tai cô.

Chờ đợi giữa tịch mịch, trong bóng đêm vang tiếng thì thầm.

“Sau đó tôi muốn hôn cô...”

Cậu ta xoay người cô lại, Hà Lệ Chân không dám ngẩng đầu nhìn, giọng Vạn Côn khàn khàn vang lên: “Nếu cô không thích thì nói đi”.

Ánh trăng vô cùng dịu dàng, nhưng lại bị che bởi tầng tầng đám mây giữa trời, chỉ có ánh đèn đường từ góc nhỏ, ánh đèn leo lắt.

Vạn Côn chờ đợi xong.

“Không nói, chính là thích...” Lời chưa nói hết, chữ “thích” đã dừng lại giữa đôi môi hai người.

Mũi cậu ta rất cứng, nhưng môi lại rất mềm, gương mặt cậu ta cứng cỏi, nhưng môi lại rất nhẹ nhàng.

Tâm hồn cậu ta vô cùng cứng rắn, nhưng đôi môi lại dịu dàng lẳng đọng.

Nụ hôn của cậu ta không tươi mát, nhưng cũng không áp bức, cậu ta chỉ hôn, đầy tình cảm. Cậu ta cắn nhẹ lên môi nhỏ, đảo quanh khóe miệng, cũng không ngừng vuốt ve gương mặt đó, từ trên xuống dưới, không ngừng nghỉ. Hà Lệ Chân cảm giác mặt mình bị vuốt đều đau, nhưng đau đớn vừa cảm nhận được lại bị hơi nóng che đi.

Cuối cùng họ không còn hơi sức nữa, Vạn Côn ôm chặt lấy Hà Lệ Chân, mặt dán lên mặt Hà Lệ Chân, như khảm cùng một chỗ.

Đầu óc Hà Lệ Chân trở nên trống rỗng, cô không nghĩ được gì, không nói được gì, cũng không làm được gì.

“Cô nói cho tôi biết...” Hơi thở của Vạn Côn không đều như trước, cậu ta nói chuyện bên tai Hà Lệ Chân, giọng nói vững vàng, như thủ thi với người mình yêu.

“Có phải từ cái nhìn đầu tiên, em đã thích tôi rồi phải không?”

Hà Lệ Chân nhắm mắt lại, cô cũng định cúi đầu, nhưng trán cô lại chạm vào ngực Vạn Côn, Vạn Côn không nhìn được hành động của cô, nhưng cũng không buông ra, cũng không ôm chặt hơn.

“Tôi thấy mà”. Giọng Vạn Côn khàn khàn, lẳng lặng nói: “Hôm đó, cuối cùng em vẫn quay đầu nhìn tôi, tôi có thấy mà”.

Hà Lệ Chân cúi đầu, không nói một lời, cơ thể lại bắt giác hơi run rẩy.

Vạn Côn thấy cô không trả lời, giọng càng khàn hơn, dường như cậu ta muốn tìm cho ra kết quả, không ngừng đưa ra chứng cứ. Cậu ta muốn một đáp án, muốn cô cũng cảm nhận được, cô đã thay đổi cuộc đời của cậu ta ra sao.

“Tôi thấy, tôi thấy em quay lại”.

Hà Lệ Chân nghe giọng cậu ta trở nên nghẹn ngào, đáy mắt cũng nóng lên, nước mắt cứ thế chảy ra. Cô ngẩng đầu, nhìn gương mặt ấy.

“Đứng”. Hà Lệ Chân roi nước mắt, hốc mắt Vạn Côn cũng hồng lên, nhưng cậu ta kiềm chế không khóc. Hà Lệ Chân rút tay ra, nhẹ nhàng đặt lên mặt cậu: “Từ cái nhìn đầu tiên, em đã thích anh, em nghĩ, anh còn trẻ như vậy, sao lại làm việc đó được”.

Đôi môi Vạn Côn run rẩy: “Anh đã không làm nữa rồi, sau này cũng không...”. Cậu lấy ngón tay xoa lên khuôn mặt của Hà Lệ Chân: “Em khóc gì chứ, không vui à, hôm nay anh rất vui”.

Hà Lệ Chân nói: “Sau này em nhìn thấy anh, anh làm gì sai, em lại giận, nhưng khi em biết được những đau khổ mà anh phải chịu, lòng em lại khó chịu hơn”. Cô nhẹ nhàng vuốt ve lên mặt Vạn Côn, để làm việc cho tiện, cậu cất đầu đỉnh, hình dáng hai má càng rõ ràng, góc cạnh.

Cậu gầy quá.

Hà Lệ Chân không kiềm được roi nước mắt, cô lặp lại thật khê thêm lần nữa.

“Nhìn anh chịu khổ, em rất khó chịu”.

Vạn Côn không chịu nổi khi cô khóc, giống như cả người đều rạn vỡ, cậu ôm chặt lấy cô, hít sâu một hơi: “Anh không sợ khổ, chỉ cần em cho anh một nơi để nhớ về, anh sẽ không sợ khổ”. Cánh tay cậu siết chặt thêm: “Em chờ anh”.

Đời này Vạn Côn đã thấy nhiều người phụ nữ khóc, nhưng chỉ có duy nhất người này mới khiến cậu đau lòng.

Cậu nghĩ, chắc cậu sẽ nhớ kỹ ngày hôm nay.

Nhớ kỹ những bao dung và dũng khí, nhớ sự kiên cường và thương yêu.

Và nhớ cả những giọt nước mắt của người con gái này.

Bạn đang đọc truyện *Sinh Thời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41

Cứ như vậy một lúc lâu, họ mới buông nhau ra.

Hà Lệ Chân cúi đầu nhìn mặt đất, trên mặt vẫn còn vương nước mắt, trong lòng lại nghĩ, nói là luyện đẩy tạ, không biết giờ đã luyện đi đến cái gì rồi.

Vạn Côn kéo lấy tay cô, thấp giọng nói: “Muộn rồi, anh đưa em về”.

Hà Lệ Chân nhìn cậu: “Ngày mai anh...”

“Anh sẽ đi”. Vạn Côn trả lời: “Anh sẽ nói chuyện với Hồ Phỉ”.

Hà Lệ Chân nói: “Anh muốn tham gia đại hội thể dục thể thao à? Anh định thi môn gì?”

Vạn Côn đáp: “Chạy 100, 200 với 400 mét, năm nào anh cũng chạy mấy cái này”. Nói xong cậu nhếch môi, nói tiếp: “Năm nào cũng đứng nhất”.

Người thiếu niên này khi đắc ý lên thì rất là xấu, khiến cho người ta nhìn mà không kiềm được phì cười.

“Vậy anh phải cố gắng lên, đừng để lật thuyền trong mương thì mới lộ ra mình khoác lác”.

Vạn Côn cười vô cùng vô lại: “Thế em cho anh cái gì để cố gắng đây?”

Hà Lệ Chân hỏi: “Anh muốn thế nào?”

Vạn Côn chỉ chỉ mặt: “Hôn anh một cái”.

Hà Lệ Chân nói: “Không phải vừa mới...” Nhớ tới hình ảnh kịch liệt vừa rồi, Hà Lệ Chân bắt giác đỏ mặt, nói không nên lời. Vạn Côn cảm thấy da mặt của cô cứ như đậu hũ, vô cùng mỏng manh, chạm một cái thì vỡ. Hôm nay cậu thấy cực kì kỳ lạ, cũng không đùa dai nữa, nói: “Thôi, không làm khó em, em mang cơm cho anh là tốt rồi”.

Hà Lệ Chân nhìn cậu, hỏi: “Anh muốn ăn gì?”

Vạn Côn nói: “Bánh trứng đi.”

Hà Lệ Chân bật cười: “Tại sao lại là bánh trứng?”

“Có làm không?”

Hà Lệ Chân nhướn mày, nói: “Nếu không làm thì sao?”

Vạn Côn vỗ vỗ bả vai: “Bây giờ em nói thế nào cũng được”. Cậu lấy chiếc áo khoác bên cạnh lên, tự tin nói: “Dù sao ngày mai em chắc chắn sẽ mang theo.”

“...” Hà Lệ Chân có phần oán giận: “Có phải anh thấy tính em tốt, nên bắt nạt phải không?”

Vạn Côn khà khà hai tiếng, mò mò gì đó trong túi xách, Hà Lệ Chân nói tiếp: “Anh phải biết tôn trọng giáo viên, dù sao đi nữa em cũng là cô giáo của anh, thân phận khác cũng phải xếp sau cái này, anh... đây là cái gì?” Hà Lệ Chân mới nói được một nửa đã bị thứ trong tay Vạn Côn hấp dẫn, là một bức thư, Hà Lệ Chân cười: “Ồ, hiếm khi anh làm người văn minh, viết gì cho em thế?”

Vạn Côn nghe xong thì sững sờ, sau đó phì cười: “Em nghĩ gì thế, tiền”.

“Tiền gì?” Hà Lệ Chân còn chưa phản ứng kịp, Vạn Côn đã đặt phong thư vào tay cô: “Nợ em, 3000 đồng”.

Thoải mái trên mặt cô đều biết mất, cô mím môi không nói gì, định đẩy phong bì đó về thì Vạn Côn đã dứt hai tay vào túi áo, Hà Lệ Chân muốn thả cũng không được.

“Cầm lại.”

Vạn Côn thần nhiên nói: “Vốn nợ em mà.”

Hà Lệ Chân đáp: “Em đã nói chuyện với ba anh rồi.” Cô ngẩng đầu nhìn cậu: “Cũng đã nói với anh, tiền này không cần trả.”

Vạn Côn nói: “Tính làm đồ cưới sao?”

Tay Hà Lệ Chân run run, mặt mày suýt nữa thì nứt ra, Vạn Côn còn xích lại gần, khẽ nói bên tai cô: “Đừng vội như thế.”

“Em nói ——!” Hà Lệ Chân gấp đến mức muốn giơ chân lên: “Em nói chuyện quan trọng với anh, sao anh cứ không đứng đắn như vậy chứ”.

Vạn Côn thẳng lưng, khuôn mặt cực kì thoải mái, cậu nhìn Hà Lệ Chân, giống như thường thức: “Chuyện đứng đắn đó là nợ thì phải trả, có gì đáng để nói đâu. Trả tiền cho em, nếu em không muốn thì quyền góp cho trẻ em miền núi khó khăn đi”.

Hà Lệ Chân yên lặng nhìn cậu: “Trẻ em nghèo miền núi à, ngoại trừ không ở vùng núi ra thì cái gì anh cũng có hết, em miễn cưỡng quyền góp cho anh đó”.

Vạn Côn bị cô nói cứng họng, vừa tự chửi mình ngốc trong lòng, vừa vui tươi hơn hờ nói: “Vậy thì cất để mua thức ăn, xem như anh gửi em giữ giúp”.

Hà Lệ Chân thở dài: “Vạn Côn, bình thường em đâu có tiêu gì, không phải dùng tiền vội, nếu chúng ta... tóm lại là tiền này anh cầm trước đi, anh không có việc làm, vừa mới tới đây cũng không kiếm được bao nhiêu, nếu tháng sau người ta không cho anh làm nữa thì sao?”

Vạn Côn hoàn toàn không đặt chú ý ở điểm đó, cậu hỏi lại: “Nếu chúng ta như thế nào?”

“Anh nghiêm túc chút đi.”

“...” Vạn Côn đành thôi, khoanh hai tay lại, nhìn về một bên, rồi lại quay đầu: “Em đừng lo, tháng sau anh vẫn còn tiền, hơn nữa...” Giọng Vạn Côn trở nên trầm thấp, nói: “Nợ em anh còn khó chịu hơn nợ người khác.”

Hà Lệ Chân không nói gì, Vạn Côn ngẩng đầu, hít một hơi, nói tiếp: “Được rồi, anh đưa em về trước, mai nhớ dậy sớm nấu cơm cho anh, hơn tám giờ anh sẽ tới trường”.

Hà Lệ Chân bắt lặc, đành phải cất phong bì vào túi mình: “Anh nói mấy giờ, không đến công trường cũng được à?”

“Yên tâm đi, anh nói hết rồi.” Vạn Côn cất đồ đạc của mình lại, sau đó vung túi lên vai: “Đi, anh đưa em về. Mai mấy giờ em đến?”

Hà Lệ Chân trả lời: “Mấy giờ cũng được cả.”

Vạn Côn và Hà Lệ Chân cùng bước ra ngoài, Vạn Côn nắm chặt tay Hà Lệ Chân, vô cùng tự nhiên.

“Vậy thì sớm một chút, sáu giờ rưỡi, được không?”

Hà Lệ Chân kinh ngạc: “Sớm vậy á?”

“Em còn muốn ngủ nướng à?”

“Không... Anh có thể dậy sớm thế sao.”

Vạn Côn cười cười: “Đương nhiên.”

“Đi sớm thế làm gì?”

Vạn Côn khẽ cúi đầu, liếc mắt nhìn Hà Lệ Chân một cái: “Để nói chuyện với em, hơn chín giờ đã phải lên khán đài ngồi rồi, chán lắm.”

Hà Lệ Chân gật gật đầu: “Ừm, vậy sáu rưỡi.”

Hà Lệ Chân cũng không để Vạn Côn đưa về nhà: “Muộn lắm rồi, anh về sớm nghỉ ngơi đi, em tự về là được rồi, dọc đường này cũng có đèn, không sao cả”.

Vạn Côn nói ngày mai gặp, rồi quay người rời đi.

Trên đường trở về, Hà Lệ Chân thỉnh thoảng lại quay đầu lại, phía sau không có ai. Cô nhớ lại rất nhiều tiểu thuyết và phim truyền hình, mỗi lúc chia tay nam chính luôn lặng lẽ đi theo nữ chính, bảo vệ nữ chính, đưa nữ chính về tận nhà, vậy mà giờ xem, đúng là ảo mà.

Hà Lệ Chân phì cười một tiếng, bước chân cũng nhanh hơn

Người này thật là, lúc lạnh lùng lúc lại nhiệt tình, lúc nịnh nọt lúc lại chơi xấu, nói đi là dứt khoát xoay người, không thèm quay đầu lấy một lần.

Sáng sớm hôm sau, Trần Lộ và Vạn Côn cùng nhau rời giường, do Vạn Côn nhờ, nên Trần Lộ hôm nay phải làm hai phần việc, thời gian cấp bách nên năm giờ rưỡi đã rời giường. Lúc anh ta ra ngoài rửa mặt thì Vạn Côn cũng thay xong quần áo đi ra.

Trần Lộ nhìn thấy, nói: “Đây là đồng phục học sinh của cậu à?”

“Ừ.”

Trần Lộ nói: “Cậu đúng là học sinh thật á?”

Vạn Côn không nhìn anh ta: “Anh nghĩ tôi đùa sao.” Cậu rửa mặt xong, đi mua đồ với Trần Lộ rồi tính toán một lúc.

“Trung đốc công đưa anh bao nhiêu tiền?”

Trần Lộ nhún mày nói: “Hơn tám trăm, chắc chắn không đủ.”

Vạn Côn nghĩ rồi nói: “Nhiều đó cũng không tệ, anh cứ mua trước đi, ghi sổ, lúc về chúng ta chia đôi.”

“Ok.”

Hà Lệ Chân cũng dậy từ sớm, trời còn tờ mờ sáng đã dậy làm bánh, sau đó mang trứng gà đã đánh ra.

Hà Lệ Chân ra cửa là sáu giờ, cô nhắn cho Vạn Côn một tin nhắn, hỏi cậu đã dậy chưa, rất nhanh Vạn Côn đã gọi lại.

“Anh sắp đến rồi, em ra chưa.”

“Anh tới sớm vậy á?” Hà Lệ Chân nói: “em sắp đến rồi, anh ở phòng học chờ em là được”.

Hà Lệ Chân bước nhanh hơn, chưa đến mười phút đã tới trường. Trước cổng trường, Vạn Côn rút tay vào túi, tựa lên vách tường.

Nghe tiếng, Vạn Côn ngẩng đầu, vừa lúc Hà Lệ Chân đi đến trước mặt cậu.

“Không phải nói anh đợi trong phòng học mà, đứng bên ngoài làm gì.”

Vạn Côn cười nói: “Như thế chẳng phải không có thành ý nào sao.”

“...” Hà Lệ Chân không thể không bĩu môi, nói: “Ăn sáng chưa?”

“Đương nhiên là chưa ăn.” Vạn Côn lưu manh nói: “Đi thôi, chúng ta vào phòng học ăn.”

Hơn sáu giờ, trong trường học không một bóng người, Hà Lệ Chân cùng Vạn Côn đi vào tòa nhà dạy học, lúc bước lên lầu hai, Hà Lệ Chân hơi do dự, nói: “Nếu không thì chúng ta tìm gian phòng khác, chứ ở trong phòng học ——”

“Đi.” Vạn Côn biết cô đang lo lắng điều gì: “Đến nơi chúng ta định ước đi.”

Hà Lệ Chân suýt nữa trượt chân: “Chỗ định ước nào chứ.”

“Phòng kho.” Vạn Côn nắm chặt tay Hà Lệ Chân, theo phản xạ Hà Lệ Chân định rút về, Vạn Côn liền giữ lại, nói nhỏ bên tai cô: “Ở đây không có ai, sợ cái gì.”

Hà Lệ Chân vội rút tay ra, hạ giọng: “Ở trường học anh phải nghiêm túc đi!”

Vạn Côn đứng thẳng dậy: “Được được được, nghe lời em được chưa.”

Bọn họ đi vào phòng kho đối diện khúc quanh, đẩy cửa ra, bên trong vẫn giống như lần trước đó, Hà Lệ Chân đóng kỹ cửa lại, đặt cà men lên bàn.

Cô nâng mắt lên, Vạn Côn ngồi xuống cạnh bàn, đôi chân dài để thoải mái trên đất. Không đợi Hà Lệ Chân mở hộp ra, Vạn Côn đã tự mình động thủ, kéo hộp com lại, mở ra ngấm một hồi rồi cầm đũa lên ăn.

Hà Lệ Chân đứng bên cạnh nhìn.

Hiếm khi cậu mặc đồng phục học sinh gọn gàng như thế, đồng phục mùa thu là đồ thể thao xanh trắng, vừa sạch sẽ vừa mát mẻ như ngày thu.

“Anh thấy...” Vạn Côn vừa ăn bánh trứng, đầu cũng không ngẩng lên, cứ thế nói.

Hà Lệ Chân chợt nhíu mày: “Hả?”

Vạn Côn từ từ nói: “Về ngoài của anh cũng không tệ lắm?”

“...”

Vạn Côn vô cùng bình tĩnh, ngẩng đầu lên từ hộp bánh trứng, hai người bốn mắt nhìn nhau, Hà Lệ Chân giật mình, vội vàng dời mắt..

Vừa dời đi cô đã hối hận, thế không phải là thừa nhận sao.

Quả nhiên, Vạn Côn khẽ cười hai tiếng, cậu không nói gì, tiếp tục ăn hết bánh trứng.

Trời bên ngoài dần dần sáng, trên sân thể dục cũng lục tục không ít người đến, dần dần, bên ngoài hành lang thỉnh thoảng cũng có người đi qua. Học sinh ai cũng đều hưng phấn, cậu một câu tôi một câu, hi hi ha ha, tụ thành từng nhóm.

“Sắp tập hợp rồi.” Hà Lệ Chân nói: “Anh cũng đi xuống đi.”

Vạn Côn ăn uống xong, lười biếng vươn người, xương cốt kêu răng rắc. Cậu vừa nhấc tay, ánh nắng bên ngoài lại bị che đi một ít.

Hà Lệ Chân nói: “Còn nữa, nếu anh gặp thầy Hồ, nhất định ——”

“Anh biết.” Vạn Côn đứng lên, hoạt động một chút: “Em yên tâm đi.” Cậu đi tới cửa, giống như nói đùa: “Anh với thầy ấy đã giao thiệp bao nhiêu năm rồi còn gì.”

“...”

Vạn Côn mở cửa, như nhớ tới điều gì, cậu quay đầu nhìn Hà Lệ Chân nói: “Hôm nay có khi không cầm được điện thoại, anh sẽ nhắn tin cho em sau.”

Hà Lệ Chân khẽ ừ một tiếng.

Vạn Côn nói: “Có gì muốn nói với anh nữa không.”

Hà Lệ Chân mím môi: “Không có.”

“Thật sự không có? Em cẩn thận nghĩ lại xem” Vạn Côn nghiêng cổ nhìn cô, Hà Lệ Chân cảm thấy mặt mình trở nên nóng lên, cô bối rối một lúc rồi cũng đầu hàng.

“Anh... anh cố gắng lên.”

Vạn Côn nhìn cô khẽ cười: “Giữa trưa nhớ chờ anh cùng nhau ăn cơm.”

Cậu đóng cửa rồi đi, màu áo trắng tung bay, vừa khô mát lại nhẹ nhàng.

Hà Lệ Chân trở lại bên cạnh bàn, thu dọn đồ Vạn Côn vừa mới ăn xong, sắp xếp xong, mặt cô vẫn nóng bừng như cũ.

Bạn đang đọc truyện *Sinh Thời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42

Đại hội thể dục thể thao chính thức bắt đầu vào lúc chín giờ rưỡi, trước đó một tiếng, sân thể dục đã chật kín người, trên khán đài mỗi lớp đều đầy băng rôn khẩu hiệu, xung quanh còn có cả bong bóng bay.

Đội ngũ các lớp tập hợp vào lúc chín giờ, giáo viên chủ nhiệm lớp phải đi theo học sinh của mình, mấy thầy cô khác trong khoa thì tụ tập một chỗ, ngồi trên khán đài cạnh bãi đất trống, phía trên có lợp mái che tạm thời, kê sẵn ba dãy bàn ghế.

Hà Lệ Chân thu dọn đồ đạc xong, đi xuống cổng trường chờ Bành Thiến. Buổi sáng Hà Lệ Chân đến sớm quá, cửa còn chưa mở, bây giờ chín giờ cổng trường đã mở toang, cô đứng bên cạnh một chùm bong bóng bay, vừa nhìn vừa đợi.

Chín giờ năm phút Bành Thiến mới đến, cô ấy mặc một bộ đồ thể thao, Hà Lệ Chân nhìn cô ấy, nói: “Hiếm khi ghê.”

Bành Thiến thờ đốc, hỏi: “Sao, cái gì hiếm khi?”

“Hiếm khi mang giày thể thao ấy.”

“Ha ha.” Bành Thiến và Hà Lệ Chân vừa cười đùa nói chuyện đi đến sân thể dục. Bình luận viên đang thử mic, tiếng thì không có mà chỉ toàn nghe thấy âm thanh rột rột.

Trên sân từng đội bắt đầu chuẩn bị.

Hà Lệ Chân và Bành Thiến đặt túi lên chỗ ngồi, sau đó chạy tới đội ngũ của từng lớp, đội đội mở đầu.

Mỗi lớp tham gia 30 người, trước đội hình là cô Nhâm. Bành Thiến vừa nhai kẹo cao su vừa nhìn lên khán đài chỉ: “Này, mình thấy thầy Hồ rồi”. Bành Thiến cười to: “Thầy Hồ mặc cái gì thế kia, như con châu chấu ấy”.

Hà Lệ Chân cũng nhìn qua, Hồ Phi mặc một bộ đồ thể thao màu xanh lục, đúng là cực kì chói mắt.

Di động rung lên, Hà Lệ Chân lấy điện thoại từ trong túi quần ra, một tin nhắn mới, từ Vạn Côn.

(Nhìn gì thế?)

Hà Lệ Chân giật mình ngẩng đầu, liếc mắt tìm Vạn Côn. Vạn Côn không tham gia diễu hành, cậu đứng trên khán đài, tựa lưng vào bức tường, trên người vẫn là đồng phục học sinh, nhưng lại đứng cực kì thoải mái. Từ xa, cậu thoáng nghiêng đầu nhìn về phía bên này, Hà Lệ Chân dường như còn có thể cảm nhận được nụ cười lưu manh trên mặt cậu.

“Sao thế?”

Hà Lệ Chân lập tức lấy lại tinh thần, Bành Thiến nghi ngờ nhìn cô, Hà Lệ Chân vội vàng nói: “Không có gì.”

“Ngờ ngẩn cái gì thế?”

“Thì...”

Một tiếng còi hú vang lên, người chủ trì bắt đầu khai mạc đại hội.

“Các lớp chú ý, các lớp chú ý! Mọi người nhanh chóng tìm ra vị trí tập hợp của lớp mình, lễ khai mạc đại hội thể dục thể thao sẽ bắt đầu trong vài phút nữa.”

“Xi.” Bành Thiến nghe thế thì phì cười: “Còn có cả lễ khai mạc nữa à, lần này quy mô lớn thật.”

Hà Lệ Chân không nói gì, Bành Thiến lại nói tiếp: “Đi thôi, chuẩn bị bắt đầu rồi, mình còn phải khởi động nữa.”

Đội ngũ tập hợp xong, theo thông lệ lãnh đạo nhà trường sẽ lên phát biểu.

“Chào các quý thầy cô, các em học sinh thân mến——!”

Ngừng lại.

Tiếng vỗ tay rào rào .

“Kim thu đưa sừng, vạn cốc phiêu hương! Hôm nay, tại đây, trường phổ thông Dương Thành chúng ta vui mừng phấn khởi chào đón đại hội thể dục thể thao mùa thu! Tôi đề nghị, mọi người cho một tràng vỗ tay nhiệt liệt để chúc mừng khí thế đại hội thể thao lần này ——!”

Lại vỗ tay tiếp.

Màn nói chuyện của hiệu trưởng mất khoảng năm phút, âm nhạc vang lên, đội ngũ học sinh bắt đầu đi về phía trước.

Rất nhanh, diễn hành xong, mọi người rời khỏi sân thể dục, về lại lớp của mình, chuẩn bị phần thi đầu tiên.

Hà Lệ Chân hiếm khi lại thấy lo.

Dĩ nhiên, thi đẩy tạ của cô buổi chiều mới tổ chức, nhưng cô lo là vì, chạy 100m là phần thi đầu tiên, Vạn Côn cũng chuẩn bị ra sân.

Phần thi nhảy cao của Bành Thiến cũng diễn ra đồng thời, cô ấy gọi Hà Lệ Chân cùng đi để cổ vũ cho mình.

Hà Lệ Chân đi theo cô ấy, thỉnh thoảng lại nhìn lên khán đài. Người phía trên cũng bắt đầu di chuyển, khiến cô nhìn không rõ. Hà Lệ Chân lấy điện thoại ra xem, không có tin nhắn nữa.

“Đến đây Lệ Chân!” Thoáng thất thần, vậy mà Bành Thiến đã đi cách cô một đoạn xa, cô ấy vẫy vẫy Hà Lệ Chân: “Nhanh tới đây!”

“Ừ!” Hà Lệ Chân cất di động đi, vội chạy tới chỗ Bành Thiến.

Lúc này, tiếng loa phát thanh không ngừng vang lên: “Mời các vận động viên tham gia phần thi chạy 100m đến vạch màu xanh, mời các vận động viên tham gia phần thi chạy 100m đến vạch màu xanh.”

Trong đầu Hà Lệ Chân toàn là những âm thanh đó, vội vàng đuổi theo Bành Thiến đến giữa sân thể dục.

Giáo viên không có bảng số, chỉ có vài người đến tham gia góp vui, tăng thêm hứng thú. Chính giữa sân thể dục là nơi nhảy cao, Bành Thiến đến đứng ngoài vòng thi đầu đi qua đi lại vài vòng.

“Hạng một chắc chắn là của mình rồi.” Sau khi quan sát toàn bộ, Bành Thiến nhỏ giọng nói với Hà Lệ Chân: “Mấy giáo viên khối mười một ấy hoàn toàn không phải đối thủ của mình.”

“Rời rời rời, cậu cố gắng lên.”

Bành Thiến hưng trí bùng bùng chuẩn bị thi đấu, Hà Lệ Chân quay đầu lại, cách đó không xa, đường đua một trăm mét đã có tám người vào chỗ.

Tổ thứ nhất là khối lớp mười .

Hà Lệ Chân tính nhẩm, Vạn Côn là tổ thứ năm.

Vận động viên chuẩn bị xong, giáo viên đứng lên ghé nỏ súng báo hiệu, Hà Lệ Chân nhận ra đó là Diêm Duệ Bình.

“Mọi người —— chuẩn bị —— ”

“Xuất phát!”

Tiếng súng vang lên, điều khiến Hà Lệ Chân giật mình không phải là tốc độ chạy của vận động viên, mà là tiếng reo hò ầm ĩ trên khán đài. Học sinh vừa la hét vừa vỗ, không biết là tiếng của thứ gì vang lên.

Qua mười mấy giây, tổ thứ nhất chạy xong.

Các thí sinh chạy xong bỗng tụ tập lại một chỗ, cãi nhau chí chóe.

Người trẻ tuổi đúng là năng nổ thật, dường như làm chuyện gì cũng đầy sức sống. Hà Lệ Chân cười cười, đi qua bên cạnh ngồi xuống.

Bên phía Bành Thiến, có vẻ như cô ấy rất chướng mắt với mấy giáo viên khối mười một nên nhảy lần một đã ra oai phủ đầu, không phải do đáng người cô ấy cao, mà do cô ấy có kỹ thuật.

Nếu quan sát phần thi nhảy cao của nữ thì bạn sẽ luôn nhìn thấy một cảnh như vậy – chạy lấy đà, chạy lấy đà, dừng lại, nhấc chân, nhảy qua xà.

Nhưng Bành Thiến lại hoàn toàn khác, cô ấy khiến mọi người choáng váng, đến cả người ghi thành tích bên cạnh cũng bàng hoàng thốt lên.

“Chuyên nghiệp quá!”

Hà Lệ Chân cũng cực kỳ kinh ngạc, trông thấy Bành Thiến đi tới liền vỗ tay chúc mừng.

Trái lại Bành Thiến lại cực kì bình tĩnh, thấy nhiều ánh mắt nhìn sang thì lập tức kéo Hà Lệ Chân ngồi xuống: “Thế nào, tuyệt không!”

“Có phải cậu từng được học rồi không, sao chuyên nghiệp thế.”

“Trước kia mình từng là vận động viên cấp hai quốc gia, chưa nói với cậu à?”

“Chưa.”

Bành Thiến cười: “Cứ chờ mình giành giải nhất đi.”

“Ừ” Hà Lệ Chân cười.

Bỗng nhiên, cô có cảm giác gì đó nên im bật, Bành Thiến vẫn đang chú ý đến người thứ hai dự thi nên cũng không nhận ra điều gì bất thường.

Hà Lệ Chân chậm rãi quay đầu. Trên sân thể dục có rất nhiều người lui tới, vậy mà ánh mắt của cô có thể xuyên qua hết thảy, dừng lại chỗ Vạn Côn.

Mùa thu nhẹ nhàng man mát, cảnh tượng như thế, khiến cô nhớ lại lúc mình vừa bước vào phòng học, giữa rất nhiều người, cô thấy cậu, ngoài cửa sổ cũng nổi lên làn gió.

Hà Lệ Chân mỉm cười, cô nhớ lúc đó tóc cậu lòa xòa trước trán, giờ cắt đi rồi, cả đầu tóc ngắn sạch sẽ, gió cũng không thổi được.

Ánh mắt hai người chạm vào nhau, Vạn Côn cúi đầu, Hà Lệ Chân theo bản năng cảm đi động ra.

Quả nhiên, một giây sau, tin nhắn đến.

(Nhìn nhé.)

Hai chữ này như thể có ý nghĩa tiềm ẩn bên trong, Hà Lệ Chân nhìn chúng, nhưng không hiểu nó có ẩn ý là gì. Một cơn gió nhẹ thổi qua, cô ngửi thấy hương vị trên đường chạy, hơi ngẩng đầu lên, nhìn người thiếu niên mạnh mẽ chuẩn bị tư thế.

Nhìn nhé.

Nhìn nhé.

Hà Lệ Chân tự nói với mình không cần nghĩ nhiều, nhưng cô vẫn không kìm được suy nghĩ lung tung, cô luôn có cảm giác, giống như hai chữ này, không chỉ là một phần thi chạy.

Vạn Côn dẫn đầu cách xa gần mười mét, dễ dàng chạy qua điểm cuối, cậu dừng bước lại, quay đầu, hôn gió.

Đúng là tâm tính thiếu niên, cách Hà Lệ Chân một đoạn, trên khán đài, học sinh cũng bị lây nhiễm theo, cứ thế cao giọng gọi to, rung cả trời.

“Ha ha.” Bành Thiến vừa lúc thấy cảnh tượng đó, cười nói: “Đúng là nhóc con, không đến thì thôi, đến là chơi đùa, hôn gió ai thế không biết.”.

Cậu kiêu ngạo, cậu bừa bãi.

Nhưng trông cậu rất tự do.

Hà Lệ Chân âm thầm mỉm cười. Cô cảm thấy rất tự hào, đó là một thứ tự hào không thể che giấu được. Cô không biết người thiếu niên kiêu ngạo kia có thuộc về mình hay không, nhưng cậu là bí mật trong lòng cô, điều này không ai có thể phủ nhận được.

Di động vang lên, lần này là cuộc điện thoại.

Hà Lệ Chân nhận máy: “Alo?”

“Anh đợi em trên lầu.”

Bành Thiến gọi Hà Lệ Chân: “Mình sắp nhảy lần hai rồi, mau tới đây.”

Hà Lệ Chân từ dưới đất đứng lên, nói: “Mình đi một lát, chút nữa quay lại.”

“Đi đâu vậy?”

“Về lớp học lấy đồ.”

“Ừ, đi nhanh về nhanh.”

Hà Lệ Chân chỉ mang theo điện thoại di động, một chai nước, rồi chạy ra bên ngoài. Ngoài sân thể dục yên tĩnh hơn nhiều, Hà Lệ Chân đi vào tòa nhà dạy học, bên trong yên lặng đến mức nghe thấy cả tiếng bước chân.

Cô lên đến lầu ba, rẽ qua góc, đẩy phòng kho ra.

Vạn Côn quay lưng về phía cô, đứng bên cửa sổ, khoanh tay, đang nhìn sân thi đấu bên ngoài. Nghe tiếng động, cậu quay đầu lại, nhìn Hà Lệ Chân cười cười, nói: “Đến rồi à? Anh muốn xem với em, lại đây.”

Hà Lệ Chân đóng chặt cửa rồi đi qua, không biết từ lúc nào, Vạn Côn đã kéo hai bàn đặt bên cạnh cửa sổ, thấy cô bước tới, cậu tránh một bên cho cô vào. Hai người cùng ngồi song song trên bàn, nhìn ra bên ngoài.

Chạy 100m đã xong, bên dưới đang chuẩn bị thi chạy 400m. Hà Lệ Chân nhìn mấy vận động viên trên đường chạy, hỏi: “Cứ ngồi ở đây sao, không phải anh còn phải chạy 200m nữa mà?”

Vạn Côn từ một tiếng, nói: “Không sao, 400 chạy xong mới đến 200, lát nữa lại xuống chạy.” Cậu nói xong, quay đầu lại nhìn Hà Lệ Chân, hỏi: “Em không muốn xem với anh à?”

Hà Lệ Chân liếc mắt, Vạn Côn vừa mới vận động xong, trên người mồ hôi còn chưa tan hết, ngồi dưới ánh nắng cũng trở nên mờ ảo.

Vạn Côn nhìn cô, nhìn đến ngây ngẩn, cậu thấp giọng nói: “... Anh rất muốn xem cùng với em”.

Trong lúc cậu nói, ánh mắt vẫn nhìn vào môi Hà Lệ Chân, cả người từ từ cúi xuống.

Hai người ngồi ngược hướng ánh nắng, bỏ qua đám đông huyên náo, ồn ào.

Từ trong nụ hôn của cậu, cô bỗng cảm nhận được rất nhiều điều.

Hà Lệ Chân hoảng hốt, như thể đã tìm ra đáp án.

Cô vừa nghĩ, không biết người thiếu niên này có thực sự thuộc về cô không, nhưng bây giờ, có lẽ cô đã tìm ra câu trả lời rồi.

Bạn đang đọc truyện *Sinh Thời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43

Hà Lệ Chân thấy mặt mình không nóng như những lần trước, nhưng cũng không lạnh, cả người như một nồi nước ấm, vừa bị Vạn Côn đun nóng, vừa bị ánh nắng nung nóng.

Vạn Côn hôn cô, cọ cọ chóp mũi vào chóp mũi cô, dường như thấy thú vị nên cậu lại cọ thêm vài cái nữa. Hà Lệ Chân nén chịu nhột, cố gắng không cúi đầu xuống.

Vạn Côn cười nhẹ.

Rốt cuộc Hà Lệ Chân cũng bắt đầu cảm thấy mặt mình nóng lên.

“Sao anh lại cứ làm vậy...” Cô nhỏ giọng nói.

Vạn Côn: “Làm gì cơ?”

Hà Lệ Chân nghiêng đầu, nhìn ra phía sân thể dục: “Có phải anh đã từng có rất nhiều bạn gái không?”

Vạn Côn: “Hả?”

Hà Lệ Chân: “Em thấy anh rất am hiểu phụ nữ.”

Vạn Côn cười cười: “Ý em là, em là bạn gái của anh?”

Hà Lệ Chân nhất thời cứng họng, rõ ràng vấn đề này anh trả lời không đúng trọng tâm.

Nụ cười của Vạn Côn dần dần biến mất: “Anh đã từng có rất nhiều bạn gái, nhưng tất cả đều vui chơi thoáng qua.”

Hà Lệ Chân quay đầu nhìn cậu, nói: “Vậy anh nghiêm túc với em không?”

Vạn Côn nhìn vào mắt cô, lại giống như thông qua đôi mắt cô nhìn về một nơi khác, mơ hồ nói: “Không hẳn nghiêm túc...”

Hà Lệ Chân nói: “Với em cũng là vui chơi thoáng qua à?”

Giọng Vạn Côn vẫn thì thào như trước: “Không chỉ nghiêm túc...” Cậu nói xong, dùng ánh mắt đắm đuối nhìn Hà Lệ Chân: “Có lẽ em không biết, em có ý nghĩa thế nào đối với anh đâu.”

Hà Lệ Chân nói: “Ý nghĩa như thế nào?”

Cô gắng hỏi, cuối cùng Vạn Côn đành chịu thua, nhưng cậu chịu thua khác với Hà Lệ Chân, cậu sẽ không đỏ mặt, sẽ không ngượng ngùng, mà biểu hiện chịu thua của cậu sẽ là nói lại cô rồi làm nũng, ăn vạ, chiêu xấu gì cũng lôi ra xài.

“Đừng hỏi nữa.” Vạn Côn mím miệng, dùng ánh mắt vô tội.

Hà Lệ Chân bị cậu dọa: “Anh định làm gì thế?”

Vạn Côn dang tay ra, kéo Hà Lệ Chân vào lòng, để đầu cô tựa lên vai mình. Quá sát, Hà Lệ Chân có thể cảm nhận được cơ thể rắn chắc cũng như cảm nhận được vòng tay ấy không chỉ thể hiện sức mạnh của nó, mà còn muốn nói một điều gì đó khác nữa.

Vạn Côn không muốn trả lời vấn đề này. Cậu đưa mắt nhìn đường chạy trên sân thể dục. Hàng mục chạy bốn trăm mét nữ đã bắt đầu. Mấy nữ sinh mới chạy được nửa vòng đã vội đầu hàng, từng bước từng bước thở hổn hển đi về phía trước. Hà Lệ Chân vẫn luôn nhìn Vạn Côn, sau khi hạ quyết tâm không nói thì cậu chỉ cười một tiếng, rồi quay đầu nhìn ra bên ngoài.

Bỏ vai cậu rộng rãi, cánh tay cậu vạm vỡ, Hà Lệ Chân cảm thấy thoải mái cực kỳ, lại thêm ánh nắng ban mai bên ngoài cửa sổ ấm áp khiến cơn buồn ngủ của cô trôi dạt.

Ngay lúc mí mắt cô từ từ khép lại, điện thoại bỗng vang lên.

Hà Lệ Chân tưởng Bành Thiên gọi đến giục cô, cho nên chậm chạp lấy điện thoại ra. Nhưng khi nhìn thấy tên người gọi trên màn hình, cô lập tức ngồi thẳng dậy.

Vạn Côn đưa mắt nhìn cô.

Hà Lệ Chân nghe điện thoại.

“Alo, thầy Lý ạ?”

“...”

“À, vâng, thế ạ, tôi cũng có nghe nói, hình như các trường cấp ba trong thành phố cũng tổ chức Đại hội Thể dục thể thao vào hôm nay.”

“...”

“Thật sao? Bây giờ?”

“...”

“À, tôi cũng có ở đấy, nhưng...”

“...”

“Vâng, tôi sẽ báo với thầy Hồ.”

“...”

“Được, thầy đến nơi thì gọi cho tôi.”

Cúp điện thoại, Hà Lệ Chân quay đầu liền nhìn thấy một khuôn mặt không vui.

Vạn Côn vẫn nhìn cô, không nóng không lạnh hỏi: “Ai thế?”

Hà Lệ Chân: “Thầy giáo trường Dục Anh cạnh trường mình, anh không biết đâu.”

“Thầy Lý?”

Hà Lệ Chân kinh ngạc ngẩng đầu: “Sao anh biết?”

Vạn Côn ‘hừ’ một tiếng: “Tên là Lý Thường Gia chứ gì?”

“Ừ.” Hà Lệ Chân nói: “Anh cũng chưa từng gặp thầy ấy mà.”

“Ai bảo anh chưa gặp.”

“Anh gặp ở đâu?”

Vạn Côn nhìn cô một cái, rồi lại nhìn sang chỗ khác: “Ngày đó.”

“Ngày đó?”

“...” Vạn Côn hình như không muốn nhớ lại, Hà Lệ Chân nhìn anh, sau một lúc lâu, bỗng nhiên như bừng tỉnh thốt ra: “A, hóa ra là ngày đó.”

Vạn Côn quay đầu, nhìn biểu cảm của Hà Lệ Chân, cười như không cười, giống như đang trêu ghẹo anh.

Vạn Côn dỗi, hít sâu một hơi, sau ba giây sau mới nói: “Em đang bắt nạt người ta đó.”

Hà Lệ Chân cười cười làm hòa, bỏ điện thoại vào túi.

Vạn Côn chán ghét nói: “Hắn muốn tới đây à?”

“Ừ, lát nữa sẽ tới.” Hà Lệ Chân giải thích: “Hôm nay trường Dục Anh cũng tổ chức Đại hội Thể dục thể thao.”

“Hắn không tham gia thi đấu sao?”

“Sức khỏe thầy ấy không tốt lắm, chắc là không thi đấu được.”

Vạn Côn lẩm bầm một tiếng: “Ma ồm.”

Hà Lệ Chân quay đầu nhìn anh: “So với anh thì tất cả mọi người đều là ma ồm.”

Vạn Côn nở nụ cười vô lại, ôm chặt Hà Lệ Chân vào lòng. Anh hơi nghiêng đầu, thì thầm với cô: “Như ông đây mới gọi là đàn ông, về sau em sẽ biết chỗ tốt của anh.”

Hà Lệ Chân đẩy anh ra: “Đừng làm ồn.”

Vạn Côn chống hai tay sau lưng, nhìn cô cúi đầu gửi tin nhắn bèn nói: “Đừng gặp hắn.”

“Sao không gặp được chứ, thầy ấy sẽ tới đây ngay bây giờ mà.”

“Tìm lý do tránh đi.”

“Lý do gì?”

“Nói em bận thi đấu, không rảnh.”

“Thì thầy ấy đến xem em thi đấu mà.”

“Em —— ”

Vạn Côn bị cô chọc cho á khẩu, to tiếng nói: “Em bắt nạt anh!”

Hà Lệ Chân cười khanh khách, Vạn Côn trừng mắt nhìn cô, nhìn xong thì lại ngây người.

Hà Lệ Chân giơ tay lên, nhẹ nhàng vỗ vỗ mặt Vạn Côn.

Vạn Côn có phần ừ rừ nhìn cô, nhỏ giọng nói: “Anh ghét hắn.”

“Không quen biết gì, tự dưng anh lại ghét thầy ấy?”

Vạn Côn thở dài, thu tay về, để trước bụng, khom lưng ngồi xuống: “Em phải cẩn thận.”

Hà Lệ Chân nhẹ nhàng nói: “Anh đừng nghĩ nhiều, em với thầy ấy không có quan hệ gì hết.”

Vạn Côn quay đầu: “Vậy chuyện em mặc váy cho hấn ngắm thì sao?”

Hà Lệ Chân hỏi: “Vì sao em mặc váy, anh còn không biết?”

“...”

Vạn Côn nản lòng ngồi khoanh chân lại: “Được rồi, đều là lỗi của anh.”

Giống như hai đứa trẻ choai choai ngốc nghếch nói chuyện yêu đương, một hỏi một đáp, một hỏi vui vẻ một hỏi khổ sở. Hà Lệ Chân cảm thấy lòng mình cũng bị anh khuấy động, mềm mại đến cực điểm.

“Chuyện đã qua rồi thì không cần nghĩ đến nữa.” Hà Lệ Chân giờ tay lên, sờ sờ tóc Vạn Côn. Anh cắt tóc ngắn, mấy sợi tóc lỏm chỏm đâm đâm vào tay ngựa ngựa. Cô đang nghĩ, không biết khi anh để tóc dài, chạm vào sẽ có cảm giác thế nào.

“Không có gì cả.” Hà Lệ Chân nhẹ giọng nói: “Đừng nghĩ tới quá khứ, không cần thiết.”

Vạn Côn trầm mặc một lúc, rồi bỗng quay đầu, yên lặng nhìn Hà Lệ Chân.

Hà Lệ Chân: “Sao thế?”

Vạn Côn: “Anh vẫn ghét hấn.”

Hà Lệ Chân: “...”

Rốt cuộc Hà Lệ Chân không nhịn được nữa, bật cười haha, Vạn Côn ‘hừ’ một tiếng, nhảy từ trên bàn xuống. Thấy thế Hà Lệ Chân vội nói: “Sắp đến giờ rồi, tiếp theo chính là phần thi chạy hai trăm mét đó, anh mau xuống dưới đi.”

Vạn Côn: “Đuổi anh à?”

Hà Lệ Chân: “Đứng đắn chút. Cố gắng chạy cho tốt.”

“Nếu chạy về nhất thì có thưởng gì không?”

“Anh muốn thưởng gì?”

Vạn Côn nghiêng đầu nhìn cô chăm chú, Hà Lệ Chân bị cậu nhìn đến bối rối: “Nhìn gì thế?”

Vạn Côn dờn mắt, nhún vai: “Quên đi, nếu anh chạy về nhất, tối nay để anh tới nhà em.”

Trong lòng Hà Lệ Chân vô cùng căng thẳng, nên nói năng có phần lộn xộn: “Tối, tới nhà em? Tối nhà em làm gì?”

Vạn Côn khó hiểu nhìn cô: “Ăn cơm.”

“À à.” Hà Lệ Chân nhếch miệng: “Được, anh muốn ăn gì, em sẽ ——” Cô nói được một nửa liền im bật.

Nói nhiều cũng vô ích, có một số việc giữa nam và nữ, chỉ cần một ánh mắt là hiểu, huống chi Vạn Côn còn cười quỷ dị rõ ràng như thế.

Hà Lệ Chân bị anh cười đến mức cả người căng thẳng. Cô đi về phía trước vài bước, định đi ra ngoài.

Vạn Côn nắm chặt cổ tay cô, nghiêng đầu cười nói: “Em sao thế? Ăn cơm mà. Hay là ——” Vạn Côn hơi cúi đầu: “Em muốn chia tay?”

Hà Lệ Chân hất tay anh ra.

“Vạn Côn, bất kể thế nào, đây cũng là trường học, chúng ta... Chúng ta không nên thái quá.”

Nhưng Vạn Côn nào để cô hất tay ra dễ dàng như vậy. Cậu kéo nhẹ một cái, Hà Lệ Chân đã bị kéo vào lòng cậu. Vạn Côn ôm cô, hoặc có thể nói là bế cô, cúi xuống hôn nhẹ lên đỉnh đầu cô.

“Vạn Côn!”

Vạn Côn buông tay ra, Hà Lệ Chân giãy giụa trèo xuống. Trước khi Vạn Côn đi ra ngoài, cậu còn đưa mắt nhìn Hà Lệ Chân, cười cười. Hà Lệ Chân không biết lúc này tóc cô rối loạn tứ tung, hai mắt trợn trừng, nhìn rất giống một chú chó Phốc.

Năm phút sau khi Vạn Côn đi, Hà Lệ Chân mới đi ra ngoài.

Lý Thường Gia đã đến.

Khi nhận được điện thoại của Lý Thường Gia, Hà Lệ Chân đi thẳng xuống lầu, ra cổng trường đón thầy ấy.

Lý Thường Gia mặc một bộ đồ thể thao hợp thời, thấy Hà Lệ Chân, anh ta phát phát tay: “Cô Hà!”

Hà Lệ Chân đi tới chào: “Thầy đến nhanh quá.”

“Chỉ cách mấy con đường thôi mà.” Lý Thường Gia bước theo Hà Lệ Chân đi vào sân thể dục: “Nghe nói cô cũng tham gia thi đấu?”

“Vâng, sao thầy biết?”

“Thầy Hồ nói với tôi.” Lý Thường Gia nhìn Hà Lệ Chân.

Hà Lệ Chân cười khò: “Thi môn đẩy tạ, tôi cũng không biết mình có thể ném được bao xa.” Nói xong, cô lập tức nhớ tới chuyện đẩy tạ là phải đẩy, chứ không phải ném, nhưng đối mặt với Lý Thường Gia, cô không nhất thiết phải sửa lại.

“Có tham gia là được rồi.” Lý Thường Gia nhẹ nhàng bảo: “Dù sao cũng là chơi, vui là chính.”

Dẫn Lý Thường Gia vào sân thể dục, hạng mục hai trăm mét chuẩn bị bắt đầu, các vận động viên đã được chia tổ, đang đi đến vạch xuất phát.

Hà Lệ Chân nhìn xa xa, Lý Thường Gia cũng nhìn theo: “Đây là hạng mục chạy mấy trăm mét vậy?”

“Hai trăm mét.”

“Có học sinh lớp cô không?”

“Có, lớp nào cũng có.”

Bọn họ vừa nói, vừa đi đến khán đài. Hồ Phi cũng biết Lý Thường Gia tới, khi thấy bọn họ từ xa, Hồ Phi đã bắt đầu vẫy tay. Đại hội Thể dục thể thao đã diễn ra được một thời gian, đến bây giờ thì không còn giữ được trật tự nữa. Trên khán đài loạn xì ngầu, các học sinh tùm năm tùm ba xem thi đấu, nói chuyện phiếm, ăn quà vặt.

Hồ Phi dẫn hai người họ tới ngồi cạnh mình, bắt đầu trò chuyện.

Hồ Phi và Lý Thường Gia chủ yếu nói về chuyện lớp học bỏ túc. Lý Thường Gia dành chút thời gian hỏi Hà Lệ Chân: “Đúng rồi, ngày mười một sẽ bắt đầu lên lớp, cô đã chuẩn bị sẵn sàng chưa?”

Hà Lệ Chân đáp: “Rồi, tôi đã xem qua rất nhiều lần nội dung bài học.”

Lý Thường Gia cười nói: “Cô Hà nghiêm túc quá.”

Hà Lệ Chân có chút ngượng ngùng: “Cũng không...”

Một tiếng còi báo hiệu bất ngờ vang lên, tiếng hô ‘cố lên’ nổi lên khắp phía. Hà Lệ Chân quay đầu, nhìn các vận động viên, vừa liếc mắt đã nhìn thấy Vạn Côn.

“Chà, thằng nhóc kia chạy nhanh thật đấy.” Lý Thường Gia cũng quan sát cuộc thi, kinh ngạc nói.

Hồ Phi đứng lên, cau mày nhìn đường đua. “Chạy rất nhanh...”

Khi Vạn Côn chạy qua vạch đích, cậu cách khán đài khá gần. Lý Thường Gia nhận ra cậu, chuyển tầm mắt lướt qua Hồ Phi, có phần lúng túng hỏi: “Đó không phải là Vạn Côn sao?”

Hồ Phi ‘ừ’ một tiếng.

Lý Thường Gia: “Đáng tiếc, không biết dùng vào việc có ích.”

Vạn Côn đột nhiên quay đầu. Cậu mặc một chiếc áo thể thao ba lỗ mỏng, trước ngực có dán một dây số, xoay mặt hướng về phía khán đài 12/6, vừa chạy vừa giang hai tay ra.

Cánh tay Vạn Côn lại có thể thon dài như thế.

Gió thổi mây bay, ánh mặt trời sáng vàng rực rỡ, động tác kia giống như đang khoe khoang, lại giống như một cái ôm.

Hà Lệ Chân không nghe thấy Hồ Phi và Lý Thường Gia nói gì. Cô đang mải suy nghĩ, hôm nay Vạn Côn tiêu hao nhiều thể lực như vậy, buổi tối cô nên nấu món gì cho cậu ăn bây giờ.

Bạn đang đọc truyện *Sinh Thời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44

Kết quả thi đấu đầy tạ của Hà Lệ Chân vô cùng thê thảm.

Tuy trước khi thi đấu, Vạn Côn đã nói cho cô biết những kỹ thuật quan trọng của môn đầy tạ, nhưng quả tạ cũng chỉ văng xa có ba, bốn mét.

Lý Thường Gia luôn ở bên cạnh cổ vũ cô cố lên. Cuối cùng, Hà Lệ Chân bắt đầu đỏ mặt, thẳm ước giá như không ai nhìn thấy trận đấu này của mình.

Cũng may, Vạn Côn không nhìn thấy trận đấu này.

Ngay từ lúc bắt đầu thi đấu, Hà Lệ Chân đã dỗi mắt tìm kiếm bóng lưng Vạn Côn trên sân, nhưng không thấy. Khi đó, cô xuống sân cùng với Lý Thường Gia, cô tưởng nếu Vạn Côn thấy họ đứng cùng một chỗ, sẽ xuất hiện.

Song đến giờ thi đấu, Hà Lệ Chân vẫn không thấy Vạn Côn, chuyện này có phần kỳ lạ.

Sau khi ném xong lần thứ nhất, cô nhắn cho Vạn Côn một tin nhắn, hỏi cậu đang ở đâu vậy. Một lúc sau Vạn Côn mới trả lời.

(Anh có việc phải ra ngoài một lát, buổi tối anh sẽ đến nhà em)

Hà Lệ Chân đứng im một lúc, rồi trả lời (Vâng).

Vạn Côn quay về công trường.

Sau khi chạy hai trăm mét xong, Vạn Côn không phải tham gia hạng mục nào nữa. Mà trận bán kết và chung kết 100m và 200m ngày mai mới diễn ra, cho nên Vạn Côn cuối cùng cũng có chút thời gian quan tâm đến chuyện ở công trường. Cậu gọi điện cho Trần Lộ, Trần Lộ nói mọi chuyện đều ổn. Vạn Côn nghĩ ngợi, quyết định buổi chiều qua đó xem sao.

Màn cửa sổ phải mua bằng lụa mỏng, tuy không nhiều nhưng đốc công Trương nói công ty sẽ không chi cho họ tài chính, chỉ chỉ hỗ trợ dụng cụ lắp ráp, nên Trần Lộ đành phải mua một đồng màn lụa về, chất đầy trong phòng.

Lúc Vạn Côn tới nơi, thấy Trần Lộ dường như đang cãi nhau với hai công nhân khác.

“Anh không thể chỉ nghĩ cho bản thân mình, anh cứ thế thì người khác biết sống sao chứ?”

“Chỉ để một chút thôi mà.”

“Nó vướng đường lắm, anh không thấy chỗ này rất nhỏ à?”

“Vậy cậu nói tôi biết, nhiều đồ thế này thì nên để chỗ nào?”

“Tôi không cần biết anh để chỗ nào. Đừng để cạnh giường của tôi là được.”

Vạn Côn đi qua hỏi Trần Lộ: “Chuyện gì vậy?”

Về mặt Trần Lộ không kiên nhẫn, chỉ vào đồng đồ dưới đất nói: “Bọn họ nói vướng đường, vậy chẳng lẽ phải để ở ngoài à?”

Vạn Côn quay đầu nhìn, nhận ra hai người cãi nhau với Trần Lộ là đồng hương của Vương Lực, lập tức hiểu ra.

Bây giờ là thời gian nghỉ trưa, hai người này lại ở đây, rõ ràng là muốn kiếm chuyện. Lúc này trong phòng chỉ có bốn người. Vạn Côn đi tới, đứng trước mặt hai người kia nói.

“Cho để đồ xí.”

“Đây không phải là vấn đề cho hay không, mà vấn đề bây giờ là nó rất vướng đường, đúng không?” Một người nói, một người khác phụ họa theo: “Đúng vậy, mọi người làm việc cực khổ cả một ngày, về nghỉ còn phải tránh mấy thứ này của các anh, bức mình lắm chứ.”

Trần Lộ nhấn mày: “Vậy các cậu nói phải để ở chỗ nào?”

Người nọ trừng mắt lên: “Tôi không biết, đồ là của các anh, để chỗ nào cũng là do các anh quyết định, dẫu sao chúng ta cũng làm chung một chỗ, các anh không thể làm ảnh hưởng đến người khác được.”

Trần Lộ nhìn chằm chằm người nọ: “Tôi làm ảnh hưởng đến ai?”

Người nọ cũng không chịu thua: “Dù thế nào các anh cũng không được để ở đây!”

“Mày ——”

Trần Lộ tức điên muốn xông lên, Vạn Côn đưa tay ngăn anh ta: “Khoan, dừng.”

Trần Lộ đưa mắt nhìn Vạn Côn, tức giận quay mặt đi. Vạn Côn bước lên trước một bước, nét mặt thản nhiên, đảo mắt nhìn trái nhìn phải, cuối cùng dừng trên mặt người nọ:

“Đừng có mà rồi việc đi gây sự với người khác.”

“Cậu có ý gì? Ai bảo chúng tôi rồi việc đi gây sự?”

“Không phải sao?”

“Con mẹ nó, cậu lặp lại lần nữa xem?”

Vạn Côn nhìn người nọ, không nhanh không chậm, từng câu từng từ, nhẹ nhàng nói: “Ngu ngốc.”

“Mẹ nó ——” Hai người kia lập tức nổi điên.

Lợi nhuận không lồ mà Trần Lộ và Vạn Côn kiếm được từ việc lắp ráp rèm cửa khiến người ta ghen tỵ đến đỏ mắt, thêm vào đó, mối quan hệ giữa Trần Lộ và đám người này không tốt, nên bọn họ thường gây sự mà không cần lý do.

Tuy bọn họ biết Trần Lộ không phải là người dễ chọc, nhưng không nén được bức bối trong lòng, luôn muốn Trần Lộ cũng phải khó chịu như mình.

Hai người này là công nhân lâu năm, thường được phân làm những hạng mục lớn nhất, bọn họ không ngờ, thằng oắt Vạn Côn này vừa mới tới công trường mà đã dám lớn lối như vậy.

Người đứng trước đây Vạn Côn một cái, hất cằm nói: “Muốn đánh nhau hả?”

Trần Lộ muốn xông lên, nhưng Vạn Côn bỗng kéo cổ tay anh ta lại, âm thầm dùng ít lực. Trần Lộ cảm thấy kỳ lạ, nhưng anh ta hiểu, nhất định Vạn Côn đã có tính toán riêng, cho nên cố gắng áp chế lửa giận.

Vạn Côn cười lạnh nhìn bọn họ: “Dù sao, hai người cũng chỉ là hai cái thùng rỗng kêu to mà thôi.”

Lần này đến Trần Lộ cũng phải kinh ngạc, trong ấn tượng của anh ta, từ trước đến giờ Vạn Côn đều không hay nhiều lời mà trực tiếp ra tay, thế nhưng lần này lại mở miệng mắng người khác.

Mặt mày hai công nhân kia đỏ đến mức muốn xuất huyết, bắt đầu ra tay. Vạn Côn không né không tránh, bị người kia đá một phát, người đứng sau cũng vung ra một đấm, Vạn Côn bị bọn họ đánh ngã xuống nền nhà.

“Tao đánh chết mày, mày nói thêm câu nữa xem.”

Trần Lộ sợ ngây người. Lúc này, người bị đè xuống đánh chính là Vạn Côn. Anh ta sững người ba giây mới tỉnh táo lại, cảm một cái ghế bên cạnh giờ lên định đập vào hai người kia.

Nhưng 1 giây trước khi anh ta nện xuống, ánh mắt anh ta chạm phải ánh mắt của Vạn Côn đang nằm dưới đất. Vạn Côn cố gắng che những bộ phận quan trọng trên người, không nói với anh ta một tiếng, nhưng ánh mắt cứng rắn ấy khiến Trần Lộ phải dừng tay lại.

Anh ta cảm thấy Vạn Côn hình như muốn anh ta làm những chuyện khác.

Một ánh sáng chột lóe trong đầu, Trần Lộ chạy ra khỏi phòng, nhưng không hề gọi người, mà gọi điện báo cảnh sát.

Khi xe cảnh sát tới, mấy quần đóc đều bị kinh động. Đóc công Trương vội vã lao vào trong phòng, chỉ thấy Vạn Côn nằm trên đất, đứng bên cạnh là hai công nhân mờ mịt không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Đóc công Trương tức giận quát lớn: “Mấy người đang làm gì vậy hả?”

Cảnh sát đi vào, hỏi: “Xin hỏi một chút, đã xảy ra chuyện gì?”

Bốn người, thêm đóc công Trương và một chuyên viên nhân sự của công trường, đều theo cảnh sát đi ra ngoài.

Trên xe, cảnh sát luôn hỏi Vạn Côn có chịu được không, có muốn đi bệnh viện trước hay không, nhưng Vạn Côn nói cậu ta không sao.

Đến Cục Cảnh sát, mọi chuyện trở nên đơn giản, Vạn Côn và Trần Lộ đương nhiên nói thật. Hai công nhân kia cảm thấy chuyện này quá mức hoang đường, nhất quyết không chịu thừa nhận.

“Chúng tôi không làm gì cậu ta cả!”

Cảnh sát đập bàn: “Không làm gì? Vậy mấy vết thương trên người cậu ta từ đâu mà ra? Tự mình đánh mình chắc?”

Hai người công nhân hết cách, bèn nói thật, kể lại những lời Vạn Côn đã mắng bọn họ.

“Không ai có thể nhìn được đầu đồng chí cảnh sát à!”

“Mắng anh vài câu anh đã đánh người, nếu nói thêm mấy câu nữa, có phải anh sẽ giết người hay không?”

Sau khi thăm vấn hơn hai giờ, cảnh sát hỏi Vạn Côn: “Muốn giải quyết công khai hay giải quyết riêng?”

Quản đốc Trương nhanh chóng lên tiếng: “Giải quyết riêng, giải quyết riêng.”

Vạn Côn thấp giọng nói: “Tôi thế nào cũng được.”

“Vậy mấy người tự thương lượng đi.”

Cảnh sát đi rồi, chỉ còn lại vài người trong phòng, Quản đốc Trương đứng lên, nói với bọn họ: “Mấy người nhìn đi, nhìn đi. Mới không để ý một lúc đã náo loạn tới mức phải đến Cục Cảnh sát rồi. Tôi nói cho mấy người biết, mấy người tốt nhất là dùng tiền âm thầm giải quyết chuyện này cho tôi. Hôm nay, nếu mấy người để cảnh sát lập án, vậy ngày mai mấy người cũng đừng đi làm nữa.”

Nhắc tới tiền, hai bên đều im lặng. Hai công nhân kia nói với Vạn Côn: “Dù sao cậu cũng không bị thương nặng lắm, đừng không biết xấu hổ mà tố giác người khác.”

Vạn Côn nhìn người đó một cái, nói: ” Muốn công bằng? Vậy thì cứ giải quyết theo luật đi.”

“Mày ——” Hai công nhân đưa mắt nhìn quản đốc Trương.

Trương Công trừng Vạn Côn: “Cậu đừng càn quấy!”

Chuyên viên nhân sự bên cạnh đứng ra, nói: “Tôi nói các anh nghe, bây giờ Huy Vạn đang là công trình được thành phố đánh giá xuất sắc. Ông chủ sắp tới đây rồi, tuyệt đối không thể vì nhỏ mất lớn, nếu như các anh không để ý đến mặt mũi của ông ấy, vậy các anh cùng nhau thu dọn đồ đạc cuốn xéo luôn đi.”

Trần Lộ có phần không nhìn được, nhìn Vạn Côn, cắn răng, cố gắng đè nén cảm xúc trong lòng.

Vạn Côn: “Chúng tôi không liên quan.”

Cậu lấy một chiếc điện thoại di động từ trong túi ra, bấm bấm vài phím, bật một đoạn ghi âm, là đoạn ghi âm từ lúc bọn họ bắt đầu cãi nhau cho đến lúc đánh nhau.

Nghe xong, mọi người đều hiểu rõ vấn đề.

Bên trong không có giọng của Vạn Côn, thỉnh thoảng mới có vài câu của Trần Lộ xen vào, còn lại đều là giọng của hai người kia.

Lúc đó Vạn Côn không mở miệng ư? Đương nhiên là có, nhưng giọng của cậu rất nhỏ, nó đã bị lẫn vào trong tiếng hô to của hai người kia rồi.

“Mày ——” Hai công nhân kia giận run người: “Thằng ch* chết! Mày —— mẹ nó thâm hiểm, mày thật thâm hiểm!”

Vạn Côn không nói gì, cắt điện thoại đi.

Đến một đường lui cũng không có, hai người công nhân kia nhìn nhau, đắn đo một phút, cuối cùng chỉ có thể mắng: “F**k, f**k f**k f**k, giải quyết riêng. Mày muốn bao nhiêu?”

Trần Lộ âm thầm thở phào.

Tay trái Vạn Côn vẫn đỡ tay phải, tựa đầu vào tường nói: “Tôi không cần nhiều, một vạn.”

Tất cả mọi người đều kinh ngạc.

Một vạn, để giải quyết riêng một vụ đánh người, đây thật là giá quá hời cho bọn họ. Hai người công nhân đó tuy rằng không vui, nhưng cái này giá cũng tương đối chấp nhận được, gật đầu đồng ý.

Vạn Côn ôm cánh tay đứng lên: “Hai người chuyển tiền vào tài khoản của tôi. Đốc công Trương biết số tài khoản. Tôi còn có việc. Tôi đi trước.”

Lúc cậu đi ngang qua Trương Công, hơi ngừng lại một lát, chân thành nói: “Làm phiền anh rồi.”

Trương Kiến Thiết bối rối nhìn bóng dáng Vạn Côn và Trần Lộ rời đi.

Hai người công nhân lại bắt đầu chửi: “Con mẹ nó, tâm cơ thật quá sâu.”

Độc công Trương quay đầu, nhìn hai công nhân phạm lỗi ngồi trong góc tường. Công trường họ không lớn, phe phái tranh giành lợi ích gay gắt, gã vốn ghét người của Ngô Lập Quyền từ lâu, nay thấy người của mình khiến cho họ tức mà không làm gì được, trong lòng có phần đắc ý.

“Nhìn thấy chưa, tôi nói các anh rồi, làm việc thì lười biếng, ăn thì nhiều hơn người khác, có đảng hoàng hơn chút cũng không được hả? Aiz, Mỗi lần gây chuyện đều là các anh, lần này thì tốt rồi, giảm phải hòn đá cứng.”

Trần Lộ đi theo Vạn Côn ra ngoài.

“Sao cậu đòi ít tiền thế?”

Vạn Côn đứng bên ngoài một lúc, trời đã chạng vạng tối. Giọng cậu hơi trầm trầm: “Muốn nhiều hơn cũng không được, không thể kéo dài đến sang năm, với giá này có thể trả ngay lập tức.”

Trần Lộ nhìn cậu: “Khoan hãy nói, để tôi đưa cậu tới bệnh viện trước.”

Vạn Côn không từ chối. Trần Lộ đón một chiếc xe, đến bệnh viện gần đó kiểm tra. Trên người cậu ta có vài chỗ bầm tím, bị gãy khuỷu tay phải.

“Mẹ nó!” Trần Lộ không nhịn được mắng: “Cậu nhìn mà xem, với tình trạng này, cậu cũng phải tốn ít nhất sáu ngàn đấy, đúng là bị đánh một trận oan uổng mà.”

Vạn Côn bôi thuốc xong, cánh tay cũng đã được cố định lại, cả người mới mệt, ngồi trên ghế bệnh viện, nhắm mắt dưỡng thần.

“Tôi đòi tiền...” Vạn Côn chậm rãi nói: “Tháng này, tháng sau, hơn sáu ngàn là đủ.”

Trần Lộ cảm thấy dường như Vạn Côn đã không còn tỉnh táo nữa: “Cậu nói gì thế?”

Vạn Côn không trả lời.

“Có điều...” Trần Lộ nói: “Cậu ác thật đấy, ác với người khác, cũng ác với chính mình.”

Vạn Côn đứng lên: “Đi thôi.”

“Không phải lát nữa còn phải truyền nước à, cậu muốn đi đâu?”

Vạn Côn đã đi ra ngoài, khó chịu lưu lại một câu: “Tôi muốn hút thuốc!”

Ra khỏi phòng bệnh, Vạn Côn đứng trong sân bệnh viện, hút một điếu thuốc, Trần Lộ vẫn đi theo.

“Cậu bị đánh như vậy mà vẫn có thể ghi âm được hả? Trước đây tôi chưa từng thấy qua chiêu này.”

“Chưa từng thấy vậy thì học đi.”

Trần Lộ nói đùa: “Tâm cơ cậu sâu như vậy, buổi tối ngủ được hả, gió có thể thổi vào không?”

Vạn Côn quay đầu: “Cút đi.”

“Nói thật, nếu bọn họ không trả tiền, cậu định giải quyết thế nào?”

Vạn Côn rít một hơi, thổi khói thuốc bay bay.

“Động tay động chân trên bệnh án, khiến bọn họ ngồi tù một năm.”

“...”

Trần Lộ trầm mặc một lúc, Vạn Côn cũng không nói gì, một điếu thuốc nhanh chóng cháy hết.

Đêm rất lạnh.

“Vạn Côn...” Trần Lộ nói: “Có đôi khi tôi cảm thấy cậu là người có thể nhẫn, có đôi khi lại cảm thấy lòng dạ cậu thật là hẹp hòi. Trước giờ tôi vẫn luôn cho rằng cậu là một đứa trẻ choai choai, miệng nói ba hoa chích choè, nhưng lại không biết làm gì. Nhưng hôm nay, tôi lại cảm thấy, cậu là người rất có tâm cơ.”

Vạn Côn quay đầu, bên cạnh cậu có một biển hiệu thật lớn, phía trên là tên bệnh viện, còn có một dấu Thập tự màu đỏ, sau lưng cậu là một con đường, ven đường có cột đèn màu cam, cho thấy đây là đường chính, trên đường ngựa xe như nước.

“Với tôi, chỉ có hai loại người.” Vạn Côn cầm điều thuốc chỉ chỉ vào mình: “Tôi”, rồi lại chỉ chỉ phía đối diện bên kia đường: “Và họ.”

“Với tôi, tôi sẽ không làm chuyện có lỗi với chính mình. Còn với họ, tôi không quan tâm.” Cậu nói xong, bỗng nhiên chuyển mắt nhìn Trần Lộ: “Anh có tin vào số phận không?”

‘Số phận’, đối với anh ta mà nói, là một khái niệm quá mức mơ hồ, Trần Lộ suy nghĩ một lát, trả lời: “Không tin.”

“Tôi tin.” Giọng Vạn Côn rất bình thường, nhưng khi vào tai Trần Lộ, anh ta lại thấy những lời ấy thật sự chân thành. “Trước kia tôi cũng có thể cố gắng làm mọi thứ, nhưng tôi không làm, bởi vì tôi không biết cố gắng để làm gì cả.”

“Vậy bây giờ cậu đã biết?”

“Đúng vậy.”

Đây là một đoạn đối thoại không đầu không cuối, lưu loát ngắn gọn, không có một câu dư thừa. Nghe giống như không thể diễn đạt đầy đủ ý nghĩa, lạc đề, nhưng Trần Lộ luôn cảm thấy, hình như tất cả vấn đề về Vạn Côn, đều đã có đáp án.

Bạn đang đọc truyện *Sinh Thời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 45

Khoảng bốn giờ cùng ngày, Lý Thường Gia muốn rủ Hà Lệ Chân ăn cơm tối, nhưng Hà Lệ Chân từ chối vì có việc, phải về trước.

Hà Lệ Chân mặc đồ thể thao, vừa rời trường liền tới thẳng siêu thị, mua một đồng thức ăn, sau đó đem về nhà, rồi lại chạy ra chợ mua một đồng rau củ, đến về nhà thì hai chân như muốn rụng cả ra. Hôm nay tuy rất mệt mỏi, nhưng Hà Lệ Chân lại thấy rất có tinh thần, về đến nhà, cô nhìn đồng hồ, đã chạng vạng, cô liền thay quần áo, rửa rau nấu cơm.

Cô hầm một nồi canh xương, sợ không kịp nên cô vội vàng nấu, nhưng đợi đến tám rưỡi, ngay cả những món phức tạp nhất cô cũng đã làm xong, thế mà Vạn Côn vẫn chưa trở về.

Hà Lệ Chân rảnh rồi, đeo tạp dề ngồi xuống bàn, lấy điện thoại di động ra, trên màn hình không có thông báo nào cả.

Cô biết Vạn Côn đến công trường, thăm nghĩ có lẽ cậu ấy đang bận, cho nên điện thoại cầm lên rồi lại đặt xuống.

Đợi đến chín giờ, Hà Lệ Chân rốt cuộc không nhịn được nữa, vừa định gọi điện thì bỗng có tiếng động vang bên ngoài cửa.

Vạn Côn vẫn chưa gõ cửa, vẫn chưa lên tiếng gọi, nhưng Hà Lệ Chân như có trực giác, buông điện thoại xuống, đi ra mở cửa.

Bên ngoài trời đã tối thui, vừa mở cửa, một luồng không khí khô hanh lùa vào, Hà Lệ Chân mới đầu không chú ý lắm, đến khi Vạn Côn bước vào mới phát hiện vết thương trên người cậu. Mới trải qua một buổi chiều mà cứ như chiến sĩ vừa ra chiến trường khốc liệt, cằm và cổ bầm tím, khuỷu tay phải bó thạch cao, còn có dây đỡ đung đưa trước ngực.

Hà Lệ Chân sốc toàn tập.

“Anh...” Cô gần như không biết phải nói làm sao: “Anh sao lại...” Trên mặt Vạn Côn có vài chỗ bầm tím, trông cậu có vẻ mệt mỏi, nhưng sắc mặt rất thoải mái, thậm chí còn cười với Hà Lệ Chân: “Anh chưa kịp soi gương, không đến mức hủy dung chứ?”

Giờ Hà Lệ Chân mới nhớ phải nói gì.

“Anh đã xảy ra chuyện gì vậy?”

Vạn Côn dùng tay trái đóng cửa: “Chuyện gì là chuyện gì?”

Hà Lệ Chân trừng cậu: “Anh á, Sao lại ra nông nỗi này! ?”

Vạn Côn đóng chặt cửa, quay đầu, nhìn Hà Lệ Chân, cô vẫn mang chiếc tạp dề màu vàng nhạt, giống lúc trước.

Vạn Côn khẽ cười: “Sao thế, trừng cái gì, muốn trừng thùng anh sao?” Cậu giơ tay trái, sờ sờ đầu Hà Lệ Chân: “Nấu cơm xong chưa?”

Hà Lệ Chân lùi lại một bước, cau mày nhìn Vạn Côn: “Anh đừng chuyển chủ đề, anh làm sao vậy? Mới một buổi chiều, anh đã đi đâu? anh đi đánh nhau sao?”

Vạn Côn đứng giữa phòng khách, khăn khăn nói: “Anh rất đói ...”

Hà Lệ Chân hít thở sâu, khuôn mặt vì nín nhịn mà đỏ bừng: “Anh —— ”

Khổ nỗi Vạn Côn vẫn trung bộ dạng anh đây không sao cả, còn có sức để làm nũng với cô: “Rất đói đó ...”

Lửa giận Hà Lệ Chân vẫn chưa nguôi ngoai, cô lấy bát đĩa ra, đặt mạnh xuống bàn: “Ăn ăn ăn! Anh ăn chết luôn đi.”

Vạn Côn ngoan ngoãn ngồi xuống ghế, ngửa đầu nói: “Cho anh thìa đi, tay trái anh không dùng thìa được.”

“Nói cho em biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì!”

“Không có chuyện gì cả.”

“Vạn Côn.”

Tay trái Vạn Côn ôm cái bát, nghiêng đầu nhìn cô, nói: “Gặp chút chuyện, em đừng lo, đã giải quyết xong rồi.”

Hà Lệ Chân nghiêm túc nhìn cậu: “Anh lại đánh nhau.”

Vạn Côn chỉ chỉ cánh tay bó bột của mình, nói: “Là bị đánh.”

“Anh nói rõ ràng xem”

“Trong công trường có người tìm bạn anh gây sự, anh nói giúp vài câu, người ta không thích thế là đánh anh.”

Hà Lệ Chân vẫn chưa tin: “Sao chỉ nói vài câu mà tới mức đánh anh được, trong công trường không có ai chú ý sao, không có người phụ trách sao, ai cho phép các anh ẩu đả hả?” Hà Lệ Chân nhìn cánh tay bó bột, hốc mắt đỏ hoe, không rõ là vì tức hay vì đau lòng: “Đây đâu phải là đánh bình thường, ra tay sao mà nặng vậy.”

Vạn Côn nói: “Cũng không nặng lắm”

Kỳ thật đêm nay trước khi quay lại Vạn Côn đã có ý nghĩ muốn Hà Lệ Chân vì cậu mà đau lòng một chút, như thế cậu có thể chiếm chút tiện nghi. Nhưng khi nhìn thấy một bàn đầy đồ ăn, nhìn cô vẫn chưa tháo tạp dề xuống, nhìn khuôn mặt lộ rõ vẻ mệt mỏi thì cậu không dám làm cô buồn thêm nữa.

“Anh thật sự không sao cả.” Vạn Côn nói: “Cánh tay chỉ là chuyện ngoài ý muốn thôi.”

Hà Lệ Chân bỗng đứng dậy, vừa cời tạp dề vừa nói: “Không được, em phải đi gặp người phụ trách của các anh, em phải hỏi cho rõ ràng, em không tin lời anh nói.”

Vạn Côn giữ chặt cổ tay Hà Lệ Chân, phát hiện cổ tay cô đang run rẩy, Vạn Côn nói: “Thật sự không có chuyện gì, anh đã xử lý xong cả rồi.”

“Anh xử lý xong cả rồi? Anh xử lý thế nào?” Hà Lệ Chân dường như muốn cãi nhau: “Cái mà anh là xử lý có phải là đánh lại không? Sao lúc nào anh cũng như vậy, ở nhà đánh, lên trường đánh, bây giờ đến công trường cũng đánh.” Cô nói xong, dùng tay lay lay bả vai Vạn Côn: “Anh nói cho em biết, có phải anh dư sức không có chỗ sử dụng, hay anh cảm thấy mình mạng lớn, anh ý vào thân thể cường tráng mà coi thường thân thể bản thân hay không?”

Vạn Côn im lặng nghe Hà Lệ Chân mắng, Hà Lệ Chân mắng xong, trong phòng yên tĩnh, Vạn Côn quay đầu nhìn cô.

“Mắng xong rồi?”

Đã lâu Hà Lệ Chân không lớn tiếng kêu gào như vậy, gào xong cô bỗng có cảm giác không giống thật, cô nhìn Vạn Côn, nói không ra lời.

Vạn Côn đặt bát đĩa trước mặt Hà Lệ Chân: “Mắng xong rồi thì tới đây ăn cơm đi.” Tay trái của cậu dường như không được linh hoạt lắm, một cây chiếc đĩa lăn xuống bàn, cậu vội đề lại, nhặt bỏ lên trên. “Hôm nay em mệt rồi.” Vạn Côn không nhanh không chậm nói: “Mắng người cũng không có sức, ăn nhiều cơm vào, rồi cho em massage thoải mái.”

“Em không nể anh.”

”Được rồi, vậy cơm nước xong rồi nói chuyện.”

Hà Lệ Chân vẫn đứng bên cạnh, Vạn Côn ngồi trên ghế nhìn cô, như có mảy may: “Đến đây.”

Hà Lệ Chân hết cách với cậu.

Cô đến cạnh bàn, ngồi xuống, Vạn Côn nói: “Vậy mới ngoan, thành tích thi đấu buổi chiều thế nào?”

Hà Lệ Chân buông đũa, sắc mặt trầm xuống: “Anh đang trêu con nít đấy à?”

“Anh đâu có.” Vạn Côn cầm thìa múc canh, bên trong có cục xương hầm, Vạn Côn muốn vớt ra ăn, nhưng tay trái không thuận lắm, cậu nghiêng đầu, nhìn Hà Lệ Chân đang hằm hằm bên cạnh: “Giúp anh một tay với, anh rất muốn ăn nó.”

Hà Lệ Chân dùng đũa giúp cậu gắp cục xương ra, đặt vào bát Vạn Côn. Vạn Côn cũng chẳng thèm giữ hình tượng, lập tức ăn lấy cần đề.

Hà Lệ Chân ngồi yên bên cạnh, không nói gì, không động gì, thậm chí một biểu cảm cũng không có.

Vạn Côn đang ăn ăn, bỗng dừng ngừng lại.

Hai người đều trầm mặc, căn phòng im ắng đến đáng sợ.

Vạn Côn buông thìa, giọng nói có chút khàn khàn.

“Anh xin lỗi.”

“Em không muốn nghe anh xin lỗi.” Hà Lệ Chân nói: “Anh nói cho em biết, đã xảy ra chuyện gì?”

“Như anh vừa nói đó thôi.”

“Anh nói dối.” Hà Lệ Chân nhìn vào mắt Vạn Côn: “Cho dù anh không nói dối, thì anh cũng chưa nói hết toàn bộ.”

“Em rất hiểu anh.” Khuôn mặt Vạn Côn không giấu được nét mệt mỏi, nhưng lúc này khóe miệng cậu vẫn cong lên.

“Nếu em hiểu anh.” Vạn Côn nâng mắt, nhìn Hà Lệ Chân: “Thì em phải biết là anh sẽ không nói.”

“Anh —— ”

Cậu nói đúng, cô hiểu cậu.

Hà Lệ Chân gục đầu xuống, Vạn Côn nhận ra rằng cô đã buông tha, vì thế thả lỏng, cúi đầu ăn tiếp.

“Anh không muốn nói thì em không bức anh nữa.” Hà Lệ Chân cầm bát đũa, nhìn bàn ăn thịnh soạn, tuy đói cả một buổi chiều nhưng giờ cô chả có hứng thú muốn ăn.

“Nhưng đánh nhau không bao giờ có thể giải quyết được tận gốc vấn đề, bây giờ anh thấy cơ thể mình khỏe, cảm thấy anh đánh chẳng thua ai, lợi hại thế nào, nhưng cơ thể con người rất yếu ớt, đến lúc anh nhận ra thì khi đó đã quá trễ rồi.”

“Anh biết.” Vạn Côn quay đầu, nói Hà Lệ Chân: “Những điều em nói anh đều biết.”

Hà Lệ Chân nhìn cậu, nhìn khóe miệng cậu bị rách một miếng, vẫn còn dính chút máu.

Vạn Côn giữ chặt bàn tay đang cầm đũa của Hà Lệ Chân: “Lần này thật sự là ngoài ý muốn, anh sẽ không đánh nhau nữa.”

Hà Lệ Chân nhướn mày.

“Trừ phi người khác nhảy lên đầu anh trước.”

Hà Lệ Chân cúi đầu, đặt đũa xuống: “Em rất sợ anh đi nhầm đường.”

“Anh đã đi rồi.”

Hà Lệ Chân ngẩng đầu, Vạn Côn chống cánh tay lăn lộn lên bàn, nghiêng đầu cười: “Sau đó lại đi về.”

Cậu mỉm cười đầy tình ý, Hà Lệ Chân biết, cô biết cậu nói dối, biết cậu có rất nhiều chuyện giấu cô, nhưng mặc kệ cô đe dọa, ép hỏi, cậu đều không nói.

Hà Lệ Chân thấy đáng lẽ cô nên nổi giận, nhưng nhìn bộ dạng của cậu, cô lại bật cười.

“Vạn Côn, anh thật sự có thể khiến người ta tức chết mất.”

Vạn Côn cười toe toét, cậu kéo tay cô, dùng chút lực, kéo Hà Lệ Chân lại gần, rồi thăm dò, hôn một cái thật mạnh vào cổ cô.

“Anh như thế mà vẫn có người thích anh đấy.”

Hà Lệ Chân nhin không được đập cậu một cú, ai biết Vạn Côn phản ứng nhanh lẹ, dang chân ra, kẹp chặt Hà Lệ Chân vào giữa hai chân, cô làm thế nào cũng không thoát ra được.

“Anh...” Hà Lệ Chân sôi máu: “Anh không biết xấu hổ.”

Chân Vạn Côn dùng thêm chút lực, nhưng trên mặt vẫn tỏ ra như không, nhàn nhã thoải mái nói: “Em vẫn chưa thấy lúc anh không biết xấu hổ đâu.”

Hà Lệ Chân không đùa với cậu nữa, nghiêm túc hỏi: “Anh đã tới bệnh viện chưa?”

Vạn Côn lắc lắc cánh tay bó bột của mình: “Chẳng lẽ tự anh bó à.”

“Nghiêm trọng không?”

“Không nghiêm trọng lắm, hơi rạn chút thôi.”

“VẬY...” Hà Lệ Chân còn có rất nhiều câu hỏi, nhưng quan tâm nhiều sẽ loạn, đến lúc cần lại chẳng biết hỏi gì.

Vạn Côn ăn xong thì nói: “Anh đi rửa mặt.” Ở bệnh viện cậu có uống vài viên thuốc, bây giờ mệt mỏi rã rời, muốn đi rửa mặt cho tỉnh táo, Hà Lệ Chân thấy vậy bèn nói: “Rửa đi, xong đêm nay nghỉ tạm ở đây một đêm luôn.”

Vạn Côn chân trái đá chân phải, suýt chút nữa thì ngã đập mặt, cậu quay đầu: “Em nói gì! ?”

“Anh đừng nghĩ vậy!” Hà Lệ Chân cau mày, có điều cô không biết hiện tại mặt cô cũng đang bở bưng: “Anh ra thế này rồi tới công trường ngủ hả, giờ muộn rồi, anh ngủ tạm một đêm, mai rồi tính tiếp.”

Bánh từ trên trời rơi xuống, Vạn Côn ngây ngốc bước vào nhà vệ sinh.

Hôm nay những màn đánh nhau, những cảm xúc lên rồi lại xuống, đến bây giờ, tất cả đều hóa thành một làn khói trắng, chuyển động vòng quanh trong đầu cậu, cuối cùng ngưng tụ thành một cái quần lót trắng nho nhỏ.

Vạn Côn đứng trước bồn rửa tay, nhìn kỹ mình trong gương, cảm thấy tuy rằng bầm tím mấy chỗ, nhưng vẫn đẹp trai, chắc không ảnh hưởng gì. Cậu còn cời quần jean, nhìn bên trong.

Hay lắm, cậu mặc một cái quần màu xám, rất xứng với cô.

Vạn Côn tâm ý viên mãn, mọi đau đớn đều ném lên tận chín tầng mây, không muốn chờ đợi nữa, cậu bèn dùng tay còn lại cời áo ra, thư giãn ra gân cốt một chút, rồi sải bước đi ra ngoài.

Sau đó cậu thấy Hà Lệ Chân đang làm gì đó trên sô pha trong phòng khách.

Lập tức cậu có một loại dự cảm xấu.

“Em đang làm gì đó?”

Hà Lệ Chân quay đầu, nhìn thấy Vạn Côn nửa trên để trần, trong lòng cô không khỏi căng thẳng, vội quay sang hướng khác.

“Không làm gì cả, chuẩn bị chăn, tối ngủ.”

Dự cảm trở thành sự thật, Vạn Côn không cam lòng, nhưng vẫn muốn cố gắng, ra về tội nghiệp nói: “Anh thành ra thế này rồi mà em còn bắt anh ngủ sô pha ư?!”

Hà Lệ Chân đáp: “Không phải cho anh ngủ, là em ngủ. anh vào phòng nghỉ ngơi đi.”

Vạn Côn đứng im một lúc, sau đó thở dài: “Thôi, em vào phòng đi.”

“Không được, anh —— ”

“Nếu không anh bỏ đi bây giờ.”

Hà Lệ Chân bị Vạn Côn kéo về phòng, sau đó cậu còn thuận tay đóng cửa lại. Hà Lệ Chân nhìn cánh cửa một lúc, rồi quay đầu đi rửa mặt.

Vạn Côn nghe âm thanh tắm rửa ở bên trong, nằm trên sô pha, chân dài gác lên vai ghế.

Đùa sao, cửa không khóa, ông đây có chân, đêm còn dài, cơ hội còn nhiều.

Miệng Vạn Côn cười tươi rói, chỉ thiếu nước ngâm nga hát lên nữa thôi.

Bạn đang đọc truyện *Sinh Thời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 46

Hà Lệ Chân tắm rửa xong liền thay một bộ quần áo khác đi ra. Cô vừa lau tóc vừa nói: “Cánh tay của anh có thể chạm vào nước không ? Một mẻ cả một ngày rồi cũng phải tắm rửa một cái chứ!.”

Vạn Côn thoáng nghĩ ngợi, nếu bình thường cậu một như vậy rồi, chắc chắn sẽ không đi tắm, nhưng hôm nay là tình huống đặc biệt.

Vạn Côn nhìn Hà Lệ Chân mở tủ lạnh lấy sữa chua. Quần áo của cô chỉ là bộ đồ mặc ở nhà đơn giản, cũng màu vàng nhạt như màu tạp dề, có lẽ là vì vừa mới tắm rửa xong, da Hà Lệ Chân có vẻ trắng trẻo hơn một chút. Vạn Côn bị tác dụng tâm lý quấy phá, cậu cảm thấy khuôn mặt trước kia nhìn rất bình thường phổ thông, giờ đây được ánh đèn tủ lạnh chiếu sáng lại lộ ra vài phần quyến rũ.

“Anh cũng đi tắm đây.” Vạn Côn nói.

Hà Lệ Chân đóng cửa tủ lạnh lại: “Tay anh không sao chứ ? Để em giúp anh lấy màng nilon bọc thức ăn để băng lại, lúc tắm anh cố gắng đừng chạm vào nước.”

“Không cần phiền phức như thế.” Vạn Côn đi vào phòng tắm: “Sẽ không bị dính nước đâu.”

Hà Lệ Chân vẫn không yên lòng, dặn vói theo từ phía sau: “Cẩn thận chút, đừng chạm vào nước!”

Vạn Côn đi vào toilet, trong phòng vẫn còn lưu lại hương sữa tắm và mùi dầu gội đầu, cậu nhìn hai bên, hơi nước trên gương vẫn chưa tan hết, cậu đưa tay lau qua một cái, nhìn thấy ánh mắt của mình.

Thật mềm mại.

Thật sự quá mềm mại.

Vạn Côn nghĩ rằng, người con gái này, gian phòng này, thậm chí toàn bộ căn phòng này đều quá mềm mại, vượt xa nhận thức của cậu, mềm mại đến mức khiến cậu cảm thấy như mình đã hóa thành một đồng bùn, không thể nào lấy ra nổi một chút sức lực.

Cậu đứng chân trần dưới vòi tắm hoa sen, lòng bàn chân dính một sợi tóc dài, hơi ngứa ngứa. Cậu nghiêng nửa người phải ra ngoài, bật vòi sen, vò tóc vài cái rồi lau mặt.

Hà Lệ Chân vẫn đang thu dọn phòng bếp ở bên ngoài, Vạn Côn tắm vèo một phát rồi đi ra, Hà Lệ Chân quay đầu, nhìn thấy băng vải trên cánh tay cậu đã ướt sũng.

“Sao anh vẫn làm ướt thế?.”

“Bên trong không sao cả.”

“Làm sao anh biết bên trong không sao cả?” Hà Lệ Chân vào phòng, cầm một cái máy sấy ra: “Anh ngồi trên sofa, tự mình sấy đi.”

“Em sấy cho anh.”

Hà Lệ Chân cắm dây điện xong, khi quay đầu lại, Vạn Côn đã lười biếng nằm trên ghế sofa. Cậu vẫn để thân trần, phơi bụng dưới ánh đèn huỳnh quang.

Hà Lệ Chân nhìn một lát rồi ném máy sấy qua, Vạn Côn tuy không dự đoán được, nhưng cũng may thân thủ phản ứng nhanh nhẹn, lúng túng chút ít rồi đón được. Cậu ngược cổ nhìn Hà Lệ Chân: “Sao em lại ném anh?.”

Hà Lệ Chân không thêm đề ý đến cậu, xoay người tiếp tục làm việc. Vạn Côn bị cho ra rìa, bĩu môi, ngồi phía sau sấy khô cánh tay.

Đội Hà Lệ Chân dọn dẹp xong, Vạn Côn cũng đã sấy xong.

“Nghỉ ngơi sớm một chút đi.” Hà Lệ Chân nói: “Hôm nay anh bị dày dọa thành như vậy, chắc cũng rất mệt rồi.”

Vạn Côn đặt máy sấy qua một bên: “Ừ.”

“Vậy...” Hà Lệ Chân bỗng nhiên cảm thấy trong tình huống hiện tại, nói gì đều khó tránh khỏi xấu hổ, cô cúi đầu, thuận miệng nói một câu: “Ngủ ngon.”

“Ngủ ngon.”

Hà Lệ Chân quay về phòng, đóng cửa lại. Vạn Côn ngồi trên sofa, trên người là một cái chăn Hà Lệ Chân để lại cho anh.

Một tiếng tách khê, đèn trong phòng vụt tắt.

Bỗng nhiên tối tăm, bỗng nhiên im lặng, Vạn Côn cảm thấy hô hấp của mình cũng nhẹ theo.

Cậu lấy di động trong túi quần ra xem giờ.

Sắp mười một giờ .

Di động còn thừa lại hai vạch pin, Vạn Côn rảnh rỗi nhàm chán, điều chỉnh điện thoại sang chế độ im lặng, tìm một trò chơi nằm chơi.

Pin dùng hết rất nhanh.

Vạn Côn vẫn chơi cho đến khi di động nhắc nhở tắt máy, cuối cùng cậu nhìn thoáng qua thời gian, một giờ sáng.

Cậu ngừng thở, trong phòng rất yên tĩnh.

Giờ đây không còn điện thoại nghịch ngợi, Vạn Côn cảm thấy tâm tư của mình bay lên càng không có giới hạn. Những hình ảnh hoạt sắc sinh hương trong đầu cậu cứ bay qua bay lại, hơn nữa còn phát triển không ngừng.

Khó chịu suốt mười phút đồng hồ, cậu rốt cuộc không nhịn được nữa .

Vạn Côn rón rén vén chăn lên, vì sợ gây ra tiếng động nên dép cũng không đi, khom lưng xuống giống như động vật sống về đêm, lặng lẽ đi đến cửa phòng.

Cậu đặt tay lên nắm cửa, hít sâu một cái, sau đó áp tai vào cánh cửa.

Trong phòng không có một chút tiếng động.

Tay Vạn Côn vẫn đặt lên nắm cửa, muốn ấn mà không dám ấn, muốn mở mà không dám mở.

Túng quẫn như con cún.

Cậu cắn răng một cái, thầm mắng chính mình vài câu trong lòng, sau đó ấn nắm cửa xuống, nhẹ nhàng đẩy cửa ra.

Cậu vừa đẩy vừa khen ngợi, cái cửa này chất lượng không tệ, một chút âm thanh cũng không có.

Trong phòng tối đen, nhưng mắt Vạn Côn đã thích ứng với bóng tối, trong cái tình cảnh giờ bàn tay không thấy năm ngón này mà thấy được hình dáng của chiếc giường, dĩ nhiên, còn có người nằm trên giường.

Cái chăn bông hơi phồng lên, dường như Hà Lệ Chân vừa nghiêng người, chỗ chăn ở giữa hơi nhô cao, hai bên mép buông xuống, giống như một gợn sóng nhỏ.

Trái tim Vạn Côn đập thình thịch, đến nước này, sự kích động đã vượt khỏi nỗi khản trương, cậu lần mò đi từ cửa vào, sờ soạng được chân giường của Hà Lệ Chân.

Khi tay của Vạn Côn chạm tới mép giường, cậu chỉ cảm thấy chất vải lạnh lạnh, mới sờ một chút đã khiến cho người ta cảm thấy mơ màng vô hạn.

Nếu như nằm ngủ trên đó thì còn có cảm giác gì nữa nhỉ.

Vạn Côn vì ý nghĩ của mình mà cười toe toét.

Đèn bật sáng .

Nụ cười ngây ngô của Vạn Côn còn chưa kịp khép lại.

Hà Lệ Chân không nói gì, cô xoay người, một bàn tay vẫn đặt trên công tắc đèn bàn ở tủ đầu giường.

Vạn Côn lập tức thấy như có một thùng nước lạnh tưới xuống đầu, ngay cả răng cũng tê rần.

Thoạt nhìn Hà Lệ Chân cũng không giống như vừa tỉnh lại trong giấc ngủ, hình như cô không ngủ được. Vì sao cô lại không ngủ? Vấn đề này nhanh chóng lướt qua trong đầu Vạn Côn, sau đó cậu liền cảm thấy rằng mình càng tê hơn.

“Anh làm gì thế ?” Hà Lệ Chân thân nhiên nói.

Sau khi Hà Lệ Chân mở miệng, bầu không khí cũng không căng thẳng lắm. Vạn Côn há miệng thờ dốc, Hà Lệ Chân kiên nhẫn chờ đợi.

“Anh mộng du.” Vạn Côn đã từng nói dối vô số lần, nhưng lần này lại khiến cậu không khỏi đỏ mặt.

Hà Lệ Chân im lặng một chút, nói: “Đúng là cái gì anh cũng có thể nói ra miệng nhỉ.”

Vạn Côn không đáp lời, cậu rũ mắt, lúc thì nhìn cái giường, lúc thì nhìn sàn nhà.

“Vậy anh mộng du xong chưa, quay về được chưa ?”

Vạn Côn vẫn không nói chuyện, cũng không nhìn Hà Lệ Chân, chỉ âm ừ một tiếng, nhưng bàn tay vẫn bám lấy thành giường. Ánh mắt của Hà Lệ Chân dừng ở bàn tay ai đó, cô nói: “Sao vẫn còn đặt ở đó ?”

Vạn Côn: “Bị dính rồi.”

“...”

Vạn Côn rút cuộc cũng ngẩng đầu, khuôn mặt không biết xấu hổ tươi cười trở lại, cậu nhìn thẳng vào Hà Lệ Chân, khiến Hà Lệ Chân bối rối phải chuyển tầm mắt sang chỗ khác.

“Mau trở về đi.” Hà Lệ Chân khẽ nói.

“Không.”

Vạn Côn chậm rãi đứng lên, tựa như ngọn núi cao đột ngột mọc lên từ mặt đất, ngăn chặn tất cả ánh sáng của chiếc đèn bàn.

Cậu cúi người, Hà Lệ Chân không còn nơi nào để trốn nữa.

Hơi thở của cậu phả lên cổ của Hà Lệ Chân, Hà Lệ Chân không nhìn được lui về phía sau, tuy nhiên Vạn Côn không chặn lại. Nếu là trước đây, cô chắc chắn không thể tránh được cậu, nhưng hiện tại trong lòng Vạn Côn hơi run sợ, cậu dùng nốt bàn tay còn lại tạo thành vòng vây, Hà Lệ Chân luồn ra từ đằng sau, muốn đi xuống giường.

Vạn Côn làm sao có thể để cho cô chạy được chứ, cậu quỳ ở trên giường, mặc kệ đau đớn vươn tay trái ra, kịp thời kéo tay Hà Lệ Chân vào giây cuối cùng.

Hà Lệ Chân bị cậu vật đổ trên giường.

“Vạn Côn!” Hà Lệ Chân không dám kêu lớn tiếng, cô không biết hiệu quả cách âm của căn phòng này như thế nào, nhưng di Trương cách vách có tật mất ngủ, cứ phải đến tận nửa đêm đi ấy mới ngủ được.

Vạn Côn bạo gan, đặt Hà Lệ Chân dưới người mình.

“Em đừng lộn xộn, tay anh còn đang bị gãy đấy.”

Lúc này Hà Lệ Chân không bị trúng khổ nhục kể của cậu, thậm chí cô còn dùng chút lực đánh vào đồng thạch cao.

“Gãy là tốt, sao anh không bị gãy cả hai tay luôn đi.”

Vạn Côn cười, cậu rất vui, hơi thở nóng bỏng, Hà Lệ Chân vừa nói xong, còn chưa kịp ngậm miệng lại thì hơi thở nóng bỏng ấy đã trực tiếp tiến vào miệng cô, cháy bỏng đến mức nung khuôn mặt cô đỏ bừng.

“Được rồi, cánh tay này cho em, em muốn cấu véo gì anh cũng không nói một câu.” Vạn Côn vừa nói, vừa cúi đầu hôn lên cổ Hà Lệ Chân: “Cái gì cũng cho em hết...”

Hà Lệ Chân đang mặc áo ngủ, cánh tay và cổ đều lộ ra ngoài, cô có thể cảm nhận được mồ hôi trên cánh tay Vạn Côn. Khi cô tưởng tượng cả cơ thể cậu đều bao phủ một lớp mồ hôi mỏng, cứ thế dán lên người cô thì Hà Lệ Chân cảm thấy mình không thể suy nghĩ tiếp nữa.

Khuyết tay trái của Vạn Côn chống bên tai Hà Lệ Chân, cậu không ngừng hôn lên cổ cô, Hà Lệ Chân dùng sức đẩy cậu ra, Vạn Côn hơi nâng người lên, cất giọng khàn khàn.

“... Đuổi anh?”

Giọng nói của Hà Lệ Chân mang theo chút run rẩy: “Không phải không được... Nhưng anh, anh đừng hù dọa em như vậy...”

Vạn Côn cúi đầu, dán lên mặt cô: “Tắt đèn.”

Bóng tối một lần nữa bao phủ.

Hà Lệ Chân cảm nhận được tay Vạn Côn đang xốc áo ngủ của cô lên.

Bóng tối khiến cho tất cả giác quan đều trở nên mẫn cảm, Hà Lệ Chân có thể cảm giác được cơ thể cậu vì ra mồ hôi mà hơi dính dính, chậm chậm tiến

sát lại phía cô, rồi lại tách ra, thậm chí cô có thể cảm giác được lồng bụng của cậu nhẹ nhàng cọ trên bụng cô. Cậu không ngừng hôn lên vành tai cô, mạnh mẽ hít thở giống như muốn nhớ kỹ tất cả hương vị này vậy.

Hà Lệ Chân cảm nhận được nơi nào đó đã cứng cứng. Cơ thể cô run lên.

Vạn Côn vươn một ngón tay ra khẽ gạt những lọn tóc dài trên trán cô, miệng gần như dán vào miệng cô nói: “Sao em lại sợ hãi như vậy?”

Hà Lệ Chân căng thẳng không nói lên lời.

Vạn Côn cười: “Sao lại giống như lần đầu tiên thế?”

Hà Lệ Chân quay đầu đi chỗ khác, mặt đỏ như cua luộc.

Nụ cười của Vạn Côn dần dần nhạt đi, cậu chậm rãi cúi gần Hà Lệ Chân.

“Thật sự là lần đầu tiên?”

Hà Lệ Chân không nói gì.

Bàn tay to của Vạn Côn xoay mặt Hà Lệ Chân lại, để cô đối diện với mình.

Cậu thấp giọng hỏi: “Em là xử nữ?”

Hà Lệ Chân rút cuộc không nhịn được, cô ngẹn đỏ mặt, đưa tay tát cho đại ca Vạn Côn một cái: “Không được à!”

Vạn Côn rất lâu không nhúc nhích, Hà Lệ Chân còn tưởng rằng cậu bị cô tát đến choáng váng luôn rồi, cô bèn lay lay cậu.

“Vạn Côn?”

Cơ thể Vạn Côn bỗng nhiên đổ ập xuống, cậu ghé vào người Hà Lệ Chân, cúi đầu chôn vào ngực Hà Lệ Chân. Chiếc mũi cao ráo chọc chọc khiến Hà Lệ Chân thấy ngứa ngáy.

“Vạn Côn, anh làm gì thế?” Tay cô nắm lấy đầu cậu, lay lay.

Cô cảm thấy bên dưới của Vạn Côn đã mềm nhũn, bản thân cũng không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

“Này, Vạn Côn?”

Vạn Côn thở dài một hơi, xoay người qua một bên, nghiêng người ôm lấy Hà Lệ Chân, nói: “Ngủ đi.”

Lúc này Hà Lệ Chân thật sự mê mang.

“Vi ——” vì sao không làm tiếp? câu này quả thật cô nói không nên lời.

Vạn Côn hiểu ý cô, cậu nhắm mắt lại, giống như thật sự buồn ngủ, nói: “Còn chưa đúng lúc.”

“Cái gì gọi là chưa đúng lúc?”

Vạn Côn hôn lên gáy Hà Lệ Chân, nói: “Báu vật của em”

“Vạn Côn anh mau nói cho rõ ràng, cái...” Hà Lệ Chân cân nhắc dùng từ, sau đó thấp giọng nói: “Xử nữ thì làm sao? Anh không muốn ——”

“Không sao, không phải tại em” Vạn Côn ngắt lời Hà Lệ Chân, cậu gắt gao ôm lấy cô: “Là tại bản thân anh.” Cậu vừa nói, vừa ngẩng đầu, nhìn khuôn mặt Hà Lệ Chân trong bóng đêm, trêu chọc: “Hay là em sốt ruột?”

Hà Lệ Chân trườn mền lên tận đỉnh đầu: “Ai thèm quan anh...”

Vạn Côn ôm cô, lại nằm xuống.

Một lát sau, Hà Lệ Chân nhớ ra: “Tay anh không sao chứ, anh nằm như thế bị đè lên rồi, chúng ta đổi tư thế đi.”

“Được.” Vạn Côn nói xong, chân anh duỗi ra, cánh tay bao tròn ôm Hà Lệ Chân vào trong lòng mình, sau đó lăn một vòng, Hà Lệ Chân nằm trên người Vạn Côn cứ như vậy lăn sang bên kia.

“Anh ——” Hà Lệ Chân điều chỉnh tư thế nằm, vỗ cánh tay của Vạn Côn: “Anh không thể đàng hoàng được một chút hả!”

“Có chứ.” Lúc này Vạn Côn vươn tay ra, Hà Lệ Chân theo bản năng ngẩng đầu lên, Vạn Côn duỗi thẳng cánh tay, Hà Lệ Chân lại nằm xuống.

Cánh tay của cậu cường tráng vạm vỡ, còn mang theo hơi ấm, đợi Hà Lệ Chân nằm xuống, Vạn Côn gấp tay lại, để cô càng ghế chặt vào mình hơn.

Hà Lệ Chân cảm thấy đường cả thế giới cũng bình yên theo.

Vạn Côn nói trên đỉnh đầu cô: “Trong nhà có đàn ông bao giờ cũng khác, đúng không?”

Hà Lệ Chân chưa từng nghĩ tới vấn đề này, cô quay đầu, nằm an ổn hơn một chút rồi nói: “Anh ngủ đi.”

Bạn đang đọc truyện *Sinh Thời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 47

Hà Lệ Chân bị Vạn Côn ôm lấy từ phía sau, mãi vẫn chưa ngủ được.

Ban đêm rất yên tĩnh.

Hà Lệ Chân nhỏ nhẹ tán gẫu cùng cậu.

“Anh ra thế này rồi, chắc mai sẽ không thể tham gia đại hội thể dục thể thao được nữa.”

Tiếng nói của Vạn Côn cũng rất nhỏ: “Ra thế nào?”

Hà Lệ Chân nằm trong lòng cậu xoay người lại, Vạn Côn giơ tay lên một chút, bàn tay to rộng nắm chặt tay của Hà Lệ Chân, Hà Lệ Chân ngửa đầu, sờ tay Vạn Côn, bên trên toàn là những vết chai sạn cứng rắn.

“Thế này chứ sao, tay cũng gãy rồi, còn thi chạy kiểu gì nữa.”

Vạn Côn nhắm mắt lại, để mặc cô đùa nghịch bàn tay mình, không chút để ý nói: “Gãy thì gãy, anh đây vẫn chạy được như thường, em tin không?”

“Anh không ép buộc mình thì sẽ chết à?.”

Trong bóng tối, Vạn Côn khẽ cười một tiếng, quay đầu hôn Hà Lệ Chân một cái: “Không chết được, nhưng nếu em không vui, anh có thể chết.”

Hà Lệ Chân bị anh dỗ đến mềm nhũn: “Nói lung tung...”

“Không.” Vạn Côn nói: “Nếu em muốn tham gia đại hội thể dục thể thao, anh sẽ thi chạy quán quân cho em.”

“Anh đừng quan tâm những chuyện vô thưởng vô phạt đó, sáng sớm ngày mai anh tìm Thầy Hồ, nói với thầy ấy tình trạng của anh, rồi bảo với thầy là không thể tham gia cuộc thi kế tiếp.”

Nghe phải tìm Hồ Phi, tâm trạng Vạn Côn lập tức tụt dốc: “Tìm thầy ấy làm gì?.”

“Anh phải nhớ kỹ những gì em vừa nói đấy, khi nói chuyện với Thầy Hồ thì anh gắng đừng hoảng một chút. Nếu thầy ấy...” Hà Lệ Chân nghĩ nghĩ, lại nói: “Nếu thầy ấy hỏi anh bị làm sao, anh cứ ăn ngay nói thật là được.”

Vạn Côn hỏi: “Nói anh bị đánh hả?” Sau đó làm bằnr: “Vậy thà để anh chết luôn đi.”

Buổi đêm yên tĩnh như vậy, dù tiếng động nhỏ hơn nữa cũng có thể nghe được.

“Vạn Côn?”

“Rồi rồi rồi.” Vạn Côn cực kỳ không bằng lòng nói: “Anh sẽ nói thật với thầy ấy.”

Hà Lệ Chân biết cậu có chín phần là đang dỗ dành cô, nhưng những lời cần nói vẫn là phải nói. Cảm thấy người nằm bên cạnh thoáng có chút bất mãn, Hà Lệ Chân bỗng buột miệng: “Ngày mai anh xin phép xong, em sẽ ra ngoài chơi với anh.”

Vạn Côn lập tức lên tinh thần: “Chơi? Hai chúng ta?”

“Ừ.”

“Đi đâu?”

“Vẫn chưa nghĩ ra.” Cô nghiêng đầu, nhìn Vạn Côn, cười: “Anh muốn đi đâu?”

Vạn Côn nói: “Đầu cũng được.”

“Ngày mai anh không cần ra công trường thật không?”

“Ừ.” Vạn Côn vỗ vỗ cánh tay bó thạch cao của mình, bảo: “Đốc công cho anh nghỉ vài ngày, vừa trúng dịp nghỉ lễ.”

“Thế thì anh chịu khó bồi bổ để cánh tay mau lành. Ngày mai anh nói với Thầy Hồ xong, buổi chiều chúng ta ra ngoài chơi.”

“Được.”

Trong hai người, Vạn Côn là người ngủ trước.

Trước khi ngủ, họ luôn nói chuyện phiếm, cứ trò chuyện lung tung, không chủ đề, không nội dung, cái gì cũng không, cái gì cũng trò chuyện.

Lúc sau, Hà Lệ Chân phát hiện giọng nói của Vạn Côn càng lúc càng nhỏ, càng lúc càng mơ màng, nhưng vẫn gắng chịu đựng, mỗi câu nói đều đáp lại cô. Cô thử a một tiếng, Vạn Côn nói: “Đề cho cậu ta đứng lên...”

Hà Lệ Chân vì những câu nói lộn xộn của cậu mà bật cười. Im lặng một lát, chưa đến một phút Vạn Côn đã nặng nề thiếp đi. Hà Lệ Chân nằm trong đêm đen nhìn hình dáng của cậu, muốn chạm vào cậu, nhưng sợ đánh thức cậu, thế nên không dám đưa tay lên.

Rất nhanh sau đó, Hà Lệ Chân cũng ngủ thiếp đi.

Cô ngủ khoảng bốn tiếng thì mở mắt ra. Bên ngoài trời đã tờ mờ sáng, vẫn chưa tới bảy giờ.

Hà Lệ Chân dụi dụi mắt, Vạn Côn nằm bên cạnh thỉnh thoảng ngáy vài tiếng, miệng hơi mở ra, vẫn ngủ say sưa.

Hà Lệ Chân cẩn thận đứng dậy, nhón chân cầm lấy quần áo bước vào toilet.

Chờ tới khi cô vệ sinh cá nhân xong đi ra, Vạn Côn cũng đã tỉnh, chẳng qua vẫn mơ mơ màng màng, cậu tựa vào thành giường, không mở mắt ra nổi.

Hà Lệ Chân đi tới, nói: “Anh có thể ngủ thêm chút nữa.”

Vạn Côn chậm chạp lấy điện thoại từ trong túi quần ra nhìn.

“Sắp bảy giờ rồi...” Cậu há miệng, giọng nói khàn khàn. Hà Lệ Chân nghe thế thì nhủ mảy, cô đi vào phòng bếp, vừa đi vừa nói: “Em đi làm đồ uống cho anh.”

Vạn Côn nhắm mắt lại định nằm thêm vài phút, ngay lúc sắp chìm vào mộng đẹp thì Hà Lệ Chân bước vào, gọi: “Thôi dậy đi, sắp đến giờ rồi.”

Vạn Côn giật mình, tỉnh lại, vén chăn lên. Bên dưới cậu chỉ mặc độc một cái quần tam giác, đôi chân trắng kiện dài tới cuối giường, chiếc quần nhỏ màu xám rất vừa vặn, ở giữa có một khoảng phòng to, cực kỳ gây chú ý cho người khác.

Hà Lệ Chân trông thấy, chiếc bát trong tay suýt nữa không cầm nổi.

“Anh... Anh mau mặc quần áo vào đi.”

Ban đêm mơ ảo, năm giác quan đã bay mất bốn. Bảy giờ mặt trời đã lên, cảm xúc mê loạn trôi qua, Hà Lệ Chân cảm thấy không thể chịu nổi bức tranh hương diễm này.

“Mau mặc quần áo vào đi.”

Vạn Côn một chút xấu hổ cũng không có, cậu bò xuống giường, chân trần đạp trên nền nhà, cậu ngáp một cái, vron người thư giãn, Hà Lệ Chân biết cái con người này càng nói càng thích, bèn mặc kệ cậu, quay về bếp làm lụng tiếp.

Vạn Côn uốn éo, phát hiện Hà Lệ Chân không thèm nhìn nữa, hứng thú sục giảm đi vào toilet.

Chờ lúc cậu bước ra từ toilet, Hà Lệ Chân phát hiện cậu chỉ mặc quần, một cái quần bò hơi cũ, quần chặt vòng eo rắn chắc.

Hà Lệ Chân đổ một ly nước từ trong bình ra rồi đưa cho Vạn Côn: “Anh có thể mặc hết quần áo vào không hả?”

Vạn Côn nhận lấy cái ly, đáp: “Không mặc, mặc rồi thì em còn nhìn cái gì nữa?”

Hà Lệ Chân hít sâu: “Anh trẻ con quá.”

“Anh trẻ con gì chứ?”

“Anh nói xem?”

Vạn Côn nói quanh co vài câu rồi lảng sang chuyện khác: “Nước gì đây, đen sì à, em tính hạ độc chết anh hả?”

Hà Lệ Chân xoay người tiếp tục thu dọn bếp: “Nước đậu với đồ ý dĩ, có tác dụng thông huyệt.”

Vạn Côn ngừ ngừ, Hà Lệ Chân quay đầu vừa hay trông thấy: “Anh là chó sao, còn ngừ nữa.”

Vạn Côn cười cười một cách vô lại với cô, rồi ngửa đầu một hơi uống cạn.

“Không tồi.” Vạn Côn uống xong chếp chếp miệng: “Có vị ngọt.”

“Có cho thêm đường mà.”

Vạn Côn cảm khái vô hạn nói: “Phụ nữ đúng là chúa ti mi.”

Hà Lệ Chân dọn dẹp xong, thay áo khoác: “Đến giờ rồi, nếu anh muốn cời trần như thế đến gặp Hồ Phi thì đi thôi.”

Vạn Côn bước vào trong phòng, vừa đi vừa trêu ghẹo: “Anh chỉ cời trần để gặp em thôi.”

Hà Lệ Chân nhìn không được muốn nói vài câu, nhưng lại cảm thấy hậu quả chắc chắn sẽ bị cậu trả lại gấp mười lần nên đành tiết kiệm lời nói. Vạn Côn mặc xong quần áo đi ra, Hà Lệ Chân nhìn cậu đeo dây đỡ vào cổ, cau mày: “Cánh tay anh đỡ hơn chưa, có còn đau không?”

Hà Lệ Chân mở cửa, Vạn Côn đi ra ngoài trước, Hà Lệ Chân ở phía sau khóa cửa, Vạn Côn nói: “Không có cảm giác gì hết, bó thạch cao mà.”

Hà Lệ Chân bật cười, quay đầu, vừa vặn nhìn thấy Di Trương nhà bên cạnh đang rửa rau ngoài sân.

Bốn mắt nhìn nhau, biểu cảm trên mặt Di Trương vẫn chưa kịp thu hồi, nét tươi cười trên mặt Hà Lệ Chân cứng đờ, động tác rút chìa khóa ra cũng chậm mất nửa nhịp. Vạn Côn không để ý, còn nói đùa với cô: “Cho dù không bó thạch cao, em gối lên tay anh suốt một đêm, anh cũng mất hết cảm giác rồi.”

Di Trương dời tầm mắt sang chỗ khác, Hà Lệ Chân thả chìa khóa vào túi, nói với Vạn Côn: “Chúng ta đi thôi.”

“Ừ.”

Dọc theo đường đi Vạn Côn đều trò chuyện cùng Hà Lệ Chân, cảm thấy Hà Lệ Chân hơi mất tập trung, cậu bèn hỏi: “Em làm sao vậy?”

“Hả?”

Vạn Côn nói: “Chưa tỉnh ngủ à, có phải tối qua em ngủ không đủ giấc không?”

“À, không phải.” Hà Lệ Chân đáp: “Em vốn không ngủ nhiều lắm.” Cô nhìn Vạn Côn, nói: “Anh muốn đi đâu? Anh muốn đi chỗ nào thì đi chỗ đó.”

Vạn Côn cười: “Hai ngày qua em mệt mỏi rồi, đều nghe lời em tất.”

“Vậy thì tới công viên La Khê, chúng ta chưa tới đó lần nào cả.”

“Được.”

Ngày thứ hai diễn ra Đại hội thể dục thể thao, mọi người đều mệt mỏi. Hồ Phi nghe tin Vạn Côn không thể tham gia trận chung kết, tức mà không làm gì được.

“Cậu làm sao thế này? Chỉ có một buổi tối thôi, cánh tay của cậu đã xảy ra chuyện gì vậy hả !?”

Vạn Côn ném những lời đã đồng ý với Hà Lệ Chân tới qua ra sau đầu, bị người ta đánh, có chết anh cũng không nói. “Bị tai nạn xe cộ.”

“Cái gì? !”

“Tối qua tôi bị tai nạn xe cộ.”

“...”

Hồ Phi đương nhiên không tin, nhưng Vạn Côn đã thành ra thế này, cho dù anh ta không tin thì cũng chẳng có tác dụng gì cả. Vạn Côn thành thật xin lỗi: “Xin lỗi, tôi không thể chạy được nữa.”

“Hiếm khi mới an phận được vài ngày, ba cậu mới gọi điện thoại đến, tôi cảnh cáo cậu, cậu không được tiếp tục gây chuyện nữa, biết chưa?”

“Biết rồi.”

Hồ Phi nhìn chằm chằm vào mặt Vạn Côn một lúc, sau đó trở lại vị trí.

Vạn Côn gọi với theo sau lưng anh ta: “Vầy buổi chiều tôi xin nghỉ nhé.”

Hồ Phi không đáp lại, Vạn Côn coi như anh ta đã nghe thấy, cậu lúi di động gửi tin nhắn cho Hà Lệ Chân, rồi đi ra ngoài.

Hà Lệ Chân không vào trường mà đứng đợi trước cổng trường, khi Vạn Côn đi ra cậu nháy mắt ra hiệu cho Lệ Chân, ý là trong sân trường nhiều người, bảo cô đi trước, Hà Lệ Chân hiểu được xoay người đi ra ngoài, Vạn Côn đi theo phía sau.

Đi được một lúc, di động của Hà Lệ Chân bỗng rung lên, cô mở ra xem, Vạn Côn gửi cho cô một tin nhắn——

(Đi chậm thế, anh buồn ngủ quá.)

Hà Lệ Chân rào bước nhanh hơn, đi vào trạm xe bus, đợi một lúc thì xe bus đến, hai người một trước một sau bước lên xe, trên xe không có chỗ trống, Hà Lệ Chân nắm lấy tay bám, Vạn Côn đi đến phía sau cô, như có như không dán sát lấy cô.

Công viên La Khê trước kia chỉ là một khu vui chơi, nhưng vài năm trước đây đã được xây dựng lại, vé vào miễn phí, bên ngoài có một cái cổng lớn viết bốn chữ “Công viên La Khê”. Bây giờ mới là buổi sáng, trong công viên chủ yếu là các ông bà già, với các bà mẹ dẫn con nhỏ đi chơi.

Hà Lệ Chân đi vào trong rừng cây. Cảm giác được bước chân phía sau ngày lúc càng gần, cô chưa kịp lên tiếng, Vạn Côn đã một tay ôm lấy cô từ phía sau.

“Anh làm gì vậy...”

“Ôm em”

Bên cạnh họ là một bụi cây lớn, ở bên trong là khóm hoa hồng, mặc dù cuối mùa thu nhưng vẫn nở hoa, đóa hoa màu vàng nhạt, bị dính vài giọt sương mai, trông vô cùng mềm mại.

Không khí ở đây rất tốt, bên ngoài là một thảm cỏ rộng, ánh mặt trời chiếu xuống, trên thảm cỏ có không ít người lớn đưa con cái đến chơi đùa. Hà Lệ Chân bỗng nói: “Qua bên kia đi, để anh phơi nắng.”

“Phơi nắng làm gì?”

“Bồi bổ xương cốt.”

Vạn Côn một tay ôm Hà Lệ Chân đi về ánh mặt trời. Trong công viên La Khê có một cái hồ nhân tạo, thả nuôi không ít cá chép, Hà Lệ Chân và Vạn Côn đi lên chiếc cầu nhỏ, hai bên có những ghế đá thấp, họ cùng ngồi xuống đó.

Vạn Côn ngồi trên ghế buồn ngủ nhắm mắt, Hà Lệ Chân chọc: “Cẩn thận kéo anh lại rớt xuống làm mồi cho cá đấy.”

“Cho dù có rớt xuống thì anh cũng sẽ ăn cá, làm sao làm mồi cho cá được.”

“Anh khát không?”

Vạn Côn ngồi dậy: “Em khát à? Muốn uống gì, anh đi mua cho em.”

“Anh nghỉ ngơi đi.” Hà Lệ Chân ấn cậu trở lại ghế: “Em đi mua, nước khoáng nhé.”

Vạn Côn kéo tay của cô, vừa bóp vừa xoa: “Em mua gì cũng được.”

Hà Lệ Chân đi ra ngoài, cô nhớ trước cổng có một cửa hàng tạp hóa, chắc là có bán nước. Hà Lệ Chân mua hai chai nước khoáng, rồi vào lại công viên.

Cách hồ nước nhân tạo, cô nhìn thấy Vạn Côn đang nằm dài trên ghế đá, cánh tay không bị thương che trên mặt, hình như đang nghỉ ngơi.

Bình thường nếu mệt đến mức này, chỉ cần được rảnh rồi, cậu sẽ không làm gì cả, mà chỉ nghỉ ngơi dưỡng sức.

Trừ khi ở bên cạnh cô.

Hà Lệ Chân nhớ lại tối qua, Vạn Côn tuy mệt đến vậy rồi nhưng vẫn kiên trì trò chuyện với cô, giống như một giây cũng không muốn lãng phí, khiến lòng cô vừa ngọt ngào lại vừa mềm mại.

“Cô Hà?”

Bước chân của Hà Lệ Chân khựng lại, bàn tay cầm chai nước khoáng bất giác siết thật chặt.

Cô quay đầu, nhìn thấy Lý Thường Gia mặc quần áo thường ngày, bên cạnh là một người đàn ông trung niên, dường như hai người họ đang đi dạo.

“Đúng là cô rồi.” Lý Thường Gia đi tới: “Nào, thầy Luru, giới thiệu với thầy, đây là Hà Lệ Chân, giáo viên ngữ văn của trường Dương thành, Cô Hà, đây là thầy Luru Hoa Đào, là đồng nghiệp của tôi.”

Hai tay Hà Lệ Chân đều cầm chai nước, cô lúng túng không biết làm sao.

“Xin, xin chào.”

“Xin chào, cô Hà.” Luru Hoa Đào bước tới, chào hỏi với Hà Lệ Chân: “Tôi thường được nghe Lý Thường Gia nhắc tới cô.”

“Anh đừng nói vậy.” Lý Thường Gia nhanh chóng bác bỏ tin đồn: “Cô Hà đừng nghe anh ấy nói linh tinh.”

“Đúng rồi.” Lý Thường Gia chợt nhớ điều gì đó, hỏi: “Hôm nay không phải là ngày tổ chức đại hội thể dục thể thao sao, sao cô lại ở đây?.”

Hà Lệ Chân nhìn anh ta: “Vậy tại sao thầy cũng ở đây?.”

“Đại hội bên tôi diễn ra sớm hơn bên cô một ngày, hôm qua đã kết thúc rồi, hôm nay là ngày nghỉ, tôi và thầy Luru đi dạo ngắm cảnh.”

“À.”

“Cô Hà đi một mình à.”

Hà Lệ Chân há miệng không biết trả lời thế nào, bên cạnh là đám trẻ con chạy nhảy nô đùa, hi hi ha ha tranh cãi ầm ĩ.

Ánh mắt của cô lướt qua đám trẻ con, trông thấy bóng dáng của Vạn Côn, cậu ngồi dậy, vừa nãy dường như cậu mới ngủ thiếp đi một lát, bây giờ vẫn còn vẻ ngái ngủ, không thấy Hà Lệ Chân đâu nên ngó quanh tìm kiếm, nơi Hà Lệ Chân đứng không dễ nhìn được, cậu tìm không thấy, bèn ngoan ngoãn ngồi chờ trên ghế.

Hà Lệ Chân cúi đầu, khẽ nói: “Tôi cũng tới đây đi bộ.”

Bạn đang đọc truyện *Sinh Thời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 48

“Thế à.”

Hà Lệ Chân không dám nhìn thẳng vào mắt Lý Thường Gia, Luru Hoa Đào bên cạnh nói: “Nếu cô Hà cũng đi dạo một mình, hay là chúng ta đi chung đi.”

Lúc này Lý Thường Gia mới nhớ ra, anh ta giới thiệu: “Đúng rồi cô Hà, thầy Luru là ... lớp bỏ tức của chúng ta. Anh ấy, cứ xem như là Phó hiệu trưởng đi, cũng là cộng tác duy nhất. Bữa cơm lần trước, anh ấy có việc nên không đi được.”

“À... À, vâng.”

Lý Thường Gia, Luru Hoa Đào và Hà Lệ Chân cùng nhau từ từ đi dạo, vừa đi vừa nói chuyện.

“Sau nghỉ lễ lớp bỏ tức sẽ bắt đầu hoạt động, nhaoáng một cái mà đã đến rồi.” Luru Hoa Đào nói.

“Đúng vậy.” Lý Thường Gia cũng cảm khái: “Khi chúng ta bắt đầu lên kế hoạch vẫn còn là đầu năm, thoát cái đã qua nửa năm rồi.”

Hà Lệ Chân im lặng đi theo bọn họ, cảm thấy lỗ tai của mình đều ong ong cả lên. Cô cúi thấp đầu, nhìn sỏi đá trên mặt đất. Mãi đến khi Lý Thường Gia dẫn cô đi lên cây cầu nhỏ, cô mới ngẩng đầu lên lần nữa.

Vạn Côn vẫn ngồi ở chỗ cũ, từ chân cầu, vừa vặn có thể nhìn thấy khuôn mặt nghiêng của cậu. Vạn Côn ngáp một cái, vừa quay đầu liền nhìn thấy bọn họ.

Cô có thể nhận ra, Vạn Côn ngay lập tức ngừng ngáp.

Luru Hoa Đào không biết Vạn Côn, nhưng Lý Thường Gia thì biết, lúc này chắc chắn anh ta đã nhìn thấy Vạn Côn. Nhưng ngoài dự đoán của cô, anh ta không hề dừng bước, mà vẫn dẫn Hà Lệ Chân đi qua trước mặt Vạn Côn, vẫn trò chuyện vui vẻ, giống như Vạn Côn không hề tồn tại.

Hà Lệ Chân cảm thấy xung quanh vô cùng yên tĩnh, mối quan hệ giữa cô và Vạn Côn rất phức tạp, nên ngay cả liếc mắt nhìn cậu cô cũng không dám.

Sau khi đi qua cây cầu, đi qua một rừng cây nhỏ, rồi đi tới một bồn hoa nhỏ ở trung tâm công viên, cô giật mình hoàn hồn, phát hiện cô bị Lý Thường Gia kéo tay từ khi nào không hay.

Hà Lệ Chân dùng sức, rút tay mình ra khỏi tay Lý Thường Gia.

Lý Thường Gia thoát nhìn không có gì bất thường, Hà Lệ Chân rút tay ra, anh ta còn có chút xấu hổ.

“À...” Lý Thường Gia chà chà ngón tay, nói: “Bây giờ cô Hà quay về trường ư?”

Hà Lệ Chân: “Không, lát nữa ——” Cô ngẩng đầu, nhìn nhanh Lý Thường Gia một cái, rồi lại cup mắt xuống, nhỏ giọng nói: “Lát nữa tôi sẽ về nhà.”

“Ồ, cô Hà về nhà có chuyện gì sao?” Lý Thường Gia hỏi.

Hà Lệ Chân ngẩng đầu lên nhìn anh ta, Lý Thường Gia vội nói: “Không phải, ý tôi là, nếu cô không có việc gì, đúng lúc thầy Lưu cũng rảnh, chúng ta cùng nhau ăn bữa cơm, trò chuyện. Dù sao ngày mai cũng bắt đầu kì nghỉ lễ rồi, mọi người chúc mừng một chút, thế nào?”

Lý Thường Gia đưa ra đề nghị hợp tình hợp lý, nhưng Hà Lệ Chân chút xíu tâm tình cũng không có.

“Không cần đâu.” Cô nói: “Tôi còn có việc, hai người đi ăn đi.”

“Thế sao.” Lời đề nghị của mình bị Hà Lệ Chân từ chối, Lý Thường Gia có chút thất vọng. Lưu Hoa Đào đứng bên cạnh đột nhiên hỏi: “Lát nữa cô Hà về nhà có việc sao?”

Hà Lệ Chân đưa mắt nhìn ông ta: “Vâng.”

“Nếu không gấp thì ăn bữa cơm đã, tôi rất muốn nói chuyện với cô. Ngày nào Lý Thường Gia cũng nhắc đến cô, khiến tôi rất muốn gặp cô đấy.”

Lý Thường Gia cúi thấp đầu, mắt nhìn chân khiến cặp kính suýt nữa thì rơi xuống đất. Anh ta vội vàng đỡ lấy, ngẩng đầu lên nói: “Cô Hà đừng nghe anh ấy nói bừa, anh ấy thích chọc tôi thôi.”

“Tôi chọc cậu lúc nào? Vậy ai hay lái nhái ở văn phòng hả?” Lưu Hoa Đào chỉ chỉ Lý Thường Gia: “Những gì mình nói cũng không nhớ, hay là cậu không muốn nhớ?”

Lý Thường Gia âm thầm nhìn lên Hà Lệ Chân một cái, phát hiện cô không để ý bèn kéo áo Lưu Hoa Đào, dùng khẩu hình miệng nói với Lưu Hoa Đào: “Đừng thái quá —— ”

Lưu Hoa Đào buồn bực nhìn anh ta, không nói gì nữa.

Bất kể hai người bọn họ đang làm gì, cho dù thì thầm to nhỏ, Hà Lệ Chân cũng không để ý.

Cô cảm thấy hiện tại đầu mình giống như một chậu hồ dán, muốn suy nghĩ rất nhiều chuyện, nhưng chuyện gì cũng không nghĩ ra được.

Thấy Hà Lệ Chân không nói gì, Lý Thường Gia cũng không còn cách nào khác, cuối cùng tiếc nuối nói: “Vậy tôi sẽ liên lạc với cô sau.”

Hà Lệ Chân gật đầu, không biết mình đang nói gì.

“Đi... được...”

Lý Thường Gia và Lưu Hoa Đào đi rồi, Hà Lệ Chân vẫn đứng im bất động bên cạnh bồn hoa.

“Còn đứng đó làm gì...”

Hà Lệ Chân đột nhiên quay đầu. Vạn Côn từ trong rừng cây đi ra, đi đến bên cạnh cô: “Choáng váng rồi à?”

Tìm Hà Lệ Chân đập bịch bịch. Vạn Côn đi tới, vươn tay trái ra, định lấy nước uống trong tay cô. Hà Lệ Chân mới nhớ ra mình vừa đi mua nước, hai chai nước khoáng dính đầy mồ hôi nơi tay cô.

“Anh chỉ có một tay, không mở ra được.”

Hà Lệ Chân cầm chai nước lên, mở ra, đưa cho cậu. Vạn Côn nhận lấy, nhưng không uống, cậu nhìn Hà Lệ Chân, nói: “Sao lại sợ như vậy?”

Hà Lệ Chân: “Không phải.”

Vạn Côn cười cười, nói: “Hay là về nhà?”

“Ồ thêm một lát.”

“Em muốn gây người tiếp à?”

“...” Hà Lệ Chân không trả lời.

“Không phải họ không phát hiện ra mà. Lúc đi ngang qua anh, anh không ngẩng đầu lên, coi như không biết mấy người bọn em đang đi tới. Hơn nữa, anh biết anh ta không có nghĩa là anh ta cũng biết anh.” Vạn Côn nói: “Hôm đó mới gặp một lần, anh ta sao nhớ ra anh được.”

Hà Lệ Chân tự mở một chai nước khác, ngửa cổ uống mấy ngụm, rồi nói: “Đi thôi, tiếp tục đi dạo.”

“Tiếp tục đi dạo?”

“Đúng vậy.” Hà Lệ Chân nhìn cậu: “Mới đi được vài phút, phải tiếp tục đi chứ.”

“Vậy nếu —— ”

“Không sao.” Hà Lệ Chân cất bước đi trước, đi được vài bước, quay đầu lại hỏi: “Anh không muốn đi nữa à?”

Vạn Côn: “Anh nghe lời em.”

Hai người tiếp tục đi dạo trên mấy đường mòn trong công viên, vừa giống một cặp tình nhân lại vừa không giống.

Vạn Côn nói vài câu, thấy Hà Lệ Chân không trả lời, nên thôi không nói nữa, im lặng bước đi. Mà bên kia, trong lòng Hà Lệ Chân, lại đang suy nghĩ những chuyện khác.

Hà Lệ Chân nghiêng đầu, thấy Vạn Côn hơi cúi đầu nhìn mặt đất. Cảm cậu cân đối, bởi vì hai ngày nay nghỉ ngơi không tốt, nên dưới cằm lúm phún râu, vết máu bầm phía bên cằm phải vô cùng rõ ràng.

Hà Lệ Chân dừng bước, Vạn Côn nhanh chóng nhận ra, cũng dừng lại.

Cậu nhướn mày nhìn Hà Lệ Chân: “Sao thế?”

Hà Lệ Chân: “Anh còn đau không?”

“Hả?” Vạn Côn nhìn theo tầm mắt của Hà Lệ Chân, nhanh chóng hiểu được ý cô: “Cầm à, không có việc gì, không đau, hôm qua đã hết đau rồi.”

“Vừa rồi...” Hà Lệ Chân dừng một chút, nhớ lại vừa rồi khi cô đi ngang qua người Vạn Côn mà không nhìn cậu lấy một cái, đây gọi là gì? Là một giáo viên Ngữ văn, đây là lần đầu tiên cô nghĩ đến từ ‘có tật giật mình’.

Nhưng cô không phải trộm.

Hà Lệ Chân nhìn Vạn Côn, trong lòng tự nhủ, cô không phải trộm.

Nhưng cô không dám nói thật với Lý Thường Gia.

Loại mâu thuẫn này, khiến lòng Hà Lệ Chân khó chịu đến mức khó thở.

Vạn Côn vẫn chờ cô nói tiếp.

“Vừa rồi thế nào...”

Hà Lệ Chân lắc đầu: “Không có gì.”

Vạn Côn bỗng nhiên giữ chặt tay cô: “Trở về thôi, không đi dạo nữa, phơi nắng đủ rồi, về nhà thôi.”

Hà Lệ Chân mở tay cậu ra: “Vạn Côn...”

Vạn Côn không nói lời nào, cúi đầu nhìn cô. Hà Lệ Chân ngẩng đầu nhìn cậu, chưa đến một giây đã vội vã quay đầu. Cô ghét loại cảm giác này, giống như cô thật sự là trộm vậy.

Vạn Côn giữ tay cô một lần nữa, lần này cậu dùng lực, Hà Lệ Chân không gỡ được. Cậu kéo cô, quay đầu đi ra ngoài.

“Buông tay.”

Vạn Côn không nghe.

“Anh buông tay.”

Vạn Côn vẫn không buông.

Hà Lệ Chân lớn tiếng nói: “Vạn Côn, anh buông tay ra!”

Vạn Côn đứng lại, không buông tay, nhưng không dùng sức nữa, cậu quay lưng lại với cô, cô không thể nhìn thấy ánh mắt cậu.

Đám trẻ con bên cạnh vẫn chạy, vẫn cười, ánh mặt trời vẫn ấm áp.

Hà Lệ Chân thấp giọng nói: “Em đi mua thức ăn trước, anh về nhà chờ em.”

“Anh đi cùng em.”

“Về nhà chờ em.”

“Hà Lệ Chân.” Vạn Côn xoay người, nhìn vào mắt cô: “Em đừng như vậy.”

Cậu cúi đầu, hai tay đặt lên má cô, giống như đang an ủi: “Họ không thấy gì cả, Lý Thường Gia cũng không nhận ra anh, trước kia anh chỉ gặp anh ta một lần, anh ta nhiều như vậy học sinh, làm sao có ấn tượng với anh được. Vừa rồi khi đi qua, anh ta thật sự không nhìn anh.”

Không, anh ta đã nhận ra.

Hà Lệ Chân nói ở trong lòng, Lý Thường Gia, còn có thầy Lưu bên cạnh anh ta, bọn họ đều đã nhận ra.

Nhưng lời này, cô chỉ có thể nói trong lòng mình.

Hà Lệ Chân nhìn về mặt chán nản của Vạn Côn, hít sâu một hơi: “Em xin lỗi.”

Vạn Côn cắn chặt răng, nhìn quanh, cậu ta cũng không biết mình đang nhìn cái gì.

“Em không phải xin lỗi anh, em không sai, em không hề sai.” Nét mặt Vạn Côn vẫn không đổi, lặp lại: “Anh cũng không sai, cả hai chúng ta đều không sai.”

Nửa phút im lặng, Hà Lệ Chân rút tay về, lẳng lặng nói: “Về nhà thôi.”

Bọn họ ngồi xe về nhà, sau khi xuống xe, Vạn Côn như có như không nói rộng khoảng cách với cô, Hà Lệ Chân thỉnh thoảng quay đầu, nhìn thấy bóng hình cậu trầm mặc, đầu hơi cúi thấp, nhìn dưới đất.

Trở lại sân nhà trọ, mấy đi hàng xóm đang tụ tập nói chuyện phiếm, họ không nói về cô, nhưng Hà Lệ Chân vẫn thấy mặt mình nóng bừng. Khi đi ngang qua họ, Hà Lệ Chân phát hiện đi Trương không có trong đó, điều này khiến cô thở phào nhẹ nhõm, nhưng ngay sau đó, cô phát hiện ánh mắt của các đi hàng xóm nhìn cô, chẳng khác ánh mắt của đi Trương là bao.

Cô cúi đầu, đi qua.

Vạn Côn cách cô mười mét, đi theo phía sau.

Vào phòng, Hà Lệ Chân bảo Vạn Côn đi rửa tay, còn mình vào bếp nấu cơm. Trên bàn cơm, Vạn Côn không nói một lời, bữa ăn cũng nặng nề hơn so với bình thường. Hà Lệ Chân buông đũa, đặt tay lên tay Vạn Côn: “Sao vậy?”

Vạn Côn thấp giọng bảo: “Nếu không, tạm thời anh không đi tìm em nữa.”

“Hà?”

Vạn Côn ngẩng đầu, nhìn Hà Lệ Chân, nói: “Anh nói, nếu không tạm thời anh không đi —— ”

“Vạn Côn.”

Cậu giương mắt, Hà Lệ Chân nhìn cậu bằng ánh mắt dịu dàng.

“Gan anh sao lại nhỏ như thế?.”

Vạn Côn lập tức trừng mắt: “Ai nói anh nhát gan! ?”

Hà Lệ Chân cười: “Thế thì anh nghĩ nhiều làm gì.”

“Còn không phải anh sợ em —— ”

“Anh nói đúng, họ không nhận ra, vừa rồi họ thảo luận với em vài chuyện về lớp bỏ túc, khi đi ngang qua anh, họ không nhận ra.”

Vạn Côn thấy cô nói như vậy, cuối cùng cũng thoải mái hơn chút.

“Anh đã nói mà, trí nhớ của anh ta không có khả năng tốt đến thế.”

“Vậy anh gắng ăn nhiều lên.” Hà Lệ Chân gấp một miếng thịt to vào bát Vạn Côn: “Anh phải gắng tâm bỏ, cả ngày lo lắng không yên rồi.”

Vạn Côn mỉm cười, đồng thời cẩn thận quan sát sắc mặt Hà Lệ Chân. Hà Lệ Chân để mặc cậu quan sát.

Cậu muốn xác định cô thật sự không sao cả, vì thế, cậu liên tục quan sát cô mấy ngày.

Vạn Côn ăn cơm xong trở về công trường, thời gian nghỉ lễ, lương nhiều, cậu không muốn bỏ qua, dù Hà Lệ Chân muốn cậu nghỉ dưỡng khôi hân rồi hăng làm, nhưng cậu vẫn khẳng khái không đổi.

Cũng may công việc lắp ráp rèm cửa sổ cũng không nặng lắm, hai người Vạn Côn và Trần Lộ hoàn toàn có thể làm được. Mỗi buổi trưa và buổi tối cậu sẽ trở về, ăn cơm với Hà Lệ Chân.

Cậu quan sát cô ba ngày liên tục, cuối cùng hoàn toàn yên lòng.

Nhưng Vạn Côn vẫn quá ngây thơ rồi.

Cậu cho rằng cậu quan sát Hà Lệ Chân rất kỹ, mọi cử động của cô đều trong dự liệu của cậu, cậu cảm thấy cô nhát gan như vậy, da mặt lại mỏng như thế, nếu quả thật cô có chuyện gì, thì biểu hiện sẽ rất rõ ràng.

Cậu không biết, phụ nữ khi sinh ra đã có một vỏ bọc.

Một nụ cười, một biểu cảm, một sắc mặt, đâu dễ để cho cậu nhìn ra được —— chỉ cần phụ nữ muốn.

Bạn đang đọc truyện *Sinh Thời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 49

Đến ngày thứ ba kể từ hôm gặp ở công viên, cũng là ngày nghỉ lễ, Hà Lệ Chân bỗng nhận được điện thoại của Lý Thường Gia hẹn cô ăn cơm.

“Còn có thầy Lưu nữa, lần trước gặp còn nhiều chuyện chưa nói hết, nhân nghỉ lễ, nếu cô Hà không bận thì đi nhé?”

Ngày nghỉ lễ của Hà Lệ Chân, trừ mua đồ ăn nấu cơm cho Vạn Côn ra cũng chẳng có việc gì khác, nếu không rảnh rồi đọc sách thì chỉ ngồi không.

Vì thế Hà Lệ Chân đồng ý.

Địa điểm Lý Thường Gia hẹn là chỗ cũ, ở quảng trường Võ Minh.

Bọn họ hẹn vào buổi sáng, nên Hà Lệ Chân cũng không nói cho Vạn Côn biết.

Lý Thường Gia muốn lái xe đến đón Hà Lệ Chân nhưng cô không đồng ý, cô nói với anh ta là chỗ cô tiện đường đón xe, nên không cần phải đón đưa phiền phức như thế.

Hon mười giờ, Hà Lệ Chân đến quảng trường Võ Minh, đứng chờ dưới tượng đài trung tâm.

Lý Thường Gia và Lưu Hoa Đào đi trễ gần mười phút, lúc tới nơi trán Lý Thường Gia còn lấm tấm mồ hôi.

“Cô Hà chờ lâu chưa?” Lý Thường Gia gỡ kính xuống, lau sạch rồi lại đeo lên, nói: “Ngày lễ nên tìm chỗ đậu xe khó quá, chúng tôi qua mấy nơi mà chật kín hết.”

Hà Lệ Chân lắc đầu: “Tôi mới đến thôi.”

Lý Thường Gia và Lưu Hoa Đào đều mặc đồ thoải mái, Lưu Hoa Đào không nói một lời, Hà Lệ Chân luôn cảm thấy ông ta cứ nhìn mình chăm chăm, ánh mắt đó khiến cô thấy rất khó chịu.

“Vậy chúng ta đi vào trước đi.” Lý Thường Gia nhìn quanh một lượt, có vẻ đang chọn địa điểm: “Cô Hà ăn sáng chưa?”

Hà Lệ Chân đang định trả lời, thì Lưu Hoa Đào lại nói trước: “Chúng tôi chưa ăn đâu, cũng thấy đói bụng rồi, thôi cứ tìm tiệm cơm nào đó đã. Giờ cũng sắp mười một giờ rồi, ăn sáng với ăn trưa cùng lúc luôn.” Ông ta nhìn Hà Lệ Chân, nói: “Cô Hà thấy sao?”

Hà Lệ Chân xốc lại quai túi xách, nói: “Cũng được, tùy mọi người thôi.”

Lý Thường Gia vỗ tay một cái: “Được thôi.” Anh ta chỉ chỉ Luru Hoa Đào: “Đây là ý kiến của anh, vậy anh nói xem chúng ta nên ăn gì?”

“Ăn hải sản đi.” Luru Hoa Đào vui vẻ giới thiệu: “Đằng trước có một nhà hàng buffet mới mở.”

Lý Thường Gia nhìn về phía Hà Lệ Chân: “Cô Hà thì sao?”

Hà Lệ Chân nhìn dòng người ngang qua, nói: “Tôi thế nào cũng được.”

“Vậy thì ăn buffet.” Lý Thường Gia cười: “Hôm nay tôi mời.”

“Đương nhiên là cậu mời rồi.” Luru Hoa Đào đùa theo.

Bọn họ vào nhà hàng buffet, dù chưa đến giữa trưa nhưng trong tiệm đã có không ít khách. Ba người ngồi xuống cái bàn gần cửa sổ, ánh nắng nhàn nhạt chiếu vào người thật ấm áp.

Lý Thường Gia vào sau, nói: “Tôi đã mua phiếu rồi, giờ chỉ cần lấy đồ ăn thôi.”

Hà Lệ Chân ngồi bên trong nên không tiện đi ra ngoài, bèn nói: “Hai người đi lấy đồ ăn trước đi, cứ để đồ ở đây tôi trông cho, lát nữa tôi đi.”

Luru Hoa Đào nhìn Lý Thường Gia: “Cậu cứ đi trước đi.”

“Vậy được.”

Lý Thường Gia cầm đĩa đi lấy đồ ăn, Hà Lệ Chân và Luru Hoa Đào ngồi chờ. Hà Lệ Chân nghĩ lúc này nên tìm chuyện gì đó nói, nhưng cô nghĩ tới nghĩ lui không biết nên nói gì cả.

“Mời cô Hà khó thật đấy.” Luru Hoa Đào bỗng nhiên mở miệng.

Hà Lệ Chân giương mắt, thấy Luru Hoa Đào đang cười cười, có vẻ lúc nào ông ta cũng tùm tùm cười như vậy. Tướng mạo Luru Hoa Đào bình thường, nhưng có lẽ vì mập nên màu da của ông ta nhợt nhạt, trông không khỏe mạnh chút nào.

Hà Lệ Chân nhìn ông ta 2 giây, nói: “Không phải...”

“Ai ——” Luru Hoa Đào nhú mày: “Sao lại không phải chứ, Lý Thường Gia nói với tôi, hẹn cô mấy lần nhưng cô đều từ chối.” Ông ta nói xong nghiêng người về phía trước, gõ gõ mặt bàn, nói nhỏ: “Không nên như vậy.”

Hà Lệ Chân rất ít khi ghét người khác, nhưng cái gã tên Luru Hoa Đào này thật sự khiến cô khó chịu.

“Không nên chỗ nào?” Hà Lệ Chân nói: “Có cái gì nên với không nên chứ!”

Ánh mắt Luru Hoa Đào mông lung, nhìn chỗ nọ liếc chỗ kia, nhưng lực chú ý vẫn tập trung trên người Hà Lệ Chân, ông ta tựa lưng vào thành ghế, nói: “Lúc trước Lý Thường Gia nói với tôi, vào hoạt động dự giảng lần trước cậu ta có gặp một cô giáo, ái chà, hiền lành dịu dàng, giống một con mèo nhỏ.”

Hà Lệ Chân không nói gì, Luru Hoa Đào ngưng một lát, nhìn chăm chăm cô rồi tiến lại gần.

“Món đồ chơi này hình như có hai mặt đấy, giấu kỹ quá nhỉ?” Ông ta hạ giọng, giống như đang chia sẻ bí mật với Hà Lệ Chân: “May mà ngày hôm đó bọn tôi gặp được, có đúng không?”

Àm một tiếng, tim Hà Lệ Chân đập thình thịch, Luru Hoa Đào phui tay ngồi thẳng dậy, vẻ mặt giống như đang vạch trần tội ác.

“Không hẹn mà gặp nhỉ?” Luru Hoa Đào nói đến đây, bắt chéo chân: “Vậy mới nói, cô Hà cũng là người thông minh.”

Hà Lệ Chân xanh mặt, nói: “Tôi không biết anh đang nói gì.”

Luru Hoa Đào nghe vậy, khoát tay: “Được rồi, không có ý gì đâu.”

Đúng lúc đó Lý Thường Gia trở lại, tay bưng hai cái đĩa, một đĩa là mỳ Ý, một đĩa khác là món tráng miệng.

“Hai người đi đi.” Lý Thường Gia thúc giục: “Nhiều món nhìn ngon lắm.”

“Nhà hàng mới mở mà.” Luru Hoa Đào cầm cái đĩa, đứng lên. “Đi thôi, cô Hà.”

Hà Lệ Chân nhìn chăm chăm vào tấm menu trước mặt, nói: “Anh đi trước đi, lát tôi qua sau.”

Luru Hoa Đào không nói gì nữa, cầm đĩa đi trước.

“Cô Hà cũng mau đi đi, tôi ở đây được rồi.”

Hà Lệ Chân không muốn ăn gì hết, nhưng Lý Thường Gia ngồi đối diện đang nóng lòng nhìn cô, Hà Lệ Chân không còn cách nào khác đành bỏ túi xuống, cầm đĩa đi lấy đồ ăn.

Cô cố gắng đến chỗ cách xa Luru Hoa Đào gấp đồ ăn, cũng chẳng biết mình nên lấy món gì nữa, qua loa gấp mấy miếng, mười phút sau mới quay lại.

Lúc này Luru Hoa Đào đã ăn được cả đồng, cái đĩa trước mặt chất đầy vỏ cua.

“Cô ăn có từng này thôi sao?” Lý Thường Gia nhìn đĩa của cô, Hà Lệ Chân lúc này mới biết mình đã gấp những gì. Một miếng bánh ngọt nhỏ, vài lát cá, còn lại là mấy đồ ăn linh tinh.

Luru Hoa Đào ngẩng đầu: “Ai da, cô Hà à, cô ăn như vậy sao được. Gấp cả hai chục phút mà có chút xíu vậy.”

Luru Hoa Đào nói xong, quay lại nhìn Lý Thường Gia, nháy mắt: “Cậu còn ngồi đó làm gì, lấy đồ ăn cho người ta đi chứ.”

Lý Thường Gia nhìn Luru Hoa Đào, cười khẽ một tiếng. Nụ cười ấy vô cùng khẽ khàng, cười giống như không, nhưng trong chớp mắt Hà Lệ Chân thấy được.

Đó là một nụ cười đầy ẩn ý, kiểu anh biết tôi biết.

Hà Lệ Chân cúi đầu, Lý Thường Gia đảo mắt, nói: “Để tôi lấy giúp cô.”

Hà Lệ Chân nói nhỏ: “Không cần...” Nhưng cô còn chưa nói hết, Lý Thường Gia đã cầm đĩa của cô đi.

“Cô Hà.”

Bây giờ chỉ còn lại Hà Lệ Chân và Luru Hoa Đào, Hà Lệ Chân đến ngẩng đầu cũng chẳng muốn.

“Cô Hà thấy Lý Thường Gia thế nào?”

Hà Lệ Chân: “Thế nào là sao.”

“Cô có cảm giác đặc biệt nào không?”

Hà Lệ Chân không trả lời.

“Tôi nói cô nghe, cậu ta được lắm.” Luru Hoa Đào nói, giống như đã quên sạch những lời lúc nãy: “Chắc cô cũng biết điều kiện nhà cậu ta rồi nhỉ?”

Hà Lệ Chân vẫn im lặng, Luru Hoa Đào tiếp tục: “Có cơ hội thì cứ thân thiết một chút, dù không có ý kia thì thêm một người bạn cũng tốt mà.”

Cô không thích giọng điệu này của ông ta.

“Cô Hà mấy ngày nay vẫn bận à?” Luru Hoa Đào vừa nhìn Hà Lệ Chân vừa ăn mực, nói: “Vẫn bận đi dạo?”

Còn chưa có gì vào bụng, nhưng Hà Lệ Chân đã thấy buồn nôn.

Luru Hoa Đào nhìn qua bên kia thấy Lý Thường Gia vẫn đang bận gấp đồ ăn, lại quay đầu nói nhỏ với Hà Lệ Chân: “Cô Hà à, nói cho cô một chuyện bí mật, lát nữa Lý Thường Gia sẽ tặng quà cho cô đó.”

Hà Lệ Chân thấp giọng nói: “Không cần...”

Luru Hoa Đào giả bộ như không nghe thấy, nói tiếp: “Tôi bật mí cho cô biết, đó là một cái váy.”

Hà Lệ Chân nhìn ông ta, Luru Hoa Đào mỉm cười: “Rất đẹp.”

Bàn tay Hà Lệ Chân lặng lẽ nắm chặt, đặt trên đùi.

Luru Hoa Đào nói nhỏ với Hà Lệ Chân: “Nói cho cô biết, Lý Thường Gia đặc biệt thích phụ nữ mặc váy, cái hôm ăn cơm bữa trước có phải cô mặc một cái váy màu xanh không, cậu ta rất thích.” Ông ta cầm đĩa lên chọt chọt: “Cho nên phụ nữ tốt nhất phải trang điểm cho đẹp, mặc váy sẽ tốt hơn.”

“Tôi mặc váy...” Hà Lệ Chân chậm chậm nói: “Không phải vì anh ta.”

Tiếng nói nhỏ, nhưng Luru Hoa Đào vẫn nghe rõ: “Vậy mặc cho ai ngắm? Không phải là Trương Kính chứ, ông ta hơn 50 tuổi rồi.”

Hà Lệ Chân tức đến run người, cắn răng.

Luru Hoa Đào thấy Hà Lệ Chân tức giận, cười cười: “Nào nào, tôi đùa thôi, cô Hà đừng tưởng thật.”

Lý Thường Gia cầm đĩa quay lại, bên trong có nhiều đồ ăn phong phú.

Trên bàn cơm, Lý Thường Gia và Lưu Hoa Đào anh một câu tôi một câu, khi thì nói chuyện trường học, khi thì bàn chuyện lớp bỏ túc, mặc dù Hà Lệ Chân nói rất ít, nhưng cũng không đến nỗi nào.

Hà Lệ Chân thấy bữa cơm này đúng là dày vò người khác, cô cầm đĩa ăn đâm vào vắt mì, đâm vài cái, sợi mì nát vụn nhưng cô vẫn không ăn.

Cơm nước xong, Lưu Hoa Đào đề nghị đi hát Karaoke, Hà Lệ Chân thấy vậy thà đi chết còn hơn.

Cô từ chối mãi, đến khi Lưu Hoa Đào khó chịu ra mặt bỏ đi mua đồ, Hà Lệ Chân nói với Lý Thường Gia: “Xin lỗi, hôm nay tôi thật sự có việc, các anh cứ đi đi, tôi không đi đâu.”

“Có việc gì vậy?”

Hà Lệ Chân nói: “Chuyện trong nhà thôi.”

“Trong nhà?”

Lý Thường Gia ngưng cười, nhú mày nhìn ra đường cái, im lặng không nói gì.

“Vậy tôi đi trước đây.” Hà Lệ Chân xoay người, bỗng nhiên Lý Thường Gia giữ chặt tay cô, Hà Lệ Chân theo phản xạ gạt tay anh ta ra. Lý Thường Gia nhìn cánh tay mình giữa khoảng không, thoáng sửng sốt.

Một giây sau, anh ta thu tay lại, đứng thẳng người, lấy một cái túi nhỏ từ trong cặp ra.

“Tặng cho cô cái này.”

Hà Lệ Chân nhớ lại lời Lưu Hoa Đào, nói: “Không cần.”

“Cầm đi, đây là đồ tặng riêng cho cô.” Lý Thường Gia giằng lấy túi xách của cô, bỏ vào.

“Thật sự không cần mà, cảm ơn anh, nhưng tôi không thể lấy...”

“Được rồi được rồi, cứ vậy đi.” Lý Thường Gia cắt ngang lời Hà Lệ Chân: “Tôi sẽ liên lạc với cô sau.” Anh ta nói tiếp: “Nếu rảnh cô cứ gọi cho tôi, khi nào cũng được.”

Lý Thường Gia và Lưu Hoa Đào đi rồi, Hà Lệ Chân lặng lẽ đến trước tượng đài ngồi xuống.

Cô xấu hổ, bức bối, nhưng mỗi khi nhắm mắt lại không thể quên đi, chỉ có nỗi ghê tởm càng ngày càng xâm chiếm.

Điện thoại rung lên, Hà Lệ Chân lấy ra, một tin nhắn của Vạn Côn vừa tới.

(Tôi xong việc anh qua tìm em.)

Hà Lệ Chân nhìn tin nhắn ngẩn ngui, khẽ mỉm cười.

Ngay sau đó Vạn Côn lại gửi tiếp một tin.

(Có nhớ anh đây không?)

Hà Lệ Chân nhìn đắm đắm vào bốn chữ ấy, nhìn tới khi hoa mắt, cô cũng chẳng hề hay biết sắc mặt mình tái nhợt tới mức nào. Vừa mở miệng, nước mắt chảy dài.

“Nhớ...”

Bạn đang đọc truyện *Sinh Thời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50

Hà Lệ Chân thấy mình hiếm khi mới có dịp đến con phố nhộn nhịp này, mà còn một lúc nữa mới tới giờ hẹn Vạn Côn nên cô ghé vào một siêu thị lớn, đi dạo hơn nửa giờ.

Đây là siêu thị lớn nhất Dương Thành, bán đủ loại mặt hàng. Bình thường Hà Lệ Chân không thích đi dạo phố, còn siêu thị thì khi nào cần mua đồ mới đi, chứ không khi nào rảnh rỗi đi dạo như vậy.

Hôm nay cô đi hết ngõ ngách trong siêu thị, cuối cùng dừng lại trước quầy thực phẩm chức năng.

Đây là quầy chuyên bán thực phẩm chức năng của nước ngoài, Hà Lệ Chân từng thấy quảng cáo trên TV nhiều lần nhưng giờ mới gặp.

Quầy hàng vô cùng sạch sẽ, trên kệ thủy tinh không dính một hạt bụi, ánh đèn màu bên dưới hắt lên từng hộp thực phẩm chức năng, nhìn từ xa giống như một tác phẩm nghệ thuật đẹp đẽ.

Hà Lệ Chân bước vào trong, một nữ nhân viên bán hàng nhanh nhẹn lại đón, tươi cười: “Chào chị, xin hỏi chị muốn mua gì ạ?”

Hà Lệ Chân nhìn trái nhìn phải, nói: “Tôi... để tôi xem đã.”

“Vâng.” Nhân viên bán hàng cũng không rời đi mà đứng bên cạnh Hà Lệ Chân, thấy cô xem sản phẩm nào là giới thiệu liền. Hà Lệ Chân chỉ định xem qua một chút thôi, nhưng thấy nhân viên bán hàng nhiệt tình quá, mà sản phẩm giới thiệu vô cùng chi tiết, cô cũng hơi mùi lòng.

Nhân viên bán hàng nhìn ra suy nghĩ của cô, bèn hỏi: “Chị à, không biết chị định mua cho ai thế?”

Hà Lệ Chân nhìn cô ấy một cái, thấy hơi áy náy, nhân viên bán hàng chớp mắt nhìn cô, tò ý cổ vũ. Hà Lệ Chân do dự một lát, sau cùng nói: “Cho...”

“Bạn trai của chị phải không ạ?” Nhân viên bán hàng thấy cô nói chuyện khó khăn quá, bèn hỏi thẳng. Hà Lệ Chân quay đầu không nhìn cô ấy, nhân viên bán hàng nói: “Bạn trai của chị bao nhiêu tuổi ạ, có thích vận động không?”

Hà Lệ Chân nhỏ giọng nói: “Tuổi không lớn lắm, rất thích vận động.”

“Vậy lấy cái này đi ạ.” Nhân viên bán hàng lấy cho Hà Lệ Chân một cái hộp tròn: “Đây là sản phẩm mới của công ty chúng em, bột Albumin rất tốt cho nam, nhất là người trẻ tuổi. Cho em hỏi bạn trai chị mập hay gầy ạ?”

Hà Lệ Chân suy nghĩ một lát, nhưng vừa nhớ tới thì hình ảnh tấm lưng trần và quần tụt cứ tràn ngập trong đầu, cô vội chớp mắt mấy cái, giống như có thể đá hình ảnh đó ra khỏi trí óc vậy.

“Hoi...” Hà Lệ Chân mím môi: “Hoi cường tráng một chút...”

“Cường tráng ạ, vậy thì lấy cái này.” Nhân viên bán hàng lấy một hộp khác đưa cho Hà Lệ Chân: “Đây là bột sữa chiết xuất từ lòng trắng trứng, hàm lượng albumin cao hơn 80%, chị để bạn trai dùng hai muỗng sau khi vận động, hoặc giữa hai bữa ăn, dùng liên tục trong một tháng sẽ thấy hiệu quả rõ rệt.”

“Cái này chủ yếu bổ sung Albumin?”

“Bổ sung tất cả dưỡng chất ạ.” Nhân viên bán hàng dâng trào cảm xúc, thổi bùng chất lượng sản phẩm: “Tăng cường cơ bắp, điều tiết mỡ, bổ sung năng lượng, khôi phục thể lực nhanh chóng.”

“Gãy xương dùng cái này có mau lành không?” Hà Lệ Chân không có hứng thú với tăng cường cơ bắp.

“Đương nhiên có ạ!” Nhân viên bán hàng cuối cùng cũng chạm đúng mạch môn của Hà Lệ Chân: “Uống đúng giờ và đúng liều lượng, chỗ xương bị gãy sẽ mau lành lắm ạ.”

“...” Hà Lệ Chân không hoàn toàn tin tưởng vào lời “mau lành lắm” mà cô ấy nói, chỉ là trong lòng cô cũng thấy sản phẩm này có thể giúp ích được phần nào cho vết thương của Vạn Côn.

Cô nhìn qua giá tiền...

Một hộp 500gr, 868 tệ.

Hà Lệ Chân nhìn ba giây, sau đó quay lại nói với nhân viên bán hàng: “Vậy lấy cho tôi một hộp này.”

“Vâng ạ.” Cô viên bán được hàng, vui vẻ chạy đi đóng gói.

Chắc nhân viên bán hàng thấy Hà Lệ Chân thật thà, cũng không có kẻ mặc cả nên khuyến mãi thêm cho cô một hộp vitamin C nhỏ. Hà Lệ Chân cảm ơn cô ấy, cầm túi đồ đi.

Lúc ra khỏi siêu thị, tâm trạng Hà Lệ Chân tốt hơn nhiều.

Bây giờ cô có thể hiểu được phần nào cảm giác của những cô gái cứ đau buồn khổ sở là muốn đi mua sắm phá tiền.

Khi về tới nhà thì Vạn Côn đã đến. Thấy cửa khóa, cậu cũng không gọi điện thoại giục mà chỉ ngồi ở ngoài. Một cánh tay còn treo trước ngực, tay kia

cầm nhánh cây đang chọc con mèo.

Đó là một con mèo hoang, Hà Lệ Chân vẫn hay thấy nó. Mèo có ý thức địa bàn rất mạnh, xung quanh đây chỉ có mình nó ở là đủ biết. Màu lông nó hỗn tạp, thân mình cũng lớn, trên người có nhiều vết thương do đánh nhau với mấy con mèo khác.

Vạn Côn cầm nhánh cây, con mèo đứng cách cậu ba bước, không nhào đến cũng chẳng chạy đi. Vạn Côn hua hua nhánh cây, nó cũng lúc lắc đầu nhìn theo.

Sau cùng Vạn Côn nhếch miệng cười, nói: “Con mèo ngốc...”

Hà Lệ Chân đứng nhìn một lúc rồi mới đi qua. Vạn Côn thấy cô, lập tức ném nhánh cây đi, đứng dậy: “Về rồi à?”

“Ừm.”

“Đi đâu vậy?”

Hà Lệ Chân lấy chìa khóa mở cửa, vừa mở vừa nói: “Đi dạo lung tung thôi.”

Vạn Côn theo sát Hà Lệ Chân vào phòng, cửa vừa đóng cậu liền cúi đầu hôn cô.

Hà Lệ Chân cau mày nhưng cũng không tránh, đợi cậu hôn xong, mới hỏi: “Mùi trên người anh là mùi gì vậy?”

Vạn Côn đứng thẳng dậy, ngửi áo mình: “Hừm, chắc là mùi sơn, có thơm không?”

“Cũng được.” Hà Lệ Chân vỗ cánh tay cậu: “Rửa tay đi, em đi nấu cơm.”

Khi Vạn Côn đến đã là buổi chiều, bữa cơm này không biết là ăn trưa hay ăn tối nữa. Trên bàn cơm, Hà Lệ Chân đưa túi đồ mới mua cho cậu.

“Cho anh cái này.”

Vạn Côn đang tập trung ăn cơm, nghe vậy ngẩng đầu: “Gì thế?”

“Đề bồi bổ cho anh.”

“Bồi bổ?” Vạn Côn bỏ thìa xuống, lấy cái hộp trong túi ra: “Đây là cái gì? Bột Albumin?”

“Ừm.” Hà Lệ Chân gấp một cọng rau bỏ vào miệng: “Mới mua ở siêu thị, giúp tay anh mau lành hơn.”

Vạn Côn cầm cái hộp nhìn hết một lượt, trừ nhãn hiệu ra còn lại đều viết bằng tiếng Anh, Vạn Côn đọc chẳng hiểu gì đành đặt lên bàn, nói: “Mua riêng cho anh phải không?”

Hà Lệ Chân dùng thìa một lát, gắp đầu: “Đúng vậy.”

“Bao nhiêu tiền?”

“Anh hỏi giá tiền làm gì.” Hà Lệ Chân cầm thìa chỉ vào bát cậu: “Mau ăn cơm đi.”

Vạn Côn giống như đứa trẻ vậy, trong suốt bữa cơm cứ cầm hộp Albumin lên coi bảy tám lần.

“Anh nhìn cái gì thế?” Hà Lệ Chân ăn xong, buông thìa xuống.

Vạn Côn nói: “Nhìn thứ em tặng anh.”

Hà Lệ Chân hơi buồn cười: “Chỉ là một hộp thực phẩm chức năng thôi, có gì mà nhìn chứ.”

Vạn Côn nói: “Thì sao, anh nhất định sẽ uống hết, không thừa dù chỉ một tí.”

Hà Lệ Chân ăn xong cũng chưa vội dọn bàn. Cô thấy Vạn Côn cuối cùng cũng không ngấm nghĩa hộp Albumin nữa, mở miệng hỏi cậu: “Công việc của anh có thuận lợi không?”

“Thuận lợi.”

Hà Lệ Chân nói: “Có gặp chuyện rắc rối gì không?”

Vạn Côn ngẩng đầu khỏi bát cơm, nhìn cô: “Đương nhiên không có, làm gì có rắc rối nào chứ.”

Lần này Vạn Côn nói thật, có lẽ cuộc sống trước đây của cậu bấp bênh quá nên giờ ông trời rủ lòng thương, công việc gần đây quá thuận lợi khiến cậu cũng không quen.

Cũng giống như Trần Lộ nói, việc lắp rèm cửa tuy không phải công việc sung sướng gì nhưng cũng có tính khu vực cao. Toàn bộ Huy Vận chỉ có mình hai người họ làm, đôi khi có gặp mấy người đến đo đạc, nhưng họ cũng chỉ chào hỏi rồi đi.

Lắp rèm cửa cũng không vất vả lắm, dù Vạn Côn bị thương một cánh tay nhưng cũng dư sức làm.

Tòa nhà Huy Vận mới xây xong, cũng bán được khá khá căn hộ. Bây giờ là thời kì cao điểm lắp đặt nội thất, ngày nào cũng có việc, làm từ bảy giờ sáng, gõ gõ đóng đóng trên tường tới chín giờ đêm mới nghỉ.

Gần tiểu khu có một đài phun nước nhỏ, mặc dù chưa thấy phun nước bao giờ nhưng cũng được gọi là trung tâm tiểu khu. Trong khi chờ nhân công và vật liệu đến, Vạn Côn cùng Trần Lộ ngồi cạnh đài phun nước phân loại chất liệu rèm cửa. Trần Lộ muốn ngồi im một chỗ chờ người đến tìm, còn Vạn Côn không nghĩ vậy. Cậu để Trần Lộ ngồi đó, còn mình đi dạo một vòng quanh tiểu khu.

Cậu đi gần hai giờ, đến khi về đưa cho Trần Lộ một tờ giấy ghi tên số nhà, bảo Trần Lộ chép ra một tờ khác.

“Cậu lấy đâu ra vậy?”

“Đi hỏi.”

Chép số nhà xong, Vạn Côn nói hai người chia ra, một người ngồi trông đồng rèm cửa, một người đến từng nhà hỏi.

Nhưng một lát sau Vạn Côn thấy không khả thi, vì cái người tên Trần Lộ này rất không biết cách chèo kéo khách hàng.

“Tôi nói này, anh đừng có nhieu mầy nữa được không?” Vạn Côn nói: “Không biết mình trông đáng sợ như thế nào à, người khác thấy anh không đi đường vòng mới lạ đó?”

“Cậu nói gì hả?” Trần Lộ cũng bực mình, mặt mũi hung dữ đầu phải lỗi của anh ta chứ: “Tôi nói chuyện với bọn họ rất nhẹ nhàng mà, có nóng này đâu.”

“Anh còn định nóng này?” Vạn Côn đang hút thuốc, đến sau thuốc cũng không thèm hút, vút xuống đất dẫm lên: “Được rồi, sau này anh cứ ngồi đây trông đồ, có người hỏi thì ghi lại, tôi đi đến từng nhà hỏi.”

Trần Lộ cũng không thích đi, Vạn Côn nói cũng hợp ý anh ta: “Được rồi, cậu đi đi.”

“Tôi nói này, nếu có người đến hỏi thì anh đừng chỉ ghi mỗi số nhà, anh phải hỏi rõ ràng tên chủ nhà, cả số điện thoại nữa.” Vạn Côn dặn dò.

“Được rồi, biết rồi, nhiều chuyện quá.”

Trần Lộ ngoài miệng nói vậy nhưng vẫn nhớ lời.

Trần Lộ cảm thấy, quan hệ giữa đàn ông với nhau thật ra rất đơn giản. Họ không giống như phụ nữ lúc nào cũng so đo, hăm dọa, ganh ghét, những thứ đó anh ta không quan tâm, anh ta thấy giữa đàn ông với nhau chỉ cần một chữ – Phục.

Anh ta phục Vạn Côn, anh ta muốn hợp tác với Vạn Côn, đơn giản vậy thôi.

Mà anh ta đi theo Vạn Côn đúng là làm chơi ăn thật như cậu ta từng nói. Chưa tới ba ngày, Vạn Côn đã thuyết phục được cả mấy lầu đặt hàng, mà tất cả đều là chỗ rèm cửa bằng lụa đắt tiền nhất, một mét những 120tệ, anh ta không biết Vạn Côn nói như thế nào, mà hỏi cậu ta thì cậu ta chỉ cười chứ không nói.

“Có nói anh cũng không học được, mấy thứ này không quan trọng, cứ làm việc cho tốt là được.”

Bọn họ buổi sáng lắp rèm cho một nhà, buổi chiều lắp cho hai nhà, ngày nào cũng bận rộn. Tay Vạn Côn bị thương không tiện làm việc nên phần lớn đều do Trần Lộ làm, trong khi anh ta lắp rèm thì Vạn Côn nói chuyện với chủ nhà, từ chuyện rèm cửa đến đủ thứ từ Nam tới Bắc, sau khi lắp rèm xong thì chủ nhà cũng nhớ tên bọn họ, còn để lại số điện thoại nói sau này cần thay rèm sẽ liên lạc.

Làm việc này cũng kiếm chác được không ít, Vạn Côn và Trần Lộ, còn có vài người khác đều hiểu ngầm trong bụng chứ không nói ra ngoài. Mặc dù mới làm không lâu nhưng Vạn Côn và Trần Lộ càng ngày càng ‘ăn nên làm ra’.

“Ai da.” Trần Lộ cảm khái: “Làm cái này sướng hơn ở công trường nhiều, kiếm cũng được nhiều hơn, sau này cứ tiếp tục làm đi.”

Vạn Côn ngồi trên băng ghế nhỏ, chân dài gá lên bậc thang bên cạnh đài phun nước. Trời đã tối, Vạn Côn ngửa đầu lên nhìn thấy mấy ngôi sao lấp lánh.

Trần Lộ nói: “Thế nào?”

Vạn Côn thuận miệng đáp: “Thế nào là sao.”

“Chúng ta làm việc này, cũng được đấy.”

Vạn Côn quay đầu, thân nhiên nhìn anh ta: “Làm chơi một thời gian thôi.”

“Hử?”

Vạn Côn ngẩng đầu lần nữa, nhìn lên bầu trời quang đãng: “Tôi không tính làm việc này cả đời.”

Trần Lộ nghe không rõ: “Cái gì cơ?”

Vạn Côn không nói gì nữa, chăm chú nhìn lên bầu trời, tới khi đầu choáng váng, mắt cũng hoa lên mới ngáp một cái, trong làn gió lạnh lẽo nhắm mắt lại.

Bạn đang đọc truyện *Sinh Thời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 51: Chương 52

Sáng thứ bảy.

Hà Lệ Chân dậy từ sớm, ăn sáng xong cô bỏ sách vở vào túi rồi đi.

Có nhiều chuyện phải cần thời gian mới ngộ ra được, cô ngồi trên xe buýt nghĩ.

Tối thứ sáu sau khi xem lại địa chỉ lớp bỏ túi, Hà Lệ Chân mới thấy lớp bỏ túi chỉ cách chỗ làm của Vạn Côn có mấy trạm xe.

Hôm nay trời nhiều mây, đã hơn bảy giờ mà mặt trời còn chưa xuất hiện, cứ trốn sau tầng mây dày mù mịt, cả bầu trời là một màu xám ngắt.

Gió rất lớn, cũng rất lạnh. Lúc Hà Lệ Chân xuống xe bị gió thổi không mở được mắt, có lẽ đã đến mùa của những chiếc khăn quàng cổ rồi nhỉ?

Hôm nay khai giảng ba lớp, một lớp Ngữ văn và hai lớp tiếng Anh, tám rưỡi sáng bắt đầu học.

Hà Lệ Chân đến sớm trước nửa tiếng, cô bước vào, túi xách hơi nặng, bên trong có giáo án, sách, còn có một chiếc váy cô còn chưa động tới.

Hà Lệ Chân đứng ngẩn ngơ một lúc, tới khi có học sinh đến cô mới lấy lại tinh thần.

Có mấy phụ huynh đưa con đến, đứng trước cửa nhìn nhìn, hỏi Hà Lệ Chân: “Chào cô, đây có phải lớp bỏ túi không, chúng tôi...”

“Đúng ạ.” Hà Lệ Chân gật đầu, nghiêng người để bọn họ đi vào.

Mở cửa ra, Hà Lệ Chân thấy nội thất đã được trang trí lại, có một người đứng trên hành lang quay lưng về phía cửa, đang nói chuyện với mấy phụ huynh.

Là Lý Thường Gia.

Hà Lệ Chân dời ánh mắt.

Lý Thường Gia nghe thấy tiếng động ngoài cửa bèn nhìn qua, có vài phụ huynh nhận ra anh ta, vội dẫn con lại chào: “Thầy Lý...”

Lý Thường Gia cười nói: “Đến rồi à?”

“Vâng.”

Lý Thường Gia nhìn đồng hồ trên tay: “Mọi người đến sớm thật, tám rưỡi mới bắt đầu học mà.”

Phụ huynh khách khí nói: “Đây là ngày học đầu tiên, nhà chúng tôi ở xa nên sợ đến trễ.”

“Được được.” Lý Thường Gia vỗ vai một cậu học sinh: “Các em vào lớp trước đi, thời khóa biểu có dán ngoài cửa, còn các bác phụ huynh cứ ngồi nghỉ trong phòng khách nhé, bên kia có máy lọc nước, nếu khát cứ rót nước uống.”

Lý Thường Gia nhìn theo mấy vị phụ huynh đưa con vào lớp, sau đó mới làm bộ nhìn thấy Hà Lệ Chân đứng ngoài cửa.

“A, cô Hà.” Anh ta đi tới, Hà Lệ Chân mím môi.

Lý Thường Gia đi đến trước mặt cô, nhìn cô một lát rồi hỏi: “Sao cô không mặc cái váy kia?”

Hà Lệ Chân không hiểu: “Anh nói cái gì?”

“À, không có gì.” Lý Thường Gia quay đầu lại, nhìn đồng hồ treo tường: “Sắp đến giờ rồi, cô vào lớp chuẩn bị trước đi.”

Hà Lệ Chân còn có lời muốn nói, nhưng thời gian không kịp nữa, đứng ở đây có thể thấy học sinh đã ngồi đủ trong lớp chuẩn bị học rồi.

“Thôi được, tôi vào lớp trước, đợi...” Hà Lệ Chân ngẩng đầu nhìn Lý Thường Gia: “Đợi khi nào anh rảnh, tôi có chuyện muốn nói.”

Lý Thường Gia vui vẻ đồng ý: “Được, giữa trưa đi ăn nhé, tôi nói với các thầy cô khác rồi, lúc đó có chuyện gì nói sau.”

Hà Lệ Chân định nói cô không đi, nhưng Lý Thường Gia lại bị một phụ huynh khác gọi.

Hà Lệ Chân lòng rối như tơ vò, xách túi bước vào phòng học, bắt đầu giảng bài.

Vì học bỏ tức nên khi dạy không cần phải giảng bài lan man, chỉ cần ra đề rồi sửa, đơn giản hơn nhiều.

Trong khi học, bên ngoài trời càng mờ mịt, phòng học hơi tối, Hà Lệ Chân bật đèn.

Khi học sinh làm bài, Hà Lệ Chân nhìn ra ngoài cửa sổ, mây đen phía chân trời cứ ùn ùn kéo đến, giống như có một con quái vật lớn đang ẩn mình trong đó.

Gió thổi mạnh, cửa sổ đập âm ầm. Bạn nam ngồi gần cửa sổ vội giữ chặt bài thi, sợ gió thổi bay mất. Hà Lệ Chân thấy vậy đi qua đóng cửa sổ lại.

Cô nhìn bóng mình in trên cửa kính, nhợt nhạt, mịt mờ. Cô lặng người, nhận ra bóng dáng mình khác ngày xưa nhiều đến vậy.

Khuôn mặt cô nghiêm túc, nghiêm túc đến mức lạnh lùng, khiến cô nhớ đến cô giáo hồi tiểu học, một người phụ nữ nghiêm khắc vô tình.

Hà Lệ Chân im lặng một lát, cô lấy lại tinh thần, hít sâu một hơi, tự nói với mình phải thả lỏng, đừng nghĩ nhiều nữa, đừng lo lắng nữa.

Tiết học nhanh chóng kết thúc, Hà Lệ Chân nói vài câu động viên trước khi tan lớp, sau đó thu dọn đồ đạc đi tìm Lý Thường Gia. Nhưng không thấy Lý Thường Gia đâu hết, lại đụng phải Lưu Hoa Đào.

Lưu Hoa Đào đang bàn luận chuyện gì đó với giáo viên khác, thấy Hà Lệ Chân thì hỏi: “Cô Hà dạy xong rồi à.”

Hà Lệ Chân gật đầu: “Vâng.”

“Lát nữa đi ăn cơm, cô biết rồi nhỉ?”

Hà Lệ Chân nói: “Tôi không đi đâu, tôi có chuyện cần nói với thầy Lý.”

“Không đi?” Lưu Hoa Đào tròn tròn mắt, bảo thầy giáo bên cạnh chờ một lát rồi quay qua nói với Hà Lệ Chân: “Ừa, sao lại không đi chứ? Trong nhà lại có việc à?”

Hà Lệ Chân nhìn ông ta: “Tôi không muốn đi.”

“...”

Bên cạnh còn có một thầy giáo chờ nói chuyện với Lưu Hoa Đào, ông ta không biết nội tình bên trong, nghe Hà Lệ Chân nói vậy thì giật mình, liếc qua Lưu Hoa Đào.

Lưu Hoa Đào quay lưng lại thầy giáo kia, nét mặt cứng đờ một lát, nhưng ông ta phản ứng rất nhanh: “Cô Hà không khỏe sao?”

Thầy giáo phía sau còn đang nhìn chăm chăm, Hà Lệ Chân im lặng mấy giây, cũng không đành lòng làm mất mặt người khác, cô gật đầu, nói: “Vâng, hơi mệt.”

“Hóa ra là vậy.” Lưu Hoa Đào nói: “Vậy cô cứ đợi ở đây đi, Lý Thường Gia vừa mới ra ngoài, lát nữa sẽ quay lại, cô cứ ngồi đây đợi nha.”

Nói xong, Lưu Hoa Đào và thầy giáo kia đi vào văn phòng.

Hà Lệ Chân ngồi ở bên ngoài, nghỉ giữa giờ kết thúc, học sinh lại vào phòng học. Hà Lệ Chân ngồi một mình trên ghế, cô nhìn đồng hồ treo tường, đã mười một giờ rồi.

Kim đồng hồ chậm chậm chuyển động theo quy luật, Hà Lệ Chân nghe tiếng tích tắc đồng đưa, suýt nữa ngủ gật.

Khoảng hai mươi phút sau Lý Thường Gia trở lại, Hà Lệ Chân thấy anh ta liền đứng lên: “Thầy Lý...”

Người Lý Thường Gia còn mang theo gió lạnh bên ngoài, anh ta đóng cửa lại, nói với Hà Lệ Chân: “Cô theo tôi, vào phòng rồi nói.” Sau đó đi thẳng vào trong văn phòng.

Hà Lệ Chân đi theo anh ta, Lý Thường Gia bật đèn rồi đóng cửa lại.

Căn phòng yên tĩnh, yên tĩnh tới mức có thể nghe rõ tiếng giảng bài từ phòng học bên cạnh truyền tới.

Hà Lệ Chân mở miệng trước: “Thầy Lý, tôi còn có việc, trưa nay không đi ăn cùng mọi người được, thật ngại quá.”

Lý Thường Gia nói: “Mọi người đều đi cả, cô cũng nên đi một lát, cùng ăn bữa cơm thôi mà.”

“Không được đâu.” Hà Lệ Chân từ chối: “Tôi thật sự có việc.” Cô nói xong, cầm túi xách: “À phải rồi, còn có cái này...” Cô lấy ra một cái túi, Lý Thường Gia nhìn qua đã biết đó là túi đựng cái váy anh ta tặng, nhìn cô như vậy, đừng nói mặc thử, mà ngay cả túi chắc cũng chưa mở ra xem.”

Lý Thường Gia mím môi, không nói gì.

Hà Lệ Chân giơ cái túi lên, Lý Thường Gia không cầm lấy, cô vẫn cứ giơ như vậy. Sau cùng Lý Thường Gia cau mày, thở dài một tiếng.

“Tôi nói, cô Hà này, cô định làm gì vậy?”

Hà Lệ Chân vẫn giơ cái túi, cúi đầu: “Làm việc nên làm.” Cô liếc qua túi, lại nhìn anh ta: “Tôi không thích hợp với nó, hơn nữa, tôi cũng không có lý do nhận quà của anh, anh cầm lại đi.”

“Không thích hợp?” Lý Thường Gia suýt bật cười: “Nó màu gì chắc cô cũng không biết nhỉ?”

Hà Lệ Chân không quan tâm cái váy màu gì, cô đặt túi lên cái bàn gần Lý Thường Gia: “Trả cho anh, sau này...” Hà Lệ Chân lựa lời nói: “Sau này... không cần đưa cho tôi những thứ như vậy nữa.”

Hai người đều im lặng.

Hà Lệ Chân nói tiếp: “Sau này lớp học... tôi cũng không dạy nữa, anh tìm giáo viên ngữ văn khác đi, đột ngột nói như thế, thật ngại quá.”

Lý Thường Gia vẫn không nói gì.

Hà Lệ Chân giải thích một lần nữa, cuối cùng xách túi định rời đi. Cô đi tới cửa, lại nghe Lý Thường Gia nói phía sau: “Không nhận của thầy giáo, chỉ nhận của học sinh phải không?”

Hà Lệ Chân dừng bước, ngực như có một tảng đá đè nặng.

Lý Thường Gia nhìn Hà Lệ Chân: “Cô có biết mình đang làm gì hay không?”

Hà Lệ Chân quay lại, nhìn gọng kính màu bạc của Lý Thường Gia ánh lên tia sáng lạnh lẽo, Hà Lệ Chân nói: “Có ý gì...”

Lý Thường Gia bật cười một tiếng: “Tôi có ý gì? Cô Hà, cô tệ thật.”

Hà Lệ Chân không nói nên lời, giọng Lý Thường Gia dịu lại: “Cô Hà, tôi biết một giáo viên trẻ như cô phải một thân một mình tới nơi xa xôi này cũng không vui về gì, nhưng, có một vài chuyện cô phải cân nhắc cho kỹ.”

Hà Lệ Chân nắm chặt quai túi: “Cân nhắc cái gì, tôi có gì phải cân nhắc chứ?”

Lý Thường Gia giống như đang dạy học sinh của mình: “Cô Hà, cô phải hiểu là tôi đang giúp cô đấy.”

Hà Lệ Chân bắt buộc mình phải bình tĩnh, nhất định phải bình tĩnh.

“Cám ơn.” Cô cắn răng nói: “Nhưng tôi không cần anh giúp.”

“Sao cô vẫn cố chấp như vậy?”

“Anh muốn tôi phải hiểu cái gì chứ?”

“Hiểu những gì cô đang làm ấy!” Giọng Lý Thường Gia đau đớn: “Cô Hà à, cô không thể phạm sai lầm được.”

Hà Lệ Chân nói: “Tôi không phạm sai lầm gì hết, tôi biết rõ mình đang làm cái gì.”

“Cô biết cái gì chứ! Cô, cô quá ngây thơ rồi!” Lý Thường Gia dừng một lát, có lẽ vì sợ tường cách âm không tốt, bèn hạ giọng: “Cô có biết là nếu bị người khác phát hiện, thì cô sẽ chết đuối trong nước miếng của người đòi không hà! Tôi đã nói rồi, tên học sinh kia không phải hạng tốt lành gì, đến lúc đó nó vẫn ngang bướng, lộn chết không sợ nước sôi thì cô phải làm thế nào? Cô Hà, tôi đang giúp cô đấy!”

Hà Lệ Chân kích động đến mức môi cũng run rẩy: “Cái gì mà lộn chết không sợ nước sôi? Cái gì mà không phải hạng tốt lành? Ai nói cậu ấy không phải người tốt, anh dựa vào cái gì...”

“Hà Lệ Chân!” Ánh mắt Lý Thường Gia nghiêm lại: “Cô là giáo viên nhân dân, lại đi dây dưa với một học sinh trung học, nếu không phải vì tên đó hư hỏng thì lý do là gì?” Anh ta nhìn chăm chăm vào mắt Hà Lệ Chân, thấy cô hoảng hốt, Lý Thường Gia đến bên cạnh cô, nói nhỏ: “Làm ra chuyện như thế, nếu không phải cô bị dụ dỗ...” Ánh mắt của anh ta vẫn bám theo ánh mắt Hà Lệ Chân, lần đầu tiên anh ta biết được, ánh đèn ban ngày cũng có thể khiến con người ta trở nên yếu ớt mong manh như vậy, giống như sẽ tan biến trong chớp mắt.

Lý Thường Gia chậm rãi nói tiếp: “Thì đó chính là do cô lộ nguyên hình... Đương nhiên chúng ta đều biết không phải nguyên nhân này.”

Hà Lệ Chân sinh ra trong một gia đình bình thường, ba là công nhân, mẹ là giáo viên tiểu học, từ nhỏ đến lớn cô đều ngoan ngoãn nghe lời, không để người nhà phải lo lắng dù chỉ một chút, luôn chăm ngoan lễ phép, dù đi học hay đi làm thì người nhà vẫn luôn yên tâm về cô. Nếu dùng một từ để miêu tả cô, thì đó là khuôn phép.

Cô sống cẩn thận, rất ít khi làm phiền người khác, cho dù khó khăn đến mấy thì cô vẫn luôn tự dặn lòng là phải dành cho người khác ba phần tình cảm.

Vì luôn cẩn thận như thế, nên người khác đối với cô dù không nhiệt tình nhưng cũng không khi nào nói những lời quá đáng. Vậy nên khi cô nghe những lời cay đắng từ người quen biết – thậm chí mang tiếng lịch sự nho nhã như Lý Thường Gia, lần đầu tiên trong đời Hà Lệ Chân cảm nhận được thế nào là đất trời sụp đổ.

Đến lúc này, dù có chuẩn bị tâm lý vững vàng cách mấy cũng không còn ý nghĩa, Hà Lệ Chân không tức giận, cũng không thể cảm nhận được nhục nhã, đầu óc cô chỉ trống rỗng, ngẫu nhiên hiện ra hình ảnh cô ở bên Vạn Côn, cùng lời nói của Lý Thường Gia.

Lý Thường Gia nhìn khuôn mặt tái nhợt của Hà Lệ Chân, dáng vẻ của cô trong tiết trời mưa đông lạnh lẽo yếu ớt như vậy, cũng lạnh nhạt như vậy.

Tia chớp vụt qua, sấm nổ ầm ầm, ngay sau đó mưa ập đến, bắn tung tóe trên cửa sổ, khiến bóng dáng hai người trong phòng cũng mờ nhạt tiêu vợi.

Lòng Lý Thường Gia cũng nổ ầm theo sấm chớp.

Anh ta rất muốn đi qua ôm lấy Hà Lệ Chân an ủi cô. Trong lòng anh ta, cô giống như một gốc cây nhỏ liêu xiêu trong gió bão, bé nhỏ tới mức hạt mưa cũng không nở rơi trên thân mình.

Anh ta nghĩ tới cái ngày đầu tiên nhìn thấy cô, khi đó cô là người nghiêm túc nhất trong tất cả giáo viên, mặc đồng phục kín đáo lại mềm mại lung linh, cô nhìn anh ta đặt câu hỏi, anh ta kiên nhẫn trả lời, khi đó cô dịu dàng ngoan ngoãn biết bao.

Lý Thường Gia nghe thấy tiếng hô hấp của mình, hít một hơi.

“Lệ Chân...”

Hà Lệ Chân run lên, không ngẩng đầu, lùi về sau một bước.

Lý Thường Gia hạ giọng, cố gắng trấn an cô: “Cô đừng sợ, không ai biết chuyện này.” Anh ta dừng một chút, nói: “Thầy Lưu là bạn của tôi, sẽ không nói gì đâu. Bây giờ cô chỉ cần nhận rõ lỗi lầm, làm lại từ đầu, chúng tôi sẽ coi như không biết chuyện này. Cô cũng đừng nghĩ dạy, tuy chúng ta chưa ký hợp đồng dạy lớp bỏ tức gì cả nhưng cô không thể nói đến là đến nói đi là đi như thế, tôi tin tưởng cô Hà là người có trách nhiệm.”

Mắt Hà Lệ Chân đau nhức, cô nhìn góc bàn bên cạnh, ngây ngốc. Lý Thường Gia tưởng cô không nghe rõ, định nói thêm vài câu, bỗng nhiên Hà Lệ Chân mở miệng:

“Sao anh biết được?”

“Cái gì?”

Hà Lệ Chân quay đầu nhìn anh ta: “Tôi hỏi, tại sao anh biết được?”

Lý Thường Gia trầm xuống, nói: “Hôm đó chúng tôi nhìn thấy ở công viên, cô...” Anh ta nói đến đây, ánh mắt chuyển qua góc phòng: “Cô dựa vào lòng cậu ta, còn có, về mặt cô khi nhìn cậu ta.”

Hà Lệ Chân chậm rãi nói: “Về mặt gì?”

Lý Thường Gia cắn răng, hít sâu một hơi, chưa nói đã bắt đầu ho.

Anh ta che miệng, ho xong rồi nói: “Tóm lại, cô đừng tiếp tục như vậy nữa! Cô là một giáo viên giỏi, không thể bị hủy hoại vì loại học sinh như thế.”

“Loại học sinh nào?”

“Cô ——”

Lý Thường Gia chợt nhớ tới điều gì, gật đầu: “Thảo nào...”

Hà Lệ Chân nhìn anh ta, trong ánh mắt Lý Thường Gia lóe lên tia sáng, anh ta nói: “Lúc trước, cái hôm chúng ta đi ăn cùng nhau, hóa ra tên học sinh đó chờ cô.”

Hà Lệ Chân ngẩng đầu lên: “Anh nói cái gì, ai chờ tôi?”

Lý Thường Gia nhìn Hà Lệ Chân, trí nhớ của anh ta rất tốt, và lại anh ta cũng có ấn tượng mạnh với tên học sinh kia, không tới hai giây, những chuyện xảy ra hôm đó lần lượt hiện lên trong đầu anh ta.

“Hóa ra vậy...” Lý Thường Gia tỉnh ngộ: “Khi đó hai người đã...”

Anh ta lại bắt đầu ho.

Lúc này không phải vì vội vã, mà vì tức giận. Anh ta ho sặc sụa, mặt đỏ bừng, mắt trừng trừng nhìn Hà Lệ Chân, chỉ tay vào cô.

“Uổng công tôi khi đó còn cảm thấy cô...”

“Anh nói là ngày nào?”

“...”

“Anh thấy người đó khi nào?”

Lý Thường Gia chưa bao giờ bị người khác làm cho tức giận đến vậy, giống như bị biến thành con khi mặc cho người đùa giỡn, thờ hồng học, ngay cả sức lực trả lời Hà Lệ Chân cũng không có.

“Chúng ta chỉ ăn cơm có mấy lần, anh nói...” Hà Lệ Chân vừa nói vừa nhớ lại, đầu óc cô loạn cả lên, chỉ khi suy nghĩ mới lấy lại tinh táo một chút, cuối cùng hiểu ra anh ta nói ăn cơm tôi, là hôm đó...

“Hôm đó cậu ấy ở...”

“Hà Lệ Chân!”

“Tiếng ở phòng bên cạnh nhỏ dần, nhưng hai người đều không để ý.”

Có người gõ cửa, Lưu Hoa Đào đứng bên ngoài nói khẽ: “Lý Thường Gia?”

Lúc này Lý Thường Gia và Hà Lệ Chân mới để ý đến.

Hà Lệ Chân cầm túi xách, xoay người mở cửa. Lưu Hoa Đào đang đứng bên ngoài, cửa đột ngột mở ra khiến ông ta bất ngờ lùi về sau nửa bước, Hà Lệ Chân liếc ông ta một cái, không nói gì, đi thẳng.

Lưu Hoa Đào nhìn theo bóng Hà Lệ Chân rồi đi, bước vào phòng, đóng cửa lại.

“Xảy ra chuyện gì?”

Mặt Lý Thường Gia tối sầm lại: “Xảy ra chuyện gì là sao?”

Lưu Hoa Đào nói: “Còn không hiểu à? Vừa rồi cậu quát to như thế, tôi ở bên ngoài cũng nghe rõ được, sau này chú ý một chút.”

Lý Thường Gia nặng nề gật đầu, kể lại chuyện vừa xảy ra cho ông ta nghe, chân mày Lưu Hoa Đào cũng nhíu lại: “Cái cô đó, đúng là không biết xấu hổ.”

“Đúng là không biết phân biệt tốt xấu.” Lý Thường Gia tức giận nói.

“Vậy làm sao bây giờ?”

“...”

Bên ngoài mưa ầm ầm không dứt, Hà Lệ Chân cầm dù đi trong mưa, đầu óc cũng mờ mịt.

Về đến nhà cô uống một cốc nước gừng, uống xong liền thấy buồn ngủ.

Nhưng trời lạnh, lại gặp phải kích thích lớn như vậy, một cốc nước gừng nhỏ nhỏ hoàn toàn không có tác dụng, Hà Lệ Chân vẫn bị bệnh.

Thứ hai, lúc xuống giường cô đã thấy chóng mặt đau đầu, nhưng cô không định xin nghỉ, cứ cố đi dạy chắc cũng xong.

Dự báo thời tiết nói trong tuần tới trời vẫn mưa, Hà Lệ Chân đứng nhìn đất trời mờ mịt, chỉ thấy càng thêm áp lực.

Đến trường, Hà Lệ Chân dạy tiết đầu tiên xong quay lại văn phòng, cuối cùng không chịu được nằm lên bàn nghỉ một lát.

Ngoài cửa vang lên tiếng gõ nặng nề.

Mọi người trong phòng đều nhìn ra cửa, hiệu trưởng Tường làm việc lúc nào cũng vội vàng, coi trọng hiệu suất, tới gọi người cũng chỉ đứng ở ngoài nói một tiếng: “Hà Lệ Chân, cô qua đây một lát.”

Nói xong đi thẳng, bỏ lại đám người trong phòng mê mẩn.

Hà Lệ Chân đứng lên, cảm thấy tay mình lạnh ngắt, cô đi ra ngoài, nắm chặt tay mình, lại nhận ra lòng bàn tay đầy mồ hôi.

Hiệu trưởng gọi Hà Lệ Chân tới phòng họp giáo viên, đây là phòng họp lớn nhất của trường, có thể chứa toàn bộ giáo viên của trường. Vì thế khi căn phòng chỉ có hai người, cảm giác trống trải càng thêm rõ.

Hiệu trưởng Tường bước vào, đứng bên bàn hội nghị, quay đầu nói: “Đóng cửa lại.”

Hà Lệ Chân đóng cửa, đi đến trước mặt hiệu trưởng.

“Có biết tôi tìm cô vì chuyện gì không?”

Nói không lo lắng là giả, ngực Hà Lệ Chân hơi đau, dạ dày cũng không thoải mái, cô hít một hơi, hiệu trưởng Tường bỗng quát lên: “Nói chuyện!”

Hà Lệ Chân bị ông ta quát giận mình, ngẩng đầu: “... Biết.”

Hiệu trưởng Tường đã ngoài 50 nhưng vẫn sắc bén như trước, ánh mắt nghiêm khắc: “Cô nói xem là chuyện gì?”

Hiệu trưởng Tường làm việc không bao giờ để trống dù chỉ 5 giây, Hà Lệ Chân thấy cô chỉ im lặng trong chớp mắt, hiệu trưởng Tường đã đặt một tờ giấy lên bàn, chính xác là ‘ném’ lên bàn.

“Có người tố cáo cô đang qua lại với học sinh, có phải hay không?”

Hà Lệ Chân không còn lời nào để nói.

“Tôi hỏi cô có phải hay không?”

“...Phải.”

“Cô Hà, cô có biết mình là giáo viên nhân dân không vậy?” Ngón tay hiệu trưởng Tường đập mạnh vào tờ giấy: “Loại chuyện mất mặt này cô cũng có thể làm được hả? Ý thức trách nhiệm của một giáo viên ở đâu? Mà cô còn là giáo viên nữ, còn làm loại chuyện này...” Ông ta cầm tờ giấy lên: “Tới mức người ta phải tố cáo!? Cô có biết tự kiểm điểm bản thân không hả? Nếu người ta không báo lên thì đến giờ chắc nhà trường vẫn không biết gì, sao cô có thể làm loại chuyện như vậy chứ?”

Hà Lệ Chân cúi đầu, nhỏ giọng nói: “... Hiệu trưởng, xin lỗi.”

Mặt hiệu trưởng Tường cứng rắn như tượng thạch cao: “Đây không phải chuyện có thể xin lỗi là xong, xảy ra chuyện như vậy, người khác còn đến tố cáo, hai người các cô sẽ bị nhà trường xử phạt, tôi thông báo trước với cô một tiếng.”

Hà Lệ Chân im lặng một lát, nói: “Hiệu trưởng, trường học phạt tôi như thế nào tôi cũng chấp nhận, tất cả đều là lỗi của tôi, là tôi... chủ động tìm cậu ấy.”

Hiệu trưởng Tường nổi tiếng là người cô hù, với loại chuyện này đã không chấp nhận được, lại nghe Hà Lệ Chân nói vậy càng thấy bức mình, không nhịn được nói.

“Cô chủ động tìm cậu ta? Sao cô không đi tìm người khác hả? Có phải vì cô thấy Vạn Côn là học sinh lưu ban, có thể ở bên cô mấy năm nữa? Lúc trước tôi còn không hiểu tại sao Vương Đạo lại đưa người có thành tích tốt như cô xuống đây, hóa ra là vậy, đúng là không thể nhìn mặt bất hình dung được, phải không cô Hà?”

Ông ta nhấn mạnh mấy từ cuối, Hà Lệ Chân không thể nói gì, cũng không thể làm gì, cô chỉ có thể để từng câu từng chữ khắc sâu vào tai.

“Ảnh hưởng tới thanh danh của nhà trường, tôi cũng thấy xấu hổ thay cô!” Hiệu trưởng Tường càng nói càng giận: “Nếu như đây là đại học thì không nghiêm trọng đến vậy, nhưng đây là trung học! Trong trường còn hơn phân nửa học sinh chưa trưởng thành! Hành vi của cô phạm kỷ luật nghiêm trọng, nếu để cho học sinh khác biết thì mọi người sẽ nghĩ thế nào hả? Sau này còn ai kính trọng giáo viên, còn ai nghiêm túc đi học? Còn có phụ huynh – nếu phụ huynh biết được thì danh dự của trường học vứt đi đâu hả? Bểgiới cơ đấy, đúng là không tin được.”

Hà Lệ Chân bị mắng đến cực hạn ngược lại thấy bình tĩnh, cô im lặng suy nghĩ, thử đặt mình ở góc độ khác nhìn lại chuyện này. Sau đó cô phát hiện, mỗi một câu hiệu trưởng Tường nói đều đúng.

Trong trường học này không phải tất cả học sinh đều hai mươi tuổi, không phải ai cũng gặp nhiều sóng gió như Vạn Côn, cũng không phải ai cũng trải đời như cậu.

Giống như hiệu trưởng Tường nói, trong trường này có hơn phân nửa học sinh còn chưa trưởng thành.

“Hiệu trưởng, tất cả đều là lỗi của tôi, là tôi nông nổi, bị ma quỷ ám.” Hà Lệ Chân cuối cùng cũng lấy dũng khí, nhìn về phía hiệu trưởng Tường: “Tôi sẽ từ chức, tôi chỉ xin ngài một chuyện...”

“Không được!” Hà Lệ Chân còn chưa nói xong, hiệu trưởng Tường đã cắt ngang: “Tôi biết cô định xin cho Vạn Côn, tôi nói cho cô biết, người như cậu ta chỉ làm ảnh hưởng tới trường học, không có chí cầu tiến, không biết trả ơn! Ngày nào cũng ở cùng mấy tên đầu gấu, nhà trường cũng đang định đuổi học cậu ta, giờ lại xảy ra chuyện như vậy chắc chắn phải đuổi học!” Ông ta nói xong, ánh mắt dừng lại trên người Hà Lệ Chân, bổ sung một câu: “Một bàn tay không thể vỗ thành tiếng, có đúng không?”

“Hiệu trưởng, từ đầu đến cuối đều là tôi... dù dỗ cậu ta, cậu ta chỉ là học sinh, bây giờ đã cố gắng học, có thể...”

“Được rồi!”

Hà Lệ Chân bệnh tới hồ đồ, không biết là giờ này cô càng xin cho Vạn Côn thì trong lòng hiệu trưởng Tường càng phản cảm.

“Cô tự lo cho mình trước đi.”

Hiệu trưởng Tường đóng sầm cửa rồi đi, Hà Lệ Chân bỗng thấy dạ dày khó chịu, cô vội chạy vào WC, ói hết ra.

Nhưng hai ngày nay cô chưa ăn bữa nào tử tế cả, ói không được gì.

Lúc này đang giờ học, tất cả đều yên tĩnh, Hà Lệ Chân mệt đến hoa cả mắt, ói

xong tựa vào tường, nhưng trong lòng không hiểu sao lại thoải mái hơn.

Bạn đang đọc truyện *Sinh Thời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 53

Mọi chuyện đã trụt khỏi quỹ đạo vốn có.

Nhưng Hà Lệ Chân lại không thể nghỉ việc liền, mặc dù trong lòng cô hay Hiệu trưởng Tường đều biết cô không thể tiếp tục làm công việc này nữa, nhưng trường đang thiếu giáo viên, lúc trước vất vả lắm mới tuyển được Hà Lệ Chân, hơn nữa cô dạy lớp mười hai, sắp tốt nghiệp đến nơi rồi không thể tùy tiện tìm một giáo viên đến dạy thay được, mà cho dù có thì việc dạy tiếp chương trình hay việc để học sinh làm quen với cách dạy của giáo viên mới cũng là một vấn đề lớn, tất cả đều cần thời gian.

Hiệu trưởng Tường bảo Hà Lệ Chân cứ dạy thêm một tuần, sau đó viết đơn nghỉ việc. Hôm ấy Hà Lệ Chân xin nghỉ sớm, về nhà đo mới thấy sốt 39 độ.

Cô chẳng còn lòng dạ nào đi bệnh viện nữa, cứ nấu một nồi cháo, ăn xong rồi đi ngủ.

Ngủ đến chiều tối, tỉnh dậy đầu vẫn choáng váng, cô cầm điện thoại lên xem, có bốn cuộc gọi nhỡ từ Vạn Côn.

Bệnh khiến đầu óc cô hỗn loạn, phản ứng cũng chậm chạp đi nhiều, không chờ cô nghĩ xem tại sao không nghe thấy chuông điện thoại thì Vạn Côn lại gọi tới.

Hà Lệ Chân hắng giọng một cái, thử nói ‘a’ vài tiếng, thấy giọng mình bình thường mới nghe máy.

“Alo?”

Vạn Côn im lặng ba giây.

“Em bị bệnh phải không?”

“...”

Hà Lệ Chân ngồi thẳng dậy, sau đó mỉm cười: “Chỉ nói một từ thôi mà sao biết hay vậy?”

Vạn Côn không có nửa ý đùa: “Sao lại bệnh?”

“Không có việc gì đâu, bị cảm lạnh thôi mà.”

“Cảm lạnh?”

“Ừ.”

Cùng lúc đó ở tòa nhà Huy Vận, Vạn Côn mới đuổi đám người quấy rối đi mười phút trước, trong tiết trời cuối thu, cậu ta chỉ mặc một cái áo sơ mi mỏng, đứng cạnh đài phun nước trong tiểu khu.

Vạn Côn nghe tiếng Hà Lệ Chân sục sục, cau mày: “Sao lại bị cảm?”

“Ai biết được chứ, có lẽ do mặc không đủ ấm, không sao đâu, em uống thuốc là mai khỏi liền ấy mà.”

Vạn Côn cũng đang bận việc, đám người tối nay có lẽ còn quay lại, dù cậu ta muốn qua thăm Hà Lệ Chân cũng không được.

“VẬY...”

“Anh cứ làm việc đi, em ngủ một lát, mai còn phải đi dạy nữa.”

“Em bệnh như vậy rồi còn đi dạy?” Gió thổi mạnh, giọng Vạn Côn cũng lớn theo: “Tên hiệu trưởng chó má kia không cho em nghỉ?”

“Vạn Côn.” Hà Lệ Chân nghiêm túc nói: “Đừng nói khó nghe như thế.”

Vạn Côn nói: “Anh đi mua thuốc, lát mang qua cho em.”

“Không cần đâu, em có thuốc mà, chỉ bị cảm thôi, anh cứ làm việc của anh đi, em cúp máy đây.”

“Phải chăm sóc bản thân đấy.”

Hà Lệ Chân chợt buồn cười, cũng bật cười thành tiếng: “Vạn Côn, em lớn tuổi hơn anh đấy, còn không biết tự chăm sóc mình sao? Anh cứ cúi đầu nhìn mình trước đi.”

Vạn Côn cúi đầu, không sai, thân cường thể tráng, khỏe mạnh cân đối. Cậu nghiêng đầu, thấy có vài người bước vào tiểu khu, ở xa nên không nhìn rõ lắm. Vạn Côn chậm rãi nói: “Em chỉ hơn anh có vài tuổi.”

“Lớn hơn một tuổi cũng là lớn, huống chi em hơn anh sáu tuổi lận.”

“Mặt em non hơn, không giống tuổi.”

“... Anh đừng có mà...”

Đúng lúc này, Trần Lộ từ đằng sau chạy tới, nhìn chăm chăm mấy người kia, hô lớn: “Vạn Côn!”

Người đi tới gần, cũng thấy rõ.

Những kẻ vừa mới ‘giải quyết’ chưa đến hai mươi phút trước, giờ kéo theo đồng bọn quay lại.

“Không ngờ là...” Vạn Côn nói thầm, Hà Lệ Chân nghe thấy tiếng hô của Trần Lộ, cô nắm chặt điện thoại: “Vạn Côn? Sao vậy, có chuyện gì thế? Anh...”

“Không có chuyện gì đâu, nếu nhớ thì gọi cho anh.”

Trần Lộ chạy đến, lúc ngang qua Vạn Côn thì ném cho cậu một đoạn ống tủy. Tay phải Vạn Côn còn bó bột, điện thoại kẹp trên vai, tay trái bắt lấy ống tủy.

Hà Lệ Chân trong điện thoại lo lắng hỏi cậu: “Sao vậy? Sao có người hét lớn như thế?”

“Không có rắc gì hết.” Đám người cách khoảng mười mét, Vạn Côn xoay xoay cánh tay: “Nhớ uống thuốc đúng giờ.” Nói xong liền cúp máy.

Hà Lệ Chân nghe tiếng tút tút trong điện thoại, lòng lo lắng không thôi, hít sâu bốn năm lần mới ổn định lại. Cô cầm điện thoại, muốn gọi đến công trường hỏi thăm một chút nhưng lại không quen ai, nếu gọi lại cho Vạn Côn chắc chắn cậu sẽ không nghe máy.

“Hừ!” Nghĩ một hồi, Hà Lệ Chân ném điện thoại lên giường, quay đầu nhìn qua cái bàn ngoài phòng khách, thấy bể cá đã lâu không đổi nước, cô thờ dãi, vén chân xuống giường, vừa đi vừa nói: “Thôi kệ đi...”

Hôm sau, Hà Lệ Chân mang một thân bệnh đi dạy, vừa vào văn phòng đã bị Bành Thiến kéo ra ngoài.

“Có chuyện gì vậy?”

“Không có gì.”

Bành Thiến kéo tay tay cô: “Mau nói đi, có chuyện gì?”

Hà Lệ Chân gạt tay Bành Thiến: “Thật sự không có chuyện gì hết.”

Cô quay vào văn phòng, Bành Thiến đứng phía sau thở dài. “Ài!”

Đến chiều, Hà Lệ Chân dạy xong ngồi vào bàn làm việc của mình, cầm bút vẽ nguệch ngoạc trên giấy, cuối cùng phát hiện mình đang vẽ một hình chữ nhật. Hà Lệ Chân nghĩ miên man, nhìn hình chữ nhật chợt nghĩ đến bốn chữ: Việc đã bị lộ.

Thật ra nói như vậy không đúng, vì ‘bị lộ’ chỉ dùng cho âm mưu, nhưng cô có âm mưu gì chứ, cô chỉ có chút tình cảm nhỏ nhoi, người ta muốn biết thì cứ cho họ biết.

Hà Lệ Chân vô thức lại vẽ lên giấy một vòng tròn.

A, lành làm gạo, vỡ làm muối vậy.

Đang rảnh rang, cô nghĩ thầm xem nên giải thích với người nhà như thế nào, phải nói với đồng nghiệp ra sao, còn Thương Khiết nữa, chắc lại bị cô ấy mắng một trận quá, còn cả Vạn Côn... tên nhóc ranh ma.

Hà Lệ Chân đang bệnh, suy nghĩ một hồi đầu càng choáng, mơ màng nằm gục xuống bàn, vừa tỉnh dậy thì trời đã tối, các giáo viên khác đang dọn đồ chuẩn bị về.

Bành Thiến tìm Hà Lệ Chân về chung, Hà Lệ Chân biết cô ấy muốn hỏi mình chuyện hiệu trưởng Tường hôm qua, cô không muốn nói dối nhưng cũng không muốn nói rõ sự tình, đành bảo là còn bận việc, lát nữa mới về.

Đội người trong phòng về hết Hà Lệ Chân mới cầm túi xách lên, vừa cầm đã thấy điện thoại rung.

Hà Lệ Chân lấy điện thoại ra xem, tên người gọi khiến cô kinh ngạc.

Ngô Uy?

Hà Lệ Chân nhớ lại một chút, hôm kia Ngô Uy xin nghỉ bệnh, hai ngày rồi chưa tới lớp, nhưng sao lại gọi cho cô chứ?

Hà Lệ Chân dừng bước, nghe máy.

“Alo? Ngô Uy hả?”

“Cô Hà!”

Ngô Uy hét to, Hà Lệ Chân sợ tới mức suýt làm rơi điện thoại, nghe thấy tiếng gió thổi, Hà Lệ Chân hỏi cậu ta: “Em đang ở bên ngoài à?”

“Vâng ạ.”

Hà Lệ Chân nhận thấy giọng Ngô Uy có gì đó không ổn, cô bỏ túi xách xuống, nói: “Ngô Uy, em khóc?”

Ngô Uy vừa nghe cô nói thế, trong nháy mắt khóc ầm lên, Hà Lệ Chân vội nói: “Em đừng khóc, nói xem có chuyện gì nào.”

Ngô Uy nói năng lộn xộn: “Cô Hà, cô nhanh đến đây đi...”

“Nhanh đến đâu cơ?”

“Cô ơi... Vạn Côn... cậu ấy...”

Hà Lệ Chân vừa nghe tới Vạn Côn, người giống như bị đánh một gậy: “Em nói gì? Vạn Côn làm sao? Em đang ở cạnh cậu ấy hả?”

Ngô Uy càng khóc to hơn, Hà Lệ Chân chợt nhớ đến nguyên nhân lúc trước cô cho Ngô Uy số điện thoại của mình.

“... Ngô Uy, em nói cho cô biết đi, Vạn Côn bắt nạt em à?”

Không đúng, cậu có đi học đâu. Hà Lệ Chân một bên hỏi, một bên phủ nhận.

“Cô ơi, cô nhanh đến đi, cậu ấy đang ở bệnh viện...”

Hà Lệ Chân nghe câu này, phản ứng đầu tiên không phải sốt ruột, mà là nhớ tới trong cuộc gọi của Vạn Côn hôm qua có tiếng Trần Lộ hét to.

“Em đang ở đâu? Tại sao cậu ấy ở bệnh viện, tại sao em lại ở cùng cậu ấy? Cậu ấy...”

Hình ảnh kia lóe lên trong đầu, tim Hà Lệ Chân đập thành thịch, không đầu không đuôi hỏi nửa ngày.

Ngô Uy không ngừng nức nở, Hà Lệ Chân lúc này mới bình tĩnh lại, nói: “Không phải, cô muốn hỏi, bọn em đang ở bệnh viện nào?”

Ngô Uy thở hổn hển: “Ở bệnh viện số ba ạ...”

Hà Lệ Chân hít sâu, cố nói rõ từng câu: “Em nghe này, cứ ở đây đợi cô, hay để cô gọi điện cho người nhà em, có gì đợi cô đến rồi nói sau, nếu Vạn Côn...” Hà Lệ Chân cố gắng bình tĩnh, nhưng chính miệng mình nói Vạn Côn gặp chuyện không may, tay vẫn không kìm được run rẩy: “Nếu Vạn Côn bị thương cần dùng tiền, em cứ đưa trước, cô đến sẽ trả cho em.”

“Cô ơi...” Ngô Uy khóc nức nở, lại không nói có chuyện gì xảy ra hết, Hà Lệ Chân quát lên: “Em nín đi! Cô tới liền.”

Hà Lệ Chân cúp máy, cầm túi xách chạy ra ngoài. Người gấp gấp, ngay cả bệnh cũng không nhớ tới, áo khoác để quên ở văn phòng, mặc phong phanh chạy ra đường bắt xe.

“Tài xế, bệnh viện nhân dân số ba.”

Tài xế không nhìn được quay đầu, muốn nhìn xem cô gái vội giống như muốn đầu thai này trông thế nào, Hà Lệ Chân ngồi đằng sau, nghiêng người bám vào ghế trước: “Tài xế, phiền anh nhanh một chút, tôi không có thời gian.”

Tài xế chậm rãi nói: “Được được được, đi.”

Xe chạy, Hà Lệ Chân vẫn duy trì tư thế cũ, đến khi xe tăng tốc vượt qua chiếc xe taxi bên cạnh cô mới chậm rãi ngồi thẳng lại.

Bệnh viện số ba cách trường không xa, xe chạy hơn hai mươi phút là đến. Hà Lệ Chân trả tiền xong, vừa chạy vào bệnh viện, vừa gọi cho Ngô Uy.

“Các em ở đâu?”

“Khoa cấp, cấp cứu.”

Khoa cấp cứu... Hà Lệ Chân đổi hướng, chạy đến khoa cấp cứu, cuối cùng cũng tìm thấy phòng bệnh của bọn họ.

Trong phòng có ba người tất cả, hai đứng một nằm.

Ngô Uy vẫn đang khóc âm ỉ, Trần Lộ đứng bên thấy phiền, quát to: “Mọc, mày muốn khóc thì cút ra ngoài mà khóc!”

Ngô Uy ôm mặt, bị hấn quát càng khóc to hơn.

Trần Lộ vung tay muốn đánh cậu ta.

“Dừng lại!” Hà Lệ Chân vừa vào cửa đã thấy một màn như vậy, vội chạy tới đẩy Trần Lộ ra, kéo Ngô Uy ra sau mình.

“Anh làm cái gì đấy!”

Hà Lệ Chân không biết Trần Lộ, nhưng Trần Lộ lại biết Hà Lệ Chân – một ngày Vạn Côn nhìn điện thoại vô số lần, hình nền 800 năm cũng không đổi, chỉ để duy nhất hình của một người, ai nhìn qua cũng nhớ rõ.

Hắn liền quan sát Hà Lệ Chân từ trên xuống dưới.

Cô rất gầy, sắc mặt tiêu tụy tái nhợt, ăn mặc phong phanh, chắc vội tới đây nên khuôn mặt càng tái, chóp mũi và khóe mắt lại ửng đỏ, cả người lạnh ngắt.

Hà Lệ Chân kéo tay Ngô Uy, nhìn thẳng vào Trần Lộ. Hắn ta mặc một bộ đồ công nhân đầy bùn đất, hắn liếc cô mấy lần, sau đó hất cằm về phía giường bệnh.

Hà Lệ Chân quay đầu, chỉ nhìn thoáng qua một lần, tất cả đều quên hết.

Vạn Côn nằm trên giường nhắm mắt, giày cũng không cởi ra, trên đầu quấn băng vải, còn thấm một vệt máu đỏ.

Nhẫn.

Hà Lệ Chân tự nói với mình, phải nhẫn, phải nhịn, bên cạnh đang có người, còn không biết gã đàn ông dữ tợn kia là ai, cô còn rất nhiều chuyện cần làm, cô phải biết lý do tại sao Ngô Uy lại ở đây, phải hỏi chuyện gì đã xảy ra, phải hỏi Vạn Côn bị thương như thế nào, còn phải hỏi cậu có gây ra phiền phức gì không, vậy nên cô phải nhịn, không thể khóc ở đây được.

Nhưng vô ích.

Muốn nhịn là nhịn, muốn chảy là chảy ư? Nếu có thể thì đã không gọi là nước mắt.

Bạn đang đọc truyện *Sinh Thời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 54

Vạn Côn hít thở đều, hai mắt nhắm lại, sắc mặt bình thản. Nếu không phải trên đầu quần lớp băng trắng thì người ta còn tưởng cậu đang ngủ yên bình.

Hà Lệ Chân cúi xuống, khẽ chạm vào mặt Vạn Côn, mặt cậu cũng đầy bụi bẩn giống Trần Lộ, Hà Lệ Chân nhẹ nhàng lau giúp cậu.

“Cô...” Trần Lộ thấy cô dần ổn định cảm xúc, mở miệng nói: “Cô là... bạn gái của cậu ta?”

Hà Lệ Chân quay đầu lại, chưa trả lời thì Ngô Uy đứng sau đã nói: “Là cô giáo.”

Hà Lệ Chân liếc Ngô Uy, sau đó nhìn Trần Lộ: “Đúng thế.”

Trần Lộ tròn tròn mắt.

Hà Lệ Chân nói: “Có chuyện gì xảy ra vậy?”

Trần Lộ nhú mày: “Cậu ta không muốn nói với cô.” Anh ta liếc Ngô Uy một cái, Ngô Uy lại trốn sau lưng Hà Lệ Chân. Trần Lộ nhăn mày: “Ai biết cô giáo của thằng nhóc này là cô chứ.”

“Anh biết tôi?”

Trần Lộ lấy điều thuốc trong túi áo: “Coi như biết.”

Hà Lệ Chân không thích hần, nhăn mặt nói: “Đây là bệnh viện, trong phòng bệnh không thể hút thuốc.”

Trần Lộ sùng sốt, nhìn điều thuốc trong tay, lại nhìn qua Hà Lệ Chân, sau đó gạt đầu, bỏ điều thuốc vào hộp.

Hà Lệ Chân: “Anh và cậu ấy làm cùng nhau?”

Trần Lộ đáp: “Ừ, cùng làm chung trong công trường.”

Biết rõ thân phận đối phương, Hà Lệ Chân lúc này mới yên tâm hơn một chút: “Cậu ấy bị sao vậy?”

Trần Lộ thở dài, lẩm bẩm: “Chuyện gần đây cmn thật phiền phức!”

Hà Lệ Chân quay đầu hỏi Ngô Uy: “Em có biết chuyện gì không?”

Ngô Uy lơ ngơ giống như con chim sẻ còn chưa tỉnh giấc, cậu ta muốn trả lời Hà Lệ Chân, lại bị Trần Lộ cắt ngang.

“Nó thì biết đéch gì.”

Ngô Uy rất sợ Trần Lộ, trốn ánh mắt của anh ta. Trần Lộ nhìn thấy cậu ta cũng bực mình, hung tợn quát: “Mọi người đánh không phải mày, mày trốn cái gì?”

Hà Lệ Chân cắn răng: “Anh nói chuyện dễ nghe chút có được không?”

“F**k!” Trần Lộ chửi một tiếng, không nhìn Ngô Uy nữa.

Hà Lệ Chân nói: “Anh có thể nói cho tôi biết cậu ấy bị thương có nghiêm trọng hay không không?”

“Không nghiêm trọng.”

Hà Lệ Chân nói: “Vậy sao cậu ấy...”

“Ngủ !” Trần Lộ trầm giọng nói: “Không phải ngất, đêm qua cậu ta không nghỉ ngơi, bây giờ đang ngủ.”

Cuối cùng Hà Lệ Chân cũng yên tâm, lại hỏi tiếp: “Không phải các anh đang làm việc trong công trường sao, thế nào lại xảy ra chuyện, sao cậu ấy lại bị thương?”

Trần Lộ nhìn Hà Lệ Chân, há miệng rồi lại thôi: “Cậu ta... Chắc cậu ta không muốn nói với cô.”

“Tôi đã ở đây rồi, còn muốn hay không muốn nói cái gì chứ!”

Trần Lộ suy nghĩ một lát, sau cùng quyết định: “Thôi được rồi, cô đi theo tôi.” Hắn dẫn Hà Lệ Chân ra ngoài hành lang, Hà Lệ Chân trước khi ra khỏi phòng nói với Ngô Uy: “Em ở đây đợi cô.”

Bệnh viện thật yên tĩnh, nền lát gạch hoa, hành lang dài đằng đẵng chỉ có vài người qua lại. Bên ngoài trời đã tối mịt, từ cửa sổ lầu một nhìn ra có thể thấy bãi đỗ xe của bệnh viện.

Trần Lộ đứng trước cửa sổ, vừa định mở miệng bỗng nghe tiếng âm ỉ phía sau.

“Không liên quan đến chúng tôi!”

“Mày...”

“Đứng đứng, tìm nó đi!”

Tiếng ồn ngày càng gần, Hà Lệ Chân quay đầu lại, thấy bên kia có vài người đang đi đến, không, nói đúng hơn là đang kéo nhau đi đến.

Tổng cộng có bốn người, Hà Lệ Chân vừa nhìn đã có thể phân biệt được.

Con người thật sự rất dễ phân thành ba bảy loại, hai người dẫn đầu có dáng vẻ không khác Trần Lộ Vạn Côn là bao, xuất phát từ tâm lý, Hà Lệ Chân thấy khí chất hai người đó còn tệ hơn mấy phần, chắc là công nhân trong công trường; người đi theo sau đang tranh luận gì đó với bọn họ khoảng hơn ba mươi tuổi, rõ ràng không cùng hạng với hai người kia, tuy mặc âu phục nhưng không giống ông chủ, khóe mắt còn lộ dáng vẻ con buôn.

Còn người đi cuối cùng... chẳng khác một cục mỡ di động!

Người đó còn trẻ, tuổi khoảng chừng 25 – 26, tướng mạo xấu xí, mặc tây trang nhàn nhã, đang thong thả đi tới.

Đây mới chính là ông chủ.

Rõ ràng bọn họ đến tìm Trần Lộ, Trần Lộ cũng phản ứng kịp thời, kéo tay Hà Lệ Chân ra sau, còn hắn ta tiến về trước.

“Làm gì vậy?”

“Mày nói xem!” Hai kẻ giống công nhân giữ tay Trần Lộ, Trần Lộ giãy ra nhưng bọn họ vẫn bám chặt.

“Không phải chúng tôi đập! Là bọn họ làm, anh tìm bọn họ đi!”

Trần Lộ giật mạnh tay, đứng trước mặt đám người: “Cút mẹ mày đi!”

“Bọn tao chỉ đứng một bên thôi! Mày đừng hòng chơi bẩn!”

“Thôi thôi.” Gã mặc âu phục đứng ra: “Dừng một chút, dừng một chút.” Tuy hắn ta đang nói chuyện cùng những người này, nhưng vẻ mặt lại không kiên nhẫn: “Mấy người có thể chú ý một chút được không, đây là bệnh viện, không được lớn tiếng.”

Hai người kia im lặng, tranh cãi kiểu này cần phải có tài ăn nói, ai mở miệng trước kẻ đó chịu thiệt.

Gã mặc âu phục chống nạnh, lên giọng: “Mấy người quyết định nhanh lên, bọn tôi còn bận nhiều việc, cũng đừng mong quýt nợ, nếu không tự giải quyết được thì ra tòa.”

“Không phải chúng tôi đập thật mà!”

Trần Lộ tức đến bật cười, hắn nhìn gã mặc âu phục, nói: “Lúc mấy người đến đây cũng thấy mà, bọn tôi đi tay không, anh nhìn dấu vết trên xe mà xem, tay người có thể cào được không?”

Có phải người cào hay không thì không biết, nhưng gã mặc âu phục có thể thấy rõ Trần Lộ đang giả bộ, hắn lạnh lùng nhìn, không nói gì.

Hà Lệ Chân chột hiệu ra.

Cô nói nhỏ với Trần Lộ: “Các anh đập xe của người khác à?”

Trần Lộ không để ý đến cô, tiếp tục nói với gã âu phục: “Nếu chúng tôi làm thì chúng tôi sẽ nhận, còn không phải anh đừng hòng đổ tội!”

Gã âu phục không nhịn được gắt lên: “Đổ tội? Chúng tôi lừa anh?” Hắn vừa nói, vừa nhìn Trần Lộ từ trên xuống dưới, không cần phải nói gì thêm, ánh mắt đã thể hiện tất cả.

Đàn ông đều sĩ diện, dù loại người thấp hèn cũng vậy, Trần Lộ bị hắn nhìn như vậy giận đến sôi người.

“Anh lờm cái gì hả?” Gã âu phục cũng không phải dạng vừa, nhưng vóc người nhỏ con không dọa được người khác, chỉ biết nói: “Có sức lờm người khác thì mau đến tiền có phải nhanh hơn không!”

Hai gã đi theo nhau lên: “Đền đi đền đi! Mau đền tiền đi!”

Trần Lộ vốn không giỏi ăn nói, giờ lại đối mặt với cả đám người càng thêm nóng nảy, hấn quát lớn: “Ai đền tiền chứ! Mà bắt ai đền tiền? Chúng mày đập lại bắt tao đền hả?”

Y tá đứng cuối hành lang cuối cùng không chịu được, nhìn qua bên này nói: “Đây là bệnh viện, nói nhỏ chút được không!”

Yên lặng ba giây.

Chợt có tiếng cười vang lên, Hà Lệ Chân nhìn ra sau, thấy gã mập đứng phía xa hai tay đút túi, nói băng quơ: “Đúng là được mở rộng tầm mắt...”

Những người mập giọng nói thường cao hơn, gã này cũng không ngoại lệ, Hà Lệ Chân nghe tiếng nói của hắn, cảm thấy như có mớ dính ngày ngày, hấn chậm rãi đi tới: “Chờ lát nữa cảnh sát đến rồi mấy người thảo luận cũng không sao, xe của tôi có bảo hiểm đầy đủ, đừng hòng trốn thoát.”

Nói xong, hấn quay qua gã âu phục, nói: “Tôi ra ngoài hít thở không khí, trong này ngột ngạt quá, cậu ở đây canh chừng.”

Hà Lệ Chân cái hiểu cái không, sau đó đuổi theo Trần Lộ hỏi mới biết được đầu đuôi câu chuyện.

Mấy người này chính là đám người trước đây vẫn gây sự với Vạn Côn và Trần Lộ, nhưng hai người Vạn Côn Trần Lộ quá hung dữ, vẫn cứ giằng co mãi như vậy, đến sau này đã không còn tranh chấp mỗi lần ăn đơn thuần nữa, mà là trả thù trút giận.

Đến chiều tối hôm nay bọn chúng lại tới gây sự nữa, lúc đầu cũng chẳng sao, nhưng trong lúc bọn họ ra tay lại vướng thêm một người – Ngô Uy.

Ngô Uy cũng sống trong tòa nhà Huy Vận, hai tháng trước nhà cậu ta mới dọn đến, mấy ngày nay cậu ta nghỉ bệnh ở nhà, hôm nay đói nên đi mua đồ ăn vặt, không ngờ gặp phải đám người Vạn Côn.

Gặp cũng chẳng sao, chỉ cần tránh đi là được, nhưng Ngô Uy lại thẳng tính, cậu ta thấy tay Vạn Côn bó bột còn đánh nhau, vội muốn báo cảnh sát. Hai bên đều không muốn cảnh sát tới, đám người kia nóng nảy, cầm gậy định đánh Ngô Uy, Vạn Côn vì kéo Ngô Uy ra mới bị đánh một cái.

Trong lúc hỗn loạn, không biết kẻ nào đập trúng chiếc xe thể thao bên cạnh, đến khi chủ xe quay lại mới gây phiền tới mức này.

“Nếu không biết là ai, vậy thì tất cả phải bồi thường à?” Hà Lệ Chân hỏi Trần Lộ.

Mặt Trần Lộ nhăn nhu: “Cô biết phải bồi thường cho xe của tên kia bao nhiêu không?”

“ Bao nhiêu? Xe cao cấp lắm sao?”

“Không nhớ rõ, gọi cái gì mà vinh...”

“Hừ?” Hà Lệ Chân cũng không hiểu gì về xe cộ, nghĩ tới nghĩ lui: “Vinh uy?”

“Không nhớ rõ.”

Hà Lệ Chân nói chuyện với Trần Lộ, gã âu phục đứng bên nghe thấy, cười khẩy một tiếng: “Vinh uy? Còn có Tiếp Đạt nữa đấy, sao không nói luôn? Đó là Veyron.”

Veyron thần thánh ^^, một hãng xe sang chảnh của Pháp

Trần Lộ cũng không biết Veyron là xe gì, nhưng thấy gã âu phục khinh thường mình, hấn tức đến sôi máu, nhưng lại không làm gì được. Hà Lệ Chân cũng hiểu ra, hơi lúng túng, hỏi gã: “Vây... Vết đập có nghiêm trọng không?”

“Có nghiêm trọng không à? Cô hỏi mấy người đó đi, đó không phải gây đập, là búa nện lên đấy!” Hấn vừa nói, vừa vung tay: “Vết lõm sâu như vậy! Cô nói xem có nghiêm trọng không? Tôi nói cho mấy người biết, xe này ở Trung Quốc không sửa được, phải mang về bên Pháp, mấy người cứ chuẩn bị tâm lý trước đi!”

Cảnh sát đến, cũng choáng váng.

Xe này cũng chưa từng thấy trên TV, không ngờ lại có người lái đến cái huyện nhỏ này. Đúng ra đập xe không phải chuyện to tát gì, nhưng với giá tiền cái xe này thì... Không lớn cũng thành lớn.

Bên kia có giấy tờ xe đầy đủ, đến hóa đơn chứng từ nhập khẩu từ Pháp cũng có luôn, hơn tám giờ cảnh sát đến, chín giờ luật sư đã có mặt, mấy người công nhân chưa từng thấy qua cảnh nào hùng hồ như vậy, hai người kia ngồi bệt xuống chân tường bệnh viện, ai kêu cũng không đáp.

Trần Lộ vẫn còn đứng được, nhưng mặt càng nhăn hơn.

Hà Lệ Chân đang muốn nói chuyện với luật sư, bỗng tiếng Ngô Uy rụt rè gọi: “Cô... cô ơi.”

Hà Lệ Chân quay đầu: “Sao vậy?”

“Vạn Côn tỉnh rồi ạ.”

Trần Lộ nói với Hà Lệ Chân: “Cô qua thăm cậu ta đi, tôi ở đây.”

“Vậy anh...”

“Cứ đi đi.”

Hà Lệ Chân cũng rất muốn gặp Vạn Côn, quay lại phòng bệnh, Vạn Côn hé nửa mắt nhìn ra cửa, thấy bóng dáng Hà Lệ Chân, cậu nhোem miệng cười, nhưng khuôn mặt vẫn không giấu được mệt mỏi.

“Đến rồi à?”

Hà Lệ Chân đi tới, ngồi xuống cạnh Vạn Côn. Cô sờ cảm cậu, râu đã mọc lún phún.

Hà Lệ Chân dựa đầu vào trán Vạn Côn, Vạn Côn hơi động đậy, hai người nhẹ nhàng tựa vào nhau, hơi thở ấm áp, có mùi thuốc khử trùng lẫn mùi máu tanh nhàn nhạt, nhưng nhiều hơn vẫn là mùi hương thuốc về riêng hai người, chỉ riêng họ mà thôi.

Sống mũi cao của Vạn Côn khẽ cọ vào mặt Hà Lệ Chân, thấp giọng nói: “Sao em lại mặc phong phanh như vậy... Không phải đang bị cảm sao?”

“Không sao đâu.” Hà Lệ Chân lúc này mới phản ứng lại, nhìn mình đang mặc một bộ đồ mỏng, bệnh viện không lạnh lắm, nhưng bộ đồ mỏng như vậy cũng chẳng ấm áp gì. Vạn Côn vươn tay trái, cầm lấy tay cô.

“... Lạnh.” Cậu vừa tỉnh dậy, giọng nói khàn khàn, phản ứng cũng chậm hơn.

Hà Lệ Chân nhìn cậu, chợt thấy hai người cũng chẳng khá hơn nhau là mấy.

Bên ngoài đang còn những người công nhân khốn khổ, luật sư khí thế bức người, còn cả đám cảnh sát xem trò hay nữa.

Hà Lệ Chân nhẹ nhàng sờ mặt Vạn Côn, có lẽ vì bị thương nên ánh mắt của cậu hơi mơ màng, nhưng khi nhìn cô thì cô lại cảm giác dường như cậu có thể hiểu hết mọi chuyện.

Ánh mắt kia giống như đang nói, không sao, đừng lo lắng, hết thầy đã có anh gánh vác.

Hà Lệ Chân hôn lên đôi mắt cậu, Vạn Côn nhin xuống, không nhắm mắt lại. Hà Lệ Chân hôn hôn, chợt bật cười.

Nhưng không phải là nụ cười cay đắng.

“Anh nói xem...” Giọng Hà Lệ Chân thoải mái, nhìn Vạn Côn, thì thầm: “Sao hai chúng ta lại thảm như vậy chứ...”

Vạn Côn khàn khàn: “Có hối hận không?”

Hà Lệ Chân không đáp lại, cô cúi đầu, nhìn bàn tay hai người đang nắm chặt, một lúc lâu sau mới nói: “Vạn Côn, em thấy, hai chúng ta ở bên nhau...”

Cô dừng lại, Vạn Côn thấy lồng ngực nặng nề, nhưng giọng vẫn không đổi: “Nói đi, em nói gì tôi đều chấp nhận hết...”

Ánh mắt Hà Lệ Chân dừng trên bàn tay đầy chai sạn của Vạn Côn, im lặng rất lâu mới nhẹ nhàng nói: “...Hạnh phúc nhiều lắm...”

Cô ngẩng đầu, nhìn thẳng vào ánh mắt đen láy của Vạn Côn: “Còn anh thì sao?”

Vạn Côn không đáp lại, cậu chậm rãi đứng dậy, dùng cánh tay không bó bột ôm Hà Lệ Chân vào lòng.

Cho dù Hà Lệ Chân không thích, cậu cũng không cho phép.

Cậu cũng không thể để người phụ nữ của mình nhìn thấy cậu khóc.

Bạn đang đọc truyện *Sinh Thờ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 55

“Em đi trước đi.”

Vạn Côn từ trên giường đứng lên, Hà Lệ Chân đỡ cậu: “Có được không vậy, hay cứ nằm nghỉ một lát đi.”

“Không sao.” Vạn Côn ngồi dậy, xò giày, nói với Hà Lệ Chân: “Em đi trước đi, tối anh qua tìm em.”

“Vạn Côn.”

Vạn Côn cười đùa: “Đi trước đi nào.”

Có lẽ cậu biết chuyện bên ngoài, Hà Lệ Chân nghĩ, cô cũng biết là cậu không muốn cô phải chứng kiến chuyện này.

Nhưng mà...

“Vạn Côn, em chờ ở đây.”

“Không cần đâu, thật sự không có chuyện gì.”

Hà Lệ Chân nói: “Em bây giờ còn là cô giáo trên danh nghĩa của anh đấy, anh quên à? Về tình về lý em đều không thể đi. Chờ em nói chuyện với luật sư, nếu chúng ta không làm cũng phải nói cho rõ ràng chứ.”

Vạn Côn không nói gì.

Hà Lệ Chân im lặng một lát, mới cẩn thận hỏi cậu: “Có đúng là... chúng ta đập?”

“Không phải.” Vạn Côn nói: “Lúc ấy loạn hết cả lên, không ai để ý.”

“Bọn họ nói là bị búa đập, các anh, khi ấy các anh cảm gì vậy?”

Vạn Côn không biết nhớ lại cái gì, bật cười: “Cũng không nhớ rõ, đánh loạn xì ngầu lên như thế, ai mà nhớ được.”

Hà Lệ Chân rồi lên: “Có cảm cái gì hay không mà cũng không nhớ được à?”

Vạn Côn nói: “Không nhớ rõ.”

“Vây...”

“Được rồi.” Vạn Côn sờ cổ Hà Lệ Chân, nói: “Anh đi nói chuyện với bọn họ, em về trước đi.”

“Em...”

“Đi về trước.”

Vạn Côn nhìn thẳng vào mắt Hà Lệ Chân, không nói thêm gì nữa. Hà Lệ Chân bị cậu nhìn như vậy, thoáng giật mình.

Chẳng biết từ khi nào, cậu đã thay đổi.

Có một đôi mắt sâu thẳm đến vậy, một nội tâm trầm ổn bình tĩnh đến thế. Lúc mới quen, Hà Lệ Chân cảm thấy Vạn Côn giống như một con sói hoang chưa được người thuần hóa, cứ giương nanh múa vuốt, chỉ chờ xông đến đánh người khác. Nhưng nay, cậu đã thu lại móng vuốt, lặng lẽ ẩn nấp trong bóng đêm, nhưng bản chất vẫn là một con sói.

Cô từ dạy bảo dỗ dành cậu, dần biến thành nghe lời.

Tin tưởng cậu, nghe theo lời cậu nói.

Vạn Côn đứng dậy, thân hình cao lớn bao vây lấy Hà Lệ Chân, cậu cúi đầu, hôn lên mái tóc cô: “Em mặc ít quá, lấy áo khoác của anh mặc vào, về nhà đi, anh sẽ đến tìm em”

Hà Lệ Chân: “Nếu anh cần trợ giúp, thì...”

“Anh biết.”

Vạn Côn quay người lấy áo khoác trên giường, khoác lên người Hà Lệ Chân, sau đó không nói thêm gì nữa, đi ra ngoài.

Áo khoác của Vạn Côn rất dày, vải cứng, mặc trên người rất rộng, cũng rất nặng. Hà Lệ Chân mặc áo xong, cầm lấy túi xách đi ra khỏi phòng.

Trong hành lang, một đám người vẫn đang tranh cãi đùn đẩy trách nhiệm cho nhau, Hà Lệ Chân chậm rãi đi ngang qua người Vạn Côn, Vạn Côn nói chuyện với Trần Lộ, không quay đầu.

Hà Lệ Chân cúi đầu đi ra ngoài, thấy Ngô Uy đứng ngoài hành lang, nói nhỏ với cậu ta: “Em đi với cô.”

Mặt Ngô Uy trắng bệch, có vẻ khẩn trương lắm, nghe Hà Lệ Chân nói vậy thì vội vàng gật đầu: “Vâng... vâng...”

“Cậu ta ở lại.”

Hà Lệ Chân quay đầu, thấy Vạn Côn đang đứng cách đó chừng năm bước, đang nhìn về bên này.

Giọng Vạn Côn bình thản, giống như đang giải quyết việc chung. Hà Lệ Chân hơi ngẩn người, Vạn Côn không nhìn cô, mà nói với Ngô Uy: “Lại đây.”

Ngô Uy sợ hãi lui về sau mấy bước, Vạn Côn lặp lại lần nữa: “Lại đây.”

Hành lang tĩnh lặng, tất cả đều nhìn về bên này. Bệnh viện lạnh lẽo trống trải khiến Ngô Uy càng sợ hơn, cậu ta nắm chặt áo Hà Lệ Chân, giống như đang nắm một cọng rom cứu mạng.

“Cô ơi... cô...”

Hà Lệ Chân không đành lòng, nói với Vạn Côn: “Bảo trò ấy ở lại làm gì? Trò ấy chỉ đi ngang qua thôi, bây giờ còn...”

“Ngô Uy.”

Vạn Côn vẫn không nhìn Hà Lệ Chân như cũ, ánh mắt nhìn thẳng vào Ngô Uy, nhìn thật sâu.

Cậu nói: “Lại đây.”

Cách xa đám người nhất không phải Hà Lệ Chân hay Ngô Uy, mà là gã mập – chủ chiếc xe. Hắn vẫn đút hai tay vào túi quần, lúc trước có vẻ chán muốn chết, bây giờ nhìn thấy một màn này, có vẻ thấy hứng thú, nghiêng đầu ngó xem.

Ngô Uy không biết bị trúng tà gì, bị Vạn Côn nhìn như vậy liền đi qua.

“Ngô Uy?” Hà Lệ Chân kéo cậu ta lại: “Em làm gì đấy?”

Ngô Uy nói với Hà Lệ Chân: “Cô ơi, em, em đi qua bên đó một lát.”

Hà Lệ Chân buông tay ra, nhìn Ngô Uy đi đến cạnh Vạn Côn, mấy người đó lại bắt đầu tranh cãi. Vạn Côn từ đầu đến cuối không nhìn Hà Lệ Chân lấy một lần, Hà Lệ Chân hiểu ý của cậu, quay người rời đi.

Màn kịch trong hành lang bệnh viện vẫn còn tiếp diễn, còn hai cảnh sát, điều bọn họ quan tâm nhất không phải là ai đúng ai sai, mà là chiếc xe xa xỉ đến cùng trị giá bao nhiêu. Mấy công nhân đùn đẩy trách nhiệm, Trần Lộ hét muốn khàn cả giọng, Vạn Côn đứng một bên nghe, thỉnh thoảng nói hai câu.

Một lúc sau, Vạn Côn nói với Trần Lộ: “Tôi đi WC.”

Trần Lộ đang đỏ mặt tía tai, không có sức để ý cậu, khoát khoát tay. Vạn Côn đi về phía toilet, Ngô Uy hình như cũng muốn đi WC, theo sau cậu.

Người ở bệnh viện không nhiều, trong WC chỉ có hai người bọn họ. Vạn Côn một tay cởi quần, kéo khóa, Ngô Uy sợ cậu, đứng cách xa một khoảng, đợi đến khi Vạn Côn tiểu xong, cậu ta mới đi tới.

“Chú mày chẳng biết cái gì hết.” Vạn Côn mở vòi nước, rửa tay.

Ngô Uy quay đầu lại, Vạn Côn vẩy nước trên tay, nói: “Camera trong tiểu khu quay về đuôi xe, cách rất xa, nên không quay được vị trí đầu xe.”

Cậu rửa tay xong, quay lại, Ngô Uy sợ đến mức quên thở. Vạn Côn đi tới, cúi đầu nói với cậu ta: “Chú mày yên tâm, lúc đó hai tên kia đánh nhau đến điên rồi, không chú ý đến chú mày đâu. Khi đó bọn tôi không có ‘hàng’, nhưng bọn chúng có, nên chúng chốt dạ hơn bọn tôi.”

Ngô Uy run rẩy nói: “Vây... Vây nếu là...”

Vạn Côn nói: “Tại sao chú mày lại đập xe?”

Ngô Uy cúi đầu, Vạn Côn nói tiếp: “Vi muốn giúp bọn tôi, phải không? Vì tôi đỡ giúp chú mày một gậy, nên chú mày cũng muốn giúp tôi?”

Ngô Uy không dám ngắt đầu, nức nở: “Xin lỗi... tớ đã gây phiền phức cho cậu.”

“Không sao, nếu ai hỏi chú mày thì chú mày cứ nói lúc ấy loạn quá, không biết.” Tay Vạn Côn vẫn chưa khô hẳn, tùy ý lau lên người, nhỏ giọng nói: “Nếu có chết, cũng phải kéo theo bọn súc sinh kia chết cùng.”

Ngô Uy không nghe rõ: “Cái gì?”

Vạn Côn nhìn cậu ta: “Sao chú mày có số điện thoại cô Hà?”

Đổi đề tài quá nhanh, đầu óc Ngô Uy dần dần mới phản ứng kịp, trả lời: “Cô cho tớ.”

Vạn Côn nói: “Tại sao cho chú mày?”

“Cô nói, nếu hôm nào, nếu...” Ngô Uy len lén nhìn Vạn Côn: “Nếu cậu bắt nạt tớ, thì tớ có thể gọi cho cô.”

Vạn Côn dờ khóc dờ cười: “Tôi bắt nạt chú mày?”

Ngô Uy vội vã lắc đầu: “Không có, không bắt nạt...”

“Vậy chú mày gọi điện cho cô làm gì?”

“Tớ...” Ngô Uy lưỡng lự giải thích: “Tớ không biết khi đó nghĩ gì nữa...”

“Mày thích cô Hà à?”

Ngô Uy ngớ ra, ngập ngừng nói: “Thích.”

“Tại sao?..”

“Bởi vì... vì cô rất tốt với tớ.”

Vạn Côn cười khẽ một tiếng, quay người định đi, Ngô Uy đứng sau cậu, chợt hỏi một câu: “Cậu là bạn trai của cô Hà à?”

Vạn Côn dừng bước, quay lại, nói: “Không phải.”

Ngô Uy: “Nhưng vừa rồi cô ấy...”

“Tôi là người đàn ông của cô ấy.”

Vạn Côn rời đi, còn lại một mình Ngô Uy sững sờ nhìn cửa nhà vệ sinh.

Trở lại hành lang, cảnh sát cuối cùng đã bắt đầu khó chịu.

Gã âu phục bên kia đã khó chịu từ lâu: “Có thể nhanh lên được không? Cứ tưởng đồ lỗi cho nhau là không cần bồi thường hả?”

Vạn Côn đi qua, nói với cảnh sát: “Thật sự không phải chúng tôi làm, tiểu khu chắc phải có camera, các anh về điều tra thử là biết ai làm ngay.”

Phần lớn chuyện trên đời này đều đánh vào tâm lý, Vạn Côn băng quơ nói một câu như vậy đã đổi hướng điều tra của cảnh sát.

Hai gã công nhân kia toát mồ hôi lạnh, lại không biết phải nói gì, thở hồng hộc.

Gã âu phục cũng hiểu ra: “Đúng rồi, đúng rồi! Có camera mà, xe của chúng tôi...”

“Lão Lưu.”

Gã âu phục ngừng nói, quay đầu nhìn lại. Gã mập vẫn đứng phía sau đi ra, hấn liếc mắt nhìn gã âu phục, gã âu phục liền im lặng.

Hắn đi qua, tuy lùn, người lại tròn quay, nhưng kẻ có tiền đều không dựa vào mặt mũi để đánh giá, gã mập vừa đi tới, cả đám người đều im lặng chờ hắn nói.

Gã mập nhìn cảnh sát: “Vậy chúng ta sẽ điều tra camera?”

Hai cảnh sát nhìn nhau, luật sư đứng cạnh nói: “Đồng chí cảnh sát, chúng tôi có đầy đủ lý do và quyền lợi, yêu cầu...”

“Đi đi đi, đi điều tra camera.” Cảnh sát bị luật sư lái nhái hơn nửa giờ, tai đều mọc kén tới nơi, nóng lòng muốn đi khỏi bệnh viện.

Lúc sắp đi, Vạn Côn quay đầu, thấy gã mập đang dặn dò luật sư điều gì đó.

Trở lại tòa nhà Huy Vạn, camera giống như Vạn Côn đoán từ trước, vừa cách xa, lại rất mờ. Chất lượng camera cũng kém, nếu không phải màu sắc quần áo khác nhau thì chắc không nhìn ra cái gì hết.

Trong camera mờ mịt, thứ duy nhất có giá trị là hình ảnh một người công nhân chạy tới, trong tay cầm một ống tuýp.

“Mày!” Một gã công nhân chỉ vào đồng bọn bên cạnh: “Là mày, Quán Từ!”

“Không phải tao, là mày mới đúng! Mặc áo xám, là mày!”

Một giây trước còn là đồng bọn, giây sau đã suýt lao vào đánh nhau. Ai cũng biết, vụ này nếu phải đền thì dù táng gia bại sản cũng không đền nổi.

“Đừng ồn!” Cảnh sát hét lớn một tiếng: “Àm àm cái gì chứ?”

Đã gần mười giờ, cứ tranh cãi như vậy cũng không được kết quả gì, cảnh sát nói với gã mập chủ xe: “Hay là về cục cảnh sát trước, ghi biên bản đã.”

“Được.” Gã mập chủ xe rút một điều thuốc, nói với luật sư: “Ông đi với bọn họ một chuyến.”

Hắn nói xong, quay đầu nhìn một lượt, lúc chạm mắt với Vạn Côn, Vạn Côn dời mắt nhìn qua chỗ khác.

Ngay lúc đó, một người phụ nữ chợt xông vào phòng bảo vệ, nhìn quanh phòng rồi chạy đến chỗ Ngô Uy.

“Trời ơi Uy Uy, con đi mua đồ ăn sao lại thành ra thế này hả?” Người tới là một phụ nữ trung niên, có vẻ là mẹ của Ngô Uy, nghe điện thoại Ngô Uy liền chạy đến. Hình như bà ta biết Vạn Côn, nhìn thấy cậu, bĩu môi nói với Ngô Uy: “Đã nói với con bao nhiêu lần rồi, cách xa thằng nhóc đó một chút, sao con cứ không chịu nghe hả?” Mặt bà ta nghiêm khắc, còn đánh vào tay Ngô Uy.

“Mẹ à...”

“Đừng nói nữa, về nhà với mẹ!”

Bà ta đi thẳng một mạch, trừ liếc qua Vạn Côn một cái, còn lại chẳng nhìn ai, kéo Ngô Uy định đi, lại thấy cảnh sát: “Ôi...” Mẹ Ngô Uy quay đầu, nói với cảnh sát: “Đồng chí cảnh sát à, chuyện này không liên quan tới Ngô Uy nhà chúng tôi, thằng bé gọi điện kẻ hết với tôi rồi, nó không liên quan gì đến chuyện này hết, nó bị liên lụy thôi! Đồng chí cảnh sát, thằng bé là học sinh cấp ba, thời gian đối với nó rất quý báu, nếu lỡ bị ảnh hưởng tới tâm lý, đến lúc...”

Cảnh sát phì cười: “Học sinh? Chuyện này có liên quan gì đến học hành? Bây giờ còn chưa giải quyết xong, con trai bà cũng có phần đấy, bọn tôi nhiều người như vậy còn chưa dám đi thi ai cho nó đi chứ!”

“Không phải!” Nghe giọng cảnh sát nghiêm khắc như thế, mẹ Ngô Uy vội nói: “Tôi không có ý đó, đồng chí cảnh sát, thằng bé còn đang bị bệnh, cả chiều nay không về nhà làm tôi lo lắng muốn chết, thật sự không có ý đó.”

“Không có ý đó thì đứng đây chờ!”

Mẹ Ngô Uy nhăn mặt, không nhìn được véo tay Ngô Uy một cái, nghiêng đầu thấy Vạn Côn, lẩm bẩm: “Đã bảo con tránh xa thằng đó rồi, trong lớp nhiều bạn học như vậy, kết giao với loại này không xảy ra chuyện mới lạ.”

Tiếng nói không lớn không nhỏ, vừa đủ toàn bộ người trong phòng nghe rõ.

Trần Lộ bây giờ là quả bom nổ chậm, hần chỉ vào mặt mẹ Ngô Uy: “Mẹ nó, bà nói cái gì?”

“Hử?” Mẹ Ngô Uy tròn mắt: “Làm cái gì vậy?” Bà ta nhìn qua cảnh sát: “Cậu ta nắng chửi người khác như vậy mà các anh cũng mặc kệ à?”

Cảnh sát cảnh cáo Trần Lộ: “Im lặng đi!”

“Để cậu ta đi đi.”

Gã mập đứng hút thuốc một bên chợt mở miệng.

“Dù sao cũng không liên quan đến cậu ta.” Hắn gỡ tàn thuốc, ánh mắt lại nhìn về phía Vạn Côn: “Có phải không?”

Trời đất bao la, có tiền là lớn nhất, hai cảnh sát nhìn nhau, nói: “Vậy cậu đi trước đi.”

Mẹ Ngô Uy cảm ơn cảnh sát rồi rít, trước khi đi lại nói với Vạn Côn: “Mày tránh xa con bà một chút!”

“Mẹ!” Ngô Uy hận không thể đào cái lỗ chui xuống, cậu ta quay đầu nhìn Vạn Côn, Vạn Côn phẩy tay, nói: “Đi đi.”

Ngô Uy đi rồi, sau đó gã mập chủ xe cũng hết kiên nhẫn, đi về luôn.

Những người còn lại bị cảnh sát giải về cục, thẩm vấn một chút, tới hơn mười một giờ đêm mới thả người.

“Nói cho mấy người biết, đừng có mà trốn, đây không phải là chuyện nhỏ, biết chưa?”

Vạn Côn liếc hai gã công nhân, nói với Trần Lộ: “Tôi đi trước.”

—

“Cậu nói có sao không?”

“Cũng không liên quan gì tới chúng ta.”

Mọi chuyện cuối cùng cũng kết thúc, Trần Lộ thờ phào nhẹ nhõm, nói với Vạn Côn: “Sáu rưỡi sáng mai nha.”

“Cái gì?”

“Cậu quên à? Ngày mai có người đến công trường kiểm tra, mỗi năm một lần, là lãnh đạo rất quan trọng, cậu đừng quên đó.”

“Vậy à, anh không nói tôi cũng quên.” Vạn Côn đi trước, Trần Lộ còn theo sau dặn dò: “Đừng quên mặc đồng phục đó.”

“Biết rồi —— ”

Vạn Côn nhớ lại cái liếc mắt lúc nãy của gã chủ xe, cứ cảm thấy hấn ta có vẻ biết chuyện gì đó, nhưng hấn không nói, Vạn Côn cũng chẳng muốn nghĩ tới.

Tóm lại chuyện lớn thế nào cũng không liên quan đến cậu, có muốn nhảy lầu hay thất cổ cũng là chuyện của hai người kia.

Lúc đó Vạn Côn nghĩ như thế.

Hôm sau, Vạn Côn ăn sáng ở nhà Hà Lệ Chân xong rồi mới tới công trường, đứng xếp hàng với một đám nhân viên, vừa gấp vừa chờ lãnh đạo.

Đến khi cậu nhìn thấy một cục mờ di động được đám lãnh đạo bao quanh đang chậm chậm đi đến, cậu chợt thấy, có vẻ chuyện không đơn giản như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Sinh Thời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 56

Vạn Côn nhận ra gã mập, Trần Lộ cũng thấy.

Hấn nói nhỏ vào tai Vạn Côn: “Không phải là cái tên hôm qua sao.”

Vạn Côn nhú mày: “Nói nhỏ thôi, tốt nhất đừng để hấn...”

Cậu vừa định nói tốt nhất đừng để hấn nhìn thấy, nhưng mới nói một nửa, đúng là ông trời trêu người, gã mập trong nháy mắt quay đầu lại, còn nhìn thẳng về hướng Vạn Côn.

Vạn Côn ngay cả thời gian cúi đầu cũng không có, vừa vặn bốn mắt nhìn nhau, đúng lúc.

Nhưng cũng chỉ trong giây lát gã mập đã nhìn qua chỗ khác, cùng quản lý bên cạnh thảo luận gì đó.

Trần Lộ nói nhỏ: “Vừa nãy... có phải hấn nhìn thấy chúng ta không?”

Vạn Côn thấy mình không cần trả lời nữa, đến gật đầu cũng không có hứng.

Hôm nay được nghỉ nửa ngày, giữa trưa các quản lý đưa gã mập đi ăn, các công nhân xúm lại bàn tán.

Vạn Côn lúc này mới biết được, gã mập này là con của tổng giám đốc Khởi Công, tên là Tôn Mạnh Huy.

Khởi Công được coi là tập đoàn đa ngành nghề lớn nhất Trung Quốc, không ai rõ cụ thể gồm những ngành gì, ngay cả quản đốc cũng không rõ, bọn họ chỉ biết, tòa nhà Huy Vạn ở Dương Thành này cũng chỉ là một hạng mục nhỏ nhỏ của tập đoàn Khởi Công mà thôi, mỗi năm họ chỉ đến thị sát một lần, năm trước là một kiến trúc sư cao cấp, còn năm nay lại là con của tổng giám đốc.

Hết giờ nghỉ trưa, công nhân bắt đầu ai làm việc người nấy, Trần Lộ và Vạn Côn đi qua tòa nhà Huy Vạn, vừa ra cửa đã bị gọi lại.

Quản đốc Trương không biết đã chạy bao lâu, trời lạnh mà trán đầy mồ hôi, tóc bết thành một mảng. Vạn Côn nhìn ông ta đang chạy về hướng mình, cảm thấy có chuyện chẳng lành. Quả nhiên quản đốc Trương vừa chạy vừa gọi to: “Vạn Côn! Cậu ở lại một lát!”

Vạn Côn thấy hơi rối, cậu không biết gã Tôn Mạnh Huy kia có ý gì, nghĩ lại chuyện hôm qua, cảm thấy mình chẳng có sơ hở gì hết.

Nhưng lòng cậu vẫn không yên, giống như trực giác nói cho cậu mọi chuyện sẽ không thuận lợi như thế.

Quản đốc Trương chạy tới, nói với Vạn Côn: “Cậu chờ một lát.” Ánh mắt của ông ta vòng qua Vạn Côn, nhìn về phía Trần Lộ: “Hôm nay hai người được nghỉ, không cần làm.”

Trần Lộ hỏi: “Sao vậy?” Anh ta liếc Vạn Côn một cái, nói: “Quản đốc Trương, đã ra chuyện gì?”

“Không có gì không có gì.” Trương Kiến Thiết lau mồ hôi trên trán, nói với Vạn Côn: “Cậu đi theo tôi một lát.”

“Vạn —— ”

Vạn Côn quay đầu, nói với Trần Lộ: “Khó khăn lắm mới được nghỉ một ngày, anh về phòng ngủ đi, tôi đi trước, lát qua tìm anh.”

“Được rồi, vậy cậu...” Tuy Trần Lộ không thông minh, nhưng cũng không ngu ngốc, hần kéo Vạn Côn qua một bên, nhỏ giọng hỏi: “Có phải vì chuyện hôm qua không?”

Vạn Côn: “Không biết, phải đi rồi mới biết được, anh đi trước đi.”

Trương Kiến Thiết đứng bên giục: “Thì thăm cái gì vậy, nhanh qua đây đi, người ta còn đang đợi đấy.”

Cuối cùng Vạn Côn vỗ vai Trần Lộ: “Không sao đâu.”

Trên đường đến văn phòng, Trương Kiến Thiết hỏi dò: “Vạn Côn à, cậu đã gặp cấp trên mới tới lần nào chưa?”

Vạn Côn trả lời cho có lệ: “Đâu có, sao mà gặp được.”

Trương Kiến Thiết không tin: “Vậy sao người ta lại muốn gặp cậu?”

Vạn Côn hỏi ông ta: “Hắn nói với anh như thế nào?”

“Lúc sáng hỏi cậu tên gì, đến trưa ăn cơm xong bảo cậu đi qua một chuyến.” Trương Kiến Thiết dĩ nhiên không tin lời Vạn Côn nói: “Nếu cậu có quen biết thì nói với anh một tiếng, chúng ta không phải người ngoài.”

Vạn Côn không nhịn được cười khò một tiếng: “Hôm qua có gặp một lần.”

“Có chuyện gì không?”

“Không có gì.”

Vạn Côn không nói, Trương Kiến Thiết cũng không hỏi được gì, tới khi đến văn phòng Trương Kiến Thiết cũng không hỏi nữa, gõ cửa, nghe bên trong hỏi ai vậy thì trả lời: “À, là Vạn Côn đến.”

Vài giây sau, có người đáp: “Vào đi.”

Vạn Côn chưa từng tới văn phòng quản lý, nơi đây đẳng cấp khác biệt với bên ngoài, ít nhất trên nền nhà không có bụi đất, góc phòng còn có bình hoa tươi, thậm chí còn có hai giá sách lớn chất đầy sách, không biết có từ lâu hay chỉ là đối phó với cấp trên.

Trong văn phòng đặt một cái bàn lớn, gỗ dày rắn chắc, phía sau là ghế giám đốc bọc da thật, trông vô cùng uy nghiêm.

Vạn Côn và Trương Kiến Thiết đi vào, trong phòng có tổng cộng sáu người, nhưng ghế giám đốc lại trống không.

Bởi vì Tôn Mạnh Huy ngồi trên sô pha.

Hắn ngồi ở sô pha, có ai dám ngồi ghế giám đốc chứ, nên mấy quản lý khác đều đứng một bên. Những người làm trong công trường thường có trình độ kém hơn, nhất là công nhân ở vùng huyện nghèo như vậy, bọn họ đều không nhanh nhẹn nhanh miệng, trước lãnh đạo cấp cao chỉ biết vụng về đứng một bên báo cáo.

Khi Trương Kiến Thiết và Vạn Côn vào, người đang báo cáo dừng lại, nhìn Tôn Mạnh Huy. Tôn Mạnh Huy đang hút thuốc, không nói một câu.

Vì thế người kia lại tiếp tục báo cáo.

Vạn Côn nghe không hiểu bọn họ đang nói gì, ngáy người nhìn chậu hoa cạnh cửa sổ.

Trời cuối thu, nơi đây giống như bị vùi trong tro bụi, mây giăng kín trời, lúc nào cũng âm u xám ngắt, giống như ông trời đang ôm một cục tức to đùng, đợi tới khi không chịu nổi nữa thì phun mưa cho bớt giận.

Nội dung báo cáo máy móc dài dòng, tài liệu một chồng dày cộm, Tôn Mạnh Huy một bên nghe một bên tùy ý lật tài liệu trong tay. Đến lúc sau, mọi người cũng thoải mái hơn một chút, cũng không tìm chỗ ngồi, đốt một điếu thuốc, xúm lại thảo luận.

Khoảng hơn bốn mươi phút sau, Tôn Mạnh Huy mới dụi tắt điếu thuốc cuối cùng, điều chỉnh tài liệu trong tay, đặt lên bàn trà.

Đến lúc kết thúc.

“Cứ như vậy đi.” Tôn Mạnh Huy nghiền đầu thuốc trong gạt tàn, nói tiếp: “Nói nửa ngày chắc cũng mệt rồi, mọi người vất vả quá.”

Ngữ khí rất tốt, mọi người thấy lãnh đạo vừa lòng nên tâm trạng cũng thả lỏng hơn, nhao nhao nói không vất vả, đây là việc nên làm.

Những người khác lần lượt đi khỏi, trong phòng chỉ còn lại Tôn Mạnh Huy với Vạn Côn.

Hai người trái ngược nhau hoàn toàn lại ở cùng một chỗ, thấy sao cũng không hợp.

Từ đầu đến cuối, hai người đều không rời khỏi chỗ của mình.

Vạn Côn vẫn đứng gần cửa, Tôn Mạnh Huy cũng phát huy đặc điểm của một cục mờ, mông như gắn chì, không nhúc nhích.

Đám người đi hết, cuối cùng Tôn Mạnh Huy cũng có động tĩnh, hần đứng dậy, trên ghế sofa lõm một hố sâu, mười mấy giây cũng không đàn hồi lại như cũ.

“Biết tôi gọi cậu tới đây làm gì không?” Tôn Mạnh Huy rút một điếu thuốc trong hộp.

Vạn Côn đáp: “Không biết.”

“Không biết?” Tôn Mạnh Huy ngẩng đầu nhìn cậu, bởi vì mập nên đầu hần có vẻ càng lùn hơn, dáng người Vạn Côn cao lớn, hần phải ngẩng đầu lên mới nhìn được.

“Tôi ghét nhất loại người giả ngu.” Tôn Mạnh Huy nói.

Vạn Côn im lặng.

Tôn Mạnh Huy nói tiếp: “Càng ghét loại người tự cho mình là đúng.”

Vạn Côn nhìn hần: “Có ý gì.”

“Tôi cho cậu một cơ hội nữa.” Tôn Mạnh Huy quay về bàn trà, gõ tàn thuốc.

Vạn Côn cúi đầu nhìn mặt đất, dù là văn phòng quản lý cũng phải xây cùng lúc với hạng mục của công trường, dù lớp sơn có quét nhiều lần, nhưng sát chân tường vẫn đóng đầy bụi bẩn, vết sơn, vết dầu, hần lên năm tháng, dù có quét sơn bao lần đi chăng nữa cũng không xóa được.

Tôn Mạnh Huy mỗi lần gõ tàn thuốc sẽ quay lại bàn trà.

Vạn Côn chợt thấy bất lực, đó là cảm giác xưa giờ chưa từng có.

Gã mập chỉ hơn cậu mấy tuổi, nhưng cậu biết, giữa cậu và hần cách xa một trời một vực.

Rất xa.

“Tôi cho cậu một cơ hội nữa.” Tôn Mạnh Huy nói thẳng thừng: “Nói chuyện hôm qua cho rõ.”

Vạn Côn nói: “Anh muốn tôi nói gì?”

Tôn Mạnh Huy nhìn Vạn Côn, nói: “Còn giả vờ nữa.”

Vạn Côn không biết hần đang gài bẫy mình, hay là hần đã biết hết sự thật, trong đầu cậu suy ngẫm cả hai trường hợp, nghĩ xem mình nên đối phó thế nào.

Nhưng bây giờ đầu óc cậu hỗn loạn, trong tiềm thức, cậu thấy chuyện này không thể suy nghĩ như những chuyện khác, nhưng cậu lại chẳng kịp nghĩ ra biện pháp nào cả.

Cậu im lặng, Tôn Mạnh Huy cũng không lên tiếng.

Im lặng chính là cách tra tấn hữu hiệu nhất, Tôn Mạnh Huy tự tin rằng Vạn Côn sẽ mở miệng nói trước.

Cuối cùng, Vạn Côn không nghĩ gì nữa, lúc bình tĩnh lại, trong đầu cậu chỉ có một hình ảnh duy nhất.

Tối qua, tại WC bệnh viện số ba, cậu hỏi Ngô Uy là có thích cô Hà hay không.

Vạn Côn thở dài trong lòng, vẻ mặt như thường nói: “Có thể nói tôi đã nói hết rồi.”

Tôn Mạnh Huy nhìn mặt cậu, cuối cùng ồ một tiếng.

“Cảnh sát đã thẩm vấn xong, các anh cũng xem camera rồi, còn không hài lòng sao?”

Tôn Mạnh Huy không nói mình có hài lòng hay không, chỉ nói: “Tối qua khi luật sư Trương quay về, có nói với tôi công nhân kia đánh chết cũng không chịu nhận, cuối cùng còn định đập đầu chết ở đồn cảnh sát. Tôn Mạnh Huy nhủ mày, cảm khái: “Cậu nói xem, đây là gì chứ, giống như tôi hại người ta vậy. Tôi nói với luật sư là thôi, đừng ép tên đó nữa.”

“Việc này với việc tên đó nhận hay không có...”

“Bởi vì chúng ta đều biết rõ, không phải do tên đó làm.”

Người này rất hiểu cách phải nói làm sao, giọng điệu thế nào để có thể giữ thế chủ đạo.”

Vạn Côn bị hấn nắm mũi dất đi.

Cậu thấy cứ vậy không bằng im lặng.

Tôn Mạnh Huy gật đầu: “Không nói lời nào, là một biện pháp hay.”

Hắn hút xong điếu thuốc, không đốt thêm nữa.

“Cậu biết không, xe của tôi có camera ghi hình 24/24.”

Tất cả suy nghĩ của Vạn Côn đều ngưng lại.

Tôn Mạnh Huy nói: “Tôi đã nói rồi, tôi ghét loại người giả ngu, càng ghét người tự cho mình là đúng.” Hắn đi đến trước mặt Vạn Côn: “Có phải cậu thấy mình rất thông minh hay không? Vì sao cậu giúp thằng nhóc đó, bởi vì hắn đến giúp cậu? Bởi vì hai người là bạn học? Có phải cậu thấy mình rất trượng nghĩa không?”

Tôn Mạnh Huy hỏi liên tục, Vạn Côn giống như bị bóp chặt cổ họng, đừng nói tới việc phản bác, ngay cả há miệng cũng thấy khó khăn.

Không còn cách nào khác, người ta chửi cũng được, khinh thường cũng được, mày chẳng còn lời nào để nói.

Tôn Mạnh Huy giờ tay, ngón tay cũng mập ú giống cây củ cải. Nhưng lời hắn nói lại không dễ thương như vậy.

“Tôi cho cậu cơ hội, cậu không nói, vậy lo mà chuẩn bị tâm lí đi.”

Giọng Vạn Côn trầm thấp: “Chuẩn bị cái gì?”

“Đền tiền.”

Vạn Côn lặng im ba giây.

“Không phải tôi làm.”

Ngón tay củ cải lắc lắc: “Tôi không quan tâm.”

Mặt Vạn Côn âm trầm, Tôn Mạnh Huy không sợ hãi dù chỉ một chút: “Có thể cậu nghĩ tôi tính toán chi li, đúng vậy.” Hắn nhìn Vạn Côn: “Thật ra tôi có thể nói cho cậu biết, tôi có thể bỏ 2000 vạn mua xe, thì 200 vạn sửa xe đối với tôi chẳng là chuyện gì to tát, nhưng đối với cậu, đối với mấy người không phải thế.” Hắn quan sát Vạn Côn từ trên xuống dưới, nói tiếp: “Nếu tính theo tiền lương bây giờ của cậu, chắc phải ba bốn mươi năm nữa mới đủ.”

Dưới bầu trời xám xịt, toàn bộ kiến trúc công trường giống như một con quái vật khổng lồ, dữ tợn đàn áp mọi thứ.

Vạn Côn chợt thấy tiết trời này cũng hơi lạnh.

“Cuối cùng anh muốn thế nào.” Vạn Côn đè nén cảm xúc, cố gắng giữ bình tĩnh hỏi hắn.

Tôn Mạnh Huy nói: “Cậu biết không, tôi rất ghét người nghèo.”

Vạn Côn mím môi, mỏng như lưỡi dao.

“Những lời này tôi chưa nói bao giờ, nhưng hôm nay không thể nhịn được nữa, vừa lúc, tôi sẽ nói với cậu.” Giọng Tôn Mạnh Huy thoải mái, đi đến sô pha, chậm rãi ngồi xuống.

“Dùng một câu để nói mấy người là – khi đòi quyền lợi dùng tấm bảng nghèo, khi trốn trách nhiệm cũng lấy cái nghèo ra chắn, khi không tỏ vẻ thông minh, chiếm chút lợi là chạy, tưởng không ai biết ư, tôi nói cho cậu biết, không phải là không biết, mà lười truy cứu thôi.” Hấn nói xong, thấy vui vẻ, bổ sung tiếp: “Cậu đừng thấy tôi béo, nhưng tôi không lười.”

Nhưng ngoài hấn, người thứ hai trong phòng không thể cười nổi.

Tôn Mạnh Huy chỉ vào Vạn Côn: “Chuyện không dễ dàng như vậy đâu. Có điều tôi cảnh cáo cậu – thật thà chút, đừng có giờ trò.”

Vạn Côn nhìn hấn, hai người cứ im lặng như vậy, bỗng nhiên, Vạn Côn giống như nghe thấy tiếng gì đó, cậu quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ.

Tôn Mạnh Huy nhúu mày, ánh mắt cũng liếc theo.

Nhưng bên ngoài không có gì hết.

Bầu trời xám xịt, bụi đất tứ tung, xa xa vang lên tiếng máy móc. Ánh mắt Vạn Côn như xuyên qua ngàn vạn trần ai, đến một nơi xa xôi nào đó.

Tôn Mạnh Huy hỏi: “Cậu nhìn cái gì vậy?”

Vạn Côn không đáp lại.

Tôn Mạnh Huy chợt hỏi thêm lần nữa: “Nói rõ chuyện hôm qua đi.”

Vạn Côn quay đầu, nhìn hấn, nói: “Nếu có thể nói thì tôi qua đã nói hết rồi.”

Tôn Mạnh Huy cười lạnh: “Cậu biết không, sáng nay tôi bảo luật sư đi gặp thằng nhóc bạn học của cậu, cậu biết nó nói sao không?”

Vạn Côn không nói lời nào.

“Nó nhận lỗi.”

Người Tôn Mạnh Huy hơi nghiêng về phía trước, nói: “Mẹ thằng nhóc đó quỳ xuống nhận lỗi, luật sư nói với tôi, mẹ thằng nhóc đó bảo nếu cần con trai bà ta đến chỉ định cậu, thì nó chắc chắn sẽ đi.”

Tôn Mạnh Huy cảm thấy, từ khi Vạn Côn đưa mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, hình như có gì đó đã thay đổi. Hấn hỏi cậu: “Cậu không hỏi tôi thằng nhóc đó trả lời thế nào à?”

Vạn Côn vẫn không nói gì, nhẹ nhàng lắc đầu.

Tôn Mạnh Huy cười: “Còn giả bộ.”

Vạn Côn cuối cùng cũng mở miệng.

“Nó là nó, tôi là tôi.”

“Anh nói nhiều như vậy, tôi cũng nên nói mấy câu.” Vạn Côn xoay người, nhìn thẳng Tôn Mạnh Huy, nói: “Anh nói 2000 vạn và 200 vạn đối với anh chẳng có gì khác nhau. Tôi cũng có thể nói cho anh biết, trong phương diện nào đó, hai con số này với tôi cũng chẳng có gì khác biệt.”

Tôn Mạnh Huy cười hai tiếng, Vạn Côn nói tiếp: “Tôi và anh cách nhau quá xa, anh muốn ép tôi chết, tôi cũng chẳng có cách nào.”

“Có.” Tôn Mạnh Huy sửa lại: “Nhận lỗi, thành thật nhận lỗi.”

Vạn Côn nhìn hấn, im lặng hồi lâu mới nói: “Không được.”

“Tại sao?”

“Bởi vì tôi thấy, mặc kệ mẹ nó thế nào, Ngõ Uy sẽ không bán đứng tôi.”

Tôn Mạnh Huy không cười.

Vạn Côn hít sâu một hơi, ánh mắt nhìn thoáng qua chậu hoa bên cửa sổ.

Vì ở trong phòng nên hoa vẫn còn gắng gượng khoe sắc, nhưng chẳng bao lâu nữa cũng tàn. Đó là một đóa hoa vàng nhỏ xíu, cuống hoa rũ xuống, màu cũng nhợt nhạt, lặng lẽ đứng một bên, giống như dáng người mảnh mai của ai đó đang cúi đầu nghe bọn họ nói chuyện, lặng lẽ chờ kết quả.

“Nếu.” Tôn Mạnh Huy nhấn mạnh từng chữ: “Nếu cậu đoán sai, nếu thằng nhóc đó bán đứng cậu, thì cậu làm thế nào?”

“Đó là do tôi nhìn lầm, không làm sao cả.”

“Ba cậu muốn đoạn tuyệt quan hệ với cậu, biết không?”

“...” Vạn Côn cắn răng: “Còn gì nữa?”

“Hử?”

“Còn chuyện gì thì nói hết đi.”

Tôn Mạnh Huy cười: “Hết rồi, chỉ từng đó thôi. Tôi qua luật sư liên lạc với ông ta, ông ta nghe thấy số tiền liên bảo không có quan hệ với cậu, nói cậu đã trưởng thành, không liên quan gì đến gia đình nữa. Tôi nói...” Tôn Mạnh Huy nghẹo cổ nhìn cậu, đánh giá một câu: “Cậu thật mẹ nó thâm”

Vạn Côn cúi đầu, nhìn nền đất. Tôn Mạnh Huy ngồi lại sô pha, châm điếu thuốc, Vạn Côn nói với hắn: “Cho tôi một điếu.”

Tôn Mạnh Huy giờ gói thuốc, Vạn Côn rút một cây, châm lửa.

Tôn Mạnh Huy nói: “Đi đi, không lâu nữa cậu sẽ nhận được thư mời của chúng tôi.”

Vạn Côn rút một hơi thuốc, ánh mắt vẫn nhìn trên nền đất.

“Tôi giải thích, có thể bỏ qua cho tôi được không?”

Tôn Mạnh Huy cười: “Còn phải xem tâm tình của tôi nữa.”

Vạn Côn rời khỏi công trường Huy Vạn. Sáng nay ăn điểm tâm cùng Hà Lệ Chân, vì khá bận nên hai người không thân thiết được, chỉ đến lúc sắp đi, Vạn Côn mới hôn cô một chút.

Mà nay, những chuyện đó như cách xa cả thế giới.

Bạn đang đọc truyện *Sinh Thời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 57

Vạn Côn nhận được điện thoại của Hà Lệ Chân, hỏi cậu tối nay có qua nhà cô ăn hay không, Vạn Côn nói có, Hà Lệ Chân bảo cậu tiện đường thì mua đồ ăn luôn.

Tuy Hà Lệ Chân chỉ nói với cậu chuyện cơm tối, nhưng nói đi nói lại, Vạn Côn cũng biết là cô đang lo cho cậu.

Trước đây đôi khi cậu cảm thấy Hà Lệ Chân quá cẩn thận, nhưng hôm nay cậu lại thấy may mắn vì cô cẩn thận như thế. Bởi với tâm trạng của cậu lúc này, nếu Hà Lệ Chân ép hỏi, cậu không thể cam đoan mình sẽ nói những gì nữa.

Suốt buổi chiều hôm đó, Vạn Côn đều ngồi hút thuốc ven đường, ngả tư đường ngựa xe như nước, Vạn Côn nhìn đến hoa mắt, đành nhắm mắt lại nghỉ ngơi.

Mặt trời khuất núi, Vạn Côn mua đồ ăn xong, mang theo một thân lạnh lẽo quay về nhà Hà Lệ Chân.

“Vào đi.” Hà Lệ Chân mở cửa cho Vạn Côn vào phòng, đón lấy túi nylon trong tay cậu, nhìn nhìn: “Mua cái gì vậy?”

Vạn Côn há miệng muốn trả lời, nhưng lại không nhớ mình mua cái gì nữa, Hà Lệ Chân ngẩng đầu nhìn cậu, cười nói: “Mua nhiều thịt như vậy, anh có ăn hết được không?”

Vạn Côn cười: “Không phải còn có em đó thôi.”

“Em thì ăn được mấy chứ.” Hà Lệ Chân xách túi bỏ lên bàn, gấp đồ ăn ra.

Vạn Côn đứng bên cạnh, nhìn cô.

Vẫn cứ nhìn cô.

Đêm nay, trong phòng vô cùng tĩnh lặng. Trước đây khi bọn họ nói chuyện, lúc nào Vạn Côn cũng là người nói nhiều nhất, lúc nào cũng đùa giỡn, Hà Lệ Chân chỉ hòa theo.

Nhưng hôm nay Vạn Côn lại trầm mặc.

Hà Lệ Chân nấu com xong, hai người ngồi vào bàn ăn, Hà Lệ Chân rót một ly nước đưa cho Vạn Côn.

Trên bàn com chỉ có tiếng bát đũa va chạm.

Hà Lệ Chân nuốt không nổi.

“Vạn Côn...”

“Ăn com đi.”

Hà Lệ Chân bung bát, cúi đầu không nói.

Vạn Côn nhìn cô một cái, cuối cùng cũng buông đũa.

“Cô...”

Hà Lệ Chân nhìn cậu, sợi tóc của cô vẫn buông dài mượt mà như trước, ánh mắt cô vẫn dịu dàng như thế, Vạn Côn thấp giọng nói: “Có lẽ anh phải đi xa một chuyến.”

Vô cùng mỏng manh, nhưng Vạn Côn vẫn nhìn thấy mí mắt Hà Lệ Chân khẽ run rẩy.

“Tại sao...” Cô hỏi.

Giọng Vạn Côn vẫn trầm thấp như trước: “Có chút việc cần xử lý.”

“Việc gì.”

Vạn Côn không đáp lại.

Hà Lệ Chân ngẩng đầu, Vạn Côn phát hiện, chỉ ngần ngừ vài giây mà hốc mắt Hà Lệ Chân đã đỏ.

“Tại sao anh không nói với em?”

“Nói cái gì?”

Hà Lệ Chân bỗng ném đũa xuống bàn, đứng dậy.

“Đã xảy ra chuyện gì, nói cho rõ.”

Vạn Côn vẫn bình thản: “Không có chuyện gì.”

“Vạn Côn!”

“Anh nói không có chuyện gì.”

“Không có chuyện gì thì tại sao anh phải đi?”

“...”

“Không trả lời được à?”

Đúng là Vạn Côn không trả lời được, thực ra, có đi hay không chính cậu cũng không biết. 10 năm lặn trên đời này khiến cậu tập thành một thói quen, đó là phản ứng với bất kì khó khăn bất trắc nào.

Nhất định phải đối phó đến cùng, tuy rằng Vạn Côn không biết, cách phản ứng của mình là đúng hay sai nữa.

Vạn Côn nhìn Hà Lệ Chân: “Khó lắm mới thấy em có vẻ mặt này.”

Hà Lệ Chân xanh mặt, Vạn Côn nói tiếp: “Làm cô giáo quen rồi, cũng mạnh mẽ hơn lần đầu tiên gặp nhau nữa.”

“Anh đừng như vậy nữa.” Hà Lệ Chân không nhin nổi, giọng cũng đành lại: “Vạn Côn.”

Vạn Côn cầm đũa, gấp một miếng xương.

Hà Lệ Chân nhìn sườn mặt của cậu, nói: “Anh muốn đi, vậy đi đi.”

Vạn Côn vẫn ăn tiếp.

“Chúng ta chấm dứt đi.”

Đũa Vạn Côn dừng lại.

Cậu quay đầu, rất chậm, rất chậm. Dường như không nghe rõ, nhấn mạnh từng từ: “Em nói gì?”

Khóe mắt Hà Lệ Chân ửng đỏ, cách xa như vậy cũng thấy rõ ràng, tiếng cô lớn hơn.

“Em nói, anh muốn đi thì cứ đi đi, chúng ta kết thúc.”

Vạn Côn chột cười.

“Em đừng mơ.” Cậu nói: “Hà Lệ Chân, em đừng có mơ.”

Ngoài cửa sổ tối đen như mực, trong phòng sáng đèn, nhưng còn lạnh lẽo hơn bên ngoài gấp nhiều lần. Vạn Côn nói với Hà Lệ Chân: “Em đừng có mơ.”

Hà Lệ Chân nói: “Đừng có mơ? Anh nghĩ anh là ai?”

Vạn Côn ném đũa, cây đũa đập lên mặt bàn, lăn hai vòng rồi rơi xuống đất, Hà Lệ Chân cúi đầu nhìn thoáng qua, đến khi ngẩng đầu thì Vạn Côn đã đứng dậy.

Cậu đi đến trước mặt cô, Hà Lệ Chân không muốn lùi bước, nhưng cậu sừng sững như một pho tượng, cúi đầu nhìn cô.

“Anh là ai?” Vạn Côn nói: “Em không biết anh là ai ư?”

Hà Lệ Chân lùi về sau một bước, Vạn Côn thấy cô sợ hãi, hạ giọng: “Chúng ta đừng như vậy có được không, có cơ hội anh sẽ nói cho em biết.” Cậu nói xong, dừng lại một lát mới nói tiếp: “Có điều, chuyện chia tay, em đừng có mơ.”

Hà Lệ Chân nói: “Bây giờ có cơ hội đó, anh nói đi.”

Vạn Côn nhìn qua hướng khác, Hà Lệ Chân nói: “Có phải vì chuyện hôm qua không? Sáng nay anh bảo đã nói chuyện xong xuôi với luật sư, là anh lừa em đúng không?”

Vạn Côn thật sự nói không nên lời.

Tự cho mình thông minh, bị người ta bắt được thóp, còn có nguy cơ phải bồi thường một con số trên trời.

Cậu không nói nên lời, với người khác thì không thể, nhưng với Hà Lệ Chân, cậu không nói nên lời.

Cậu buông bỏ tất cả, liều chết liều sống chỉ vì muốn xứng đáng với Hà Lệ Chân, nhưng bây giờ thì sao?

“Nói đi!” Hà Lệ Chân nói to.

Vạn Côn cắn răng, vừa nghĩ nên nói thế nào, vừa tự nhủ lòng mình không được suy sụp.

Hà Lệ Chân đợi hồi lâu, thấy cậu vẫn không nói gì, cô bỏ cuộc.

“Được...” Hà Lệ Chân gật đầu: “Được thôi, anh không nói.”

Hà Lệ Chân đi tới, mở cửa ra.

“Đi ra ngoài.”

Vạn Côn không nhúc nhích.

Hà Lệ Chân: “Tôi bảo anh đi ra ngoài!”

Vạn Côn nhìn sâu vào mắt cô, cô đang tức giận, nhưng so với nó, vẻ yếu đuối trên nét mặt cô bây giờ càng khiến cậu khó chịu hơn. Vạn Côn đi qua, nhưng không đi về phía cửa, cậu đến gần Hà Lệ Chân, giữ cảm giác cô hồn xuống.

Hà Lệ Chân đẩy cậu, đánh cậu, đều vô ích.

Cậu càng ngang ngược hơn trước kia.

Vạn Côn dùng tay trái giữ lấy thắt lưng Hà Lệ Chân, ôm cô vào phòng.

“Bỏ tôi xuống! Vạn Côn!”

Vạn Côn đá văng cửa phòng ngủ, ném Hà Lệ Chân lên giường. Hà Lệ Chân lập tức đứng dậy, Vạn Côn đè cô lại, một chân kẹp lấy người cô, không dùng nhiều sức, nhưng Hà Lệ Chân đẩy mãi cũng không được.

“Vạn Côn!”

Vạn Côn không để ý đến tiếng kêu, cậu đứng thẳng người, từ trên cao nhìn xuống cô, tay trái tháo băng vải xuống, xé thạch cao.

Hà Lệ Chân nhìn thấy, kinh hoàng không nói nên lời.

Gãy xương phải bó bột ít nhất hai tháng, mà nay chưa tới một tháng đã tháo ra, khuỷu tay vẫn còn sưng tấy, cánh tay hơi cong, Vạn Côn duỗi thẳng từng chút một.

Hà Lệ Chân quên cả giấy dựa.

“Anh... tay của anh...”

Khuỷu tay Vạn Côn bị gãy, lại bó bột hơn nửa tháng nên khó duỗi thẳng được, nhưng cậu không quan tâm, ánh mắt vẫn nhìn chăm chăm vào Hà Lệ Chân, cắn răng, cánh tay duỗi thẳng.

Đến cuối cùng, cậu cắn răng đến mức hai má cứng rần như đá, trán nổi gân xanh.

Duỗi thẳng tay xong, Vạn Côn cúi người xuống.

Cậu hôn lên má Hà Lệ Chân rồi hôn lên cổ, một tay nhẹ nhàng lướt trên ngực cô.

Ngoài trời nổi gió, hình như sắp mưa.

Hà Lệ Chân cả người mềm nhũn, không kêu la, cũng không tránh né nữa. Trong đầu cô nghĩ đến tiết trời ngoài kia, từ tiếng gió thét gào đến cành cây khô rơi xuống, lá cây tán loạn, bụi mịn mù giữa không trung...

Vạn Côn ban đầu chỉ là xúc động nhất thời, nhưng bây giờ lại không thể dừng được nữa rồi.

Cậu kéo quần cô xuống, cô rất gầy, một bàn tay của cậu có thể phủ kín từ xương hông đến bụng cô, còn có đường cong nhỏ nhỏ.

Cậu cúi đầu.

Có lẽ Hà Lệ Chân bị ngửa, cô co đầu gối lên.

Vạn Côn nhào người lên, dán vào tai cô, khàn khàn hỏi: “Lúc nào cũng là anh nợ em... Em để anh nợ thêm một lần nữa, có được không?”

Hà Lệ Chân lắp bắp: “Nợ em, còn bắt em phải nhượng bộ, anh không phân rõ phải trái gì hết.”

Vạn Côn cười quần, thì thầm: “Dù sao cũng còn cả đời để muốn...”

Mưa, cuối cùng cũng trút xuống.

Hạt mưa trĩu nặng, rơi xuống mái hiên tí tách, Vạn Côn ôm chặt cơ thể xinh đẹp mảnh mai bên dưới, giữ lấy tất cả, giữ lấy...

Cậu rất cao lớn, mũi Hà Lệ Chân áp lên hõm vai cậu, cô ngửi thấy mùi thuốc nồng nàn, là mùi thuốc dán trong thạch cao mà cậu vừa tháo ra, khiến cô không tài nào mở mắt nổi.

Cô chạm vào tấm lưng trần đang di chuyển, nó giống như một sinh mệnh độc lập, mạnh mẽ mà có quy luật.

Cô nhát gan, lại dễ thẹn thùng nên chỉ âm thầm cắn răng, đầu va chạm mãnh liệt cũng không rên một tiếng.

Nhưng cậu thì khác.

Lúc cậu làm, hay đổ mồ hôi, cũng thích lên tiếng.

Cậu dường như không biết được thế nào là mất tự nhiên, thế nào là ngại ngùng.

Lúc thoải mái, cậu hé miệng, không cao không thấp, tựa như trấn an, lại giống như càng gắng sức.

Quần bò của cậu chỉ cởi một nửa, đến đầu gối, mỗi lần nhấp nhô đều mang theo tiếng thất lưng và khuỷu kéo kêu đinh đang.

Sau này, mỗi khi nhớ lại lần đầu tiên, Hà Lệ Chân ấn tượng sâu nhất không phải là xúc cảm, không phải hương vị, mà là âm thanh.

Một đêm này, dường như tất cả đều có âm thanh.

Tất cả đến từ cậu.

Đều thuộc về cậu.

Sau khi kết thúc, Vạn Côn ôm Hà Lệ Chân. Người cậu toát một lớp mồ hôi mỏng, Hà Lệ Chân kéo chăn lên, đắp trên lưng cậu.

Cô ôm lấy cậu, tuy mùi trên người cậu không tốt lắm, nhưng cô vẫn ôm chặt cậu, không muốn buông tay dù chỉ một giây thôi.

Trong đêm mưa đó, hai người họ ôm nhau thật lâu, thật lâu.

Không nói dù chỉ một câu.

Cuối cùng, Hà Lệ Chân thấy có vẻ Vạn Côn đã ngủ, nhưng khi cô khẽ nghiêng đầu, lại thấy cậu đang nhìn mình.

Hà Lệ Chân đưa tay nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt cậu.

“Vạn Côn...”

“Ừ.”

“Anh nói xem, chúng ta có tương lai không?”

Trong đêm tối, mắt Vạn Côn nhắm lại, cậu yên lặng hồi lâu, bất chợt ôm lấy Hà Lệ Chân.

“Có.” Giọng cậu vô cùng kiên định: “Có tương lai, nhất định có tương lai.”

“Nếu thật sự phải đi, vậy khi nào anh đi?”

Vạn Côn thấp giọng nói: “Nếu muốn đi, thì nhanh thôi.”

“Thứ sáu tuần này...”

“Hử?”

Hà Lệ Chân nằm trong ngực Vạn Côn, nói: “Thứ sáu tuần này, anh đến trường có được không?”

Vạn Côn cúi đầu nhìn cô: “Sao vậy?”

Hà Lệ Chân nói: “Tôi nghe em giảng bài.”

Vạn Côn cười cười: “Được.” Cậu hỏi tiếp: “Thứ sáu, tiết nào vậy?”

Hà Lệ Chân nhắm mắt lại, nhẹ giọng nói: “... Tiết cuối cùng.”

Lại một lúc lâu sau, Vạn Côn hỏi Hà Lệ Chân: “Em ngủ chưa?”

Hà Lệ Chân không đáp lại, chỉ lắc đầu.

Bọn họ giống như khách lữ hành ở nơi hoang vắng trú mưa tránh gió, cùng hỏi thăm nhau, cùng sưởi ấm.

“Sao chưa ngủ?”

“Anh cũng chưa ngủ đó thôi.”

“Anh dỗ em ngủ nhé.”

“Dỗ như thế nào?”

Vạn Côn nghĩ một hồi: “Anh hát cho em nghe.”

Hà Lệ Chân ở trong lòng cậu ngẩng đầu lên: “Hát ư?”

Vạn Côn cúi đầu, nói: “Có nhớ lần đầu chúng ta gặp nhau không?”

“Nhớ chứ.” Hà Lệ Chân nói: “Anh nói với em, anh hát rất hay.”

“Đúng thế.”

Hà Lệ Chân cười: “Vậy hát đi.”

Vạn Côn: “Em muốn nghe bài nào?”

Hà Lệ Chân: “Anh hát bài nào thì em nghe bài đó.”

Vạn Côn suy nghĩ, cất tiếng hát.

Trong mắt em ánh lên ngọn lửa

Anh không biết phải làm sao

Anh muốn thoát khỏi đôi mắt ấy

Nhưng trong tim lại muốn em ở lại...

Đây vốn là một bài Rock, cần phải hét lên, cần phải mạnh mẽ, nhưng giọng Vạn Côn trầm ấm, khi hát bài này, nó lại biến thành một bản tình ca.

Anh biết em đang nghĩ gì

Đã hi vọng khác đi

Anh đã không còn là anh của ngày xưa nữa

Không còn tốt đẹp như em từng mơ

Muốn nói với em rằng hai ta khác biệt

Đã để em ảo tưởng nhiều đến thế

Nhưng em lại nói những lời đáng cay

Rằng em chưa bao giờ thay đổi...

Hà Lệ Chân nghe tiếng hát của cậu, cảm nhận từng rung động từ ngực cậu, từng câu từng từ cậu hát, nhẹ nhàng êm ái, giống như đang kể chuyện của một người không liên quan.

Anh còn một câu nữa

Muốn nói cùng em

Rằng tất cả sai lầm anh mang đến

Xin em hãy quên đi.

Đến câu cuối cùng, cô nghe giọng cậu thay đổi.

Nước mắt cô lặng lẽ rơi.

Cô vuốt ve khuôn mặt cậu, nhỏ giọng nói: “Anh không nói xạo chút nào, anh hát hay lắm, thật sự rất hay.”

Vạn Côn ôm cô, ôm thật lâu, không hề buông tay.

Bạn đang đọc truyện *Sinh Thời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 58: Chương Cuối

Cả ngày thứ năm, không thấy bóng dáng Vạn Côn đâu hết.

Nhưng không phải cậu bỏ trốn, cậu vẫn còn ở công trường, vẫn làm việc ở tòa nhà Huy vận. Buổi sáng Trần Lộ hỏi Vạn Côn, chuyện kia có gây rắc rối gì không, Vạn Côn nói không có.

Nhưng đến xế chiều, hai người rảnh rỗi ra ngoài hút thuốc, Vạn Côn lại nói với Trần Lộ, có thể mai cậu sẽ đi.

Trần Lộ đứng dậy, từ trên cao nhìn xuống Vạn Côn.

“Cậu còn nói không có việc gì à!”

Tay trái Vạn Côn cầm thuốc, cánh tay phải cẩn thận khoát lên thành ghế. Cánh tay cậu vẫn còn chưa khỏi hẳn, hôm ấy ở nhà Hà Lệ Chân lại tự tháo thạch cao, kết quả sáng hôm sau khuỷu tay bị sưng lên, Hà Lệ Chân bảo cậu đến bệnh viện khác, Vạn Côn nói nghe theo, nhưng ra cửa liền quên biến.

“Cuối cùng đã xảy ra chuyện gì?” Trần Lộ vội vã hỏi.

Vạn Côn nói: “Không có gì.”

Trần Lộ nhấn mạnh từng từ, nói với cậu: “Vạn Côn, anh không biết cậu nghĩ như thế nào, nhưng anh luôn coi cậu là bạn tốt.”

Vạn Côn nhìn anh ta, nói: “Anh trai, tôi xem anh như anh em tốt.”

Trần Lộ cảm động, rút một hơi thuốc, nhìn đồng rác phía xa, ở đó đang có một ông già nhặt rác, vùi đầu bơi đồng rác. Tòa nhà Huy Vận đang xây dựng, mỗi ngày thùng rác chất đầy vật liệu thừa.

Trần Lộ nhìn một hồi lâu, quay đầu.

“Cậu nói cho anh biết đi, đến cùng đã xảy ra chuyện gì. Nếu có gì liên quan đến anh, cậu nhất định phải nói.”

Vạn Côn: “Không liên quan tới anh.”

Ngày thường Trần Lộ thích tính cách trầm ổn của Vạn Côn, nhưng nay nhìn thấy cậu như thế không hiểu sao lại thấy khó chịu vô cùng.

“Anh trai.” Vạn Côn ngồi xổm bên thềm đá, bắn tàn thuốc.

Trần Lộ quay đầu nhìn cậu.

Vạn Côn ngậm thuốc trên miệng, nói: “Dù không có chuyện này, tôi cũng sẽ đi.”

“Có ý gì?”

“Chẳng qua giờ đi sớm hơn một chút thôi.”

“Không phải...” Trần Lộ vẫn không hiểu: “Lúc trước, cậu, không phải cậu nói...”

Vạn Côn giống như không nghe thấy anh ta nói chuyện, sắc mặt từ đầu đến cuối không thay đổi, ánh mắt dừng trên đài phun nước trung tâm, thản nhiên nói: “Gặp chuyện này, chẳng qua sớm hơn một chút thôi.”

“Sao?” Trần Lộ ngồi xổm xuống: “Đám người kia đổ hết tội lên đầu cậu hả?”

Vạn Côn im lặng hồi lâu, Trần Lộ không nhịn được nói: “Cậu mau nói đi!”

Vạn Côn đứng lên, phun khói thuốc, hít sâu một hơi, vươn người rồi nói với Trần Lộ: “Không phải, chỉ là đã nghĩ thông suốt rồi.”

“Cậu nghĩ thông suốt cái gì?”

“Nghĩ là tôi không thể ở lại đây nữa.”

“Tại sao?”

“Quá thoải mái.”

Trần Lộ càng không hiểu: “Thoải mái thì sao? Thoải mái không tốt à?”

Vạn Côn không biết là đang trả lời câu hỏi của Trần Lộ, hay là đang tự độc thoại nội tâm, cậu thấp giọng nói: “Những thoải mái này đều là giả dối. Là do tôi quá uất ức, quá tham lam, tự lừa mình dối người. Ở lại bên cô ấy, vĩnh viễn không thể làm lại từ đầu.”

“Đến cùng cậu đang nói gì vậy?”

“Anh trai.” Vạn Côn quay đầu nhìn Trần Lộ, nói ngắn ngủi ba chữ.

“Tôi phải đi.”

Trần Lộ không nói nên lời.

Kính ngạc còn đó, nghi vấn còn đó, tất cả vẫn còn đó.

Nhưng anh ta không thể nói nên lời.

Vạn Côn dường như có một loại kí chất đặc biệt như thế, cậu cẩn thận, không dễ dàng quyết định, nhưng một khi đã quyết định việc gì thì sẽ không dễ dàng thay đổi.

Trần Lộ biết, có hỏi cũng vô dụng.

“Vậy khi nào...”

Vạn Côn nhớ lại lời nói của Hà Lệ Chân, hỏi: “Mai là thứ sáu à?”

“Đúng vậy.” Trần Lộ nói: “Không phải mai cậu đi chứ?”

Vạn Côn nói: “Ừ, tối mai đi.”

“Đi đâu?”

“Không biết.”

Trần Lộ hít một hơi: “Không biết?!”

Vạn Côn nói: “Đi một bước tính một bước, có thể sẽ vào nam, ở đó có nhiều cơ hội hơn.”

“Không phải, anh nói này, cậu ngay cả đi đâu cũng không biết mà đã bỏ việc rồi hả?”

Vạn Côn dường như ‘ừ’ một tiếng.

“Vậy người nhà thì sao? Đã nói với người nhà chưa?”

Vạn Côn nhớ tới căn nhà kia, nhớ tới người mang danh cha mình, không nhịn được cười một tiếng.

“Lão ta chắc đang mong tôi đi sớm một chút, đừng bao giờ quay về nữa.”

“...”

Sắc trời dần tối, Vạn Côn mặc áo khoác định đi, Trần Lộ nói: “Về nhà à?”

“Không, hôm nay tôi ở lại công trường.”

Trần Lộ và Vạn Côn đi về phòng của công nhân, trên đường, hai người đều im lặng. Trần Lộ vẫn còn chưa phục hồi tinh thần từ chuyện Vạn Côn, còn Vạn Côn đang phiền muộn đủ điều, cũng chẳng buồn mở miệng.

“Vạn Côn.”

Sắp đến công trường, chợt có ai gọi Vạn Côn. Trần Lộ và Vạn Côn đồng thời dừng lại, quay đầu nhìn.

Hà Lệ Chân đứng cách đó không xa.

Trần Lộ theo bản năng liếc qua Vạn Côn một cái, phát hiện cậu đang nhìn không chớp mắt, toàn bộ lực chú ý đều tập trung trên người cô gái kia, anh ta đành đi trước.

Hà Lệ Chân đi tới, Vạn Côn đứng lặng yên, cứ nhìn cô không chớp mắt như vậy.

Đã nói là sẽ đi, nhưng không đành lòng rời mắt.

Hà Lệ Chân cũng không nói thêm gì, kéo tay cậu: “Ăn cơm đi.”

Vạn Côn: “Em muốn ăn gì?”

Hà Lệ Chân suy nghĩ một lát, nói: “Ăn lẩu cay ở gần trường đi.”

Vạn Côn phức tạp nhìn cô: “Ăn gì cơ?”

“Lẩu cay đó.”

“...”

Hà Lệ Chân cười cười, gõ lên trán cậu một cái.

“Choáng váng à!”

Hà Lệ Chân thấp, gõ trán Vạn Côn phải kiễng chân lên, giọng cô mềm mại, động tác nhẹ nhàng, giống như muốn nhắc nhở cậu, nhưng lại không đành lòng đánh mạnh, ngón tay gõ rất nhẹ, chạm vào đầu Vạn Côn.

Vạn Côn thấy đầu mình vang lên một tiếng khê khằng.

Tâm vốn cứng như đá, nhưng nay lại vỡ tan.

Hà Lệ Chân kéo tay Vạn Côn, đi đến tiệm lẩu cay.

Tiết trời lạnh lẽo, quán kín người, Hà Lệ Chân và Vạn Côn ngồi ở bàn trong góc, gọi đồ ăn, ngồi chờ.

Hà Lệ Chân nhìn Vạn Côn: “Sao anh không nói gì hết vậy?”

Vạn Côn lấy lại tinh thần, muốn nói câu gì đó, nhưng mở miệng lại không biết phải nói từ đâu.

Hà Lệ Chân cười cười, cũng không giục cậu.

Lẩu cay được mang lên, nghi ngút khói.

Hà Lệ Chân cầm đũa, bỏ mì vào trong nồi, nói với Vạn Côn: “Ăn thôi.”

Khách khứa bên cạnh nói chuyện âm ỉ, khiến bàn hai người càng thêm tĩnh lặng.

Vạn Côn cầm đũa, cúi đầu ăn.

Hơi nóng từ nồi lẩu bốc lên phả vào mặt Vạn Côn, làm cậu thấy rất nóng, nóng đến mức huyết Thái Dương trường đau.

Cậu ngẩng đầu, thấy mặt Hà Lệ Chân cũng đỏ bừng.

Cảnh này sao quen thuộc quá.

Vạn Côn kinh ngạc nghĩ, nếu tất cả đều có điểm khởi đầu, thì chắc phải ở nơi đây.

Không!

Ý nghĩ vừa mới nảy sinh, cậu liền phủ nhận.

Không phải ở đây.

Phải sớm hơn mới đúng.

“Vạn Côn...”

Giữa hai người ngăn cách một lớp hơi nóng mờ ảo, khuôn mặt Hà Lệ Chân mờ lung, nhưng nét dịu dàng vẫn hiện rõ.

“Có nhớ trước đây em nói với anh thế nào không?”

Vạn Côn say mê nhìn cô, khàn giọng nói: “Nhớ...”

Hà Lệ Chân cười nói: “Anh còn chưa biết là câu nào đã bảo nhớ.”

“Câu nào anh cũng nhớ rõ hết.”

“Thật không?” Hà Lệ Chân vẫn cười như trước: “Vậy anh phải nhớ cho kĩ, lúc trước em nói với anh, đợi anh trả xong những gì anh nợ em, thì trời đất bao la, anh muốn đi đâu cũng được.”

Vạn Côn dừng lại, cậu ngẩng đầu, nhìn Hà Lệ Chân.

“Muốn đi đâu cũng được, nói cách khác, là không có chỗ nào để đi.”

Hà Lệ Chân cúi xuống, không cười nữa.

Vạn Côn nói: “Em vẫn còn giận à?”

Hà Lệ Chân không nói gì.

“Anh biết... trong lòng em vẫn còn giận.” Vạn Côn duỗi thẳng cánh tay, giữ chặt tay Hà Lệ Chân. Hà Lệ Chân muốn giật tay lại, nhưng Vạn Côn nắm chặt.

Tay của cậu rất lớn, rất cứng.

Và cũng rất ấm.

Hà Lệ Chân cúi đầu.

“Em không nhớ...” Cô không dám nhìn Vạn Côn, đến giọng nói cũng giống như con mèo nhỏ, Vạn Côn không thấy mặt cô, nhưng cậu biết cô đang khóc.

Hà Lệ Chân không muốn ảnh hưởng tới người khác, cố gắng kìm nén, kìm nén tới mức tay cũng run run.

“Em không nhớ để anh đi...”

Ở nhà đã tập đi tập lại những lời cổ vũ, nhưng vẫn không thể nói ra được. Đến bước cuối cùng, vẫn thất bại. Cô rất muốn cầm bát nước lẩu trong tay hất lên người cậu, mắng cậu một câu súc sinh.

Một câu khôn kiếp.

Cõi lòng lạnh lẽo, nước mắt Hà Lệ Chân không kìm được, rơi xuống.

Mặt cô càng đỏ hơn, giống đoá hoa cuối thu tàn úa, kết cục không cần phải đoán nữa.

Vạn Côn nắm tay Hà Lệ Chân, lặng lẽ nhìn cô.

Cậu không dỗ dành cô, thậm chí còn không an ủi.

Nhìn Hà Lệ Chân như vậy, ý nghĩ đầu tiên trong đầu cậu, lại là an lòng.

Chuyện cứ liên tiếp xảy đến khiến cậu cũng căm ghét chính mình, nhưng ngay lúc này đây, cô gái này, vẫn còn bên cậu như thế.

Khi cậu không có gì trong tay, khi cậu thất vọng đến mức chỉ muốn chết đi cho rồi, cô gái này, vẫn còn khóc như vậy.

Cậu đã an lòng.

Hà Lệ Chân chợt thấy tay cậu giật mạnh, kéo người cô dậy.

Người bọn họ nghiêng về phía trước, Vạn Côn giống như đang kể chuyện vô cùng bí mật, nói với cô: “Hà Lệ Chân... em biết không.”

Giọng cậu mê hoặc mà cố chấp, ánh mắt mang theo tia điên cuồng.

Cậu khẽ nhếch miệng, cười đến ác, cười đến tà.

“Suốt cuộc đời này, em sẽ không yêu được người nào khác đâu.”

Một câu, chắc như đinh đóng cột.

Ngày hôm đó Hà Lệ Chân không biết mình đã về nhà như thế nào.

Bọn họ chia tay ở cửa tiệm lẩu cay, mỗi người đi một hướng.

Cô chỉ nhớ, đêm đó cô mất ngủ.

Cả đêm, cô mở mắt nhìn lên trần nhà tối mịt, ngủ không yên.

Đêm khuya, mọi âm thanh đều trở về tĩnh lặng.

Hà Lệ Chân nhớ lại từng chuyện từ trước đến giờ, từng chuyện một.

Trong đầu cô hiện lên rất nhiều hình ảnh.

Con hẻm nhỏ, sân thể dục, tiệm đồ nướng ngoài trường.

Siêu thị, phòng khách, vườn ngô đầy gió lạnh.

Còn có đêm hôm đó, cô đứng ở bến xe ngoài đầu nhìn lại.

“Suốt cuộc đời này, em sẽ không yêu được người nào khác đâu.”

Hà Lệ Chân che mặt, trong đêm tối mịt mờ, chầm chậm đếm từng nhịp thở.

Sáng sớm, đầu Hà Lệ Chân nặng trĩu, xách túi đi làm.

Trong hành lang, Hà Lệ Chân và hiệu trưởng Tường vô tình chạm mặt. Hiệu trưởng Tường vừa muốn nói, Hà Lệ Chân đã cắt ngang: “Tôi biết rồi, đã dọn đồ xong xuôi, hôm nay dạy xong tôi sẽ chính thức nghỉ.”

Hiệu trưởng Tường cau mày gật đầu, nói tiếp: “Bên học sinh, cô đừng nói gì hết.”

Hiệu trưởng Tường định đi, Hà Lệ Chân ngưng một lát, hỏi tiếp một câu: “Hiệu trưởng, nhà trường đã liên hệ với người nhà cậu ta chưa?”

“Vẫn chưa.” Hiệu trưởng Tường nói: “Để cuối tuần.”

Hà Lệ Chân nói khẽ: “Vậy thì tốt rồi...”

Cô muốn ra đi trong nhẹ nhàng thanh thản.

Buổi sáng Hà Lệ Chân cũng không gắng gượng, nằm ngủ gục trên bàn, cũng chẳng ăn cơm trưa, vừa mở mắt ra đã hai giờ.

Cô vội đứng dậy, chạy đến WC.

Cô gái trong gương hơi tiêu tụy, má còn có vết hằn đỏ.

Hà Lệ Chân rửa mặt xong quay lại văn phòng, lấy trong túi xách ra một cái túi nhỏ, vào WC.

Đang là giờ lên lớp nên WC không có người, Hà Lệ Chân đóng chặt cửa, bắt đầu thay quần áo.

Từ WC đi ra, cô đứng trước gương sửa sang lại một chút.

Một chiếc áo liền váy màu xanh nhạt.

Vào mùa này mặc váy liền áo hơi lạnh.

Quay lại văn phòng, trong phòng chỉ có mình Hồ Phi, anh ta thấy Hà Lệ Chân thì tròn tròn mắt.

“Cô Hà... cô, cô...”

Hà Lệ Chân nhìn anh ta cười cười.

Chuông tan học vang lên, Hà Lệ Chân ôm giáo trình đi ra ngoài.

Trong hành lang học sinh chạy tới chạy lui, Hà Lệ Chân ôm giáo trình đi tới lớp 12/6.

Vách tường đầy rêu xanh, chân tường còn in đầy dấu chân, tất cả như quay về lúc ban đầu.

Hà Lệ Chân tự hỏi lòng, tâm tình của mình thì sao?

Cô đi vào lớp học, trong phòng đang tranh cãi, học sinh đùa giỡn ầm ĩ, không ai chú ý đến cô.

Ánh mắt Hà Lệ Chân vô thức nhìn về bàn cuối.

Ngồi sau các nam sinh, vẫn áo sơ mi trắng như vậy.

Hôm nay trời quang mây tạnh.

Cửa sổ bên cạnh cậu mở toang, ánh mặt trời chiếu lên áo sơ mi của cậu, trắng sáng.

Gió thổi qua tấm rèm cũ kỹ, chân rèm lướt qua cầm Vạn Côn, nhưng cậu cũng chẳng buồn nhúc nhích.

Dù ai nói đây không phải luân hồi, không phải định mệnh, cô cũng không tin.

Cuối cùng đã có người để ý đến cô.

Học sinh thấy giáo viên ngữ văn luôn giản dị nay lại mặc một cái áo liền váy lên lớp, ai nấy đều ngạc nhiên, nhưng cũng chẳng chú ý lâu, chưa đến mười phút sau đã lo làm việc của mình.

Tất cả đều diễn ra như thường.

Còn hai phút nữa là tan học, vẫn còn nội dung cần giảng, nhưng Hà Lệ Chân bỏ sách xuống, không giảng nữa.

“Cô dạy các em đã bao lâu rồi?” Cô hỏi.

Đám học sinh đang chờ tan học, bỗng nghe thấy cô hỏi, có mấy người đang ngủ mơ màng ngẩng đầu dậy.

“Ấn tượng của các em với cô như thế nào?”

Vẫn không có ai trả lời.

“Rất.. rất tốt ạ!”

Cả lớp quay qua nhìn Ngô Uy, Ngô Uy nhìn Hà Lệ Chân, mắt đỏ lên.

Có người lên tiếng, không khí cũng dịu đi, nam sinh ngồi bàn sau nói giỡn: “Cô rất tốt ạ, nhưng dễ bị bắt nạt quá.”

Cậu ta vừa lên tiếng, cả lớp cười ồm lên.

Hà Lệ Chân cũng cười: “Cô dễ bị bắt nạt á?”

“Vâng ạ.” Đám học trò đồng thanh.

“Còn nữa...” Nam sinh khác nói: “Nhìn cô hơi quê ạ.”

Mọi người lại cười vui vẻ.

Hà Lệ Chân cười nói: “Hôm nay cô mặc váy mà vẫn còn quê hả?”

Nam sinh kia chép miệng, nói: “Cái này trông cũng được ạ, đáng người cô rất đẹp, cô nên mặc mấy bộ đồ theo mốt á, cái váy này sắp lỗi thời rồi.”

Hà Lệ Chân nói: “Là quần áo, thì cái nào cũng sẽ lỗi thời.” Cô thản nhiên cười, nhìn cậu học trò kia, lại nhìn qua học sinh khác.

“Nhưng vẫn có nhiều thứ, sẽ không bao giờ lỗi thời.”

Chuông tan học vang lên.

Học sinh bạo động

Hà Lệ Chân nói: “Tiết cuối cùng rồi, cô không nói nhiều được nữa, ra chơi đi, chúc các em vui vẻ.”

Học sinh nhanh chóng chạy ra khỏi lớp.

Nháy mắt, trong lớp học chỉ còn lại ba người.

Hà Lệ Chân, Vạn Côn, còn cả Ngô Uy.

Hà Lệ Chân nhìn Ngô Uy: “Tan học rồi, sao em không ra ngoài chơi?”

Ngô Uy lắc đầu, hốc mắt vẫn đỏ: “Cô ơi, lúc này cô định nói gì vậy?”

“Hả?”

“Cái gì không lỗi thời ấy.”

Hà Lệ Chân nói: “Có rất nhiều, ví dụ như thành thật, thiện lương, dũng cảm, tất cả sẽ không lỗi thời.”

Ngô Uy đứng dậy, lúc đi ngang qua Hà Lệ Chân, Hà Lệ Chân vỗ vai cậu, nói: “Ngô Uy, chăm chỉ sẽ không bao giờ lỗi thời, cố gắng hôm nay, thì ngày mai sẽ tươi đẹp hơn.”

Ngô Uy như đoán được gì đó, bỗng nhiên ôm lấy Hà Lệ Chân, khóc lên.

Hà Lệ Chân vỗ đầu cậu: “Được rồi được rồi, em làm sao vậy...”

“Em biết.” Ngô Uy dụi mắt: “Em đi trước đây.”

Ngô Uy rời phòng học, còn khép cửa lại.

Hà Lệ Chân quay đầu, Vạn Côn tựa lưng vào ghế, hai tay đút túi, chân gác lên bàn, lẳng lặng nhìn cô.

Hà Lệ Chân nói: “Dù đi xa tới đâu, dù đến nơi nào, em hi vọng tương lai điều có thể khiến anh dừng lại, sẽ là thứ mãi mãi không bao giờ lỗi thời.”

Vạn Côn vẫn lẳng lặng nhìn cô như trước, lẳng lặng nghe.

“Đến lúc đó...”

Hà Lệ Chân cũng nhìn Vạn Côn, ngắm mái tóc ngắn gọn gàng của cậu, tấm lưng rộng lớn, bờ ngực rắn chắc, còn có áo sơ mi trắng mở bung cổ.

Vạn Côn trầm thấp mở miệng: “Đến lúc đó thì sao?”

Hà Lệ Chân nhẹ nhàng nói: “Đến lúc đó, tất cả những sai lầm anh mang đến, em sẽ quên hết.”

Gió nổi lên, thật mạnh.

Vạn Côn bỗng đứng dậy, cầm túi xách dưới chân lên đi ra khỏi lớp, cũng không quay đầu nhìn lại.

Trận gió kia vẫn còn chưa dứt.

Gió thổi đến tấm rèm cạnh cửa, phấp phới tung bay.

Vậy nên, đây chính là hoàn hảo.

Hà Lệ Chân quay lại bọc giăng, thu dọn giáo án.

Là hoàn hảo tạm thời.

Vạn Côn đi ra khỏi trường, Lý Oánh nhìn thấy, gọi cậu lại.

Vạn Côn giống như không nghe thấy, sai bước đi thẳng.

“Vạn Côn! Sao em gọi anh anh không...” Lý Oánh chạy lại giữ chặt tay Vạn Côn, cơ bắp dưới tay cứng như sắt, Vạn Côn nghiêng đầu, thân nhiên hỏi: “Có việc gì?”

Lý Oánh buông lỏng tay.

Cô nhìn Vạn Côn, thấy vẫn khuôn mặt ấy, nhưng lại không phải là người trước kia.

“Không có việc gì thì tôi đi.”

Vạn Côn ra khỏi trường học, đứng trên đường cái, lấy điện thoại ra gọi một dãy số.

Điện thoại kêu lên ba tiếng, có người nghe máy.

“Anh ta có ở đó không?” Vạn Côn đi thẳng vào vấn đề.

Đây là số điện thoại của luật sư dưới tay Tôn Mạnh Huy, hôm đó ở cục cảnh sát, luật sư Lưu đại diện cho Tôn Mạnh Huy nói chuyện với bọn họ.

Luật sư Lưu hình như chưa gặp người nào nói chuyện thẳng thừng như vậy, nói: “Cậu muốn gặp tổng giám đốc Tôn?”

“Bảo anh ta nghe máy.”

“...” Lưu luật sư: “Tổng giám đốc Tôn đang họp, nếu cậu...”

“Mấy người quyết định xong chưa.”

Bên kia luật sư Luru rất muốn chửi ầm lên, nhưng cuối cùng cũng nhịn được, hít sâu một hơi: “Xin hỏi anh Vạn muốn hỏi quyết định gì, chúng tôi đã...”

“Tôi muốn đi tối nay.” Vạn Côn lấy trong ngực ra một hộp thuốc lá, cắn một điếu thuốc, châm lửa.

Bên kia yên lặng.

Vạn Côn rút một hơi thuốc, chậm rãi nhả khói: “Nhưng không phải trốn, mấy người có quyết định gì nói sớm một chút.”

Luru luật im lặng hồi lâu, giống như đang suy nghĩ.

“Nói với anh ta một câu.” Vạn Côn nhìn xe đang đi qua đi lại trước ngã tư, thấp giọng nói: “Tốt nhất mấy người nên cầu nguyện một lần có thể chính chết tôi, nếu không...” Vạn Côn dừng lại, giọng điệu của cậu hoàn toàn không giống uy hiếp, nhưng từng câu chữ lại khắc sâu vào lòng người: “Trương lai, ông đây nhất định chính chết mấy người!”

Luật sư Luru cuối cùng cũng gỡ tay đầu hàng, mãi mới hỏi phục: “Cậu yên tâm, tôi nhất định sẽ chuyển lời.”

Cúp máy xong, Vạn Côn đứng hồi lâu.

Cậu muốn quay đầu lại, nhìn cô thêm một lần nữa thôi.

Nhưng cậu kìm nén.

Luật sư Luru nhẹ nhàng gõ cửa, đi vào phòng họp,

Trong phòng khói thuốc lượn lờ, họp đã ba giờ đồng hồ, không khí căng thẳng, Tôn Mạnh Huy đang hút thuốc.

Luật sư Luru đi lại gần Tôn Mạnh Huy, cúi người nói mấy câu.

Kiến trúc sư và quản lý bên dưới đều im lặng.

Tôn Mạnh Huy thấp giọng nói lại vài câu, luật sư Luru gật đầu định đi.

“À.” Tôn Mạnh Huy nhớ ra điều gì đó, gọi ông ta lại: “Bảo tiểu Vương mua thêm một vé máy bay, còn nữa, gọi điện cho chú Giang, bảo tôi sẽ mang một người về, nói bên chủ đề trồng một suất đào tạo cho tôi.”

“Vâng.”

Tôn Mạnh Huy xoay người, nghiêm mặt nói: “Tiếp tục đi.”

Phòng họp ồn ào trở lại.

Hà Lệ Chân mặc váy liền áo màu xanh nhạt, đứng cửa sổ gần hành lang, nhìn theo bóng dáng đang đứng bên đường cái thật lâu, thật lâu.

“Cậu ta rất đẹp trai.”

Hà Lệ Chân quay đầu, Bành Thiến đứng cạnh cô, nhìn cô cười, nháy mắt: “Đúng không?”

Hà Lệ Chân khẽ gật đầu: “Đúng vậy.”

“Cậu yêu cậu ta không?” Bành Thiến hỏi.

“Yêu.”

Bành Thiến nói: “Yêu bao lâu rồi?”

Hà Lệ Chân thấp giọng đáp: “Cậu đã nói là yêu, sao còn hỏi mình bao lâu nữa.”

Bành Thiến yên lặng.

“Thật tốt...” Cô ấy mỉm môi, mỉm cười, cùng Hà Lệ Chân nhìn ra ngoài cửa sổ, thì thầm: “Như vậy cũng tốt.”

Trương lai mịt mù, đâu ai có thể đoán trước được.

Nhưng, dù có đoán trước được hay không thì sao chứ?

Hà Lệ Chân nghĩ, Vạn Côn nói đời này cô chẳng thể yêu ai khác, có đúng vậy không, Hà Lệ Chân chẳng biết.

Cô chỉ biết rằng, suốt cuộc đời này, cô sẽ chẳng thể dành trọn tình cảm nhiều như thế cho một người nào nữa.

Chương 59: Phiên Ngoại

Phần này do mình tự viết với mong muốn một cái kết hoàn hảo hơn, Vạn Côn áo gấm về làng, 2 người gặp lại, nối trọn đoạn nhân duyên trước đây. Bạn nào không thích có thể bỏ qua đoạn này, cảm ơn ^^

Tám rưỡi tối.

Hà Lệ Chân bước xuống xe bus.

Bây giờ đang là đầu tháng chín, tiết trời bắt đầu chớm lạnh, từng cơn gió lướt qua mang theo hơi ẩm, tuy không buốt giá như ngày đông, nhưng cũng đủ khiến người ta rùng mình. Cô kéo chặt chiếc áo len mỏng trên người, bước nhanh vào cửa hàng tạp hóa nhỏ ven đường.

Như thường lệ, Hà Lệ Chân chọn mua mấy thứ đồ dùng cá nhân, thêm vài hộp thức ăn sẵn đóng hộp và một vỉ trứng gà. Không biết vì sao, kể từ lúc người ấy đi cô lại bắt đầu có thói quen này. Nhiều lúc ăn bánh trứng đến phát ngấy, nhưng rồi lúc vào cửa hàng tạp hóa, cô vẫn chọn mua. Hà Lệ Chân tự nhủ, trứng gà nhiều chất dinh dưỡng, trong nhà nhất định phải dự trữ thật nhiều, nhưng thực ra trong lòng cô cũng hiểu, chỉ vì cô sợ nếu người ấy trở về đột ngột, đến lúc đói lại không có gì ăn.

Tính tiền xong xuôi, Hà Lệ Chân xách một túi lớn trên tay, lững thững bước về nhà. Con đường này cô đã đi qua không biết bao nhiêu lần, có lẽ còn rõ đến từng viên gạch. Hai hàng cây già rũ bóng tạo thành những vệt tối màu loang lổ, bóng đèn đường nhiều năm phát ra ánh sáng mờ nhạt, không chiếu đến chân người. Mỗi lúc đi ngang đây Hà Lệ Chân lại có một cảm giác khác nhau, có lúc vui vẻ, lúc hoang mang, khi u buồn, khi lo lắng. Chỉ là tất cả các cảm xúc ấy đều gắn liền với người kia, khi người đó đưa cô về, hai người cùng rải bước, khi có một bóng người đứng chờ dưới gốc cây, lẳng lặng trầm ngâm.

Nghĩ đến đó cô lại thở dài một hơi, chán nản với tâm trạng thất thường của mình. Hà Lệ Chân ngược mắt nhìn lên, hôm nay không có nhiều mây như những ngày trước đó, trời quang đãng nên ánh trăng cũng trở nên sáng rõ hơn, mỏng lung dịu dàng. Đồi người được mấy mùa trăng tròn trắng khuyết, cũng như một người con gái, được mấy năm giữa tuổi thanh xuân. Hà Lệ Chân nghĩ, có lẽ cô đã già thật rồi. Nhiều người hỏi cô có người yêu chưa, nhiều người lo lắng thúc giục. Đến Thương Khiết cũng thường gắt gỏng, cậu muốn chờ đến bao lâu, vài năm nữa đã ba mươi, khi đó muốn gà cũng không gà được.

Nhưng mà biết làm sao được, cô tin người đó, cho nên cuộc tất cả tuổi xuân và tình yêu của mình, anh sẽ về.

Bất giác quay đầu lại, đột nhiên Hà Lệ Chân lại có cảm giác như một ánh mắt quen thuộc đang nhìn mình từ phía sau, nhưng giữa ngõ phố vắng tanh không bóng người, chỉ có tiếng lá khô xào xạc. Cô thoáng bật cười, chẳng lẽ mình già thật rồi à, tự nhiên lại thần hồn nát thần tính như thế, hay là vì quá lâu không gặp người ấy, cho nên mới sinh ra thứ ảo giác mãnh liệt đến vậy?

Về đến nhà, Hà Lệ Chân tháo giày, cất vào kệ tủ rồi đi thẳng tới bếp, cho hết đồ ăn vào tủ lạnh. Sau khi thay quần áo tắm rửa, thì lại tiếp tục ngồi vào bàn soạn bài giảng cho tuần sau. Năm năm trước, sau khi rời khỏi trường cấp ba Dương Thành, đó thực sự là khoảng thời gian khó khăn nhất từ trước tới nay cô gặp phải. Không việc, không tiền, đến người ấy cũng không bên cạnh. Bôn ba tìm kiếm cả năm trời, cuối cùng Bành Thiến tìm được một vị trí giáo viên ngữ văn của trường trung học Văn An đang trống. Đây là một ngôi trường nhỏ ở ngoại thành, tuy điều kiện vật chất không bằng các trường trọng điểm trong thành phố, nhưng bù lại, học sinh ở đó rất chăm ngoan, Hà Lệ Chân cũng dễ dàng thích ứng.

Quá 11 giờ đêm, Hà Lệ Chân mệt mỏi dọn dẹp sách vở, tắt đèn đi ngủ.

Ngoài khung cửa, gió vẫn rít từng cơn, tiếng lá xào xạc chao đảo lẫn từng vòng trên đường lớn. Cả khu nhà chìm vào bóng tối, trên tảng đá trước cửa nhà có một bóng người đã ngồi ở đó từ lâu, đến khi ánh điện trong nhà cô tắt hẳn, người đó vẫn ngồi yên không nhúc nhích.

*

Sáng sớm Hà Lệ Chân bị tiếng chuông điện thoại đánh thức. Là của Thương Khiết, không biết có việc gì gấp mà dựng cô dậy lúc sớm tinh mơ kiểu này, trong khi hai người vừa mới gặp nhau cách đây không lâu.

Cô mắt nhắm mắt mở nhận điện, ngái ngủ hỏi: “Alo, Thương Khiết, chuyện gì thế?”

“Tôi nay cậu rảnh không, mình có chuyện muốn nói với cậu.”

Hà Lệ Chân phì cười: “Chuyện gì mà nghe giọng cậu hưng phấn vậy?”

“Đi rồi cậu sẽ biết, 6h mình qua đón cậu, nhớ mặc đẹp chút.” Thương Khiết nói nhanh như thể không muốn cho cô cơ hội từ chối.

“Vâng, tuân lệnh.”

Bây giờ tối, 2 cô gái đang đứng trước quầy bar Tú Quý thu hút khá nhiều ánh nhìn của mọi người xung quanh.

Hà Lệ Chân nhìn Thương Khiết, hỏi: “Sao lại chờ mình tới đây?”

Thương Khiết nhướn mày đáp: “Đây nhiều trai đẹp nhất, không tới đây thì tới đâu.”

Hà Lệ Chân lo lắng nhìn ánh đèn chập chồn và một đồng người đang nhảy múa, đột nhiên cô lại có ý muốn rút lui: “Nhưng không phải cậu nói có chuyện quan trọng muốn nói với mình à?”

“Chuyện quan trọng là đây đây.”

“...”

Thương Khiết dứt khoát kéo tay Hà Lệ Chân vào trong: “Dù sao cũng tới rồi, vào chơi một lát, cậu ở nhà mãi không chán à, mình mà như cậu chắc tự kỷ mất?”

Bên trong vẫn là tiếng nhạc xập xình ồn ã không hề thay đổi, mùi thuốc lá hòa với mùi mồ hôi ngọt ngào khiến Hà Lệ Chân khó thở. Cô che miệng, khẽ gọi: “Thương Khiết...”

Thương Khiết quay đầu, kéo tay Hà Lệ Chân: “Không sao, cứ đi theo mình.”

Thương Khiết dẫn Hà Lệ Chân vào một căn phòng hạng sang, bên trong phòng rất lớn, được trang bị đủ thứ máy móc hiện đại và một dãy ghế bành dài. Cửa đóng lại ngăn cách với bên ngoài, tiếng ồn bị cản đi không ít, không khí cũng dễ chịu hơn rất nhiều, lúc này Hà Lệ Chân mới thấy thoải mái hơn một chút.

Thương Khiết vô tư ngã nhào xuống sofa mềm mại, cười với Hà Lệ Chân: “Không sợ nữa chứ?”

Hà Lệ Chân cũng ngồi xuống, đáp: “Tạm tạm.”

“Xin hỏi quý khách gọi gì ạ?” Một người phục vụ bước vào, cung kính chấp tay sau lưng.

“Gọi người vào đây đi.”

“Vâng, xin quý khách chờ một lát ạ” Người phục vụ cúi chào đầy chuyên nghiệp.

Hà Lệ Chân nhìn Thương Khiết, nghi ngờ hỏi: “Cậu gọi ai thế?”

Thương Khiết quay đầu cười đầy bí hiểm: “Cho cậu chọn trước.”

Sáu bảy người đàn ông nối đuôi nhau bước vào, xếp thành một hàng ngay ngắn trước bàn kính, đồng thanh chào: “Chúc quý khách một buổi tối vui vẻ!”

Tuy đây đã là lần thứ hai nhưng Hà Lệ Chân vẫn không dám ngẩng đầu lên nhìn họ, cô cúi đầu xuống, cau mày véo tay Thương Khiết. Không hiểu cô ấy lại bày trò gì nữa.

Trái lại Thương Khiết tỏ vẻ vô cùng sáng khoái, cười rạng rỡ, nhìn qua một lượt rồi hỏi Lệ Chân: “Cậu chọn đi”. Sau đó cô quay đầu nói với mấy người đàn ông: “Bạn tôi lần thứ hai tới, vẫn còn ngại lắm, ai đủ tự tin thì tới nói chuyện với cô ấy đi”.

“Tôi”. Ngay lập tức có một người bước ra khỏi hàng.

Giọng nói ấy nhẹ nhàng, trầm thấp, lại có nét ương bướng, Hà Lệ Chân vừa nghe xong lập tức ngẩng đầu lên.

Bộ tây trang phẳng phiu gọn gàng, đầu tóc được cắt tỉa gọn gàng, đôi mắt đen láy như ngày trước nhìn cô không dứt.

Thời gian như ngừng lại. Hà Lệ Chân không rõ đây là hiện tại, là mơ, hay là hồi ức của cô ngày đầu gặp anh nữa. Nhịp thở của cô dần trở nên dồn dập, sống mũi cay xè và một màn nước dâng lên che phủ tầm nhìn. Cô không dám chớp mắt, chỉ sợ nước mắt chảy ra, cuốn trôi hết ảo ảnh trước mắt đi theo nó.

Từ ngày người đó đi, chưa bao giờ cô mơ thấy hình bóng ấy, cho dù đã mong muốn không biết bao nhiêu lần. Không có ánh, không có hình, tất cả những gì cô giữ lại chỉ là từng hồi ức ít ỏi của hai người, ít đến mức cô sợ sẽ có ngày mình quên mất. Dù Hà Lệ Chân luôn cố gắng nhớ lại khuôn mặt anh, sống mũi, đôi mắt, dáng người trước một lần đi ngủ, nhưng có nhiều thứ đã không còn rõ ràng như trước nữa.

Nỗi sợ hãi đó cô không dám nói với ai, chỉ lặng lẽ giữ trong lòng, tự cổ vũ mình tiếp tục kiên trì theo đuổi.

Mọi người lặng lẽ ra ngoài, để lại không gian riêng tư cho hai người nào đó trong căn phòng rộng lớn.

Chờ tới khi vị trí bên cạnh lồi xuống, Hà Lệ Chân mới gạt mình bồng tỉnh, đôi môi mấp máy thốt nên hai chữ: “Vạn Côn”

Giữa màn nước mờ ảo, cô nhìn thấy Vạn Côn khẽ cười, anh vẫn nhìn cô dịu dàng như thế, im lặng không nói câu nào. Có lẽ, có những thứ giữa hai người, chỉ cần một ánh mắt thôi, là đủ.

~END~

Bạn đang đọc truyện *Sinh Thời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.